

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ФСС

РУСКИЯТ
007

СЕРГЕЙ ДОНСКОЙ

ЗА РУСИЯ С ЛЮБОВ

ИЗДАТЕЛЬСКА КЪМ БАРД

СЕРГЕЙ ДОНСКОЙ ЗА РУСИЯ С ЛЮБОВ

Превод: Иван Тотоманов

chitanka.info

Катастрофата на самолет с хуманитарна помощ за Русия не е случай, пред който да си затвориш очите. И когато „руският 007“, майорът от ФСС Громов, получава заповед да прекрати официалното разследване, го продължава вече като частно лице. Понеже е сигурен — някой от силните на деня се е облажил от тази катастрофа. И е точно така — и хората, които стоят зад катастрофата, много скоро решават, че досадният майор трябва да бъде ликвидиран. Громов обаче е много опитен боец. И не побягва от преследвачите си като подплашен заек. Той знае имената на престъпниците и тръгва на лов...

Сергей Донской е псевдоним на полковник от военното разузнаване, отдал повече от трийсет години от живота си на работа в много горещи точки по света. Два пъти е раняван. Бяга от плен. Носител е на правителствени награди, включително Орден за храброст. Освен седем езика владее различни източни бойни изкуства и има черен пояс по карате.

Новата серия „ФСС. Руският 007“ е посветена на приключенията на един свръхтаен агент на федералната служба за сигурност. Той е отдаден на работата си, постига набелязаната цел на всяка цена. Има какви ли не умения, може да намери изход и от безизходни ситуации. Беззаветно е предан на Родината и презира враговете ѝ. Той е смел и честен и затова мрази страхливите и подлите. Обича красивите жени, но не е донжуан и не си прави колекция от победите си. Готов е да спаси любимата си дори с цената на собствения си живот. С две думи — той просто е добър човек. А в наше време това не е малко.

*Всяка твоя победа е твое лично завоевание.
Не можеш да я споделиш с никого. И всяка твоя
победа е само начало, само първата схватка.
Истинската битка винаги предстои.*

Карлос Кастанеда
Пътят на война

ПРОЛОГ

Мъжът беше с ирландска брада, по бермуди и с японски фотоапарат. Младата жена — почти момиче — беше без нито първото, нито второто, нито третото. Всичките ѝ вещи и всичките ѝ дрешки бяха останали на задната седалка на млечнобялата жигула. Колата беше на мъжа. Момичето — засега не, но нещата вървяха натам. Това не я плашеше. Още не ѝ се беше случвало да позира гола, но пък да се отдава на мъже — безброй пъти. Вярно, не на такива забутани места като околностите на Внуково. Тя изобщо не разбираше защо са дошли чак тук. Да идеш на майната си само за да се изчукаш? Обаче като ударят трийсетака, всички мъже изперкват. Мъже бе. Вечно с проблеми и непредсказуеми.

Впрочем, когато стигнаха тук, мястото дори ѝ хареса. Някъде далече оттатък дърветата минаваше железопътна линия, но дори тракането на влаковете звучеше в това безлюдно кътче някак умиротворяващо и патриархално. Почти като хилядогласата песен на скакалците. Като песните на птичките и мързеливото поквакване на жабите в проблясващата сред камъша река.

— Това е река Сетун, нали? — попита тя.

Седеше на проснатото под една елша одеяло, обгърнала коленете си с ръце. Брадичката ѝ беше опряна между коленете и затова думите ѝ прозвучаха малко неразбрано.

— Какво? — попита мъжът.

Завинтваше на обектива на скъпия си фотоапарат някакви джаджи и светофилтри. Мъчеше се да не гледа непрекъснато момичето, което се криеше от него със собствените си крака, та да не го подплаши. Подобни излизания сред природата бяха за него истински празници. Много малко момичета се съгласяваха да позират голи наред гората, въпреки че доста бяха съгласни да поостанат с мъж в цивилизована обстановка. Това не го устройваше. При него се получаваше само сред природата. На фона ѝ и през обектива.

— Попитах Сетун ли е — напомни за съществуването си момичето.

— А — разсеяно отвърна мъжът, докато придирчиво оценяваше светлината, за да нагласи блендата както трябва. — Честно да ти кажа, не знам. Няма значение.

— Искате да кажете, че дори не знаете къде водите познатите си? — попита тя.

Беше произнесено наглед кокетно, но в лятната жега увисна спотаено неудоволствие.

Мъжът най-после остави фотоапарата на мира и му позволи кротко да увисне на каишката — малко над косматото си шкембе.

— Няма значение — повтори. — Избирам мястото на снимките наслуки. Важното е пейзажът да е живописен.

— И фотомоделът също няма значение, така ли?

— Защо да няма? Все пак снимавам голо тяло, а не природни красоти.

Неизвестно защо момичето са нацупи. После каза:

— Добре де. Давай парите и да почваме. След два часа трябва да съм си вкъщи.

— Има време — увери я мъжът. Стъклата на очилата му внезапно потъмняха, все едно се бяха изпотили отвътре. — Не е далече — само трийсет километра.

— Четирийсет. Парите!

— Ама разбира се, разбира се. — Той припряно измъкна от джоба на гащетата си сгъната на четири петдесетачка — долари.

Момичето посегна и грабна банкнотата, но мъжът не гледаше ръката ѝ, а нея — беше се изправила.

— Когато излязат снимките, ще получиш десет пъти повече. — Макар фразата да беше кратка, гласът му на два пъти трепна предателски.

— О, само без тия — презрително каза момичето и навря глава в напечената от слънцето жигула. — Щракайте и да тръгваме.

Когато отново се изправи пред мъжа в ослепителното сияние на слънцето, банкнотата вече не беше в ръката ѝ.

— Идеално — каза мъжът и си нагласи очилата на носа. — Направо идеал... — Адамовата му ябълка трепна спазматично.

— Кое му е идеалното? — Момичето вдигна ръка над кестенявия си бретон и присви очи.

— Фигурата ти е идеална.

— Да бе — изхъмка тя. — Направо Наоми Кембъл.

— Какво-какво?

— Нищо. Къде да застана?

— Ето там. — Мъжът посочи. — Искам да те хвана на фона на облаците.

— Да бе, да ме хванеш! Много искаш!

— Ами така се казва — обясни мъжът. — Нямах предвид нищо такова...

— Стига де, стига. Нали няма да ме изнасилвате?

— Няма. — Брадата на мъжа се люшна отрицателно. — Разбира се, че няма.

— Да бе...

— Честна дума...

— Знам ви аз честните думи!

Тя плесна някаква муха на голото си рамо и тръгна да заеме посочената ѝ позиция. Знаеше, че краката ѝ са къси, и затова стъпваше на пръсти. Ако не бяха клечките по земята, щеше да се получи доста по-грациозно.

— Стоп! — викна мъжът, когато тя се отдалечи на петнайсетина крачки. — Обърни се в профил и не мърдай. Ръката на бедрото.

— Така ли?

— Така, така... — Фотоапаратът защрака утвърдително. — Сега се обърни към мен...

— Чакай малко...

Момичето вдигна глава и се взря в небето.

— Стига де, какво толкова има там! — изсумтя мъжът.

И също вдигна очи към небето, но веднага след това ги впери в момичето. Ако се съдеше по равномерно почернялото ѝ тяло, тя се печеше без бански. Това откритие го вдъхнови. Той притисна фотоапарата към потното си шкембе и се заизкачва по склона към новата си позната. Четвъртата за това лято.

— Самолет — каза тя замечтано. — Лети нанякъде.

— Ами лети де — снизходително се съгласи мъжът. — Нали затова са самолетите.

— А вие?

— Аз ли? Е...

Момичето го избави от необходимостта да търси достоен отговор
— извика звънко:

— Ето го!

— Къде?

Не му беше лесно да откъсне очи от радостно подрипващия й задник.

— Ето там! Точно над нас!

— А, видях го!

Не чу обаче гласа си. Горещо нещо гръмна. Тежката сребърна капка на набиращия височина самолет за миг като че ли замръзна в небето, а после започна да се преобръща на една страна и да пада, трансформираше се направо пред очите им. Отначало от тумбестия корпус се откъсна едното крило, след миг корпусът се счупи на две.

Ниското бучене на двигателите спря. Останките от самолета западаха съвсем беззвучно, въпреки че ставаха все повече и повече. Беше съвсем тихо — докато пронизителният вик на момичето не преряза тази противоестествена тишина на две:

— Снимайте! Снимайте бързо!

— Да де — сумтеше мъжът. — Да де, да...

Вцепенените му пръсти обаче изобщо не можеха да напипат копчето на фотоапарата. Той просто стоеше с увиснало чене и гледаше как от опушеното небе се сипят въртящи се отломки. Право върху него. Дори като че ли чуваше усиливащото се свистене на всичките тези вторични суровини. Не можеше да си представи по-глупава смърт. Не искаше да умре така — посред бял ден, фраснат по главата от някакво желязо наред слънчевата поляна.

— Ааа! — викна той, приклепна до някакъв мравуняк и закри главата си с ръце.

А после се посипаха парчетата. Падаха, падаха... съскаха яростно в листака... с настървение се впираха в пръстта... пляскаха оглушително в реката...

Това продължи непоносимо дълго и през цялото това време мъжът не знаеше жив ли е, или вече е умрял.

А когато накрая се осмели да отвори стиснатите си клепачи, първото, което се появи пред погледа му, беше нещо продълговато и

тлеещо, и вонящо отвратително. До него имаше две-три крачки, не повече, но мъжът не би ги изминал дори под смъртна заплаха.

— Този крак... — отпаднало каза той.

— Крака ли си изкълчихте? — попита момичето и предпазливо отвори едното си око.

— Не. Този крак там... — Посочи с показалец димящия крайник и уточни: — Мъжки е.

И тогава момичето се уплаши наистина и запищя до небесата. Дори последвалият взрив, от който чак земята потрепери, не можа да заглуши писъците ѝ. Пушещият крак в цяла обувка с отпрана подметка привличаше погледа ѝ по-силно от огромния огнен стълб, който избухна в небето отгатък дърветата. Кракът беше толкова близко... на една ръка разстояние. Около него вече се суетяха големи червени мравки.

Следващия път — по-далече от разни летища, помисли си мъжът. Никакви летища повече, по дяволите!

Това беше последната му мисъл, преди да изгуби съзнание и меко да тупне върху мравуняка.

ГЛАВА 1

ЛЮБОВТА НА ЗЛОТО

Москва с милиардите си светлини потъваше в нощта като исполински „Титаник“ в готовите да го погълнат дълбини.

Мракът устремно заливаше града от всички страни, поглъщаше на вълни хиляди светещи прозорци в покрайнините. Но колкото по-близо до центъра, толкова по-голяма съпротива оказваше всяка улица, всяка сграда. Тъмнината непохватно се прехвърли през Садовое коelho и се натъкна на толкова ярка барикада светлини, че беше принудена да се разпръсне, да плъзне на тъмни кръпки по дворовете и тесните улички. Дори небето не искаше да стане черно над центъра и упорито отразяваше неугасимото електрическо сияние, простряло се под него. Блещукащите звезди гледаха завистливо буйството на пламтящите под тях светлини — разбираха, че никой долу не се интересува от трепкащите им точки. Какви ти звезди, по дяволите, когато започва бляскавият нощен живот!

Погледнато отгоре, изглеждаше, че клисурите на централните московски улици са залети от нажежена светеща лава. Блестяха и святкаха фаровете на безбройните автомобили, сияеха осветените сгради и витрини, пламтяха украсените с лампички дървета, трепкаха във всички цветове на дъгата безброй реклами.

Единствено бледата луминесцентна луна, скромно увиснала на ръба на небосклона, знаеше истинската цена на това буйство на светлини и цветове. Защото нощта все пак беше встъпила в правата си — и в най-тъмните покрайнини, и в ярко осветения център на града. Луната можеше да надзърта в човешките души и го знаеше със сигурност. Най-непогледният мрак нощем се трупа именно в душите и близък вече беше денят, когато слънчевите лъчи нямаше да могат да го разсеят.

Но гостите и жителите на столицата нехаеха, всезнаещата луна не ги интересуваше. Те бързаха да изпробват всичко, което се водеше

земни радости. Защото нощем има толкова развлечения и изкушения! Безброй. Безброй в безкрайната градина на земните наслади.

В този късен час прочутата Тверска беше почти толкова светла и оживена, колкото главните улици на провинциалните градове по пладнe. Съвсем доскоро по тази улица и на близкия Охотни ряд, срещу сградата на Държавната дума, нощем беше истинско стълпотворение, но редиците строени проститутки вече се бяха изнесли на други улици, по-далече от народните избраници.

— Ей, по-леко се диша вече — удовлетворено отбеляза един от тях и обърна гръб на отворения прозорец. Казваше се Шадура и беше шеф на комисията за извънредни ситуации и лидер на парламентарната фракция „Слово и дело“. — Усещаш ли как ухаят липите, Едичка? — Шадура затвори очи и благоговейно подуши въздуха. — Истинска благодат!

Лампите в кабинета бяха загасени и ризата му се мерзелееше в тъмнината като призрачно бяло петно. Това, че разчувстваният Шадура се разхождаше из кабинета си бос и без гащи, почти не се набиваше на очи. Също както и малко несигурните му движения.

— Вземи го затвори тоя прозорец — недоволно изсумтя младият брюнет, който се беше отпуснал небрежно на стола на депутата. Казваше се Едичка и гледаше Шадура с явно неодобрение, все едно същият е токсикоман, който мирише някаква гадост. — Изобщо не ухае, а вони — вони на бензин — капризно добави Едичка и сбърчи отвратено нос.

— О, ако знаеше какво беше, когато под прозорците щъкаха проститутки и подмамваха клиентите си, момчето ми! — възкликна Шадура, без изобщо да помисли да затвори прозореца.

— Ха, проститутки! Че тебе пък какво те интересуват! — Едичка се разсмя.

Всеки трезвен човек веднага би застанал нащрек от този смях — сух и накъсан, веселие в него имаше колкото в охтичава кашлица. Шадура обаче можеше да се види трезвен само във въображението си.

— Първо, писна ми от тия гадни инсинуации в пресата — призна той и лепна половината си гол задник на ръба на стола. — И последното журналистче беше решило, че е негов дълг да обяснява, че проститутките не току-така са под прозорците на депутатите, нали! — И негодуващо тръсна глава.

— А второ? — попита Едичка някак замислено.

— А второ, а бе като се стъмни, направо не можеш да минеш от тях. — Шадура смъкна вратовръзката си през главата, възелът може би го стягаше прекалено. — То коли, коли, вони на бензин, та не се трае. Вечер не можеш да отвориш прозореца. Кола след кола, кола след кола... — Той размаха ръце, за да покаже. — Спирачки, клаксони... Викове, крясъци... А сега... — Той пак с наслаждение вдиша, издиша шумно и възкликна доволно: — Благодат, истинска благодат!

— Ами заеби я тая работа и си ходи на село — насмешливо му предложи Едичка. — Кислород на корем! Ще си гледаш пчелички, крава ще си вземеш, казан също... И ще си червендалест до последния си дъх... Към шейсетте.

И си качи краката на бюрото, но от това изобщо не заприлича на американски шериф. Американските шерифи не седят в чужди кабинети дибидюс голи, а Едичка си беше чисто гол, ако не се брояха относително чистите чорапи, златното кръстче на златна верижка и скъпият часовник. Пътят разделяше чернокосата му глава на две равни половинки — все едно някой го беше пернал яко със сабя през средата на черепа, но после по неизвестни причини се беше смилил над хубавото брюнетче, възкресил го беше и го беше пуснал да си живее. Защо? С каква цел? Един дявол знае. Нито самият Едичка, нито многобройните му познати никога не се бяха замисляли за това.

Депутатът Шадура се полюбува за малко на сребреещото му в тъмнината тяло, после самодоволно изгъркори:

— Е, и тука си живеем добре! Да не съм Пушкин, та да се погребвам жив по провинцията. Важното е непрекъснато да си на острието на събитията, Едичка. И тогава си бодър, здрав и як до живот! — Шадура се плесна по бута толкова силно, сякаш го хапеше цяла глутница комари, и рязко смени тона: — Ела, миличък. Нямам толкова време, че да го губя за глупости.

— О, първо ще пийна нещо — превзето заяви Едичка и свали краката си от бюрото. На пода нападаха някакви листове, но той не си направи труда да ги вдигне. Законотворческата дейност на депутата изобщо не го изпълваше с благоговение.

— Швепс? — Шадура вдигна отдавна празното шише водка и го огледа.

— А, не — възрази Едичка. — Нещо нормално.

— Ами коняк тогава! — Шадура вече ситнеше към барчето; приличаше на дебелогъзо момченце с ризка до под д-то.

Едичка се намръщи и каза:

— Коняк? В никакъв случай. Ще пием текила.

— Кактусова водка? — Шадура спря до минибара с вграден хладилник и се намръщи. — Нямам. Не я понасям.

— Сериозно? Пробвал ли си изобщо текила?

Шадура тръсна глава.

— Не — и нямам желание. Не си падам по модните питиета. Какво като е мексиканска и замезваш с лимон — пак си е гаден спирт, пък и лимонът е кисел. — И за нагледност направи гримаса, все едно е изпил на един дъх цяла чаша оцет. — По-добре да ти наля мартел, чудесен е, двайсетгодишен... — В гласа му звучеше надежда, физиономията му лъсна мазно.

— Просто никога не си опитвал истинска текила — заяви Едичка с превъзходство. — Ей сега ще ти докажа, че текилата е върхът. Нося си. — Наведе се към куфарчето, което беше сложил до стола. — Дай само две чаши, по възможност с дебело дъно. Имаш ли?

— Имам, как да нямам — отвърна Шадура, вече беше наврял глава в барчето. — Думата си е направо рог на изобилието... Лед да ти сложа ли?

Надупеният му задник се беше втренчил въпросително в Едичка. Ако на двете му бузи можеше да се лепнат очи, щеше да се получи нещо, което наистина щеше да прилича на лицето на възпълния депутат. В полумрака приликата се долавяше и без тях.

Едичка се подсмихна, праметна крак върху крак и каза:

— Никакъв лед. Пие се шамбре. Точно в това е кефът.

— Ммм, кефът е в друго — палаво му прошепна Шадура в ухото, докато слагаше на бюрото две чаши.

— Затвори си очите — също шепнешком каза Едичка. — Дай ръка... По-надолу... по-надолу... Стисни...

Шадура преглътна слюнките си и стисна. Нещото се оказа значително по-тънко и твърдо, отколкото очакваше. Той отвори очи и с разочарование видя в ръката си квадратна бутилка от релефно стъкло — беше я стиснал за гърлото.

— „Те-куи-ла кас-ка-ху-ин“ — прочете на срички какво пише на етикета, след като почти го долепи до носа си. Не може да види

останалите букви в полумрака. — Какъв е тоя каскахуй бе? — изръмжа недовошно. — Отрова някаква?

— Това е най-добрата текила, която може да се намери у нас — обиди се Едичка. — Пречистена и отлежала. От истинска синя агава.

— А каква е тая торбичка на гърлото на шишето? — продължи да разпитва Шадура.

— Червеева сол.

— Какво, какво?

— Сол от червеи — невъзмутимо обясни Едичка, дръпна бутилката и отвинти капачката. — В плантациите агаве живее едно червейче, хусано, прилича на копринена буба. Сушат го и го стриват със сол и чили. На прах. Пиеш — и лижеш.

— Пиеш и лижеш? — Шадура се ухили.

Едичка го изгледа с неодобрение.

— Да, точно така. Мексиканците всъщност не го правят, но в нощните клубове, по които ходя, вече си е традиция... Ей сега ще ти дам да опиташ.

— Изобщо не ща да лижа червеи! — възмутено заяви Шадура, може би подразнен най-вече от думите на Едичка, че ходи по нощни клубове.

— Седни — каза Едичка и потупа бюрото. Тонът му стана повелителен. — Пий. — И подаде на депутатата налята до ръба чаша. — А после... — Едичка ловко скъса пакетчето и изсипа половината прашец на ключицата си, която матово лъщеше в тъмнината. — А после ще опиташ хусано. Ще ти хареса, обещавам ти.

— Е, щом обещавааш... уффф!

Шадура издиша и надигна чашата. Гъл... гъл... гъл... Известно време в кабинета се чуваше само този звук, а после все едно се включи помпа: Шадура засумтя, наведе се и изду устни към примамката.

— О! — възкликна изумен от вкуса ѝ.

— Какво? — попита Едичка малко разтревожено. — Хареса ли ти?

— О — повтори Шадура вече не толкова бодро като първия път.

И сякаш обмисляше отговора, вдигна очи към тавана и замръзна. Зениците му сякаш бях изтрити — очите му бяха две бели петна, които не можеха да видят нито тавана, нито компаньона му.

Дегустацията свърши с тежкото тупване на Шадура на пода. Отначало издумка главата му, после едното рамо, после за миг-два изтрополиха краката му. Все едно барабанист беше изпълнил кратко соло и се беше спотаил в мрака, уплашен от гръмките звуци.

Самият депутат Шадура даже не охна. Нищо не го вълнуваше, нищо не го тревожеше. В безчувственото си състояние не би могъл да измисли дори най-елементарна поправка на Конституцията, въпреки че на трезва глава и като беше с ума си, можеше да ги бълва с десетки — манипулираше думичките и препинателните знаци като фокусник.

Едичка го настъпи по олигавената буза с мекия си чорап и побутна главата му първо на едната страна, после на другата.

— Ей!... Ей, събуди се де!... Какво ти стана?

Никаква реакция. Едичка изчака още минутка, отвратено избърса крака си в ризата на депутата, прибра шишето в куфарчето и изтръска тайнствения прашец на пода. Докато издихваше последните пращинки от голото си рамо, за миг му причерня и мъничко му се зави свят, но той не изчака слабостта да премине, а бързо се облече и пак се настани на стола. Екранът на включения „Пентиум“ освети лицето му и очакващо увисналите му над клавишите разперени пръсти. В момента Едичка приличаше на вдъхновен композитор, готов да изсвири встъпителния акорд на новия си опус. Но не се наложи да свири на клавишите — нужният му файл излезе веднага, самичък. Щом се убеди, че в него са сведенията, които му трябват, Едичка го свали на дискета с разширена памет и почна да съставя послание за Шадура.

Когато се свестеше, депутатът трябваше да припише внезапно обзелия го сън на злоупотребата с алкохол, а не на лизнатия прашец. Понеже нали първо беше пил водка без мезе, а после беше гаврътнал цяла чаша текила. И ето ти го резултата — заспиваш на пода. Като пън, а не като лидер на парламентарна фракция.

Едичка присви подигравателно устни и надраска на една бланка за депутатски въпрос: „Не пий толкова“. Помисли малко и добави: „Чак толкова“. Получи се сухо. Нещо като чернова на законопроект, който никога няма да бъде разгледан в Държавната дума. Едичка добави още няколко изречения, погледна си часовника и стана. Действието на приспивателното можеше да спре всяка минута, а пък той изобщо нямаше желание да се обяснява с Шадура, когато той се събуди.

Докато вървеше по дългия коридор към асансьора, Едичка извади пропуска си за пред охраната — удостоверение, че е съветник на депутата. Беше си истинско и му струваше хиляда долара. Нямаше проблем да пресметне чистия доход от това вложение. $100\,000 - 1\,000 = 99\,000$.

Къде другаде ако не в политиката човек може да направи сделка с почти стократна печалба?

ГЛАВА 2

ОТ ТРЪН ТА НА ГЛОГ

След час и малко вече доста поостарелият форд на Едичка спря на десния бряг на Москва река в района на Крилатско.

Беше тъмно и безлюдно. Прекалено тъмно и прекалено безлюдно, за да е спокоен човек. Оттатък оградата на пристана за лодки настинало пролайваше невидим пес — нямаше желаещи да ги полае както трябва. Осветена от фаровете табела провъзгласяваше, че зад нея се намира клубът за водни спортове „Нептун“, но табелата не вдъхваше никакво доверие на Едичка, също както и ръждясалият шлеп до брега малко по-надолу по течението. В мрака шлепът приличаше на подводно чудовище, изпъзляло на брега за глътка чист въздух.

Едичка потрепери. Струваше му се, че всичко това е лош сън, от ония, които не ти се иска да досънуваш докрай.

От включеното радио дрънкаше някакъв водещ — най-подробно разпитваше поредното тъпо девойче, имало глупостта да звънне в студиото. Държеше да разбере с какво обича да се занимава девойчето през свободното си време, а то пък използваше всяка пауза, за да поздрави някакъв си Толик и освен това Льолик. Накрая с водещия се разбраха, че няма да е зле да послушат музика, и колоните зад гърба на Едичка забумтяха. Направо го заболя глава, но не изключи радиото, понеже да слуша тишината беше още по-неприятно, отколкото да слуша квиченето на Бритни Спийърс. Страстното й пъшкане отдавна му късаше нервите, обаче какво да правиш — налагаше се да търпи. Чакането е като болест. Докато не те измъчи, няма облекчение.

Не можа да види каква е колата, която дойде до брега две минути преди уреченото време, но пък фаровете й мигнаха три пъти, както се бяха разбрали, и Едичка също мигна с фаровете на форда.

От колата слезе мъж — носеше куфарче — и бавно тръгна към форда. Това означаваше, че Едичка съвсем след малко щеше да получи парите, заради които беше предприел рискованата игра с депутата. Развълнува се до такава степен, че се занамества нервно на седалката,

докато чакаше човека с куфарчето. Никога не беше виждал сто хиляди долара накуп. И никога не му се беше налагало да се среща с хора на такова пусто и зловещо място.

Изключи двигателя чак когато се увери сто процента, че идващият към форда човек е Артур Задов. По произход руснак, по паспорт американец, той се появяваше в Москва внезапно и също така ненадейно изчезваше. С този тип Едичка поддържаше не чак толкова нежни и близки отношения, като с повечето си познати мъже. Съвсем мъничко секс — на първо място беше бизнесът, без никакви глезотии. Парица е царица.

Артур беше кореспондент на вестник „Ню Йорк Ривю“ и от време на време питаше Едичка за най-новите слухове и сплетни из живота на столичния елит — и ги преразказваше във вестника от свое име. Колонката му се казваше „Руска баня“ или нещо подобно. Та това беше почти всичко, което Едичка знаеше за Артур, освен че той се подписваше по американски — Задофф — и че винаги се циганеше, когато трябваше да плаща за информацията. Този път обаче хонорарът на Едичка надминаваше и най-светлите му мечти. Информацията, от която се интересуваше Артур, беше в джоба му. Оставаше само да я размени срещу пачките долари и възможно по-бързо да се изнесе от това тъмно място някъде, където е светло, весело и най-важното — безопасно.

Едичка отвори дясната врата, при което почти легна на седалката, погледна покорно Артур в очите и каза:

— Добър вечер, Арти. — И чак се учуди колко неестествено звучи гласът му.

— Май по-подходящо е: „Хубава нощ, нали?“ — отбеляза Артур.

— Още по-подходящо е „добро утро“. — Едичка се направи, че се чувства също толкова непринудено, колкото в нощния клуб „Маджикъл Мистъри Тауър“, където и двамата киснеха всяка вечер.

Вместо да се усмихне, Артур си погледна часовника и нервно попита:

— Да се кача ли?

— Ама разбира се... — Едичка бързо се изтегли от дясната седалка, на която се беше излегнал на хълбок. — Заповядай.

— Благодаря — отвърна Артур и достойно намести задника си във форда.

Сложи куфарчето на коленете си и запотропва по него с пръсти в такт с песента, която звучеше от колонките. Пръстите му приличаха на преварени кренвирши, съвсем чисти и съвсем неапетитни. Едичка няколко секунди ги наблюдава машинално, после изключи радиото — спря никакви хвалебствия на синята луна. Танцът на пръстите на Артур също моментално спря. Също както и главоболието на Едичка.

— Прахчето, дето ми го даде, действа почти мигновено — похвали се той; погледът му беше впит в куфарчето.

— Естествено. — Артур кимна; гледаше незаинтересовано през предното стъкло. Дали пък не чакаше подробен доклад?

Едичка се насили да се изкашля и продължи:

— Шадура се изключи буквално за секунди. Само да му беше видял тъпата физиономия... — Едичка захихика. — А бе по-зле, отколкото когато го дават директно в ефир. Все едно гледаш предаването „По пантофи“... Обаче без гащи.

— Мнооого смешно — процеди Артур.

Понякога, кой знае защо, той говореше с акцент и тогава приличаше на стопроцентов американец, загрижен единствено за това как да спечели повече пари и възможно по-бързо да си плати данъците. Но това беше лъжливо впечатление, фалшиво също както и американското му произношение. Задов всъщност никога не беше мислил да плаща никакви данъци. Както не беше мислил и да си изкарва честно хляба. За да стигне до този извод, човек просто трябваше да го поогледа по-добре.

Едичка погледна с омраза профила на събеседника си и сведе разказа си до минимум:

— И значи Шадура се изключи и смъкнах информацията на дискетата. И съм готов. — Заключение то му прозвуча многозначително.

Артур най-после спря да гали нежно куфарчето и го отвори. Щом видя, че вътре няма пачки долари, а клавиатура и екран, Едичка развълнувано възкликна:

— Къде са парите?

— Още не съм видял информацията, която поръчах — сухо каза Артур. — Човек трябва да огледа стоката, която купува, нали така.

— А парите? — упорито повтори Едичка.

— В колата са.

— Искам първо...

— О, стига де! — Артур се намръщи и заприлича не на американец, а на стопроцентов мошеник. — Стига пазарлъци — дай да вършим работа. Къде е дискетата?

Едичка засумтя сърдито, но извади дискетата и я пусна в очакващата влажна шепа. Артур я вкара в компютъра, натисна няколко клавиша и се наведе над екрана — след миг по него заподскачаха страници текст, снимки, диаграми и копия на някакви документи.

Едичка изчака трепкането на някакво дълго заглавие, прозина се нервно и попита:

— Това искаше, нали?

— Май да — изсумтя Артур.

— Плащай тогава и да свършваме — настоя Едичка. — Сто бона, както се разбрахме. Не си забравил, нали?

— Такива суми не се забравят. — Артур изхъмка. — Ей сега. Само да се разкарат тия проклети тийнейджърчета. — И се наведе към прозореца, и напрегнато се взря в мрака. — Ако надушат пари, ще си имаме неприятности.

— Какви тийнейджърчета?! — Едичка избърса потните си длани в панталона си. Устните му, за разлика от ръцете, бяха сухи като шкурка.

— Хулиганчета бе — обясни Артур малко прегракнало.

— Всичките са хулиганчета — озъби се Едичка. — Не ги виждам обаче. Къде са?

— Ей там, там. До портала! Не ги ли виждаш?

— Не.

— Там де! — Артур го хвана за врата и го обърна към страничния прозорец. — Видя ли ги?

— Нищо не виждам!

Едичка сърдито понечи да смъкне ръката му от врата си, но не успя. В главата го прониза такава ужасна болка, че той вече не можеше да види дори таблото пред себе си, да не говорим за някакви измислени хулиганчета.

Падна върху волана, клаксонът изхлипа прегракнало — но Едичка не можа да издаде нито звук. И никога вече нямаше да може. Онова, което остана от него, също никога вече нямаше да се интересува от долари и от нещата, които могат да се купят с тях.

Артур Задов бръкна под шофьорската седалка, измъкна някакъв относително чист парцал и внимателно почна да бърше нещата, до които се беше докосвал. Освен лаптопа те бяха само две: дръжката на вратата, това първо. А второ — куката за плетене, която в момента стърчеше от ухото на мъртвия Едичка. То и какво да й бърше — нищо работа, макар че беше влязла почти цялата в черепа му.

Чернокожият му приятел Хенри Хорс, с когото беше лежал два месеца в затвора на някакъв остров в един от ръкавите на нюйоркската Ист Ривър, беше прав: когато боравиш с кука за плетене, отвънка няма никаква кръв. Хорс знаеше за какво говори — лично беше пратил трима души на оня свят по този елементарен начин — и тримата бяха починали от вътрешен мозъчен кръвоизлив. Ако се вярваше на думите му, разбира се. Сега Артур вярваше.

Понеже ако погледнеше Едичка, всички съмнения отпаднаха моментално. Проклетият садист, който обожаваше зверски да щипе партньорите си по задника, не беше успял дори да ахне, преди да замине при предците си от Содом и Гомора.

По някаква загадъчна причина Артур не се самопричисляваше към завършените содомити. Напоследък дори се опитваше да уреди забравените си контакти с женския пол. С променлив успех, но не съвсем безрезултатно. Колкото до Едичка, както гласи поговорката, каквото повикало, такова се обадило.

След току-що станалото Артур беше малко пребледнял, но като цяло беше доволен от себе си. Благодарение на мушването с куката най-неприятната част от сделката — плащането за дискетата — отпаднаше от само себе си. Неприятният навик на Едичка да се щипе като жена нямаше нищо общо с това. Просто Артур изобщо нямаше сто хиляди долара, а информацията, която бе донесъл Едичка, му трябваше наистина много.

Шефът го беше предупредил, че му плаща билета до Москва за последен път. Самото съществуване на колонката на Задов във вестника се намираше под огромен въпрос. Всичките новини, които публикуваше там и които в Русия се водеха скандални, в Америка се оценяваха като глупости, при това невъзпитани. „Ню Йорк Ривю“ е сериозно издание, а не жълт парцал, каза му шефът на сбогуване. В

него или лъжеш убедително, или изобщо не лъжеш. И се обърна към прозореца, за да не му стисне ръката — вече мислено го беше зачеркнал от ведомостта за заплати.

Както се казва в Америка, или *се правиш сам*, или си го начукваш сам. *Make yourself or fuck yourself*. И това изобщо не е шега, не е каламбур. Американците се смеят само когато дават любимите им комедийни шоуа. През цялото останало време са сериозни, направо смъртно сериозни, убийствено. Усмивките не се броят — те се включват и изключват автоматично. А пък ако нямаш пет-шест кредитни карти и всичко, което върви с тях, не ти се полагат дори тези заучени усмивки. Изобщо, или изплуваш, или потъваш. *Make yourself or fuck yourself*. Алтернатива няма.

Но сега Артур беше сграбчил късмета за опашката и вече предвкушаваше с какъв триумф ще тупне на бюрото на редактора „бомбата“, донесена от Русия. Статията, която щеше да нахвърли още утре, в самолета от Москва за Ню Йорк, щеше да предизвика истински фурор по целия свят, а името на автора на сензационния репортаж щеше да се споменава по всички новини цели три дни, та дори и седмица. ЗадOFF това, ЗадOFF онова... Интервюта, покани за телевизионни предавания, признание, слава и най-важното — хонорари, а не жалките трошици, които му подхвърляха досега. Ако за тази цел трябваше да забие в ухото на Едичка не една, а сто куки, сега главата му щеше да прилича на таралеж. А една — нищо работа, при това покойният имаше съвсем благопристоен вид.

— Си-ня лу-на! — тихо, но разчувствано каза Артур, както правят всички хора, които много искат да пеят, но не могат. — Си-няя лу-нааа!

Отвори, като стисна дръжката с парцала, слезе от форда, хлопна вратата и тръгна към фолксвагена, който беше взел назаем за тази нощ от един познат журналист, Дима Балаболин. Стискаше лаптопа със сложената в него дискета толкова здраво, сякаш в него беше цялото му бъдеще.

Впрочем точно така си беше.

ГЛАВА 3

ПОЛЕТИ НАЯВЕ И НАСЪН

Вятърът подхвана депутатата Шадура — мъж впрочем доста пълен и тежичък, при това лидер съвсем не на най-малката парламентарна фракция — завъртя го като пухче от глухарче и го понесе над мостчето на някакво поточе: на другия бряг кончета люлки се смееха и хрупаха пирожки с пълнеж от слез. След това май имаше някаква мандаринова горичка и зелено небе, приличаше на сладко от домати. Някой го повика, Шадура се обърна, спъна се и падна. Сега лежеше на нещо твърдо, пулеше се и се мъчеше да осмисли какво точно има пред очите му. Ако беше подът, то защо главата му беше на него, а не на жълто-зелените цветчета, които току-що беше сънувал, или пък на възглавницата, което щеше да е много по-логично.

Шадура изпъшка, надигна се на лакти и се огледа — това неговият кабинет ли беше, или не? Главата му бучеше, все едно, докато беше спал, някой я беше използвал за гонг. Резонансът наистина беше силен — още малко и черепът му щеше да се пръсне.

— Ей, ама как пък съм се натряскал толкова? — попита Шадура тъмнината.

Тя презрително не му отвърна: сам се оправяй с това кой си, един вид, и защо лежиш на пода само по риза. Така че му се наложи да си понапрегне мозъчните гънки.

В това, че е Василий Петрович Шадура, председател на комисията по извънредните ситуации, нямаше никакви съмнения. Е, почти никакви. Но защо беше без гащи? И защо беше сам в кабинета си по никое време?

— Това е въпросът — изпъшка Шадура и с мъка преодоля земното притегляне.

Аха, щом успя да заеме вертикално положение, нещо в мозъка му започна да се прояснява. Като член на държавната комисия за разследване на обстоятелствата около катастрофата на военнотранспортния самолет, той беше решил да остане след работа,

за да се запознае с материалите по делото и да нахвърли предварителното заключение.

Беше се запознал — частично. После пи една водка. Пак се запозна, пак пийна една, за да си вдигне тонуса. А после се обади Едичка Виноградов и му предложи да се видят. Много мил младеж, чист, разкрепостен, изобретателен. Просто нямаше как да му откаже. Така че с панталона всичко му стана ясно — по-точно с липсата му. Сега трябваше да го obuе възможно по-бързо — и вкъщи, в леглото, реши Шадура. Материалите на комисията можеха да изчакат до утре. По-добре беше да ги дочете на трезва глава, та да не изтресе в заключението някоя абсолютна идиотщина, от която после да се черви от срам. Такива прецеденти вече имаше. Един от бисерите му дори го даваха два-три пъти по телевизията, придружен с язвителни коментари. А Шадура изобщо не искаше да напомня за себе си на обществеността и на Кремъл по този начин. Имаше си други, много по-подходящи начини.

Ластикът на тесния слип, в който обикновено намъкваше депутатския си задник с доста усилия, сега се качи до пъпа му без никакви проблеми, все едно Шадура беше лежал на пода забравен от всички поне няколко дни и през това време бе успял да отслабне.

Погледна квадратчето на датата на календара и се поуспокои, но не съвсем, защото то все пак не обясняваше ситуацията.

Първо, къде беше Едичка, замисли се Шадура и огледа празния кабинет с кървясалите си очи. Защо Едичка също не се беше напил като тараба, след като беше настоял да лочат оная гадна кактусова водка! И как беше посмял да зареже приятеля си в безпомощно състояние? Отговорът на тези и на други въпроси се изясни, щом Шадура успя да се намести на стола си, за да повика такси по телефона. Защото на бюрото имаше бележка. Категорична по форма и язвителна по съдържание:

„Не пий толкова. Чак толкова. Така май казва главният герой в «Ирония на съдбата», а той ги разбира тия работи.

Ако ти трябва само за да ми спинкаш на раменцето, сбъркал си адреса. Намери си някоя крава с голямо меко

вие и спи с нея.

Не ме търси повече. Изобщо не искам да те виждам.
Ciao“

— *Ciao* значи? Неблагодарник! — Шадура чак се задъха от яд. — Ах, мръсник с мръсник!

Последните думи изобщо не бяха предизвикани от текста на прощалното писмо на Едичка — Шадура изведнъж осъзна, че го чете на светлината на компютърния екран, нагласен на максимална яркост. А на екрана имаше съвсем друг текст, много по-сериозен. И той впи очи в него:

„... Според експертите споменатото взривно устройство се е намирало в цилиндричен контейнер от специална неръждаема устойчива на киселина и на високи температури стомана с хромово покритие. На парчетата от контейнера има остатъци от укрепващи детайли и едножилни електротехнически проводници.

Цилиндърът е със завинтващ се капак; има нарези по ширина и дължина. През отвор в капака в цилиндъра е бил вкаран електровъзпламенител, съединен посредством четири прекъсвача с жици, свързани по двойки на вътрешната стена на цилиндъра и със захранващото устройство, направено от обикновени електрически батерии. За изготвянето на непосредствено взривното вещество е използван или бездимен барут «Сокол», или...“

— По дяволите! — викна отчаяно Шадура. — Откъде ми се взе това на главата!

Не можеше да продължи да чете описанието на взривното устройство. И без това се чувстваше така, все едно е седнал на буре с барут. Без гащи. С фитил в задника.

Бързо нахлузи измачкания си панталон и се защура из тъмния кабинет. Чудеше се какво да прави сега.

Беше абсолютно сигурен, че преди Едичка да дойде, беше изключил компютъра — сто процента сигурен. И вече изобщо не съмняваше, че гостенинът му е бърникал в секретния файл, докато той беше лежал на пода в безсъзнание. Беше се присмял над поваления от силната мексиканска напитка свой „приятел“ и вместо да го свести, беше включил компютъра и си беше наврял любопитния нос там, където изобщо нямаше работа.

Стоп! Шадура спря насред кабинета, все едно се беше блъснал в невидима преграда. Освен текилата Едичка му беше дал да пробва онзи прашец от не знам какви си червеи — вероятно точно от него беше изгубил съзнание. Направо като дон Хуан на Кастанеда, по дяволите! А това можеше да означава само едно — че Едичка е приготвил гадния прашец предварително, та без проблеми да се запознае с информацията, за която Шадура му беше споменал на срещата им вчера. Затова значи му беше звъннал буквално на следващия ден — иначе не се обаждаше по две седмици, че и по повече. На ти сега „*Tequila Cascahuin*“! Такъв каскахуй му беше набутал, че...

— Ох! — изпъшка Шадура. — И какво да правя сега, господи?!

Разбира се, никой не му отговори. Народните избраници имат всичко или почти всичко, но не и лични ангели пазители. Трябваше да се отървава някак самостоятелно.

Докато налущкваше с пръсти илиците на ризата, Шадура почти стенеше от отчаяние.

Изобщо не биваше да кани тоя разбойник Едичка в кабинета си, още повече след като го бяха допуснали до толкова секретна информация — при това го бяха предупредили поне пет пъти, че нищо не бива да се разчува. В експертната комисия той беше на практика единственият граждан, и то само защото беше в парламентарната комисия по извънредните ситуации. В такива случаи винаги се включва и по някой граждан, та да изглежда, че в проучването на проблема е включена и обществеността. И точно на него да се падне, боже господи!

По времето на цар Елцин нямаше да му разрешат да хвърли дори бегъл поглед на подобни материали, а пък ако го направеше по своя инициатива, така щяха да му го наврат, че да му изскочат очите, образно казано.

Но времената се променяха. За гласността в Русия вече се грижеше не само Съветът на Европа, но и новият американски президент — размахваше многозначително „голямата тояга“, измъкната за пръв път на бял свят още от времето на студената война. Така че съставът на държавната комисия отговаряше на всички международни стандарти и името на един доста известен парламентарист в нея изглеждаше наистина убедително. Само дето онова, което му беше казал офицерът от специалните служби, докато му подписваше документите, никога нямаше да стигне до знанието на международната общественост.

А му беше казал буквално следното: „Ако, не дай си боже, от вас изтече и капчица информация, фракцията ви в парламента ще се сдобие с нов лидер“. — „Ами досегашният?“ — шеговито попита Шадура, за да покаже, че разбира и оценява дори такъв своеобразен хумор. Онзи го изгледа с мъртвия поглед на замразен смадок и каза дори без намек за усмивка: „Досегашният да му мисли. Първо ще му смачкат яйцата, после ще го размажат целия. Между тези два момента обаче ще има най-различни други неща, за които, Василий Петрович, по-добре да не знаете и дори да не мислите, за да не си разваляте съня и апетита преждевременно“.

И това не беше шега, не беше заглавикване. Шадура се убеди в истината в думите му, когато видя до каква информация е допуснат временно по специалната мрежа.

Самолетът беше паднал малко след като беше излетял от едно военно летище на 25 километра от Москва. Преди това благополучно беше прелетял над Атлантическия океан, за да достави 50 тона хуманитарна помощ на мирното население на Чечения. Модерно медицинско оборудване, баснословно скъпи медикаменти, протези, подвижна полева болница и много други неща. Всичко това, на стойност 29 милиона долара, беше пристигнало от Америка, при това по инициативата лично на държавния секретар на САЩ.

Дипломатическите въпроси се бяха уреждали почти две седмици. За да се спазят всички формалности по пресичането на американски самолет на въздушното пространство на Русия и да се осигури безопасността на скъпия товар, беше решено самолетът първо да кацне на военното летище. Там, освен внимателното проверяване на товара, преглеждането на всички съответни документи и зареждането, беше

направена и смяна на целия американски екипаж с руски. Защото бойните действия в Чечения продължаваха и нямаше начин там да се пусне транспортен самолет на САЩ, който можеше да превозва какво ли не.

До взрива всичко бе наред. Онова обаче, което се почваше след това, беше невероятно. Първо, самата поява на взривно устройство на борда на чуждестранен самолет с хуманитарна помощ излагаше Русия пред целия свят. Второ, дори само според предварителната оценка на експертите общото тегло на унищожения товар изобщо не отговаряше на цифрите, посочени в документацията. Петдесетте тона сякаш се бяха изпарили. Никой не можеше да пресметне точната сума на недостига, но при всички случаи излизаше, че взривът е пръснал из околността най-много една двайсета от товара. И обстоятелството, че военната прокуратура веднага беше започнала да разследва случая, не спасяваше положението. Фактът си беше факт. Хуманитарната помощ не беше стигнала до местоназначението си. В отделението за пътници на падналия самолет пък освен тримата руски служители от средното звено от Министерството на здравеопазването се бяха намирали и чуждестранните специалисти, отговорни за оборудването, а също и двама видни представители на Червения кръст. Така че общо, включително пилотите и обслужващия персонал, при взрива бяха загинали 16 души. Добрите намерения ги бяха вкарали право в ада. Шумотевицата, която можеше да се вдигне по този повод, май щеше да гръмне по-силно от самия взрив.

След като прецениха всички „за“ и „против“, „горе“ решиха засега да се придържат към версията за катастрофа в резултат на техническа неизправност на машината. Точно с тази цел спешно беше съставена комисия — от нейното заключение зависеше репутацията на държавата. Всъщност се подготвяха едновременно две заключения — едно за външния свят, а второто за вътрешна употреба, та компетентните органи да могат без излишен шум да намерят виновниците за трагедията.

Шадура за пръв път получаваше толкова деликатно поръчение и се гордееше с доверието, което му се оказва. Чак сега обаче разбра какъв световен скандал ще избухне, ако истинските причини за трагедията излязат наяве. Изобщо не му се мислеше за това какво ще стане с него самия, ако се разбере, че информацията е изтекла по

негова вина. Онзи от специалните служби беше прав. Така щяха да го стиснат за топките, че не го тормозеше нищо от онова, което щеше да последва в биографията му.

Шадура изскърца със зъби, измъкна от барчето първото попаднало му шише и отпи, без изобщо да забележи, че пие същия онзи двайсетгодишен мартел, с който беше държал да почерпи коварния Едичка. Да лочи толкова скъпа напитка направо от шишето дори на него не му се беше случвало още. Може би беше единственият на света, който можеше да си го позволи, но пък тази мисъл не му носеше утеха. И не му донесе дори когато шишето беше преполовено.

Всичко свидетелстваше за това, че Едичка не е бърникал в компютъра ей така, от скука. Беше си подготвил отровата предварително и много добре беше знаел кой файл да отвори, докато Шадура е в безсъзнание. Като се имаше предвид шарената публика, с която си прекарваше времето Едичка, за Шадура не беше трудно да се сети и за останалото. Една трета от тази бохемска публика бяха журналистчета — значи още рано сутринта трябваше да чака неприятна изненада от пресата. Навъси се. А малко след излизането на вестниците щяха да дойдат онези — млади, най-обикновени на вид, щяха да го хванат от двете страни и да му кажат неангажирано: „Хайде, Василий Петрович“. Къде? Макар изобщо да не можеше да си представи мястото на следващата си среща с мъртвоокия тип от специалните служби, Шадура насмалко не се задави с мартела.

Но може би всичко все още не беше загубено? Може би нямаше да дойдат да приберат него, солидният и уважаван депутат, а щяха да отидат да намерят оня мръсник Едичка Виноградов, дето не си подбираше нито познатите, нито начините да си изкарва парите. Най-важното е да изпреваря събитията, реши Шадура. Преклонената главица сабя не я сече.

Описа няколко концентрични кръга около бюрото, на което имаше цели три телефона, прекръсти се набързо и вдигна слушалката на единия — на шайбата му нямаше цифри, а беше изрисуван гербът на Руската федерация. Освен това в слушалката не се чу сигнал, а безстрастен женски глас, който се поинтересува с кой номер желае да се свърже абонатът. Шадура знаеше номера наизуст и го каза светкавично. След което няколко пъти успя да премести слушалката от едната си потна ръка в другата. Накрая чу:

— Тук дежурният в Главно управление на ФСС полковник... — Странна работа, каза си името съвсем ясно, но и някак така, че Шадура изобщо не успя да го чуе и да го запомни.

— Ако обичате... — почна той, притеснен от блеещия си тон. — Дали не бихте могли...

— Кой се обажда? — заповедно изпука слушалката.

— Ъъ... Председателят на комисията за извънредни ситуации — докладва Шадура, моментално забравил за въпроса, който беше искал да зададе. Докато казваше фамилието си име, гласът му се прекърши от баритон на пискливо тенорче, накрая почти стигна до дискант.

— Кажете — предложи събеседникът му без никакъв намек за любезност или доброжелателност.

Човек можеше да си помисли, че дори се е намръщил, че е сърдит, задето са го откъснали от решаването на някоя кръстословица. Но Шадура знаеше, че нещата не стоят така. Сътрудниците на службата, в която се обаждаше, се отнасяха към работата си съвсем сериозно, даже прекалено сериозно, и нямаха време за глупости. Тишината на другия край на връзката беше опасна като пропаст, над която трябваше да мине буквално по сламка.

— Търся... ъъ... капитан Малишев.

В слушалката прошумоляха страниците на незнаен списък, след това слушалката предположи:

— Да не би да имате предвид Малашевич?

— Да, да — съгласи се Шадура. — Именно Малашевич.

— Знаете ли колко е часът? — попита дежурният нелюбезно. Може би беше доловил алкохолните нотки в гласа на събеседника си.

— Въпросът е много належащ — каза Шадура, но все пак си погледна часовника. — От държавно значение. Не търпи никакво... ъъ... отлагане.

— Тук никой не се обажда за дреболии, Василий Петрович. — В слушалката се чу нещо като кратък смях, а може би беше щракането на ударник или предпазител. — Изложете проблема накратко. Слушам ви.

— Но аз съм се подписал на Малашевич — поколеба се Шадура. — И... значи... хм... ъъ...

— Говорете кратко и ясно — каза тихият глас в ухото му. — Междуметията си ги запазете за после.

Да, унило помисли Шадура. Междуметията много скоро ще ми потрѣбват. Като ме почне капитан Малашевич със замръзналия поглед, няма да мина само с „ъъ“ и „ох“. Но може би пък дежурният офицер с незапомнящото се име щеше да се окаже по-човечен?

Шадура облиза внезапно пресъхналите си устни и със запъване започна да разказва за неприятността си от тази нощ. Загадъчният полковник не пожела да разбере как точно се казва текилата, след дегустацията на която депутатът беше изгубил сваят, а го прекъсна:

— С Едичка Виноградов сте интимни приятели, така ли?

— Ама не, моля ви се! Просто се виждаме от време на време — нервно възкликна Шадура. — Той е много симпатичен младеж, от добро семейство, и...

— Не знам и не искам да знам с какво може да са симпатични подобни личности — отрязва го полковникът. — Интересува ме знаете ли къде в момента може да е този ваш... — последва пауза, през която при желание човек можеше спокойно да се изхрани на пода — този ваш Едичка.

— Не. — Шадура завъртя глава, все едно полковникът от ФСС можеше да види колко енергично и самоотвержено го прави. — Обикновено той ми се обаждат. Но мисля, че няма да е трудно да го намерите. Кръговете, из които се върти, не са толкова широки, уверявам ви.

— Ще го намерим — увери го многообещаващо гласът. — Не се съмнявайте в това. А вие не напускате кабинета си, Василий Петрович. Ще дойдат да ви вземат. И никакви телефонни обаждания. Разбрахте ме, нали?

— Но нали трябва да предупредя съпругата си — възрази Шадура. — Сигурно вече много се тревожи и...

— „Съпруга си“ ли казахте?

— Моля?

— Питам: лицето, с което съжителствате, също ли е от мъжки пол?

— Ама моля ви се! — почти викна Шадура и притисна гърдите си с ръка. — Аз съм женен мъж, с две деца, момче и момиче... Едичка Виноградов... с него просто така, от любопитство. — Шадура преглътна несъществуващата си слюнка. — Нездраво любопитство,

съгласен съм. Човек трябва да опита всичко в този живот, нали знаете...

— Казах вече: *не знам!* — отсече полковникът. — Впрочем, колкото до жизнения опит, в най-скоро време ще си го обогатите значително, гарантирам ви го.

Слушалката в ръката на Шадура запиука жално: ооой... ооой... ооой... Той я тресна на вилката и пак се защура из кабинета, не можеше да си намери място. *Ще дойдат да ви вземат.* Никакви заплахи, дори най-страшните, не можеха да го ужасят повече от тези злокобни думи.

— Загубен съм! — повтаряше той и пукаше пръсти. — Загубен съм, мамка му!

Представяше си как ще го гледат близките и роднините му, когато следователите и журналистите изсипят пред тях всички мръсотии, които успеят да научат по време на разследването. Представи си подигравателното хилене на околните — всички, навсякъде щяха да го гледат, нямаше да може да направи и една крачка, без да го изпращат с присмехулни погледи. Спомни си всичко, което беше чел и чувал за съдбата на мъже като него по затворите. И му стана толкова гадно, че насмалко да се разреве на глас. Да не говорим, че с кариерата му беше свършено. В Русия можеше и да се отнасят снизходително към хомосексуалистите от артистичните среди, но никой нямаше да търпи политик с нетрадиционна ориентация.

Погледна през прозореца и видя долу да спира волга. От нея слязоха двама млади мъже с почти еднакви костюми. Единият като че ли усети, че го гледат, вдигна машинално глава и Шадура се вцепени, все едно се превърна в зайче под погледа на питон. Ставащото приличаше на безкраен кошмар, в който целият свят е срещу теб, а ти не можеш да мръднеш и пръст дори.

Младият мъж вероятно каза нещо на спътника си, защото той също спря и погледна любопитно нагоре. Шадура най-после събра сили да се отдръпне; когато събра още, за да погледне пак, двамата вече не бяха на тротоара.

След две-три минути ще са тук, помисли си замаяно. И изобщо няма да се церемонят с мен, нали съм предател на Родината. Ще ми извият ръцете, ще ми щракнат белезниците и ще ме изритат надолу по стълбището и покрай възхитения портиер. Ще ме натикат на задната

седалка на волгата, ще седнат от двете ми страни и ще почнат да ме обработват още по пътя, ще ме псуват, ще ме бият... А после...

Сбърчи нос, все едно щеше да кихне, но вместо това се разплака и беззвучно запрегльща мътните си пьянски сълзи. Стъпките по коридора прозвучаха в ушите му като барабанен бой, съпровождащ крачките на осъден на смърт към ешафода. Но не го очакваше ешафод, а безкрайни разпити, може би дори мъчения и безброй невъзможни унижения. А това беше много по-страшно от смъртта.

Той пак погледна към улицата под прозореца на кабинета, обхвана с поглед наведнъж всичките паркирани коли, редките минувачи, някаква пьяна, която тъкмо клякаше зад един микробус да се изпикае. Всичко това беше свободата, същата онази свобода, която не можеш да оцениш по достойнство, докато не са те тикнали зад решетките.

— Е, ще видим — прошепна Шадура, качи се на перваза, седна и провеси крака навън. — Няма да ме хванете, господа чекисти. Не съм ви лигав червей!

В отчаяната си поза приличаше на пьяния хусар от филма „Война и мир“. Само дето не държеше бутилка; лицето му се гърчеше, все едно под бузите му бяха вкарали жици и бяха пуснали ток. В този момент лидерът на парламентарната фракция наистина приличаше на пациент в психиатрична клиника. Никога не беше губил контрол чак до такава степен. Дори през прочутата деветдесет и трета, когато от идиотия беше останал в Белия дом и чу грохота на първия оръдеен изстрел.

Грохот! Вратата зад гърба му се отметна, избита с ритник. Стреснатият Шадура понечи да се обърне, за да види кой все пак идва да му отнеме животеца — и неочаквано изгуби равновесие.

— Какво правиш бе?! — викна първият от влезлите. — Спри!

Само по чудо непадналият от прозореца Шадура сега лежеше на перваза на една страна и гледаше с молба в очите двамата младежи на прага — изобщо не бяха толкова страшни, колкото ги бе рисувало въображението му. Депутатът разбра, че иска да се прибере в кабинета си, да стъпи вътре колкото се може по-скоро. Защото нали все пак на света има закони, има и адвокати, съдилища, обществено мнение!

— Аз не... не исках! — изпъшка той. — Помогнете ми!

— Точно затова е създадена структурата ни — успокоително каза единият от младите мъже, докато пристъпваше към увисналия между небето и земята депутат. — За да помага на нашите изпаднали в беда съотечественици. — И бавно протегна ръка, като продължи все така успокояващо: — Ей сега, ей сега... Само спокойно. Никой няма да ви направи нищо лошо...

Една яка ръка сграбчи Шадура за яката. С цел да облекчи работата на спасителя си, депутатът се наведе навътре, но внезапно последва рязко дръпване, след което той се озова в кабинета си много по-бързо, отколкото възнамеряваше да го направи — праметна се през перваза, падна на пода и се удари болезнено, тресна си дори главата, въпреки че в последния момент се опита да я опази, като я вдигне нагоре.

— Добре дошъл, Василий Петрович! — мило каза спасителят му; стискаше отпраната бяла яка на депутата.

Шадура вдигна дясната си ръка пред очите си и с изумление отбеляза, че след неочакваното кълбо напред тя е останала с един маникюрiran нокът по-малко.

— Тече ми кръв! — прошепна той. — Носите ли аптечка?

— Незабавно ще се свържем с министъра на извънредните ситуации господин Шойгу — възкликнаха двамата в хор и се наведоха над седящия на пода Шадура. — Той лично ще ви донесе бинт и кислородна вода. Някакви други желания?... Някакви молби?...

Думата „желания“ беше придружена от ритник в ребрата. „Молбите“ бяха озвучени от серия звънки шамари, след които главата на депутата се изпълни със звъняща пустота.

Ако в момента някой предложеше на Шадура да се смени дори с пияната проститутка, която пикаеше зад микробуса под прозореца му, той щеше да се съгласи на такова превъплъщение, без изобщо да се поколебае. Защото от цялата му прехвалена депутатска неприкосновеност не остана и помен, когато грубо го дръпнаха да стане и го повлякоха към вратата, като вървешком продължаваха да удовлетворяват „молбите“ и „желанията“ му. И изведнъж собствената му участ се стори на нещастния Шадура много по-незавидна, отколкото и на последната курва.

— Всъщност сте голям късметлия, Василий Петровия — каза белокосият мъж с очила, докато оглеждаше любопитно задържания. — Наистина сте голям късметлия.

— Да. — Шадура машинално оправи липсващата яка на ризата си. — Щом казвате.

Седеше в ярко осветена стая без прозорци, столът под задника му беше завинтен за пода. Шадура си мислеше, че и той е същият — завинтен до последната врътка на резбата. Устременият към него поглед пък направо го приковаваше.

— Представете си — продължи побелелият, — че все пак падате от перваза... Паветата върхлитат срещу вас... Отгоре летят проклетия, отдолу се разнася ужасеният писък на млада жена...

— Ужас! — Шадура си спомни, че под прозореца наистина имаше жена, и потрепери. Кръвта от пукнатата му глава щеше да се смеси с пикнята на оная проститутка... По-идиотска смърт човек не би пожелал дори на най-големия си враг.

— За зрителите всичко свършва за броени секунди — продължи замечтано побелелият. — Но за онзи, който пада отвисоко, нещата приличат на безкраен скок без парашут. И ето значи летите, Василий Петрович, махате с ръце като луд, ритате безсилно във въздуха, а паважът е все по-близо, все по-близо... И това продължава цяла вечност... И едва после, когато на практика вече сте пукнали от страх... ПЛЪОК!

Дланта на побелелия плесна по бюрото, което неизвестно с каква цел беше покрито с ламарина. Шадура чак подскочи на стола, когато си представи как щеше да се удари в паважа, ако човекът от ФСС не го беше дръпнал от перваза. Мъжът срещу него изобрази с устни намек за усмивка и доверително го осведоми:

— Очевидците казват, че главата на човек, паднал от четвъртия етаж, се пръскала с тих пукот, като диня. Колкото до самия пострадал, за него това е все едно в главата му се взривяват сто килограма тротил. И това изобщо не е последното, което чува в този живот. Мозъкът продължава да функционира още известно време... Мускулите се свиват самички, крайниците потръпват... Случвало ли ви се е да наблюдавате агонията на кокошка с току-що отрязана глава, Василий Петрович?

Въпросът го сгаси неподготвен — Шадура беше изцяло зает с усмиряването на краката си, които потрепваха нервно и се удряха коляно в коляно. Явно им се искаше да побегнат нанякъде. Заедно със завинтения за пода стол.

Мъжът огледа наново Шадура през студените стъкла на очилата си и неочаквано отсече:

— Майната й на кокошката с отрязаната глава. Обаче вие, Василий Петрович, вие!... Как можахте да се провалите така?!

Шадура се усмихна жалко.

— И аз не знам... Освен това никога не съм мислил, че Едичка може да...

— Едичка си е Едичка. За вас става дума. Трябваше все пак да се хвърлите през прозореца, Василий Петрович. Защото вече няма да имате тази възможност.

— Ама как така да се хвърля? Нали вие...

— Какво аз? — Веждите на мъжа се вдигнаха в недоумение, от което късо подстриганата му побеляла коса сякаш настръхна.

— Нали казахте, че съм бил късметлия — плахо напомни Шадура.

— А, ясно... Не ви честитях връщането от онзи свят обаче, съвсем не. Казах, че сте голям късметлия, понеже днес съм дежурен аз, а не някой колега. Обаждането ви ме заинтересува и реших да поговоря с вас лично, преди да...

— Преди да какво? — Шадура изобщо не позна собствения си глас: толкова висок и звънлив беше преди много-много години, на проверките в пионерските лагери.

Мъжът остави въпроса му без внимание и продължи със скучен глас:

— Та след като задоволя любопитството си, Василий Петрович, ви чакат всичките кръгове на тукашния ад. Давате си сметка, че не сте на Тверска, а на Лубянка, нали?

— Прощавайте — обади се Шадура, — обаче ви забравих името.

— Че нима съм ви се представял?

— Ами... нали по телефона... казахте, че сте полковник... полковник...

— А, забравили сте ми името значи. Толкова по-добре. — Мъжът се усмихна одобрително. — Иначе щеше да се наложи специално да ви

го избиваме от главата. Ето, погледнете... — Той тикна показалец в ламарината на бюрото.

— Какво да гледам? — Шадура се надигна, за да види по-добре. — Боята ли?

— Е, кой ще тръгне да боядисва ламарина, моля ви се! Преди три дни на стола, на който сте в момента, седеше един, с извинение, петролен магнат. — Усмивката на полковника бавно се разширяваше и ставаше все по-плътоядна. — Та той, нали си представяте, си забрави собственото име, да не говорим за моето. Блъсна си главата няколко пъти ей тук, самичък — показалецът му пак допря безобразното петно, което май беше покрито с кафява коричка — и си забрави цялата биография. Забрави и да се прави на много печен, между другото.

Настъпи пауза, през която Шадура се мъчеше да преглъща колкото се може по-тихичко. Щом се убеди, че депутатът е изгубил дар слово, полковникът заговори пак и всяка дума се забиваше в изтормозеното съзнание на Шадура като пирон.

— И така — сутрешно заседание на Държавната дума. В залата вони на афтършейв и пот. Присъстващите — едни се борят с махмурлука, други със сънливостта, слушат говорителя на Долната палата, който придружава речта си с нервни жестове поради хроничното си лошо храносмилане. Точка първа и единствена в дневния ред е отнемането на депутатския имунитет на Василий Петрович Шадура. Всички единодушно гласуват „за“, е, има и двама-трима крайни либерали, които са „против“ просто по принцип... А ето го и Василий Петрович Шадура, с прокъсан дюшек под мишница, върви по коридора под охрана. Ето го вече в претъпканата килия на следствения арест. Свил се е на пода до пълната с нечистотии кофа, а другите задържани с пренебрежение го прекрачват и се хият. „Депутат, а? Дупе да ти е яко, депутатче. Ние тука имаме други членове, не като вашите, дето заседават в разните ви комисии“.

Шадура неволно си стегна халката и изпъшка. Беше чувал как в затвора администрацията натиква неугодните й задържани при най-пропадналите затворници, за да ги лиши и от последната капка човешко достойнство. Видя сякаш с очите си гнилозъбите усмивки, сините татуировки, рецидивистите и наглите им подлоги, видя и направените от какви ли не подръчни средства ножове. Какво ли можеше да очаква в този ад човек с нетрадиционна сексуална

ориентация? Ясно какво. Щяха да го накарат да си избере някое унизително име — Манка или Дунка например — и щяха да го пуснат на карманьола. После щяха да му забранят да сяда на масата при останалите, щяха да го пращат да изпълнява какви ли не задачи на бегом, щяха да го използват за изтривалка, та да знае какво е бил и какво е станал. И най-страшното — никога вече нямаше да може да скрие ужасната истина за себе си. Нали побелелият полковник му беше казал, че лично ще се погрижи всичките му мръснички тайни да станат известни на жена му, на децата му, на родителите му. А и жълтата преса естествено щеше да се развихри. МЕЧТИТЕ НА ЕДИН ДЕПУТАТ ГЕЙ СЕ СБЪДВАТ... ШАДУРА СЕДНА НА К. А... За какво добро име може да се говори след такива заглавия? За какво бъдеше изобщо?

— На писма и колети от близки и роднини изобщо не се надявайте — продължаваше монотонно полковникът. — Няма смисъл. Синът ви и дъщеря ви ще преживеят такъв позор в училище, че ще се отрекат от баща си, като в сталинските времена. Жена ви бързо-бързо ще си намери любовник, за да докаже на всички, че с нея всъщност всичко е наред. Ще лежи на косматите му гърди, ще си пафка отмаляло цигарата и ще му казва: „Знаеш ли, напоследък той беше станал наистина странен...“ А баща ви... — полковникът погледна за миг в тъничката папка, която беше отворил на бюрото — баща ви най-вероятно ще лежи в реанимацията след втория си инфаркт. Виж, той няма да каже нищо лошо за сина си. Освен може би в предсмъртния си миг да прошепне, че изобщо не иска да ви вижда и че забранява дори да се доближавате до гроба му.

Шадура понечи да каже нещо, но не му дойде наум нищо освен изтърканата фраза, че иска да изкупи вината си пред Родината с кръвта си. Това желание обаче можеше да бъде изтълкувано от събеседника му прекалено буквално, така че Шадура просто беззвучно отвори и затвори уста, с което заприлича на току-що измъкнат от водата сом.

— Какво има, Василий Петрович? — насмешливо попита полковникът. — Не ви ли харесва тази перспектива?

— Изобщо! — Шадура завъртя глава толкова отчаяно, че увисналите му бузи се раздрусаха.

— Всъщност знаете ли, все още не е изгубено всичко...

— Сериозно ли говорите?

— Нима аз, офицерът от ФСС, ще ви лъжа? — Зъбите на полковника лъснаха в усмивка, стъклата на очилата му проблеснаха лукаво.

— Готов съм на всичко! — Шадура замачка ризата на гърдите си.

— Значи истинският патриотизъм още е жив, така ли?

— Жив е! — Шадура потвърди думите си с толкова рязко кимване, че ако беше мъничко по-силно, главата му щеше да падне.

— Много, много се радвам. — Очилата блеснаха одобрително. — В такъв случай ви чака не обща килия, а нещо като отделна хотелска стая. Там, Василий Петрович, има видеокамера, пред която ще се покаете за всичките си грехове, и големи, и малки. Като последният е убийството на двама сътрудници на Управлението, които хладнокръвно сте застреляли преди бягството си.

— Никого не съм застрелял!... Какво бягство?... — Шадура си помисли, че гледа театър на абсурда. — Нали съм тук, пред очите ви...

— Не сте, Василий Петрович — убедително каза полковникът. — Няма ви. Никой не ви е докарвал в Управлението, заявявам ви го най-отговорно. И ако искате вместо вас на нашата планета да заживее лице, което мъничко прилича на вас, но е с друго име по документи, по-добре мълчете и слушайте какво трябва да направите. Достатъчно ли съм ясен?

— Да, да... Съвсем ясен.

Шадура се наведе напред — цял внимание и изпълнен с желание да чуе продължението.

— Да продължим тогава...

По време на инструктажа тонът на полковника ставаше все по-делови.

И разтрепераният Шадура научи, че за известно време ще се води безследно изчезнал. Просто изчезнал, изпарил се — и дали ще го намерят зависи от самия него. Все пак е заинтересован да докаже полезността си на практика, нали така. Разбира се, че е така, как иначе! Шадура направо изгаряше от желание да се покаже откъм най-добрата си страна и когато започна да уверява полковника в абсолютната си лоялност, речта му беше по-пламенна дори от предизборните му речи.

Полковникът всъщност не очакваше друго. По време на службата си беше виждал такива Шадуровци повече, отколкото бяха дори

презервативите, които беше използвал. Не може нито без едните, нито без другите! Обаче за какво ти са, след като вече си ги използвал?

ГЛАВА 4

РАЗ, ДВА, ТРИ, ЩЕ ТЕ ТЪРСИМ ОТ ЗОРИ

На сутринта, разбира се, се вдигна голяма суматоха, но набързо хвърлената оперативна „Мрежа“ не даде богат улов. С какви факти разполагаше ФСС? Почти с никакви с изключение на обаждането на депутата Шадура, записано, като всички останали обаждания, на три отделни магнетофона. Самият депутат, който беше вдигнал тревогата, беше изчезнал яко дим. Двамата сътрудници на ФСС, които бяха пратени да го задържат, бяха открити в 04:35 с куршуми в хладните си чекистки... не, всъщност не хладни и не умове, а студени и глави. И двамата бяха простреляни в служебната волга дори без да успеят да извадят оръжията си. И за чий дявол бяха минали зад музея на Маяковски? Защо не бяха взели и най-елементарни предпазни мерки? И тези, и други въпроси можеше да се задават до безкрай, но да се чака отговор от покойните беше абсолютно безнадеждно. Шадура, върху когото падаше главното подозрение, се беше оказал изненадващо ловък. Ловък, коварен и пресметлив. А бе — депутат.

Приятелчето му Едичка Виноградов беше открит от милицията половин час след обявяването на операция „Мрежа“. Още не съвсем изстинал, но абсолютно неспособен да дава показания, да разпознава заподозрени и да подписва протоколи. Също като в първия случай, свидетели на убийството му не бяха открити. В колата не беше открита и дискета, на която покойният евентуално би могъл да запише секретната информация. Оръдието на убийството — обикновена кука за плетене — даваше богат простор за всевъзможни версии и предположения. Прекалено богат, та да може дори приблизително да се очертае някакъв кръг от заподозрени. Милиционерите си поеха облекчено дъх, когато делото беше прехвърлено към ФСС — а това стана още преди утрото да озари с нежните си лъчи древните кремълски стени.

Екстреното заседание в Главното управление почна с единична псувня по адрес на Едичка — изтърси я директорът, който го беше

свикал. По адрес на изчезналия неизвестно къде Шадура псувните бяха много повече, като свършиха с две толкова сложни, че не би могъл да ги повтори дори генералът, който току-що ги бе изръмжал.

Защото при взривяването на самолета не само бяха загинали чужди граждани и бе изчезнал ценен товар. Ако нещата се разчуеха, мирните инициативи на Русия по отношение на Република Ичкерия щяха да изглеждат, най-меко казано, съмнително. Ако средствата за масова информация научеха за терористичния акт, положението щеше да стане неудържимо. Някои щяха да намекуват, че бомбата в самолета с хуманитарната помощ е сложена с помощта на силовите ведомства, които не искат обстановката в района да се стабилизира. Следващите щяха да се вкопчат в тази догадка и да я превърнат в зъл умишъл от страна на високопоставени персони, които богатеят за сметка на безкрайната война в Чечения и не искат тя да приключи. И щеше да се получи вечната анекдотична картинка: Западът, както винаги, целият в бяло и с маслинен клонка в ръка, а Русия цялата в лайна. Като се почне от последния механик на военното летище и се свърши с първите ръководители на държавата. С две думи, единствената приемлива официална версия беше авиокатастрофа. Тогава дори въпиещият факт на кражбата на медикаментите нямаше да се отрази върху престижа на държавата. *Мамумръсна и на престижа, и на държавата*, както разярено се изрази генералът — вероятно най-добре знаеше какво има предвид. И освен това каза, че ако пресата по някакъв начин се докопа до истинските причини за трагедията, той лично ще се погрижи да закопае присъстващите на заседанието в собствените им лайна.

Някъде към девет сутринта свиканият по спешност недоспал и гладен офицерски състав осъзна отговорността си, изясни си първостепенните задачи и тръгна да изпълнява заповедите. Щом освободи служителите си, генералът глътна сутрешната си доза хапчета и се свърза със службата за екстремно реагиране.

Само преди месец тази структура се беше представила отлично при издирването на един аферист, успял да отмъкне от Центробанк огромен кредит от МВФ. Беше го открил в Сочи майор Громов — като беше проявил изключителни умения и нюх на истински детектив. На пръв поглед генералът би трябвало да се радва на толкова добре решения проблем — но на практика бе раздвоен. Към

удовлетворението му от блестящо приключилата операция се примесваше потиснато раздразнение. Формално подразделението ЕР беше подчинено на него, но на практика той имаше власт над него не повече, отколкото английската кралица върху Камарата на лордовете. И това го дразнеше толкова, че не можеха да го зарадват никакви успехи на ЕР. Той всъщност беше дълбоко убеден, че служителите на подразделение ЕР просто си клатят краката, закриляни лично от президента. Гвардейците на краля, моля ви се. Поплювковци и чистофайници — все други да им вършат мръсната работа.

Именно поради скептичното си отношение към подразделение ЕР генералът лично съобщи на началника му за случилото се и му нареди незабавно да се включи в операцията. Да реагира екстрено — стига да може. Шансовете да се спре изтичането на информация бяха нищожно малки и при евентуален провал полковник Власов щеше да опере пешкира. Ако се справи — браво. Ако провали операцията — сам си е крив.

При това положение генералът нямаше никакви проблеми.

— Какво си се навъсил така?

Громов изглежда за миг новия си началник и вдигна рамене.

— Не съм се наспал, другарю полковник.

— Аз, впрочем, изобщо не съм мигнал тази нощ. За особено нежните си подчинени обаче — Власов посочи с палец през рамо — имам специално обзаведена стая за почивка, майоре. Напитки, топли-топли вестници, телевизор и меко канапе. Да те пратя да си починеш, а? — Къс сух смях, който приличаше повече на пукот от настъпена съчка. — Хайде, стига глупости, нали?

Громов пак погледна полковника — той пък се облегна на стола си, сякаш да му даде възможност да го огледа хубавичко. Прическата му — и на вид, и на цвят — беше като никелирано ренде. Дълъг нос с кацнали на него андроповски очилца с позлатени рамки. Слабо лице, червено като попарено — след като са били на юг, блондините с нежна кожа завинаги придобиват този цвят, все едно имат изгаряне първа степен. Афганистан? Хм, какво пък ще прави там човек като полковника, с породистото лице на кагебеец от старото поколение?

— Таджикистан — безгрижно поясни Власов.

— Моля? — изтръгна се от Громов въпреки волята му. Не беше свикнал да му четат мислите по очите и се обърка, макар да се постара да не го показва.

— Таджикистан — повтори полковникът. — Командироваха ме само за месец, обаче се върнах с ей това червено лице и с три звезди на пагоните. А заминах с една, също като твоята, майоре.

— Наркотици? — попита Громов: беше доста добре запознат с положението в източната република.

— Оръжие. Напоследък всяка военна част носи десетократно по-голяма печалба и от най-големия цех за преработка на опиум. — Власов го каза толкова дълбокомислено, все едно говореше кой отбор ще спечели футболното първенство. — Шефовете със златните пагони не си поплюват. В сравнение с армейската мафия производителите на наркотици са нещастни квартални хулиганчета.

Власов внимателно изгледа събеседника си, за да определи реакцията му на чутото, но след първоначалния случаен проблясък реакция нямаше — нито отрицателна, нито положителна. Със същия успех можеше да се вира не в очите на Громов, а в две късчета лед или в излъскани до блясък сребърни монети.

— Лампазите се държат един за друг — продължи Власов, вече свел поглед към сплетените си пръсти. — И освен това държат всичко: оръжейните арсенали, армията, имат власт, за каквато обикновените криминални босове дори не могат да мечтаят. Пък и бандитите рано или късно ги чака затвор...

— Или куршум. — Громов изцяло се беше съсредоточил върху огънчето на запалката си и върха на цигарата си, все едно нямаше никакво отношение към току-що произнесената реплика.

Власов се усмихна криво и се направи, че всъщност не е имало никаква реплика. И все така загледан в сложно преплетените си пръсти, продължи да разсъждава на глас:

— Военните престъпници отиват на съд по-рядко, отколкото колхозничките на почивка на Лазурния бряг. Не са подвластни на гражданските закони, имат си и своя прокуратура, дето дори не се налага да я купуваш. С две думи — държава в държавата, при това не от приятелските държави. — Власов помълча, сякаш се колебаеше дали да продължава по темата, после неочаквано предложи: — Хайде,

майоре, казвай какво те притеснява. Не си много въодушевен, че трябва да търсиш дискетата, така ли?

— Да търся не е проблем — отвърна Громов. — Свикнал съм. Обаче дали тая дискета изобщо съществува?

— Защо да не съществува?

— Ами ей така. Един дявол знае какво може да си е въобразил оня пиан депутат.

— Ами мъртвият Едичка? А нашите момчета? Лично ги пратих да задържат Шадур. Да не мислиш, че са се дуелирали във волгата?

— Обаче и онзи дебелогъз депутат няма как да ги е ликвидирал. Да не говорим, че и него сигурно ще го намерят с дупка в черепа.

— Тук съм съгласен — въздъхна Власов. — Засега обаче задачата ни е да търсим дискетата. Дори да не съществува, ще се наложи да я намерим. — Лицето му се стегна. — От нас се иска резултат, и то положителен резултат, на всяка цена.

— Да де — изсумтя Громов. — Повдига ми се от такива каши. Разни педали с депутатски имунитет, подозрително шушукане около отчета на правителствената комисия... Личи си, че е забъркана голямата политика. Абсолютна гадост. И те карат да ровиш в нея, че и да им дадеш положителен резултат. — Громов смачка недопушената цигара в пепелника и довърши със злоба: — Да им чистиш лайната...

Власов наблюдаваше подчинения си с интерес — той рядко си позволяваше такива импулсивни изблици. По-рядко дори, отколкото добре смазано оръжие прави засечка.

— Е, свърши ли с емоциите? — попита накрая и изтръска пепелника в кошчето за боклук. Щом обаче го сложи пред Громов, той запали нова цигара, дръпна дълбоко и потвърди:

— Тъй вярно.

— Е, чудесно. — Власов се усмихна лъчезарно. — Сега ще ми позволиш ли да те попитам с какво смяташ да започнеш?

— Е, то си е ясно. — Громов вдигна рамене.

— На тебе може и да ти е ясно, обаче на мен не е. — Власов продължаваше да се усмихва, но не беше ясно усмихват ли се и очите му зад лъскавите стъкла на очилата. — Хайде де, няма ли да споделиш с началника си? — И натърти на последните две думи, а очилата му помръднаха и блеснаха още по-ярко, отразили случаен слънчев лъч.

Громов пак дръпна от цигарата, издуха дима през носа си и каза:

— Като начало мисля да поразровя това бунище.

— Какво-какво? — Власов посегна да оправи очилата си: бяха тръгнали да се смъкват от смайване. — Няма да намесваш Думата. Съвсем сериозно ти казвам.

— Думата ли? — Громов се направи на учуден. — Не съм казал такова нещо. Мисля да се заема с познатите на Едичка Виноградов. Тук — той посочи жълтата найлонова папка на бюрото — се казва, че съответният младеж не се е отърквал само около политици и поп звезди, но и сред журналистите.

— Мислиш, че те са способни на убийство? — бързо попита Власов.

— Че колко му е? Някои са завършени престъпници. Имам предвид журналистите — уточни Громов.

— А защо не политиците или поп звездите?

— Защото те не си падат по гадните сензации. Те си грабват парчето от баницата самостоятелно, по свои си начини. А пък медиите се хранят от отпадъците. — Громов изгаси втората цигара и изръмжа: — Направо „Анимал Планет“. Там често показват такива кадри.

Власов наскоро беше гледал заедно с внук си едно филмче за лешоядите, но не направи сравнението на глас. Пък и Громов можеше да има предвид други мършояди, без пера. Хиени или чакали например.

— Нашите аналитици също се скланят към тази версия — каза Власов. — В момента ти изготвят сведенията за познатите на Едичка. След час ще разполагаш с всичко, което съберат. И да ти кажа, в случая вадиш късмет.

— Късмет ли? — Громов недоверчиво вдигна вежди.

— Именно, именно — потвърди Власов. — Едичка беше известна личност и затова отдавна го наблюдавахме. Което ще рече, че сме наясно и с връзките му. Не ти е някой теляк, нали разбираш.

— Много жалко — въздъхна Громов. — Сигурен съм, че биографията на всеки теляк е много по-чиста от неговата.

Власов не каза нищо — с което казваше, че разговорът е приключен.

Секретарката Светлана Копейкина седеше в приемната на Власов така, сякаш всеки момент беше готова да скочи и да замръзне в стойка „мирно“. Младши лейтенант до мозъка на костите — макар и с пола. Громов никога не пропускаше и най-малкия повод да ѝ каже нещо мило — тя наистина се стягаше прекалено. Много по-приятно беше да я видиш как се усмихва, отколкото напрегната и немигаща, все едно чака да я снимат за служебния ѝ пропуск.

— Как я караш, малката? — попита я сега и спря до бюрото ѝ.

Всичко на бюрото беше в идеален ред. Нямаше нито разпилени кламери, нито забравена чаша от кафе, нито разни джунджурийки, без които човек трудно може да си представи децата и жените.

— Благодаря, добре — отговори Копейкина. Различаваше се от хилядите други секретарки или с прекалено бледото си червило, или с необикновено ярките си по рождение устни. Нямаше как да го разбере човек, без да я е целунал.

— Любовния фронт ли имаш предвид, или невидимия?

— Невидимият ли? — Копейкина все пак не издържа и замига, и то така, че листовите на бюрото ѝ сякаш всеки момент щяха да зашумолят от лекия ветреца на клепките ѝ.

— Не знаеш ли, че ни наричат бойци на невидимия фронт? — учуди се Громов.

— Вече знам. — Очите на Копейкина спряха да мигат и пак станаха неподвижни като на снимка.

Громов се усмихна.

— Знаеш ли, ти си много симпатична невидима, сериозно. Най-симпатичната, която съм виждал.

— Подигравате ми се.

— Абсолютно съм сериозен. Въпреки че не ми е лесно с такова хубаво момиче.

— Момиче като момиче. — Копейкина неуспешно се опита да се намръщи. — Най-обикновено.

— Кой ти е внушил пък тази глупост? Ако всички момичета бяха като теб, на света нямаше да остане нито един мъж.

— Защо?

— Защото всички мъже щяха да се изпозастрелят на дуел, затова. Или в най-добрия случай щяха да умрат от несполедена любов.

В този момент извъня телефонът и избави Копейкина от необходимостта да поддържа този толкова смуцаващ за нея разговор. Пръстчетата ѝ с късо изрязани нокти обаче на два пъти не успяха да вдигнат слушалката. Флиртуването в приемната на началник-отдела на ФСС за нея беше явно по-неуместно дори отколкото в чистилището и даже в самата преизподня. Това, че тя, дисциплинираната секретарка, слуша шеговитите закачки на сивоокия майор на отговорния си пост, я караше да се чувства направо предателка на Родината. Изящните ѝ ушенца, надничачи изпод косата ѝ, станаха червени като божури. Копейкина наглед може и да беше решително против всякакви такива през работно време, но предателски щръкналите ѝ ушенца издаваха желанието ѝ да слуша комплименти всеки ден, от сутрин до вечер, а желателно и по цяла нощ.

Громов не можа да сдържи усмивката си, но реши да не влошава и без това затруднителното положение на момичето, хвърли последен поглед на изчервената Копейкина, която говореше по телефона дори още по-строго от обикновено, обърна се и излезе в коридора, който, както винаги, кой знае защо, му напомни за празна метростанция.

Тук винаги се усещаше някакво напрежение, някакъв натиск, все едно не си високо над земята, а дълбоко под нея. Наглед светло, чисто и просторно — но всички из тези коридори бяха винаги нащрек, макар да се мъчеха да не го показват. Все едно чакаха всеки момент да завие алармата. За няколкото месеца, през които работеше на Лубянка, Громов не беше успял да свикне с това положение и дълбоко се съмняваше, че дори след години ще може да свикне. Всяка сила таи в себе си заплаха. Всяка мощ изисква да се отнасят към нея с уважение — изисква го дори от онези, които я управляват. Когато вървиш по дългия коридор на Главно управление на ФСС, тази истина си е съвсем безспорна.

Вместо да отиде в кабинета си, Громов слезе с асансьора на втория подземен етаж да потренира: започна с тичане по лентата и свърши с гладиатора, внесен наскоро от Швеция.

Когато, освежен от студения душ, седна на бюрото си, сведенията за познатите на Едичка Виноградов тъкмо бяха пристигнали.

В разпечатката фигурираха както абсолютно неизвестни имена, така и някои прекалено известни — имена на хора, за които се

говореше под път и над път. Громов току свиваше отвратено устни, докато преглеждаше бегло списъка и погледът му попадеше на поредния високопочитаем задник на някой развратен политик. А когато видя и името на един телевизионен коментатор, когото харесваше заради оригиналните му разсъждения, можа само учудено да поклати глава. Да, щеше да се наложи да се откаже от любимото си предаване. Няма как да слушаш с уважение човек, който, макар да прави най-умните интервюта, бърка микрофона с някои части на човешкото тяло. Пък като го гледаш — на години вече, солиден човек, а рефлексите му като на пеленаче.

Громов изсумтя недоволено, въоръжи се с един светлозелен маркер и започна да си отбелязва в „биографията“ на Едичка журналистите, с които той се беше срещал най-често. Такива се очертаха четирима.

На първо място споменатият вече телевизионен ас, който, за облекчение на Громов, нямаше и не можеше да има никакво отношение към историята с дискетата, понеже вече трети ден как обмисляше бъдещите си скандални репортажи в ареста „Матроска тишина“. За неплащане на данъци, взимане на подкупи и такива глупости. Вярно, че да разобличаваш служителите на Генералната прокуратура е благородно дело — но пък е неблагоприятно.

След известен размисъл Громов решително отхвърли и водещия на едно популярно токшоу: напоследък това лице се беше отказало от политическите дразги и се беше насочило към шоубизнеса — сплетните за звездите и кумирите се котираха много по-високо от падането на самолети, та дори въпросният самолет да е изпълнявал хуманитарна мисия.

Оставаха двама кандидати: някой си Артур Задов, руски емигрант, който чат-пат пишеше в американския вестник „Ню Йорк Ривю“, и руският гражданин Дмитрий Москвин, който всъщност не беше никакъв Москвин, а Балаболин^[1].

Ясно защо беше решил да твори под псевдоним. Ако подписваше репортажите си с истинското си фамилно име, никой нямаше да ги приема на сериозно.

Громов вдигна телефона и след две-три минути си изясни, че мистър Задов в момента е отседнал в московския хотел „Космос“, но че никой не го е виждал от вчера, въпреки че не бил казал на

рецепцията, че ще си заминава, и че в стаята му имало негов багаж. Громов набра друг номер и научи, че Задов ще замине от летище „Шереметиево“ за Ню Йорк в 14:45 следобед.

Е, дали щеше да замине, това беше спорно. Громов реши, че не е необходимо да организира спешното издирване на американския гражданин — съвсем скоро той сам щеше да си цъфне на гишето на летището и можеха да му зададат интересуващите ги въпроси и тогава. Засега нека си се разхожда и да се любува на руската столица.

След това поръча на новобранците от оперативния отдел веднага да му намерят Дмитрий Викторович Балаболин, двайсет и шест годишен, като ги предупреди да не го докарват в кабинета му, а в стрелбището на ЕР — искал да потренира, докато чака да му го доведат. Старият чекист Семьонич обаче, който работеше в подземното стрелбище, изобщо не повярва в невинното намерение на Громов да съчетае полезното с приятното, а с разбираща усмивка подхвърли:

— Пак ще плашите някого, а, другарю майор?

— Днес е абсолютно недопустимо гражданите на Русия да бъдат подлагани на натиск или заплашвани по какъвто и да било начин — цитира Громов изказването на директора на ФСС на една съвсем неотдавна проведена пресконференция. На нея впрочем нито един мускул на лицето на директора не беше трепнал, така че Громов се постара да прояви същата невъзмутимост.

— Разрешете тогава да присъствам на тренировката ви, другарю майор. — Семьонич, вечният прапорщик, се ухили разбиращо.

— Не разрешавам — ухили се и Громов. — Следващия път. Свободен си. Ще те намеря да ти дам ключовете.

— Колко патрона да ви изпиша?

— Двайсет, както винаги.

— Слушам.

Громов никога не изстрелваше по повече от пет патрона. Което означаваше, че останалите вечерта ще може да си ги изстреля Семьонич — той беше готов по-скоро да се откаже дори от традиционните си три водки, отколкото от удоволствието да подържи заредено оръжие. Разправяха се легенди, че на младини бил разстрелвал врагове на народа с поименен маузер, с който го бил наградил лично народният комисар другарят Ежов. Най-вероятно тези слухове Семьонич ги пускаше сам — обичаше да се фука пред

младоците. Защото иначе излизаше, че е хванал маузера още като пионерче, на което беше трудно да повярва човек, дори ако е фен на разобличаващата литература за кървавата сталинска епоха. Но в това, че Семьонич е пръв приятел с оръжията, а те — с него, нямаше съмнения. На седемдесет години дупчеше мишените точно в центъра, а пък дори ветераните в Лубянка не помнеха някога да са го виждали трезвен!

Водката всъщност не му въздействаше толкова силно, колкото усещането за всемогъщество, което го обземаше, когато показалецът му нежно обгръщаше спусъка. Громов го разбираше много добре. Самият той се беше научил да държи чашата доста по-късно от дръжката на бойния пистолет — и досега нямаше нито един повод да съжали за това.

[1] Букв. „Дърдорков“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

С ДВА ИЗСТРЕЛА — ЕДИН ЗАЕК

Стрелбището беше най-обикновено — дълго, с нисък таван. Стените бяха боядисани в унило бежово, подът беше циментов, студен. Една неонова лампа примигваше, все едно имаше нервен тик.

На местата за стрелците нямаше нито пушки, нито пистолети — те се пазеха в специални железни шкафове, направени много преди Громов да се появи на белия свят. Той обаче предпочиташе да използва собственото си оръжие — собственото оръжие държи не само да се грижиш внимателно за него, но и редовно да го използваш по предназначение. Защото оръжие, което се използва рядко, по време на бой се държи също толкова непредсказуемо, колкото и някой младок, който никога не е влизал в битка и на когото не може да се разчита.

Както ставаше все по-често, след като го бяха прехвърлили в Москва, Громов носеше в кобура под мишницата си не зачисления му ПМ, а личния си „Смит и Уесън“ и точно сега беше доволен от това. „Мистър Смит“ имаше доста по-силен глас от „Пьотър Макарович“ и затова беше много по-убедителен, особено под ниския таван на сутерена.

Громов беше вече толкова „на ти“ с американския револвер модел 1980 година, че почти постигаше с него скорострелността на автоматично оръжие. Освен това дори да изоставаше с някакви си частици от секундата във времето, „Мистър Смит“ наваксваше това с идеалната си точност. По време на стрелба дясната ръка на Громов беше заета изцяло със спусъка, а лявата механично вдигаше ударника, при това толкова умело, че изстрелваните куршуми 11-и калибър не се отклоняваха и на милиметър. Барабанът побираше девет патрона. Наглед малко. Но в близък бой или поваляш противниците си в първите секунди, или престава да те е грижа колко патрона си имал в оръжието, докато си бил жив. Специфична аритметика наистина, но върна.

В момента Громов не се канеше да убива никого и нищо освен времето си, затова разглоби револвера, смаза частите му и почна грижливо да ги лъска със специално предназначения за целта парцалче. Чудесно занимание, за да убиеш времето, впрочем. Ръцете и очите ти са заети, мислите ти витаят в облаците. От време на време Громов позволяваше на мозъка си да се изключи, да се откъсне от предстоящата поредна задача. При това положение се включват подсъзнанието и интуицията — а понякога те подсказват по-правилно решение дори от това, което може да даде и най-безупречната логика. Важното е да не зацикляш на проблема, а да го погледнеш отстрани, все едно изобщо не те засяга. Все едно е препятствие, което трябва да преодолееш. Прекалената съсредоточеност всъщност не улеснява работата, а дори пречи.

Когато двамата оперативници вкараха в стрелбището един объркан млад мъж с мускетарска брадичка, в когото човек от пръв поглед можеше да разпознае Дмитрий Балаболин, Громов вече беше готов с всичко: мистър Смит беше сглобен, подходът към младия журналист беше обмислен, необходимите фрази също. Без изобщо да удостоверява Балаболин с поглед, Громов се навъси и попита строго оперативниците:

— Къде е Балаболкин бе?

Лейтенант Птицин успя и да прикрие усмивката си, и дори да докара малко обиден тон:

— Ами това е лицето, ето го.

— Хм... — Громов хвърли на журналиста къс, остър като шило поглед. — Този? — Гласът му беше изпълнен с недоверие. — Толкова млад и да ги забърка такива?

— Ще ми обясните ли най-после какво става? — възбудено възкликна Балаболин. При обикновени обстоятелства вероятно гласът му изобщо не беше толкова звънлив: сега беше по-подходящ за момчешки купон, отколкото за разговор между големи хора.

В очите на Громов се изписа безкрайна скука; той завъртя револвера на показалеца си и каза сухо:

— Я мълчи. После ще си приказвам с тебе. Сериозно и дълго.

— От къде на къде ще ми говорите на „ти“! — викна разгорещено Дима Балаболин, този път в толкова висока тоналност,

все едно почваше да изпълнява безсмъртния шлагер на Робертино Лорети „Джамайка“.

Громов се смръщи, все едно покрай ухото му беше бръмнал комар, и каза на оперативниците:

— Свободни сте засега, момчета. Ако се наложи... — и кимна към Балаболин — да го изнесете тоя, ще ви повикам.

— Слушам, другарю майор! — отсякоха като един младите офицери. Не им беше за пръв път да играят помощни роли в подобни мънички домашни спектакли.

— И заключете вратата — нареди Громов. — Не ми трябва външни хора. Току-виж минала Копейкина — не искам да ми припада.

— Слушам! Разрешете да напусна! — все така в хор отвърнаха двамата.

— Какво ви казах бе!? — ревна Громов. — Свободни сте!

Младите офицери изскочиха в коридора и хлопнаха вратата — сигурно се превиваха от смях зад нея. На Балаболин обаче изобщо не му беше до смях. Чувстваше се като в подземията на НКВД, за които толкова обичат да дращят днешните журналистчета — които, впрочем, не са виждали нищо по-страшно от следствения арест. Ако се съдеше по смъртнобледото лице на Балаболин, той беше готов за най-лошото. И Громов изобщо не възнамеряваше да го разубеждава в това. Напротив — умишлено нагнетяваше атмосферата. Нямаше време за възпитан подробен разпит, по време на който Балаболин да му премята крак върху крак и презрително да ръси разни умни фразички за чекисткия произвол, за правата на човека и за процесуалните правила. Трябваше да го пречупи възможно най-бързо, без излишни протоколни церемонии.

— Я ела насам — каза Громов и посочи мястото, на което държеше да му застане Балаболин.

— Продължавате да ми говорите на „ти“! — свадливо възрази младият мъж. Към кого всъщност апелираше? Или към какво? Към голите стени, които бяха чували и по-невъзпитани обръщения?

— Имаш късмет, че не ти говоря на „вие“ — успокои го Громов и повиши глас: — Ела тука... По-близо... Спри сега и не ми се репчи, Балалайкин.

— Казвам се Балаболин! — възмутено възрази журналистът, но въпреки възмущението си се подчини на заповедта.

— То пък голямата разлика! — пренебрежително подхвърли Громов.

— Да, голяма е! И от къде на къде ще се държите с мене по този начин? Да не сме пасли свине заедно?

— Лично аз нямам отношение към никакви свинства — бавно и високо каза Громов. — А ти, Балабонов?

Журналистът, изглежда, се примири с различните варианти на името си, но като че ли не разбра намека за свинството. Или не пожела да го разбере, което не променяше същността на нещата.

— Аз, между впрочем, съм гражданин на Руската федерация — заяви той с потрепващ от негодувание глас. — И се ползвам от всички права и свободи, които ми предоставя Конституцията!

— Точно така — изхърма Громов. — Именно *между впрочем*.

— Какво искате да кажете?! — Балаболин изправи рамене, но от това не стана нито по-внушителен, нито по-страшен.

— Според мен ти... — Громов за миг се замисли, сякаш търсеше подходящо определение, после отсече: — Ти не си никакъв гражданин, ти си кукла, това си ти.

— Каква кукла?

— Надуваема — обясни му Громов невъзмутимо. — Дето я използват разни чичковци. Да продължавам ли с обясненията, или ти стигат?

Лицето на Балаболин се покри с червени петна, но той продължи да се ерчи:

— Нямате право да се месите в личния ми живот, междувпрочем! Членът, за който намекувате, отдавна е отменен от Наказателния кодекс, така че мръсните ви инсинуа...

Бум! — изгърмя внезапно револверът в ръката на Громов и прекъсна тирадата на Балаболин. Примрелият журналист заприлича на наистина умрял — досущ изправен труп. Устните му станаха съвсем сини, все едно току-що го бяха измъкнали от дупка в леда.

— В морга вкарвали ли са те? — попита Громов.

— Не, защо? — Очите на Балаболин зашариха трескаво из помещението, сякаш журналистът търсеше къде да се свре.

— Просто питам. По асоциация.

— Искате да ме пречупите психически! Много добре ви знам номерата аз! Но пред мен няма да минат.

— Сериозно?

Балаболин издържа вперения в него поглед със студено любопитство поглед около секунда и половина, не повече. След това наведе глава — разбра, че не може да се мери с опитния чекист.

— Донеси мишената — нареди му Громов и погледна към слабо полюшващия се картонен квадрат, окачен на двацет метра от тях.

Мишената беше на специален кабел и можеше да дойде и сама, стига Громов да задействаше протичкия механизъм — но той си имаше друг план.

— Аз да не съм ви слуга?! — сопна се журналистът, но гласът му беше спаднал с цяла октава. Леденият тон на Громов явно беше поохладил възмущението му и Балаболин май почти прегракваше. Никаква „Джамайка“ не можеше да изпее вече!

— Чакам — хладно му напомни Громов. Революерът в ръката му се вдигна сякаш самичък и очакващо загледа журналиста между веждите.

— Вие... вие сте луд — изпъшка той; нямаше сили дори да се дръпне.

— Хайде да не си обясняваме кой от нас двамата е по-ненормален, Балаболкин — предложи Громов. — Бягай донеси мишената.

Палецът на Громов вдигна ударника на „мистър Смит“ и журналистът изведнъж показа завидна пъргавина. В преградата към мишените имаше вратичка, но на Балаболин изобщо не му хрумна да я отвори — просто прескочи препятствието пред себе си и се обърна да види доволен ли е лудият с големия черен революер от ловкостта му.

Громов кимна: давай в същия дух, момче.

Винаги изпитваше неудобство, когато гледаше как мъже губят всичко онова, което ги прави мъже. Все пак насоченото срещу тебе оръжие в повечето случаи означава, че изобщо не мислят да те убиват. Стреля се по принцип веднага, а ако не те застрелят, значи противникът те иска жив, а не мъртъв. Освен това нима някой сериозно можеше да си мисли, че в мазетата на ФСС разстрелват жалки педали, а нощем ги откарват на някакво секретно гробище и ги заравят там като бездомни кучета?

Ако се съдеше по ужасения поглед на Дима Балаболин, той изобщо не се съмняваше в това. Сащисан, безволен, нещастен. При

желание човек дори можеше да го съжали. Но Громов не изпитваше такова желание, ама хич. Той беше убеден, че хората, които избират съмнителен начин на живот, сами са си виновни за всички нещастия, които им се случват. Защото всяко свинство води до какви ли не неприятни сюрпризи. Тръгнеш ли по наклонената плоскост, бъди готов да се подхлъзнеш, да паднеш и да се удариш лошо.

— Не мога да я сваля — оплака се Балаболин; въртеше безпомощно черно-бялата мишена.

— Тогава просто стой там — подвикна Громов и вдигна револвера за стрелба.

— Недейте! — запищя Балаболин. — Какво искате от мен в края на краищата?!

— Не онова, което обикновено иска от тебе Едичка Виноградов — обясни Громов, докато се правеше, че се прицелва в главата му.

— Какво общо има Едичка? — изкрещя Балаболин и закри лицето си с ръце. — Вие не си ли давате сметка, че съм известен репортер? Моят вестник няма да остави тая работа току-така, междувпрочем...

— Твоят вестник най-много да ти публикува некролога. — Громов се усмихна с лявата половина на устата си. — Виж, другите ще публикуват историята на похожденията ти, изцяло, плюс снимки в стил хард порно. Ти и Едичка. Ти, Едичка и Артур Задов. На калъп.

Беше си чист блъф, също като револвера в ръката му, но Балаболин, изглежда, вече окончателно беше изгубил способността си да мисли трезво. Между другото, изобщо не се учуди, когато чу имената на Виноградов и Задов. Което означаваше, че по-нататъшният откровен разговор с него може да се окаже наистина плодотворен.

— Във всеки случай — продължи Громов, без да отпуска револвера — никой няма да те провъзгласи за журналист светец. Понеже като те намерят мъртъв във входа ти например, до тебе няма да има куфарче, натъпкано с пачки долари. Така че изобщо не разчитай на световна слава. Няма да стане тая.

— Ще ми обясните ли най-после какво искате от мен? — викна Балаболин. — Информация за Едичка и Артур ли?

— Ей, сети се най-после — одобрително каза Громов. — Умно момче. И инстинктът ти за самосъхранение е добре развит.

Журналистът си пое дъх и отпусна ръце. Предизвикателната му брадица изглеждаше малко поизкривена, все едно я бяха дърпали за него към земята, преди да го пуснат да се изправи. Но все още стоеше изгърбен, готов във всеки момент да се хвърли по очи на пода. И очите му шареха като на хванато в капан зверче.

— Времето на сталинските репресии, междувпрочем, отдавна е свършило — обади се той, след като видя, че револверът вече не сочи право между очите му.

— Сигурен ли си? — Громов наведе глава на една страна; по всичко личеше, че с нетърпение очаква отговора и че ще е по-добре този отговор да е правилен.

Балаболин не настоя. Поусуква се малко и най-после заговори по същество: не искаше повече да предизвиква съдбата.

— С Едичка се познаваме от клуба „Маджикъл Мистъри Тауър“. Общи компании, общи познати, разбирате.

— Разпускали сте — каза Громов.

— Да, нещо такова.

— Много подходящ отдых за уморени от честен труд мъже. Макар че какви мъже сте вие... — И махна пренебрежително с ръка.

— Междувпрочем — възрази разпалено Балаболин, — сред, хъм, нашите, има много интересни и разностранни личности. Едичка например. Нестандартни възгледи, изключително широк кръгзор, изискан вкус...

Громов потропа с дръжката на револвера по бариерата, за да привлече вниманието му.

— Не е необходимо да правиш реклама на Едичка Виноградов, поне не и пред мен. Интересува ме виждали ли сте се вчера, за какво си говорихте, какво правихте. И най-важното — къде е дискетата, която ти е дал?

— Каква дискета? — На лицето на Балаболин се изписа неподправено недоумение. — За никаква дискета не сме говорили. Нямам представа какво имате предвид... Вчера си казахме само няколко думи, това беше. — Балаболин сложи ръка на сърцето си. — Той цяла вечер седя с Артур, а после каза, че бързал по работа, взехме си довиждане и той си тръгна.

— И това е всичко? — разочаровано попита Громов.

— Да.

Бум! Громов мълниеносно вдигна револвера и гръмна луминесцентната лампа над главата на Балаболин. Парчета стъкло и мазилка се посипаха върху приклеknалия журналист и му напомниха, че не само читателите му очакват от него истината и само истината.

— Освен това той ми обеща, че утре, днес де, ще ми върне дълга, седем хиляди долара! — изпищя Балаболин; не се осмеляваше да вдигне глава — беше я скрил с ръце.

— Стани! — заповяда Громов. — И отговаряй кратко и ясно. Откъде е щял да намери парите?

— Откъде да знам? — плачливо възкликна Балаболин. Косата му беше посипана с прах от мазилката и той изглеждаше внезапно остарял и нещастен. Подсмръкна и заговори, напрягаше гласните си струни, за да го чуят и разберат по-добре. — Но беше сигурен, че ще забогатее. Преди да си тръгне, ми прошепна, че днес щял да дойде в клуба със собствен кадилак!

— Тъй ли? — Громов беше приятно учуден от това съобщение.

И така, Едичка се беше уговорил за нещо с репортера от „Ню Йорк Ривю“, а после беше отишъл право в Държавната дума, където беше източил секретна информация от компютъра на покойния Шадура. Вероятно беше възнамерявал да получи пари именно за тази информация. Но не ги беше получил...

— Е, на кадилак вече Едичка най-много да се повози до гробищата — заключи Громов на глас. — Стига да има кой да му направи луксозно погребение, разбира се.

— Какво?! — тревожно възкликна Балаболин и вирна глава. — Какви гробища? Какво погребение?

— На скъпото ти другарче Едичка Виноградов.

— Нещо лошо ли се е случило?

— Че какво лошо може да му се случи на покойник? — зачуди се Громов. — Освен да няма кой да го вземе от моргата и да го дадат на студентите да го режат. Или да го хвърлят на помиярите. Сега обикалят болниците на цели глутници, нали знаеш.

— На кучетата? — ужаси се Балаболин. — Едичка?

— Сега не става въпрос за него, а за тебе — твърдо му напомни Громов. — Имаш ли да ми събщиш още нещо за снощи? Или... — И замислено се почеса по веждата с дулото на револвера.

— Говорих и с Артур Задов! — бързо започна журналистът. — Поиска ми фолксвагена. Каза, че щял да го остави на паркинга до блока ми, и си удържа на обещанието, междувпрочем. Сутринта колата беше там. Обаче...

— Обаче?...

— Така и не ми плати. Обеща ми, че в девет ще мине през редакцията, но не дойде — завърши Балаболин унило. Най-вероятно го измъчваше не коварството на Артур, а разбирането, че няма какво повече да разкаже. Дали се беше оказал достатъчно полезен на ФСС, за да го пуснат да си върви?

Громов си спомни, че до излитането на Артур Задов не остава кой знае колко време, и грижливо прибра револвера в кобура от мека жълта кожа. Тоя американец май беше голям скъперник. Не беше платил на единия си приятел за услугата, на другия беше забучил в ухото кука за плетене, вместо да му плати за ценната информация. В това, че убийството на Едичка е дело на Задов, вече нямаше никакви съмнения. Неслучайно Задов не се беше появил в хотела, неслучайно си беше приказвал насаме с Едичка, който пък бе поддържал така наречената мъжка дружба с Шадур. По принцип разследването можеше да се смята за приключено.

— Я ела тука, Балаганов — каза Громов, изчака журналистът да се закове от другата страна на разделящата ги бариера и попита: — Ти никъде не ходиш без бележника си, нали? И сто на сто имаш и химикалка?... Браво. — Громов кимна доволно, когато Балаболин с готовност демонстрира, че е оправдал очакванията му. — Сега откъсни един лист и пиши... Аз, еди-кой си, като истински патриот, искам да стана таен осведомител на Федералната служба за сигурност, за което се подписвам собственоръчно. Дата.

— Но аз не искам! — вяло запротестира Балаболин.

— Искаш, искаш — увери го Громов. — Имай предвид, че ако ме накараш пак да извадя пищова...

— До кого да пиша? — бързо попита Громов.

— До никого — равнодушно отвърна Громов. — Не се тревожи, никой не мисли да те прави осведомител.

— Тогава защо да го пиша? — учуди се журналистът.

— Защото не съм бюрократ, та да те карам да подписваш, че няма да разгласяваш държавна тайна — обясни му Громов. — Ако

случайно те засърби езикът да кажеш на някого за разговора ни, просто си спомни, че копия от заявлението ти тутакси ще се появят там, където най-малко очакваш. Сецаш се какво ще е отношението на всички след това, нали?

— Сецам се — навъсено каза Балаболин, написа заявлението, подаде листа на Громов и с намек за позакъсняло пробудила се гордост попита: — Сега свободен ли съм?

— Временно — многозначително отвърна Громов. — Хайде. Ще те заведа до най-близкия клозет. От все сърце се стремиш натам, познах ли?

Балаболин не отговори, но все пак щом излязоха в коридора, веднага хлътна в клозета. Громов нямаше нищо против — понякога ставаше и по-лошо: мнозина, подложени на разпит във ФСС, не можеха да устискат, докато клекнат на клозетната чиния.

След срещата с деморализирания журналист Громов изпитваше неприятно чувство. Някои методи на развързване на езиците не му се нравеха, обаче няма как. Някои хора обаче, които срещаше от време на време при изпълнение на служебния си дълг, му харесваха още по-малко.

Светлана Копейкина изобщо не го остави да чака в приемната — веднага се свърза с началника и кимна официално към вратата.

— Заповядайте, влезте.

Ушенцата ѝ вече не бяха алени. И се мъчеше да не гледа Громов — даваше да се разбере, че не желае повече да слуша разни глупости.

— Благодаря, Светланочка — каза той трогнато, преди да хване дръжката на вратата.

— За какво? — неволно попита тя.

— За това, че никога не се усмихваш — отговори Громов съвсем сериозно. — Защото усмивките на красивите девойки удължават живота само на тях самите. Колкото до околните мъже — Громов се бучна с пръст в гърдите, — на тях им пръскат сърцата.

— Борис Юриевич чака! — напомни му Копейкина страдалчески. Един от светлите ѝ кичури незнайно защо се изплъзна иззад ухото ѝ и увисна почти до книгата на входящите, над която усърдно се беше навела.

Громов се полюбува още един миг на котешки милата ѝ главица и отвори вратата.

За да се стигне до бюрото на Власов, трябваше да се направят десет големи крачки, но по традиция човек първо трябваше да изчака поканата да влезе и да седне. Власов обикновено оставяше на подчинените си време за размисъл — около пет секунди, — та да преценят за последно какво и как да докладват и за какво изобщо да не отварят уста. Сега държа Громов на прага два пъти по-дълго.

През това време Громов успя да се полюбува на голямата снимка на президента — до кръста — и да реши, че същият изглежда в кабинета на полковника от ФСС още по-впечатляващо, отколкото навремето Железния Феликс. Дзержински по неизвестни причини винаги беше в полупрофил, взрян неизвестно накъде. Немигачият взор на президента беше вперен право в зрителя и затова имаше същата магическа притегателна сила като погледа от прочутия плакат „Ти записа ли се доброволец?“ А освен това в очите на президента се четеше и неизречено продължение. В смисъл — ако не си се записал, не съм ти виновен.

— Който не е с нас, е против нас — неочаквано коментира Власов. — Влизай, майоре, сядай. Успя ли да се добереш до нещо?

Громов, както вече му се беше случвало в този кабинет, малко се подразни, че полковникът успява да чете мислите му с такава лекота, все едно се изписваха на челото му като титри. По принцип не беше сложен номер и навремето и самият Громов се беше обучавал на него. Замислено казваш някаква фраза, която според теб отговаря на настроението на събеседника. Ако си сбъркал, той просто няма да ѝ обърне внимание — голяма работа, че си промърморил нещо. Обаче ако познаеш, събеседникът ти е вече сразен. Елементарно, Уотсън, както казва мистър Холмс. Но Власов досега не беше бъркал нито веднъж, демонстрираше завидна проникателност — и точно това го караше да е нащрек. Да не би пък наистина да беше телепат? Всеки разговор с него се превръщаше в нещо като състезание: кой кого? Вероятно на Власов това му доставяше удоволствие. Колкото до Громов, не му харесваше да е в ролята на Уотсън.

Направи се, че е чул само предложението да седне срещу полковника и да докладва за резултатите от краткото си разследване. И затова щом седна на стола на посетителите, веднага мина по същество:

— Най-голям интерес сред журналистите, които са познавали покойния Едичка Виноградов, представляват Дмитрий Балаболин и лицето Артур Задов. С първия...

— Чакай малко, майоре — прекъсна го полковникът. — Защо Едичка? Доколкото знам, той е Едуард, а най-вероятно има и бащино име.

— Такива типове изобщо не може да са Едуардовци — възрази Громов. — Колкото до бащиното му име, то си е направо непроизносимо: Мирзарахманович.

— Хъм — изсумтя Власов. — И какъв е баща му! Татарин?

— Бил е. Наполовина узбек. През осемдесетте е втори секретар на Ташкентския областен партиен комитет. Преди пет години се мести в Москва и опитва търговия с наркотици. И собствените му сънародници го правят на пилаф. — Громов се подсмихна. — Рецептата е много проста. На кило месо грам олово.

— Без глупави шегички — строго каза Власов. — Узбекският пилаф, ако не знаеш, е истинско кулинарно чудо. — Той млясна одобрително и продължи: — Добре, давай без кулинарни рецепти и без родословия. Казвай за двамата журналисти. Успя ли вече да си поговориш с тях?

— Само с единия. Дмитрий Викторович Балаболин. Двайсет и шест годишен. Всичко му е, така да се каже, междувпрочем...

— В смисъл?

— Ами така приказва. Каквото и да каже, все повтаря — междувпрочем. Не съм запознат с творчеството му, но вероятно и там всичко е изградено на междувпрочем.

— Балаболин — замислено каза полковникът. — Не съм го чел.

— Можете да се запознаете с последния му опус. — Громов извади от джоба си заявлението на журналиста, разгъна го и го подаде на началника си.

— Охо. — Власов кимна одобрително. — И какво, този Балаболин наистина ли представлява интерес за нас?

— Косвен.

Громов накратко описа ситуацията. Когато стигна до Артур Задов, полковникът вече кимаше така, все едно му бяха навили пружинката.

— Значи американецът излита от Шереметиево днес в 14:45!

— Надява се да излети — уточни Громов. — Дискетата с материалите от разследването на обстоятелствата около катастрофата на транспортния самолет, стига да съществува, вероятно е у него.

— Обещава на Едичка купища пари, после го убива и сега бърза да се прибере, за да си направи сензационния репортаж значи. — Вперените в Громов очила на Власов блеснаха тържествуващо.

— Да — потвърди майорът. — На мен ли ще възложите да го задържа, другарю полковник?

Власов приглади късата си побеляла коса.

— Има си други хора за тая работа. Ние си изпълнихме задачата, така че вече си свободен... Всъщност... — ръката на Власов спря над телефона — ти нали искаше свободен ден? Е, за днес си свободен, няма да ми трябваш повече.

Громов си погледна демонстративно часовника и вдигна вежди така, че началникът нямаше как да не го забележи. Власов обаче само се разсмя.

— Сърдиш се, че ти изяждам от свободния ден ли? Е, утре е събота, после неделя. Имаш предостатъчно време да си починеш.

Громов можеше и да възрази нещо отровно по този повод, но да чака човек от ФСС да спазва трудовото законодателство беше все едно да молиш църквата да намали Великите пости. Всичките ти разумни доводи се обръщат срещу самия теб. На никого не е забранено да пикае срещу вятъра, но желаещи като че ли не се намират.

— Разрешете да напусна — каза Громов и стана.

— Разрешавам... — Власов хвана телефона. Явно бързаше да докладва на началството за успешното разследване. Само че дали нямаше да му отвърнат снизходително: „Вече се справихме и без вас, полковник“, нямаше ли да му отровят и на него деня?

— Майната им — измърмори Громов, докато се обръщаше да излезе.

— Какво имаш предвид? — Власов чак подрипна на стола си. Играта с четенето на мисли му харесваше само когато ги четеше той.

— На свободните дни. — Громов вдигна рамене. — То пък една почивка...

Докато вървеше към вратата, усещаше как Власов се опитва да пробие дупка в гърба му с очи. Да дразниш лъва и началника си е

неблагодарно занимание, всички го знаят. Обаче човек все трябва да си позволява някои мънички удоволствия, нали така.

ГЛАВА 6

ГУД БАЙ, МАЙ ЛЪВ, ГУД БАЙ!

От прозореца човек можеше да се любува на паметника на Юрий Долгоруки, но Маша никога не го правеше. Тя, честно казано, изобщо нямаше представа какъв е тоя брадат тип на позеленял бронзов кон на площада. Статуите изобщо не я вълнуваха — нито бронзовите, нито гранитните. Когато в столицата се заприказва да се вдигне паметник на Петър Първи, някакъв телевизионен репортер я спря веднъж на улицата и я попита какво е мнението ѝ за Церетели. Тя естествено изобщо не беше чувала за този ас на монументалното изкуство и отговори с достойнство:

— Не обичам грузинските вина. — И като помисли секунда, добави: — Въпреки че, да ви кажа, живея на две крачки от ресторант „Арагви“.

Репортерът чак зяпна, глупакът му с глупак, а Маша продължи по тротоара на дългите си крака. Лицето ѝ беше абсолютно невъзмутимо.

На гладкото челце на това красиво момиче никога не се събираха повече от две бръчици, пък и това се случваше най-вече нощем, когато Маша получаваше оргазъм или сънуваше някой кошмар. Последното, за нейно съжаление, се случваше значително по-често от първото. Поне досега Маша не беше срещнала по житейския си път онзи маг и чародей, който можеше да промени това положение към по-добро.

Въпреки че се отнасяше доста равнодушно и към секса, и към изисканите вина, и дори към произведенията на скулпторите монументалисти, Маша се определяше като ценителка на всичко прекрасно, в частност на истинската френска парфюмерия, и много се гордееше с колекцията си от всевъзможни флакончета, без да подозира, че са напълнени от кипърски босяци, които изобщо не са стъпвали в Париж.

Вярно са казвали древните, че неведението е благо. На кого ще му е приятно да научи, че ароматното „Марлборо“, което пали сутрин,

не идва от слънчева Вирджиния, а от молдовското село Пущяни край Кишинев например? Ще му олекне ли на някого от такава осведоменост? Не, разбира се. Та значи и Маша се наслаждаваше на аромата на парфюмите си, без да си блъска главата над въпроса за произхода им.

Всезнаещото списание „Космополитън“ я беше научило как да избере правилно своя аромат, който да накара всички мъже да се лепят за нея. Всичко беше съвсем просто. Маша се въоръжи с едно калкулаторче, събра цифрите на рождената си дата, месеца и годината, посмята още малко и получи тройка. Това означаваше, че ѝ отива финият аромат на приключенията (парфюм „Юп“), многообещаващият намек за безумни нощни фантазии (разбира се, „Апиум“) плюс ароматът на хиляди приключения, букети рози, шампанско и безгрижен смях (Е, тук вече не можеш да минеш без „Етърнити“ на Калвин Клайн, как така без него в наше време!).

Не можеше да се каже, че благоухаещата Маша имаше цели рояци поклонници, които да се домогват не само до редовна взаимност, но и до ръката и сърцето ѝ. И все пак имаше някакъв избор. Това лято например си беше избрала Артур Задов, с когото я запознаха в нощния клуб „Маджикъл Мистъри Тауър“.

За Маша, която мечтаеше да се измъкне от скапаната съветска действителност в просторите на великата американска мечта, Артур беше истинска находка. Той се оказа преуспяващ нюйоркски репортер — от време на време идваше в родината си, за да събира материал за собствената си седмична колонка в „Ню Йорк Ривю“. Не чуждестранен милионер, но не и тукашен мошеник, който днес с щедра ръка пилее долари, а утре се крие от кредиторите си в някоя дупка, храни се с евтини консерви и си мечтае да спечели от тотото, та да си оправи бакиите.

Две от Машините приятелки се бяха омъжили за такива „новоруски“ бизнесмени и вече бяха овдовели, като покрай другото наследство получиха от покойните си съпрузи умопомрачителни дългове плюс непрекъснатата мигрена. Едната се примири със съдбата си, приписа цялата си наследена собственост на бандитите, които я тормозеха, и излезе на сергия на пазара — намусена и озлобена, обаче цяла и невредима. Другата все още се репчеше и обясняваше, че съпругата не отговаряла за съпруга си, но по все по-бледата ѝ

физиономия си личеше, че или всеки момент ще се гътне от непоносимото нервно напрежение, или че за това ще ѝ помогнат бившите бизнес партньори на съпруга ѝ. Не, не за такава съдба мечтаеше Маша. И щом се появи Артур, веднага прекъсна всичките си предишни връзки — както случайните, така и относително постоянните. Новата ѝ бурна връзка започна с това, че Артур ѝ дойде на гости и така и остана в жилището ѝ — май изобщо не мислеше да се връща в хотел „Космос“. Багажът му беше малко, но пък и той не беше никакъв тежкар бизнесмен, а журналист — днес е тук, утре — там. Стигало му, че намерил в Москва най-скъпото си — Маша. Така казваше. Струваше ли си да го разубеждава?

В нощния клуб, където се запознаха, Маша ухаеше на вълнуващия въображението аромат на парфюма „Етърнити“ (онзи същият, който би трябвало да се асоциира с приключения, рози и шампанско). Понеже разбираше, че тази уловка може и да не е достатъчна за обръгналия американец, тя отиде до тоалетната и набързо се приведе в пълна бойна готовност.

Защото беше умно и енергично момиче и без помощта на разни Дейл Карнегиевци знаеше как да печели приятели и да завоюва разположението на хората. Рецептът ѝ беше съвсем простичка. Оставяш си уж без да искаш отворената чантичка така, че обектът на вниманието ти да не може да не я види, обаче най-отгоре върху всички джунджурийки си пъхнала небрежно смачканите си бикини. Това е. Пък и ако си двацет и пет годишна хубавелка, която отбира от бельо и прахове за пране, успехът ти е гарантиран.

Всяко привлекателно момиче, което знае как да се пласира правилно, непременно успява, Маша открай време беше убедена в това, и този път излезе права. Артур се качи уж само за по едно кафе, но беше толкова нетърпелив, че от синтетичните му чорапи направо летяха пукащи синкави искри — толкова бързо ги смъкваше в тъмнината.

После имаше бурна прелюдия в стил „Девет седмици и половина“, по време на която Маша си охлузи гръбнака, понеже Артур я затисна на хладилника, и лошо си удари коляното в ръба на масата. Колкото до самия акт, него все едно го нямаше — явно Артур хич не го биваше в това отношение. Но Маша не беше разочарована. Онова, което мъжът не ти дава докрай в леглото, винаги можеш да си го

допълниш в магазина. Не съвсем романтично, но пък много, много практично.

Преди появата на Артур никой от приятелите ѝ, особено тези с нормална потенция, не ѝ беше обещавал сватбено пътешествие на Антилските острови и уютно семейно гнезденце в Ню Йорк, на 48-а улица. Никой дотогава не ѝ беше казвал строго: „На първо време ще трябва да си наистина много скромна, дарлинг. Засега не можем да си позволим да харчим повече от осем хиляди седмично. Квартирата не е евтина, освен това съм дал капаро за порше последен модел. Така че ти, Машенка, ще трябва да се задоволиш с «Мустанг» модел 97-а година. Помисли хубавичко и ми кажи откровено, ако тази перспектива те плаши“.

Маша не беше от плашливите. Перспективата да живее с осем хиляди долара седмично и да кара не съвсем нова кола изобщо не можеше да я притесни. Нали беше чула вълшебните думи: на първо време. Всяка любяща съпруга трябва да се примирява с временните трудности.

Маша тихо влезе в спалнята и се залюбува на спящия Артур. Беше си дошъл по малките часове, уморен, но много доволен. Притисна за малко сънената Маша към гърдите си и ѝ замърмори нещо с успокояващ тон. Тя не чу какво точно — много трудно се чува, когато този, който говори, едновременно те целува по темето. „Какво, бейби?“ — попита Маша и вдигна разтревоженото си лице към него. „Всичко е готово, дарлинг — каза той с мила усмивка. — Утре заминаваме за Ню Йорк. Оправи ли си визата?“

И щом чу утвърдителния ѝ отговор, се тръшна на кревата и веднага заспа, както винаги по очи, прегърнал възглавницата. Все едно го беше страх, че докато спи, някой може да го изкорми или пък в носа му да влезе хлебарка.

През изминалите няколко часа Артур изобщо не беше сменил позата си — приличаше на боец, поразен от вражески куршум, докато се е опитвал да пропълзи през неутралната полоса.

След като му се полюбува достатъчно, Маша на пръсти отиде до стола, на който любимият ѝ си беше нахвърлял нещата както дойде. Беше наследила навика тайно да инспектира мъжки джобове от майка си, която, преди да изчезне с поредния ѝ пастрок някъде в Украйна, се беше постарала да предаде на дъщеря си целия си богат опит на три

пъти омъжвана, да не говорим, че беше сексопатолог по професия и по призвание.

„Трябва да си съвсем наясно що за тип е всеки твой кавалер, Машуня — учеше я Евдокия Кузминишна. — Никога не се знае какво можеш да очакваш от мъжете. Аз лично съм дълбоко убедена, че всичките до един са с психически отклонения. Гледат те влюбено, шепнат ти нежно на ухото, а всъщност си мечтаят да ти натикат между краката някоя наденица или пък имат някакви други гадни фантазии. Ако обаче си наясно що за тип е твой избраник, от жертва тутакси се превръщаш в господарка на положението“.

По време на предишните обиски Маша не беше открила в джобовете на Артур нищо подозрително. Във всеки случай не и наденица. Портфейлът му с минимум в брой не я притесняваше — то си беше ясно, американците са се побъркали по кредитните си карти и изобщо не броят банкнотите за пари. Затова пък не намери сред вещите на Артур дори една-едничка сантиментална снимка, нито женска, нито детска, което потвърждаваше положението му на ерген. Имаше само снимки на многобройните му приятели — Маша познаваше някой от тях покрай „Маджикъл Мистъри Тауър“. Изобщо, всичко си беше нормално. Вярно, предната вечер, докато Артур се къпеше, преди да излезе, Маша с известно недоумение намери във вътрешния джоб на лятното му сако кука за плетене, явно похитена от скрина на баба й. Защо му беше кука за плетене? Що за странно хрумване? Дори да плетеше тайно чорапи или шалчета, все пак щяха да му трябват повече куки, нали така?

Въпреки че се измъчваше от любопитство, Маша така и не се осмели да го попита защо е бъркал в скрина на баба й. Защото контравъпросът — „А ти защо ми бъркаш в джобовете, дарлинг?“ — за един миг можеше да съсипе всичките й завоевания. Понеже мъжете не кълват втори път на свалени бикини. И тогава какво? Все пак човек е млад само веднъж, нали така. И то за колко ли... Ако останеше млада още, да речем...

Стоп! Мислите й по въпроса рязко прекъснаха, все едно някой беше дръпнал невидим шалтер в главата й. Обзета от непреодолимото желание да пипне билетите, един от които трябваше да я отнесе там, където се сбъдват всички мечти, Маша отвори портфейла на Артур, порови в него и направи едно изключително неприятно откритие. В

портфейла имаше само един билет, на името на Артур Задов. Самолетът излиташе (устните ѝ се свиха) в 14:45. Тоест (зелените ѝ очи потъмняха от гняв) Артур я беше излъгал два пъти. Първо, като беше казал, че тръгват вечерта. Второ — че ще пътуват двамата.

Но окончателно я довърши визитната картичка на Артур — измъкна една от някакво малко джобче на портфейла. Веднъж той ѝ беше показал своя картичка, без да ѝ я дава, и на нея пишеше, че *Arthur Zadoff* наистина е репортер във вестник „*New York Review*“, при това не обикновен, а „*supernumerary*“, както гордо бе отбелязал и бе потропал с нокът по загадъчната думичка. Тогава Маша се ограничи само с това да кимне с уважение: че как иначе — „супер“! Сега обаче си направи труда да отвори англо-руския речник и бързо си изясни, че в случая става въпрос само за „извънщатен“ и дори направо излишен кореспондент, който, дори да харчеше 8 000 долара, ги харчеше вероятно за цяла година; а не за седмица.

Голяма минавка!

Маша би му простила, ако след като кацнеха на летище „Кенеди“, ѝ признаеше честно, че се е изфукал. Озовеше ли се в Ню Йорк, тя щеше да се примири с коварството на Артур. Номерът обаче беше, че изобщо нямаше да стъпи там! Артур, този мръсен мошеник, безплатно беше използвал и нея, и жилището ѝ, а сега се канеше да се измъкне дори без да каже „довиждане“! Да я изостави! Не, дори не да я изостави — направо да я зареже!

Ако в този момент Артур отвореше очи и видеше лицето ѝ, щеше да си помисли, че докато е спал сладък сън, някой е подменил Маша — или поне я е състарил най-малко с пет години. Но той продължаваше да си спи безметежно, без да подозира, че над главата му се трупат буреносни облаци.

— Супер... нумер... ари значи — процеди Маша с омраза. — Такива номера ще си играем значи, драги. Форти ейт стрийт с бонус Медисън Авеню, а?... Добре де, ще ти го върна!

Маша погледна часовника — беше малко след осем, — безшумно заличи следите от обискирането и излезе от спалнята. Отнесе телефона в банята и набра един номер — помнеше го наизуст, макар да не го беше използвала вече от години. Обаждаше се на Гарик. И толкова ѝ се искаше той да вдигне веднага, че пластмасовият телефон буквално пукаше под пръстите ѝ.

Много преди да се превърне в една от забележителностите на нощния клуб „Маджикъл Мистъри Тауър“, Маша работеше на участъка Шереметиево — Москва. По тази трийсет и осем километрова отсечка се подвизаваха няколко бригади комарджии, които обработваха доверчивите новопристигнали направо в такситата. Маша беше в малкия задружен колектив на Гарик — ролята ѝ беше на дъщеричката, която увещава със сълзи на очи пийналия си баща да не играе комар с непознати. Доверчивият и „татко“, разбира се, изобщо не беше жертва, а изкусен мошеник и в крайна сметка опразваше джобовите на наивниците. Самият Гарик не вземаше пряко участие в разиграваните спектакли — той осигуряваше чадъра, внасяше определения процент в бандитската черна каса и решаваше всички възникващи проблеми.

Маша за нищо на света нямаше да тръгне да напомня за съществуването си на този опасен тип, обаче обстоятелствата го налагаха. Не можеше да позволи на Артур да се измъкне от Москва, без да му го върне тъпкано, нали? Да вземе да му издере очите заради това, че я е лъгал? Не, това беше прекалено малко, за да се почувства отмъстена. В главата ѝ се раждаше друг, много по-коварен план.

— Да? — Доста неблагозвучният глас на Гарик я накара да трепне от радост.

— Гарик?

— Кво?

— Гарик? — повтори Маша почти с възторг. — Ти ли си?...

— Коя си ти ма? Какво искаш?

— Маша съм... Машутка-Кошутка, помниш ли ме?

— А... — В гласа на Гарик прозвуча и облекчение, и разочарование. — Думай. Обаче имай предвид, вече не съм в бизнеса... В смисъл не в тоя бизнес де — бързо се поправи той.

— Очертава се един клиент — бързо изтърси Маша. — Америкън.

— К'ъв? Пеликан ли каза?

— Америкън бе, американец!

Говореше тихо, а освен това беше пуснала водата във ваната, за да не би Артур да я чуе, ако се събуди, така че Гарик пак не я разбра.

— Говори по-високо — викна той в слушалката. — Какво ми шепнеш? Нищо не чувам.

— Не мога по-високо. — Маша затули слушалката с ръка, та гласът ѝ да влиза право в микрофона. — Значи имам изгоден клиент. От Щатите.

Гарик се ядоса:

— Казах ти вече, не съм в бизнеса. Не ме занимавай с тия глупости.

— Фрашкан е с долари — излъга Маша по инерция. Гласът ѝ вече беше съвсем тих.

Гарик обаче този път я чу много добре и се оживи.

— Долари?

— Ами да де. Нали е американец.

— Добре, да допуснем, че това ме интересува. И какво? Предлагаш да го претарашим? Къде? Кога?

Маша се погледна в огледалото, помисли си за миг, че точно сега е моментът да се откаже, докато не е станало късно, и каза:

— Казва се Артур. Днес излита от Шереметиево две. Сам.

— С кола ли е? — попита Гарик.

— Не. Вози се на таксита.

— И е сам. Правилно ли те разбрах?

— Правилно — решително потвърди Маша.

И си спомни как, идиотката му с идиотка, правеше списък на багажа, който смяташе да вземе, как се припомняше английския и напоследък разговорникът непрекъснато беше в ръцете ѝ, как се хвалеше на приятелките си какъв късмет е извадила. А Артур да я направи на изтривалка! Да, той заминаваше за Ню Йорк сам. Нямаше ли да е справедливо да го накаже — пада му се да се свести в някоя канавка пребит и ограбен, пада му се!

— Откъде тръгва? — попита Гарик. — В колко часа?

— От къщи — отвърна Маша. — Още не знам точно кога.

— Значи ще ми се обадиш. — Гарик вече говореше заповедно. — Няма да съм вкъщи, ще ми звъннеш на мобилния. Записвай...

— Ще го запомня.

— Само да го забравиш, мисли му! — Гарик ѝ го продиктува три пъти, после нареди: — Ще ми се обадиш веднага щом твойт Арнолд...

— Артур — плахо го поправи Маша, но той все едно не я чу.

— ... значи щом повика таксита. Ще го чакам до вас. Сега ми го опиши.

— Ами... — Маша се замисли. — Не е много симпатичен, въпреки че...

— По-точно! — изръмжа Гарик. — През оная работа ми е дали е симпатичен, или не. Трябва да го позная веднага, загаряваш ли? Особени белези? Как е облечен?

— Брюнет, пълничък. Винаги носи светъл костюм, дори в жегата. Ще носи черен куфар и чанта с портативен компютър.

— Добре, добре! — Гарик се позасмя доволно. — Ти какво искаш за тоя брюнет, Машутка? Имай предвид, че само за данни не давам повече от пет процента.

Маша си спомни, че Артур всъщност няма почти никакви налични, и каза, доволна от собственото си благородство:

— Нищо не искам.

— Е, щом не щеш — няма — веднага се съгласи Гарик. — Нещо те е прецакал тоя пълничък брюнет, а?

— Да — потвърди Маша и ядосано изключи телефона: насмалко да си счупи виолетовия маникюр.

Щом тя нямаше да види Антилските острови, Артур заслужаваше да си изпати. Не се тревожеше какво ще обяснява на Гарик, когато той се разсмърди, че плячката не е богата — нали не беше поискала дял, просто му правеше услуга. На подарен кон зъбите не се гледат.

— Ще видиш ти, кон такъв — изсъска Маша и присви изумрудените си очи. Ха, кон! Катър с катър!

Интересно кой от кого се учи — красивите жени от пантерите или обратното.

— Оооуф — басово започна Артур и завърши безкрайната си прозявка все по-тънко: — Ъ-ъ-ъ-ииии...

— Наспа ли се? — нежно попита Маша. Току-що беше излапала две парчета бадемова торта и това ѝ беше помогнало да си възвърне душевното спокойствие.

— В самолета ще си доспя. — Артур хвърли поглед към нея и бързо добави: — На очарователното ти рамо, бейби.

— В колко излитаме? — Тя стоеше над просналия се на леглото Артур и поглеждаше ту него, ту леко кривите пръсти на краката си,

целите в сребърни халкички.

— Ох, не знам още. — Той се нацупи замислено. — Ще докарат билетите в пет, така че имаме предостатъчно време. Още е единайсет и половина. *Oh, then we have all the time in the world!*

— Това как се превежда? — попита Маша с такъв вид, все едно още я интересуваше.

— Ами ако е буквално, си е чиста глупост — каза Артур. — Че имаме цялото време на света. Не звучи, нали?

— Много добре си звучи — каза Маша.

— Събра ли си багажа? — Артур се нацупи още по-замислено, отколкото преди малко.

Мъчеше се да я гледа в очите, обаче погледът му бягаше настрани и затова той почна да търка лице, все едно да се разсъни. По принцип беше доволен, че беше живял при Маша. Хем безплатно, хем, по-важното, безопасно. Дразнеше го — и то всеки ден все повече — единствено навикът ѝ да се разхожда из апартамента полугола. Да, не го биваше за бисексуален тип — така и не можеше да обикне женския пол. Но пък понякога се налага човек да нарушава принципите си.

— Ела при мен, бейби — каза той, спусна крака на пода и се усмихна сладко. — *Close your eyes, and I'll kiss you...*

Което означаваше: „Затвори очи и ще те целуна“. Артур обичаше тази стара песен и често си я тананикаше, когато беше в добро разположение на духа. Точно днес тя звучеше особено актуално, понеже по-нататък в текста ставаше дума за раздяла. Артур се засмя възбудено, прегърна Маша през кръста и я привлече към себе си. С другата си ръка ѝ смъкна бикините. Не му харесваше, че Маша се извисява над него, но го мързеше да стане. След безсънна нощ човек се чувства като пребит...

— Безсрамник такъв...

Маша шеговито го плесна по палавата ръка и кокетно се опита да си вдигне бикините; Артур се смееше и ги дърпаше надолу със свития си показалец. „Да не забравя да оставя дискетата в лаптопа — помисли си, докато оглеждаше онова, което се появи пред очите му в близък план. — Ако я извадя, може да се повреди по време на прегледа на летището. А в компютъра сигурно няма да ѝ стане нищо. Човек винаги трябва да мисли за безопасността — и в бизнеса, и в секса“.

— Купи ли презервативи, бейби? — попита Артур и вдигна глава.

— Не — отговори Маша, без да спира борбата за опазване на частичната цялост на тоалета си.

— Защо? — Той като че ли се обърка, пусна ластика и бикините се върнаха в изходно положение.

— А защо да купувам? — Маша се усмихна. За пръв път през живота си съжали, че няма поне трипер. Нямаше да е зле да му го лепне за сбогом. Но нищо, скоро щеше да му го върне другояче. — Нали след няколко дни ще се оженим... — И нежно го пощипна за ухото.

— Ами да, разбира се! — Усмивката на Артур беше още полъчезарна от нейната. Той пак посегна към бикините ѝ и тя го плесна, вече малко рязко. — Какво ти става, бейби?

— Вие в Америка не се ли къпете, като се събудите? — невинно се учуди Маша. — Зъбите поне не си ли миете?

— О, йес! — Артур скочи от леглото, позагащи се и бодро заситни към банята.

Маша помисли дали да не си облече една дълга до коленете жълта фланелка, но премисли и се изтегна на леглото в най-непринудената поза, на която беше способна. Не биваше да предизвиква подозренията на Артур с внезапна студенина. А пък едно кратко предобедно чукане, дори да не е кой знае колко приятно, е поне полезно. Какво сега, гимнастика ли да прави след двете парчета торта?

Артур се върна изкъпан, гладко избръснат и сресан. Когато си прибереше шкембето, не изглеждаше абсолютното лайно, каквото всъщност беше. Но пък беше прибързал да си свали гащетата. Онова, което се разкри пред зора на Маша, беше отпуснато и сбръчкано, все едно Артур като никога се беше осмелил да вземе студен душ. За онова, което той смяташе за свое достойнство, имаше само едно подходящо название: капкомерче. Подходящо беше само за скулптурни херувимчета. Не беше обаче най-доброто украшение за един стопроцентов американец.

Щом Артур ѝ се качи и почна да ѝ дърдори нещо за медения им месец, Маша ловко му затвори устата с твърдото си зърно и с омраза се възря в темето му точно пред очите си. Косата на Артур беше оредяла съвсем лекичко, обаче през линийките, оставени от гребена, се

виждаше прекалено много бяла кожа. Ръцете му също бяха бели, като тесто, и то невтасало. Маша затвори очи и заслуша сякаш някак отстрани как Артур пъшка, докато се нагласява върху нея. Това означаваше, че след две минутки той с уморен стон ще се изгърколи настрани и ще изпъшка нещо благодарно.

Този път бяха четирийсет секунди.

— Уф! — каза той, след като се смъкна от нея. — Божествена си, бейби.

— И ти.

Маша опипа бедрата си. Беше абсолютно суха. Защо беше целият този цирк? Защо му беше да се прави на расов жребец, след като силиците му не стигаха дори за проскубана кокошка?

— До довечера ще ти се наложи да поскучаеш — каза Артур, докато се изправяше. Беше забравил за добрата традиция да си гълта шкембето и да пъчи гърди и изглеждаше особено неприятно. Пък и това идиотско капкомерче — по-добре да си го откъсне и да го хвърли на котките, вместо и сам да се измъчва, и другите да тормози!

— Оставяш ме сама? — Маша се направи на разочарована. — Пак ли работа?

— Последният ден е най-трудният — засмя се Артур. — Но ти не се мотай, събери си багажа. Не взимай много! — Този възглас прозвуча вече от коридора. — Щом пристигнем, ще ти купя всичко, което заслужава такава хубавица като теб!

За миг Маша си помисли, че може би е сбъркала с черните си подозрения. Ами ако Артур беше решил да върне билета си и вече беше поръчал два, за вечерния полет? Ах каква идиотка беше...

— Да си сложа ли багажа в твоя куфар? — попита тя и зашляпа боса към банята. — Малко е, а в куфара ти има много място.

— Куфара ще трябва да го взема — подвикна Артур през вратата.

— Защо? — Маша облегна голия си гръб на стената и скръсти ръце на гърдите си.

— Ами...

Артур уж почна да плюе в мивката, за да спечели време — и за това време успя да измисли невероятно оправдание:

— Защото летим заедно с един мой колега, мистър Левицки от „Хералд Трибюн“. А бе той купи направо всички путински матрьошки на Арбат и не му се побирали в чантите. И ме помоли да занеса куфара

си в хотела, та да ги натъпче в него. Голям скъперник, казвам ти! — Артур се разсмя жизнерадостно, водата все така плискаше. — Стиска се да си купи една чанта, разбираш ли, а в Ню Йорк ще продаде матрьошките на първото антикварно магазинче и ще изкара поне хилядарка. И това след като взима сто и осемдесет бона годишно! Представяш ли си, бейби?

— Не — тихо каза Маша, — не си представям.

— А? Какво каза?

— Казах, че можеш да дадеш на твоя мистър Левицки един безплатен съвет.

— Какъв?

— Да си ги натика тия матрьошки във вмирисания гъз!

Зад вратата избухна бурен смях.

— Освен това мога да му подаря за спомен бронзовото бюстче на Ленин. Онова, което е на бюрото.

Пак смях.

— Мий си по-бързо капкомерчето, копеле с копеле — изсъска Маша с омраза. — И без това за нищо не става!

Смехът рязко спря и Артур подвижна малко разтревожено:

— Не те чух! Каза ли нещо?

— Попитах дали да ти повикам такси, дарлинг. — Маша се усмихна ослепително.

— Стига да не те затруднява, бейби.

— Не ме — палаво отвърна тя и тръгна да вземе телефона. В ума ѝ се изписаха цифрите на номера на Гарик.

През това време Артур се бършеше с голямата хавлия и се любуваше на замъгленото си отражение в запотеното огледало, което му приличаше на илюминатор. Колко глупаци беше преметнал през живота си! Ама наистина са глупави хората, направо се разтапят, като ги лъжеш. Доверчивата Маша сигурно вече си представяше как се шляе по Пето авеню и разглежда витрините на луксозните магазини. Ех, село-село, ех, рускиньо глупава! Кажи сбогом на мечтания си рай!

— Гуд бай, май лъв, гуд бааай! — запя Артур. Гласът му отдавна не му се беше струвал толкова звънък и благозвучен.

ГЛАВА 7

АДРЕСНА РЕГИСТРАЦИЯ В РАЯ

Веднага след като се обади Маша, Гарик съжали, че беше избързал да продаде златното си кръстче — доста голям кръст впрочем — на един познат прекупвач. Понеже има все пак бог, има! И по всяка вероятност най-последно беше решил да погледне благосклонно на него.

— Да се слави името ти и така нататък — прошепна Гарик и внимателно постави слушалката на древния бакелитов апарат. — Благодаря ти, господи, че не ме остави в беда.

— Че кой се моли така бе? — изграчи укорително баба му: седеше точно под една избледняла фотоикона, закачена над хладилника в миниатюрната кухничка. Отпи глътка чай от очуканото канче, млясна, лапна едно геврече и продължи да наставлява лекомисления си внук: — Господ бог трябва да се уважава (хрус-хрус). Трябва да се поклониш (хрус-хрус), да коленичиш даже. И тогава ще ти се въздаде заради вярата ти.

— Стига, бабке — изсумтя Гарик. — Нямам време да се кланям — бързам.

— Все бърза, бърза — докладва бабичката на иконата, след като успя да се извърти към нея. — Суета на суетите, всичко е суета. Ох, грешни сме, грешни...

Гарик я остави да си дудне и влезе в мъничкото помещение, което минаваше за стая, за да се приготви. Пъхна в задния джоб на джинсите си гребена — беше широк и като натиснеш едно копче, от него с щракване изскачаше плоско като лист хартия волфрамово острие. Беше достатъчно дълго — почти дванайсет сантиметра — и заточено и от двете страни. Човек можеше даже да се бръсне с него — Гарик обаче не беше опитвал. Оръжието му трябваше за съвсем други цели.

Предната вечер на пияна глава си мислеше да вземе да си пререже вените и да умре във ваната, пълна с топла вода и кръв. Сега обаче пак му се дощя да живее. Изпълни го надежда, плам, желание да

действия. Гадният махмурлук се смени с толкова мощен заряд енергия, че просто не го свърташе на едно място.

— Бабо! — викна той, без да наднича в кухнята, за да не види за стотен път миризмата на отвратителната гозба, която в този дом се наричаше зеленчуково рагу. — Излизам. Ако закъснея, не ме чакай, лягай си.

— Ама къде тръгна? — разтревожи се бабата, надигна се от скърцащия стол и меките ѝ пантофи зашушнаха по пода. — Какво да правя, като пак дойдат ония разбойници, приятелчетата ти? Какво да им кажа?

— Нищо — отсече Гарик. — Казах ти: лягай си да спиш. Колкото по-рано, толкова по-добре.

Хлопна вратата миг преди разтревожената сянка на баба му да допълзи в антренцето и хукна надолу по стълбището; подметките на маратонките му почти не докосваха изтърканите стъпала. Пред него се стрелна уплашена котка с вирната опашка. Ако не трябваше да забавя на завоите, Гарик непременно щеше да я догони тая четиринога твар и така да я изрита, че да изхвърчи надолу с такава скорост, та да изпревари дори гадното си мячене.

Гарик мразеше този вонящ вход, мразеше лакомата си баба, мразеше вмирисания на нафталин апартамент с голи, оплут от мухи крушки. Но собственото му жилище от седмица вече принадлежеше на други хора. Както и новичката му корейска кола, която поради недостиг на време също се беше наложило да продаде на половин цена.

Не че сумата, която дължеше, беше чак толкова голяма — обаче косматият азербайджанец Рауф, по прякор Аладин, от когото позорно беше изгубил на карти, не беше човек, с когото да си играеш игрички. Преди седмица Гарик беше изплатил половината дълг, обаче днес висеше със същите седемдесет и пет хиляди долара, както и в началото на тази епопея. Броячът цъкаше ли, цъкаше, лихвата си течеше, да се побърка човек. Пък и щом работата се закучи, всичките му уж приятели се покриха — ама така се покриха, че и със свещ да ги търсиш, не можеш ги намери. И ето ти я изведнъж Машутка с готово решение на проблема.

Американец, червив с долари — ей на това му се вика късмет! Ако работата станеше, сто свещи щеше да запали в черквата. Двеста!

Стига да си платеше дълга навреме, понеже тази вечер срокът, който му беше отпуснал Аладин, изтичаше. А изтече ли срокът, с никакви пари не можеш си плати живота. Така е то с картите: губиш — плащаш. С каквото щеш — с пари ли, с главата си ли, но плащаш. Никакви обещания не важат, никакви разписки, никакви молби не минават.

Докато пътуваше в претъпканото метро към Маша, Гарик се чувстваше като жива риба, насила натъпкана в консерва сред мъртвите си и пресовани себеподобни. Поради трескавото си желание по-скоро да спипа американеца, все едно съществуваше в друго измерение на времето, различно от това на останалите пътници. Те четяха, говореха си тихо, разглеждаха рекламните по стените на вагона или зяпаха отраженията си в тъмните прозорци, а Гарик току поглеждаше часовника си и си мислеше, че ако трябва да изживее остатъка от живота си в такова забавено темпо, ще пукне не от болести или от старост, а от нетърпение. Очите му приличаха на очите на вълк в клетка.

— Станция „Пушкинска“! — тържествено провъзгласи уредбата. — Връзка със станция „Тверска“. Моля, не оставяйте във вагоните...

Без да доизслуша този почти отвъден глас, Гарик се измъкна с тълпата в облицования със светъл мрамор подземен вестибюл и се затътри покрай двойния ред колони към центъра на залата. Маратонките му нетърпеливо стъпваха по сивия гранит, искаше му се да изпревари всички, които му запречваха пътя напред, но в тази тарапана това беше сложна задача. Дося му се да смъкне някой от декоративните свещници по стените и да подкара бавния човешкия поток по-бързо. Живите хора му се струваха почти толкова неподвижни, колкото пушкинските персонажи, застинали на месинговите пана. По принцип след като Машутка още не беше съобщила точния час на заминаването на оня тип, можеше и да не бърза толкова, но може ли да се сдържи човек, видял светлина в края на тунела? А Гарик, след като вече бе изгубил всякаква надежда и изведнъж бе открил нова, се чувстваше точно така.

Вече стъпваше по червен гранит, а това означаваше, че изходът е близо. Като разблъскваше навалицата с рамене, Гарик с облекчение се измъкна в ехтящия вестибюл на сградата на „Известия“ и след минутка вече вдишваше бензиновите изпарения на улицата.

Висок, гъвкав, напрегнат и целеустремен, той закри по тротоара, а после спря и се заоглежда за свободно такси. Обикновена кола не му вършеше работа — американецът току-виж се усъмнил. Трябваше да изпипа всичко.

Чак седмото такси беше свободно. Добра поличба. Щастлив шанс, щастливо число. Съдбата наистина му се усмихваше.

Таксито беше волга, толкова мръсна, все едно шофьорът отдавна се беше отказал да я мие, и то не поради друго, а понеже е вече за изхвърляне. Предното стъкло беше пукнато, задната гума беше спаднала. Гарик се намръщи също както би се намръщил, ако трябваше да легне с някоя гарова курва с размъкнати чорапи. Шофьорът обаче се оказа чист и спретнат млад мъж с модерна прическа. Един дявол знае защо караше тая браква.

— Здравсти, колега — ухили му се Гарик и продължи да плямпа, както го можеше още съвсем малък. — Що не ти се отваря задната врата? Да не си я заварил?

— Сядай отпред.

— А, не, отпред ще сложим тъста, понеже е шкембелия — Гарик се ухили още по-широко, — а пък до мене ще си настаня любимата тъща. Взимаме ги и право в Кунцево, в родилния дом. Давай газ и пълен напред! Син ми се роди, приятел!

Шофьорът вече беше измъкнал някакви клещи и след малко успя да отвори капризната задна врата.

— Син значи — каза с уважение, когато Гарик се тръшна зад гърба му. — Как ще го кръстите?

— Ти между другото как се казваш?

— Коля. Николай.

— Значи ще е Коля! — Гарик се засмя възбудено. — Николай Чудотворец. Хубаво име.

Младият мъж се усмихна, после попита:

— Накъде сега?

— Давай направо, после между сградите, ще ти покажа.

— Значи ще ходите да взимате момчето? — попита шофьорът, докато потегляха. Волгата се разтресе и задрънча.

— Какво момче?

— Ами сина ви!

— А, да де — сети се Гарик. — Бе какво ти момче, то си е бебенце. Гу-гу знае само. Рано сутринта се роди. Още не съм го видял.

— Колко тежи? — попита шофьорът.

— Тук наляво — нареди Гарик, докато се мъчеше да се сети колко ли може да тежи едно току-що родено бебе. — Тая арка отпред виждаш ли я? Карай под нея.

Като плашеше гълъби, деца и бабички, волгата закриволичи между сградите и из дворовете. По едно време някакво кривокрако помиярче хукна да ги преследва — лаеше пронизително и ги гони чак докато не реши, че е прокудило желязното чудовище от владенията си.

— Момчетата обикновено са по-тежки от момичетата — продължаваше да обяснява шофьорът; вероятно и той беше млад татко.

— Ами нормално — съгласи се Гарик. — Понеже се раждат с мозък. Жените нали ги знаеш с коя работа мислят.

— С коя работа?

— Ти я нямаш тая работа, Коля — успокои го Гарик. — Природата не ти я е дала.

— Впрочем — Николай засумтя малко възмутено, — имам две дъщерички, близначки.

— Е, прощавай, братче. Не го казах да те обидя. Не съм на себе си от радост, нали разбираш...

— Разбирам. — Думата прозвуча след кратко мълчание и чак след като сумтенето спря. — И аз като отидох да ги взема от родилното, бях като побъркан. Хилех се като последния идиот, да ти кажа. Знаеш ли колко са сладки...

Гарик почти не му слушаше глупостите, а се оглеждаше. Видя напред редица гаражни клетки и тупна словоохотливия млад татко по рамото.

— Зад ей ония гаражи даваш наляво.

— Там май е задънено...

— Не е, не е — точно оттам почва светлият път към комунизма — засмя се Гарик.

— Стига майтапи.

— Няма майтап. Давай, че закъсняхме!

Волгата зави и спря на парче асфалт, заобиколено отвсякъде от храсталаци и контейнери за боклук. Радиаторът ѝ почти опря в някаква

недочупена пейка. Всичко наоколо беше осеяно с тапи и капачки, фасове и слънчогледови шлюпки.

— Видя ли? — каза Гарик; беше сложил ръце на облегалката на шофьора. — Нали ти казах — ето ти го началото на светлия път.

Шофьорът извърна глава и се втренчи в него, сякаш търсеше да открие в лицето му поне десет разлики от веселия клиент, който допреди минути му беше обяснявал за тъста, тъщата и бебето си.

— Ти...

Без да каже нито дума, Гарик вкопчи и десетте си пръста в долната му челюст и извъртя главата му към себе си. С всичка сила. След миг пред очите му вместо ниско подстриган тил се появи брадичка с трапчинка.

Шофьорът се опита да изпъшка.

— Тихичко, тихичко... — зашепна Гарик.

Шофьорът изхриптя и млъкна. Само седалката продължи отчаяно да скърца под трепкащото му тяло, но и скърцането спря, щом се чу тих пукот. Гарик пусна омекналия изведнъж труп — главата клюмна към едното рамо.

— Е, дотук сме — неизвестно защо и на кого високо каза Гарик.

Няколко секунди, а може би и минути седя неподвижно; тъпо се взираше в ръцете си. Те трепереха. От трансa му го извади мобилният телефон — високо писукане от джоба на ризата му. Гарик стреснато подскочи и си удари главата в тавана на волгата.

— Ало... ало... Гарик?

Беше Маша. Шепнеше.

— Да. — Той се изкашля и повтори вече по ясно: — Да?

— След десет минути излиза. Ще успееш ли да дойдеш?

Да натика трупа в багажника беше работа за минутка, а пък оттук до сградата, в която живееше Маша, бяха само някакви си двестатри метра.

— Няма проблеми — каза Гарик убедено. — Пък и много неща трябва да успее да свърша днеска... ха-ха-ха...

Маша изключи. И изобщо не я беше стреснал Артур, както предположи Гарик, когато слезе и мина отпред да измъкне трупа иззад волана, а именно неговият прегракнал хрипкав смях — нито един човек с ума си не би могъл да го издържи.

А небето над Москва беше чисто-чисто, синьо-синьо и толкова безоблачно, все едно на света нямаше никакви поводи за тъга освен приближаващата есен.

„Велика Америка спасява не само редниците Райън. Тя е готова да се притече на помощ на всички, които се нуждаят от подкрепата ѝ. Но протегнатата с доверие ръка трябва да е силна, понеже винаги има желаещи да я ухапят.

След трагедията, за която ще ви разкажа в тези редове, е трудно да се разчита на затопляне на отношенията между САЩ и империята, която не стана по-добра, след като смени името си от едно съкращение на друго. Руската мечка пак се надига. Връщане към миналото? Възможно е. Но колко дълго войната може да остане «студена»? А знаете ли каква е температурата при взрив с мощност...”

Началото на статията не беше лошо, но за мощността и температурата трябваше да направи справки, реши Артур Задов, докато слизаше по стълбите. Можеше да го направи и по пътя — щеше да се порови в интернет. Освен това трябваше да проучи много внимателно дискетата в лаптопа. Както казваше редакторът — истинският репортер трябва да познава темата, за която пише, поне мъничко по-добре от своите читатели. Или поне нещата да изглеждат така.

Вратата се хлопна зад гърба на разсеяния Артур подозрително бързо, но той не обърна внимание на това. Вече живееше в утрешния ден, по нюйоркско време. Московското, както винаги, изоставаше безнадеждно. Нищо, скоро и това застояло блато щеше да се разбунни! Щеше да се почне веднага, след като той заемеше мястото си в самолета. Все още не бизнес класа, но спокойно, и това щеше да стане. Както се казва — търпение му е майката.

Артур изобщо не се подразни, че таксито пред входа не изглежда по-добре от древна колесница, измъкната при разкопки в Колизея и

изобщо нереставрирана. В това да се повози на заминаване през Москва в такава таратайка също имаше своеобразна екзотика. Щеше да има какво да си спомня. Да не говорим, че можеше да напише не само скандалната статия за руския тероризъм, но и набързо да скалъпи дори книжка на тази тема. Вече беше мислил за заглавието: „В мечото бъррр-леговище“. Докато вървеше към таксито, се замисли за английски еквивалент и се намръщи. От една страна — готино заглавие, от друга — нещо в него не беше наред.

— Вие ли сте за летището?

— Какво? — Артур погледна учудено шофьора, който се подаде от прозореца на волгата. Малко чело, малко повечек нос, а всичко останало яки челюсти, пресечени от чертата на устата. Много рязка и права черта.

— Вие ли сте за летището питам. — Устата на шофьора стана с размерите на процеп на пощенска кутия.

— Да — каза Артур и без успех дръпна дръжката на задната врата. — Отворете, ако обичате.

— Ключалката е счупена. Сядайте отпред.

— И от другата страна ли е счупена? — жлъчно попита Артур, който като всеки нормален американец, смяташе за под достойнството си да седи до шофьора.

— А, не — засмя се шофьорът. — Не знам да е чупена някога, обаче вратата никога не се е отваряла.

— Що за средновековие — изсумтя Артур. — Направо резерват на простотията. Сигурно и багажникът ви не се отваря, познах ли?

— Наистина познахте. — Смахът на шофьора приличаше на стържене на повреден двигател. — Дайте си куфара, ще го наместя на задната седалка.

— При такова обслужване изобщо не разчитайте на бакшиш — важно заяви Артур, докато сядаше до шофьора.

— То пък едни бакшиши давате... — безгрижно отвърна шофьорът, докато обръщаше пред входа. — Ако разчитаме на тях, от глад ще умрем.

Бабичките от блока изпратиха таксито и двамата в него с толкова неподвижни погледи, все едно отдавна бяха умрели на пейката до вратата. Артур потрепери. Много неприятно усещане — все едно му

бяха натикали ледена висулка във врата. Нервно потропа с пръсти по черната чанта на лаптопа, изви глава към шофьора и попита:

— Защо минаваме отзад? Не можеше ли да излезем направо на Тверска?

— Там има само десен завой — обясни шофьорът, докато ловко въртеше волана. — И вечно кисне едно сержантче от автомобилната инспекция. Дребно, кльоцаво, обаче лакомо, братче, като някой тлъст лейтенант.

— Имайте предвид, че няма да ви платя за допълнителни километри — предупреди го Артур; продължаваше да потропва по лаптопа в сложен ритъм с неочаквани синкопи. — Много добре знам колко струва оттук до Шереметиево.

— Нищо не знаеш ти! — викна шофьорът неочаквано злобно. — Тарифата се вдигна!

— Как така? Кога са я вдигнали? — Побелелите пръсти на Артур се вкопчиха в лаптопа.

— Ей сега! Току-що!

Спирачките изскърцаха и волгата спря на някаква мръсна площадка, като почти удари една счупена пейка. Отдясно имаше гараж; някой неизвестен мислител беше изписал на бетона с отровножълт спрей: „*LIVE = EVIL*“. Артур за пръв път осъзна, че да живееш на английски е същото като зло, само че наопаки. И освен това разбра, че специално неговият живот в момента очевидно тръгва наопаки.

— Ще викам! — възкликна той, всъщност почти изпищя.

— Викай, викай — спокойно каза шофьорът. — Обаче трябва по-силно да викаш. Дай да викаме заедно. На три. Едно, две...

Артур отвори уста — и така и не разбра дали вече се канеше да викне, или неочакваното предложение го смая. Чудовищен удар в гръкляна изби от главата му всички мисли, остана само най-късичката: „Край!“

— Хр-р — изхърка той. — Кх-х...

Изхърка го толкова тихо, че дори врабците, които кълвяха някакви боклуци по земята, не си направиха труда да литнат по дърветата около площадката — подскачаха на тъпичките си крачета и равнодушно попоглеждаха волгата. Беше им абсолютно безразлично, че в колата един човек убива друг. *Live is evil.*

На Артур му се ревеше.

— Ама и ти си един. — Шофьорът го оципа силно по бузата; изглеждаше наистина загрижен. — Гласа ли си загуби? Как ще викаш за помощ сега?

— Ъъ... Х-хъъ...

Артур се хвана за гърлото и отвори и затвори уста. Жалкото хъхрене, което излезе от нея, само усили усещането му за пълно безсилие и обреченост.

— Е, нищо де. — Шофьорът го погледна право в очите. — Важното е да отървеш кожата. Не си ли съгласен?

Артур с готовност кимна. И в същия момент нов удар почти откъсна главата му от раменете.

„Удари ме в слепоочието, а май ми строши челюстта — замаяно помисли Артур. — И защо светът се люшка така...“

Шофьорът на таксито се надигна и настървено го заудря с юмруци. След миг в главата на Артур не остана нищо освен бумтене и пурпурна мъгла, в която ритмично лумваха ярки светлини. В целия този хаос обаче имаше и още нещо, нещо мъничко, мятеше се като уплашено зверче — одевешната мисъл „Край“: блъскаше се в стените на съзнанието му и не намираше убежище никъде.

Вместо да мине под арката към паметника на Юрий Долгоруки, Гарик зави в съседния двор и след малко излезе при бившия архив на също бившия институт за марксизъм-ленинизъм. Градинката насреща още помнеше славните времена, когато в нея седяха съвсем други хора, идеологически подковани, закалени в трудови подвизи, способни от пръв поглед да различат брадатия Карл от не по-малко брадатия Фридрих. Сега тук се шляеха предимно всякакви тунеядци с обърнати назад шапки с дълги козирки и поркаха „Клинско Специално“, ще рече — със спирт. И всеки беше готов да докаже любовта си на дамата на сърцето си ако не с друго, то с презерватива в джоба си. Пак добре — поне сексът в Русия май клонеше към безопасен. Колкото до живота — стой, та гледай!

Гарик се изплю и улучи един дебел гълъб, който от мързел не хвъркна, а само се отдръпна пешком, като полюшваше несъразмерно малката си глава.

Гарик му завидя за непукизма, мина по Столешникова улица, влезе в двора на една старовремска къща — правеха ѝ основен ремонт, та да я направят на офис — и без проблеми се качи на втория етаж, където все едно беше имало бомбардировка или поне вчерашно земетресение. Под прозорците работниците беззлобно псуваха — или разтоварваха нещо, или товареха; май все пак товареха строителни отпадъци. В ругатните на хегемоните на работническата класа имаше толкова смисъл, колкото и в боботенето на булдозера, който заравняваше мястото пред парадното стълбище.

Гарик отиде до един относително чист перваз и нареди на него скромната си плячка. Паспорт на гражданин на Съединените щати; портфейл, в който освен петстотин долара и някакви си рубли имаше самолетен билет за Ню Йорк — за 14.45, с днешна дата; няколко кредитни карти — американецът обаче беше признал, че отдавна са невалидни; орден „Ленин“ — злато и платина, — за който, както беше казал същият американец, на Брайтън Стрийт без проблеми щели да дадат четири стотачки. И накрая лаптопът, най-ценният трофей. Хубаво компютърче наистина, обаче да го шитнеш най-много за бон и половина. А за да доживее до утре, а после и до вдругиден и така нататък, на Гарик му трябваша петдесет пъти повече.

— Ах, Машутка! — изръмжа той, след като направи печалната равностетка. — Майтап ще си правиш с мене, а? Два трупа — и за нищо!...

Тресна с юмрук по перваза, изохка и хвана ударената си ръка с другата. Болката мина бързо. Тревогата обаче не — беше се загнездила някъде по средата на гърдите му, като червей, готов да го изгризе отвътре.

Нямаше никакъв смисъл да се появи пред очите на Рауф с толкова скромна плячка. По-добре беше просто да пропилее всичко за ден-два, а накрая да се надруса така, че изобщо да не вдява, когато азербайджанците дойдеха да го довършат. Само че и това май нямаше да мине. Рауф нямаше да му позволи да умре лесно. Щеше да го изкорми, да го натъпче със счупени стъкла, че и да го накара да му танцува. Вездесъщите азиатци наистина отбираха от мъчения, трябваше да им го признае. Ох, какво ли да измисли, та да му се разкарат от главата?

Гарик си поизтупа дрехите и се среса с гребена, в чиято дръжка се спотайваше волфрамовото острие. Не можеше да ходи из центъра на Москва неспретнат, щеше да привлича внимание. Добре че не се беше наложило да използва ножа — щеше да е целият в кръв. Американецът обаче умря лесно, лесно и бързо. Поне според Гарик.

Той тръсна глава, за да прогони картината на смъртта му от ума си. Накрая очите на мистър Задов така се бяха оцъклили, все едно гледаше мъчителя си през невидими лещи. И така си пукна — с оцъклени очи. Не дай си боже да почне да му се привижда насън тоя тъпак.

Та значи всичко стана, когато Гарик затисна американеца на задната седалка, седна му на корема и вдигна тирбушона, който беше намерил в жабката на волгата. Нищо не разбираше от кредитни карти, така че реши да поразпита пленника си по-подробно, преди да му нахлузи на главата найлонов плик и да му резне гърлото.

В човешкия нос има безброй нервни окончания — по-лесно е да преброиш корените на тревата в някоя градинка. Плюс всякакви кръвоносни съдове и нежни хрущялчета. Гарик от собствен опит знаеше какво им е, като подходиш към тях със сила — един път се беше озовал в същата ситуация, но на мястото на американеца. Така се разприказва тогава, че трябваше почти да му счупят главата, та да млъкне.

Е, мистър Задов също не почна да се прави на мълчаливец, изпя си всичко веднага щом видя къде е насочена лъскавата спиралка. Гарик беше взел тирбушона само за всеки случай — да не би американецът да почне да усуква и да скрие нещо. След няколко секунди обаче вече нямаше на кого да задава въпроси. Много слабо му излезе сърчицето на тоя Задов, страхливо. Гарик още не беше натиснал като хората — и край! Американецът се превърна в неидентифициран труп. Още неидентифициран, поправи се Гарик наум.

Защото много скоро ченгетата щяха да стигнат до Маша, а тя щеше да го изпее. Ако не беше длъжник на Рауф, нямаше страшно, щеше да намери къде да се скрие и да изчака данданията да свърши. Сега обаче всичките свърталища бяха затворени за него — азерчетата веднага щяха да разберат къде е и да го спипат. От трън, та на глог, така излизаше. Или с други думи, както бил казал някой от великите,

голяма е Русия, но няма накъде да отстъпваме. А бе, ела, зло, че без тебе по-зло.

Всъщност защо пък точно Русия? Свят широк, нали така?

Гарик бавно посегна към американския паспорт, отвори го и го огледа. Естествено изобщо не се надяваше да открие някаква прилика между себе си и Задов. Просто проверяваше доколко добре е залепена снимката и дали няма да може да я откачи с тънкото острие на ножа си.

Излезе, че няма проблеми. А бе тия американци с какво лепят снимките в паспортите си, с плунка ли?

След петнайсет минути Гарик излезе от най-близкото фото. В джоба му се бяха гушнаели четири още топли цветни снимки и тубичка лепило, купена от някаква книжарничка. След още пет минути, на една от горните площадки на някакъв вход, той старателно, изплезил език, изрязва една от снимките си, за да пасне точно по размер.

В устата му лъскавото правоъгълниче само за секунди стана влажно и еластично. Гарик го сложи на коляното си и с една монета и с един от ключовете си направи в единия му ъгъл нещо като релефен печат. Поддържа снимката за малко на слънце и после, затаил дъх, я лепна в американския паспорт.

Добре се получи всъщност и той дори се полюбува малко на творението си. След това сложи самолетния билет в паспорта и тръгна надолу, но след миг се върна за изоставения като подхвърлено дете лаптоп. Не е добре човек да минава през митницата с празни ръце. Щом играеш вабанк и освен това блъфираш, не бива да пропускаш дори най-малката подробност.

Докато седеше в таксито, което го караше към летището, Гарик току попипваше паспорта — беше го натикал в задния си джоб. Паспортът беше пропускът му за рая, пропускът му за Съединените тъпанарски щати, където щеше да почне всичко на чисто.

Все едно не оставяше зад себе си два още неизстинали трупа. И все едно съдбата позволява на длъжниците си да спечелят, като понякога се отказва да играе с коз в ръкава.

ГЛАВА 8

ВСИЧКО ОТИВА ПО ДЯВОЛИТЕ

Служебното двустайно жилище на Громов беше на Болшая Дмитровка. Когато му го дадоха, му казаха, че било на Пушкинска. Тогава той нямаше кола, а валеше силно; Громов обаче от инат не искаше да спира редките минувачи и да ги пита и в резултат подгизна до кости и влезе в педагогическата книжарница, та да си купи карта на Москва и да продължи самостоятелното си търсене. Помогна му книжарката Лариса — след като възпитано си изясни какво точно търси мокрият като кокошка клиент, тя звънко се разсмя и му каза да си купи не карта, а чадър. Оказа се, че книжарницата е в същия блок 7/5, който търсеше Громов.

И жилището, и сградата, и улицата му харесваха. Започналото в центъра ново строителство някак си беше заобиколило Болшая Дмитровка. Наблизо нямаше нито банки, нито нощни клубове, нито денонощни кръчми. Беше относително тихо и спокойно и дори с нещо напомняше на Громов за родния му Курганск. На първо време, докато заобикаляше плавно извитата сграда на Театъра на оперетата, му се струваше, че всеки момент ще излезе на главната улица на родния си град, и понеже чудото не се случваше, всеки път се чувстваше някак излъган.

Громов вече не се напрягаше на това място — свикнал беше. Много по-трудно му беше да свикне с присъствието на веселата книжарка Лариса в жилището си.

Още в деня, когато се запознаха, тя дойде да му честити новата квартира и забрави да си тръгне навреме. И след като на сутринта се зае да чисти и да подрежда, някак си покрай другото напусна работа и плавно се премести от книжарницата на дивана в холчето му. И се излежаваше там като котка, докато го чакаше, а щом той се върнеше от работа, скачаше да го посрещне и да си получи каквото там искат котките освен да ги погаят. Най-лошото обаче бе, че Лариса изобщо

не беше котка, а привлекателна млада жена и нито можеше да я срита човек, нито да я изхвърли и да затвори вратата.

Та и днес, щом Громов отключи, се чуха забързани тихи стъпки и Лариса се хвърли на врата му.

— Много рано се прибираш! — замърка тя, докато се отъркваше в него досущ като котка.

Всеки мъж на мястото на Громов първо щеше да насочи поглед към призивно разтворения ѝ пеньоар, а пък и да си беше направила труда да си върже коланчето, щеше да почне да се любовува на очите ѝ, на устните ѝ и на разпуснатата ѝ по раменете руса коса. Громов обаче отдавна беше свикнал с пеньоара и със съдържанието му, а колкото до останалото, очите на Лариса бяха сънени, устните — прекалено натрапчиви, а косата — ако я погледне човек отгоре, по точно около темето — всъщност не чак толкова руса.

— Още се излежаваш, а? — изсумтя той вместо поздрав. — Вече е почти един, междувпрочем.

— Красивите жени не се излежават, а отмарят — наставнически отбеляза Лариса.

По някакъв начин тя успяваше едновременно хем да се отърква около Громов, хем да го подмамва от антрето към любимия си диван.

Чуждо жилище, чужди мебели, чужда жена. Идеално за приключение, но малко прекалено за всекидневен живот.

— Ще взема да го изхвърля този диван най-после — заяви Громов, неизвестно как озовал се в хола. Видя, че някаква смугла женска гръд блъска изотвътре екрана на телевизора — тръскаше се в такт с високо пуснатата музика, — изключи го и повтори високо: — Ще го изхвърля!

— Отдавна трябваше да го изхвърлиш — съгласи се Лариса. — Трябва ни друг, по-хубав.

— Много добре знам какво ми трябва.

— Как може да знаеш какво ти трябва, та ти си мъж! — искрено се учуди Лариса. — Ние, жените, трябва да мислим за вас, дааа, скъпиии...

Още от малък Громов не понасяше точно тази напевна интонация. А пък да се грижи за него жена, която можеше да прави само някаква гадна салата с майонеза, и то само по празниците — е, това си беше язвителна ирония на съдбата и нищо друго.

— Виж какво, Лариса, стига си се правила на лиана — каза той строго и се откъсна от обятията ѝ, които го оплитаха от главата до краката.

— Аз съм Ларочка — за хиляден път каза тя и нацупи капризно устнички.

Громов поклати глава.

— Не, не си.

— Ами тогава... — Тя изобщо не изглеждаше разочарована и предложи съвсем неочакван вариант: — Тогава нека съм ти писа, искаш ли?

— Писа? — Громов хвърли поглед към дивана и се намръщи, все едно дъвчеше някакъв отвратително лепкав карамел.

— Ами да! Лариса-Писа! — Тя се засмя радостно. — Мррр, мяууу!

— Стига си ми се правила на коте, моля ти се — изсумтя Громов. — Мразя котките.

— Защооо? — Лариса пак се опита да му увисне на врата, но понеже ръцете ѝ не хванаха нищо, изгуби равновесие и ѝ се наложи да претича през стаята, за да не падне.

Всичко това беше достатъчно комично, но не чак толкова, че Громов да се разсмее или дори да се усмихне. Внезапно си помисли, че ако потърси разликите във всички жени, които бе познавал отблизо, едва ли щяха да са чак толкова много. Затова пък прилики — колкото щеш. И какво излизаше — че цял живот си имаш работа с едно и също създание, което може да си сменя лицето, фигурата, възрастта и някои навици.

За секундата, която бе потрябвала на Громов, за да се намръщи, Лариса успя да се изтегне на дивана в позата на начинаеща Клеопатра и сега го мамеше с пръстче — нокътят на това пръстче винаги беше невероятно ярък, но пък за сметка на това лакът беше непрекъснато олющен.

— Ела — страстно прошепна тя. — Прочетох в едно списание страхотен номер — „О, миг, поспри!“. Ела да ти го покажа!

Списанието беше на пода и от предната му корица една хубавица обещавахе на Громов хиляди райски наслади, стига да се навие да клъвне на тази примамка. Още една, хиляда и първата, му обещавахе Лариса — гледаше го също толкова страстно.

— Я по-добре ми покажи как се оправяш с четката за пода, пък аз ще включа прахосмукачката — изсумтя той и понечи да си свали сакото.

— Не се бави — загадъчно прошепна Лариса. — Нямаме толкова време.

— Е, все ни остава по някое и друго десетилетие...

— Не ме разбра, Громов. След два часа трябва да посрещнем на курската гара моите хора. Мислех да ида сама, обаче с колата е по-удобно, нали?

Тя очевидно се гордееше с това колко е умна. Громов замръзна. Сакото така и си остана на раменете му.

— И кои са тия твои хора? — попита студено. — Единомишленичките ти от движението за антикулинария? Крайни привърженички на абсолютната летаргия? Или просто шампионки по мързел?

Лариса седна и се загърна с пенъорчето с такъв вид, все едно загръщаше не голо тяло, а искрена душа, в която току-що са се изплюли.

— Родителите ми. — Каза го с тона на обидена телевизионна водеща, която няма право да проявява емоциите си в ефир. — Идват от Днепропетровск. Толкова ли е сложно да ги посрещнем?

— Всъщност не — призна Громов. — Въпросът обаче е *при кого* точно пристигат родителите ти от Днепропетровск.

— Не те разбирам.

Да очаква от Лариса да се притесни или да се засрами беше безнадеждна работа. Някои жени успяват да се отърват от чувството за срам още преди да се лишат от девствеността си. Нито едното, нито другото не подлежи на възстановяване. Громов изхъмка, след което се постара да направи намека си съвсем прозрачен:

— Лично аз нямам никакви роднини в Днепропетровск. Следователно не чакам гости от този прочут град. При това положение при кого идват мамето и татето ти?

— Ами при мен, разбира се. — Очите ѝ се метнаха от едната стена към другата, после обратно, като на бебешка играчка, дето ѝ дърпаш концата и тя пее и си върти очичките. — Тоест при нас — поправи се тя след кратък размисъл.

Убедеността в гласа ѝ вече наистина подразни Громов.

— И си мислиш, че това е едно и също, така ли?

— Ами няма да ги закарам в Шчолково я! — възкликна Лариса. Човек можеше да си помисли, че тъкмо Громов я е пратил да живее в това предградие — във всеки случай в момента цялата вина за истинската ѝ адресна регистрация се хвърляше върху него.

— Защо не? — попита той съвсем спокойно.

Лариса обаче интуитивно усети в тона му нещо, което я накара да стане от дивана и да тръгне към него с най-очарователната муцка, на която беше способна. И някак си успя да се освободи от пеньоарчето още на третата крачка — а за да стигне до него ѝ трябваха само пет.

— Не се сърди де — загука тя и притисна младото си гъвкаво тяло — цялото — в него. — Само два дни и после мама и татко си заминават.

— Това е моето жилище, не забравяй — каза той, докато се мъчеше да избяга от косата ѝ, която най-нахално му се навираше в устата. — Това е моят живот. Да съм казвал, че искам да променям нещо в него?

— Стига де, стига вече... — Лариса с всяка секунда дишаше все по-задъхано. — Баща ми е много готин, ще ти хареса. Знае наизуст триста и петдесет вица и почти толкова грузински тостове, можеш ли да си представиш?

— Мога — сърдито каза Громов. — Сто на сто е страхотен в компания.

— Жесток е! Всички направо се пукат от смях. — Лариса чак с бюста си показва как всеки момент можеш да се пукнеш от смях, като слушаш баща ѝ.

— Триста и петдесет вица! — Громов поклати глава.

— Може и повече да са вече. От две години не съм го виждала.

— И почти толкова тостове. — Това беше произнесено с почти мистичен ужас.

— И то не какви да е, а грузински. — Лицето на Лариса светна. — Значи се разбрахме?

Да спори човек с нея беше все едно да се опитва да убеди в нещо стената, в която Громов се беше вторачил вече от цяла минута. Внезапно той осъзна, че вече не може да поддържа нито този идиотски диалог, нито тази омръзнала му връзка, и каза:

— Точка. Край на приказките. И на всичко друго.

— Какво друго? — Лариса се стегна.

— На това. — Громов посочи голите й гърди. — И на това. — Показалецът му се насочи към масата, където вече втори ден стоеше любимата му чаша, цялата омазана със засъхнало червило. — И на това също. — Подразбираше се диванът срещу телевизора: чаршафът все още пазеше вдлъбнатините от разкошното тяло на Лариса.

Тя — все още се надяваше на нещо — се опита да се свлече в краката му, покорна като смъкнатия на пода пеньоар, но той не й позволи: стисна я за раменете и каза сухо:

— Знаеш къде са парите. Взимаш колкото ти трябва — за такси, за хотел за вашите, за ресторант. Лично за тебе можеш да си вземеш пари като за безработна за две седмици. По-нататък се оправяй сама. — Громов млъкна, помисли дали не е пропуснал нещо и добави. — Оставяш ключовете в антрето и на излизане хлопваш вратата хубаво.

Да очаква от Лариса горещи благодарности за безплатното й гостуване при него щеше да е върхът на наивността, разбира се, но онова, което чу, докато тръгваше към входната врата, го накара да спре и да се обърне.

— И откъде събра толкова злоба? — викна тя и от ярост почна да се удря с юмруци по бедрата. — Защо ме мразиш?

— Злоба? — Той не повярва на ушите си. — Да те мразя? Какво общо има тука омразата? Пък и какво знаеш ти за нея? Тя е като боен нож, с който нито един нормален мъж няма да седне да реже хляб.

— Само не ми излизай с красиви фрази! — кресна Лариса. През цялото време, докато беше живяла в апартамента, без да си мръдне и пръста, по някакъв начин беше успяла да скрие, че гласът й може да е толкова писклив. — Ти просто ме изхвърляш, това е! Какво съм ти виновна?

— За нищо не си виновна — уморено каза Громов и направи още една крачка към вратата. — Просто ми дойде до гуша. А като гледам — и на тебе.

— Живей тогава сам като куку! — кресна Лариса; явно се стремеше да преодолее ултразвуковата бариера.

— Като кукувица — така се казва — обади се Громов вече от антрето. — Кукувците не са мъжки кукувици.

— Знам аз какво са! Ти си куку!

Последната дума трябваше да е нейна — и Громов нямаше нищо против, стига вече да е излязъл. Точно в този момент обаче иззвъня телефонът. Винаги става така. Взимаш някакво важно решение, но някаква дреболия непременно ти пречи да го осъществиш на практика. Половината ни живот се състои от такива нереализирани намерения. Пък после се чудим защо бил ад.

— Да? — каза Громов в слушалката.

За да стигне до телефона, му се наложи да се върне в изходна позиция и Лариса се възползва от това и се изнесе между него и вратата.

— Аз съм — прошепна в слушалката мъжки глас.

— Кой аз бе?! — Въпросът на Громов приличаше на свирепоръмжение.

— Шадура...

— Какъв Ша... — Громов изведнъж млъкна. Гледай ти, гледай ти!

Щом видя рязката промяна в настроението му, Лариса клекна пред вратата и изхлипа — като за начало пробно. Сега, ако държеше да излезе от апартамента, Громов трябваше да я отмести. Кое не е лесна работа, когато става въпрос не за някакъв неодушевен предмет, а за млада красива жена, тръшнала се на пода както я е майка родила.

— Кажете — предложи Громов на замлъкналия си събеседник.

— Аз съм Шадура — повтори гласът. — Същият.

— И какво?

— Трябва да поговорим. Конфиденциално.

Говореше, все едно че не е избягал престъпник, обявен за федерално издирване, а посланик на суверенна държава с всичките му пълномощия. Громов се намръщи.

— За кога да ви пусна пропуск? Мога да ви приема до половин час — четирийсет минути.

— Не-не — забързано каза Шадура. — Трябва да се срещнем на неутрална територия. Лично. След случилото се имам сериозни опасения за живота си.

„Наистина сериозни — помисли Громов. — Много, много сериозни“.

— И защо искате да се срещнете точно с мен? — попита на глас.
— Освен това откъде знаете домашния ми телефон?

След секундна пауза гласът каза:

— Ще ви кажа, като се срещнем. Ще ви чакам на входа на МХАТ. До половин час. Ако забележа нещо подозрително...

— Старият театър или новият? — прекъсна го Громов и си погледна часовника.

— Старият — каза Шадура. — Новият на Тверски булевард е една отвратителна безвкусица, която...

— Ясно, ясно — каза Громов. — Тръгвам.

Мястото на срещата беше буквално на две крачки. И все пак, както винаги в такива случаи, трябваше да се действа незабавно.

— Значи чакам ви — измърмори Шадура. — Разчитам на коректността ви.

Громов понечи да попита как ще се познаят, но се отказа. Той специално беше виждал депутата не само по телевизията и в пресата, но беше разгледал подробно и снимките му в папката на делото. По какъв начин обаче Шадура щеше да познае него, човека от ФСС? Все пак Громов не се появяваше през ден във вестниците — всъщност никога досега не се беше появявал. Тук имаше някаква загадка, пък и самото обаждане беше най-малкото изненадващо. Всички въпроси обаче трябваше да се оставят за после, не биваше да плаши Шадура преждевременна.

— Тръгвам — каза Громов. — Не мърдайте оттам.

Нямаше отговор. Шадура затвори.

— Тръгваш? — изпищя Лариса, все едно беше чакала мига, в който телефонният разговор ще свърши, за да се разридае. — Зарязваш ме, така ли?... Аз те обичам, глупак такъв!... Даже на нашите писах, че най-после съм намерила щастието си в живота... А сега... Как ще ги погледна в очите?...

— Ами аз? — възмути се Громов. — Как да се държа аз в тази водевилна ситуация? Сгледа ще ми прави тя... годеж не щеш ли?!

— Не те ли е срам? — Лариса го изгледа сърдито. — Просто исках татко и мама да не се тревожат за мен... Да знаят, че съм добре. Че...

Много е трудно да се разправяш с плачеща жена. Громов просто не издържаше да я гледа толкова жалка и нещастна. Отдавна беше

свикнал с чуждата смърт. Но така и не се беше научил да е равнодушен към страданията на близките си.

— До пет минутки да си готова — изсумтя той и обърна гръб на ридаещата Лариса. — Трябва да поговоря с един човек. Ти ще чакаш в колата — после ще видим.

— Значи ще отидем на гарата заедно? — Тя хукна да се облича с такава скорост, че чак сълзите по бузите ѝ изсъхнаха за миг.

— Не знам.

— Нашите сигурно носят цял куп подаръци — възбудено викна Лариса, докато навличаше първата попаднала ѝ рокля. — Много ще им е тежко...

— За тая работа си има носачи — сухо ѝ напомни Громов. Вече, не ѝ се сърдеше. Целият му яд в момента беше насочен към самия него — как можеше да е толкова милозлив!

— Татко никога не наема носачи. Страх го е, че ще го окрадат.

Лариса се вмъкна в бикините си с толкова рязко движение, че чак подскочи, и Громов неволно се усмихна — спомни си прочутия номер на барон Мюнхаузен: как сам се вдигнал за косата.

— Все ще се оправите някак.

— Ама ти нали щеше да...

— Повтарям — ще видим. Най-вероятно ще идеш на гарата сама.

— Но...

Громов изпревари неизбежния въпрос:

— Виж, ще се запозная с родителите ти, обещавам. Но те ще отидат в хотел, няма да дойдат тук, разбра ли ме? Готова ли си вече? И да ти кажа...

Но не каза нищо, а само махна с ръка и тръгна към вратата. Прекалено много му се беше натрупало, за да го изрази с думи. А щом Лариса заподтичва подир него като кученце, желанието му да ѝ се кара изчезна съвсем. Още повече че май трябваше да се скара и на самия себе си.

Навън беше задушно, не полъхваше никакъв вятреца. Хората крачеха по тротоарите като сомнамбули — неизвестно откъде ѝ неизвестно накъде, едва влачеха краката и сенките си. Въздухът беше мътен и тежък, слънцето беше безформено петно, увиснало в жегата.

Шадура го погледна с невиждащи очи, пипна се по потното теме и си помисли, че току-виж получил слънчев удар.

Бяха му дали нова риза вместо скъсаната — от плътен джинсов плат, с дълги тесни ръкави, дори прекалено дълги. И сега, застанал на напечения тротоар с тази груба риза и официалния си панталон, Шадура се чувстваше наистина отвратително. Още повече че беше отвикнал да виси по тротоарите. Да не говорим, че и служебния му автомобил го нямаше.

За себе си Шадура наричаше всичко, което му се случваше след злополучната порция текила, с многозначната и многозначителна думичка „каскахуй“. Оставаше му само да се надява, че черният период, в който беше влязъл, ще е кратък. Иначе му оставаше само да се обеси — с дългия като черво ръкав на тая джинсова риза например. Да, това щеше да е най-подходящото ѝ приложение в тази непоносима жегата. Маншетите почти скриваха пръстите му и затова се налагаше да си държи ръцете малко разперени, което му създаваше допълнителни неудобства. Изглеждаше толкова нещастен, че две девойчета на минаване покрай него се спогледаха и захихикаха, а щом отминаха, направо се разкикотиха. „Ега ти пингвина!“ — каза едното.

Той ги напсува наум и си бръкна в джобовете. Ръцете му веднага се изпотиха, но пък в тази поза той можеше да се съсредоточи не върху смъкващите се маншети, а върху възложената му задача. Едната му ръка погали гладкото пластмасово касетофонче, което му беше връчил побелелият полковник, а пръстите на другата машинално подръпнаха жицата със слушалката. Задачата беше елементарна. Да чака Громов, който ще го познае и ще дойде при него. Да му предложи да изслуша записа на разговора на Едичка с някой си Артур Задов. Да включи слушалката и да я даде на Громов, та той да се убеди, че не го мамат. После, каза полковникът, Громов щял да вземе касетата, а пък него, Шадура, щели да го вземат от сградата на Художествения театър и да го доставят по местоназначение. Какво местоназначение? Къде? Полковникът отговори на въпросите му само със загадъчна усмивка. На Шадура много му се щеше да я приема за намек за някаква приятна изненада, обаче душата му се беше стегнала.

За всичко е виновна жегата, каза си той. Главата ми се пръска, какво съм седнал да му мисля. Изпълнявам си задачата — и точка. Мисленето после.

За да си погледне часовника, му се наложи не само да си извади лявата ръка от джоба, а да я вдигне почти до очите си. И като я свали, маншетът пак се смъкна и закачи живеца на счупения му нокът. Шадура изпъшка от болка и моментално забрави колко минути остават до уречената среща — пет или десет.

Пое си дъх и се огледа. Никой не го следеше, никой не идваше към него — забравения от всички на напечения тротоар. Редките минувачи едва го поглеждаха, все едно беше някой от стълбовете на уличните лампи. И да понася цялото това мъчение заради гадния Едичка, на когото не беше направил нищо лошо! Що за несправедливост! И за колко ли сребърника този юда беше продал своя наставник и покровител?

Ръцете му сякаш самички извадиха от джобовете касетофончето и слушалката. Да, щеше да чуе какво има на тайнствената касета, преди да я даде на Громов. Все пак човек има право да знае кой, как и защо е съсипал живота му, нали така.

Но за миг се поколеба. Побелелият полковник едва ли щеше да одобри подобна самоинициатива. От друга страна, него го нямаше, а друг случай да се ориентира в ситуацията едва ли щеше да има скоро.

Шадура огледа улицата и не видя нищо подозрително. Минувачите си бяха най-нормални, приказваха си, купуваха си сладолед, пушеха. Една млада майка буташе количка, един мъж търпеливо чакаше кучето му беше клекнало в тревата и се напъваше — да си свърши работата. От една спряла малко по-нататък жигула слезе млада жена, вулгарно си нагласи роклята на циците и тръгна към Шадура. Не ставаше за Мата Хари тая, изобщо. Той пак я погледна, после пхна слушалката в ухото си и включи жакчето в касетофона. Така, това е превъртането, това е паузата... А къде е „плей“?

Жената вървеше и въртеше задник. Шадура едва се сдържа да не се изплюе. Не можеше да понася такива особи. Ако му предложеха да унищожи женския пол до крак, щеше да почне точно от тези — дето ходеха така развратно. Ама що за идиотщина — да си въртят така дупетата! Някои мъже например имат не по-лоши дупета, обаче не ги излагат на показ, та да ги гледа къораво и сакато, нали? И не си бъркат в пазвата, въпреки че може да им е страшно горещо, особено ако са с дебела джинсова риза...

Звукът се включи и слушалката в ухото на Шадура засъска многообещаващо.

— Прощавайте, в тази сграда ли е музеят на Немирович-Данченко?

— Какво? — Шадура изглежда с недоумение младата жена: беше спряла точно пред него, но макар да беше спряла, продължаваше по инерция да полюшва бедра.

„Шшшш — шушнеше слушалката. — Пшшшшшш“.

— Музеят на Немирович-Данченко. — Младата жена му се усмихна. Сигурно се мислеше за неотразима.

— Нямам представа. — Шадура извърна глава, за да ѝ даде да разбере, че разговорът му с нея е приключил.

Съскането се смени със странно пиукане: пиуп... пиуп... пиуп...

Шадура тъпо погледна касетофончето... и то изведнъж изчезна. Ръцете му, които го държаха, също изчезнаха. Нищо не остана.

— Страшно е горещо — оплака се Лариса. — Цялата съм потна. Дай поне да слезем от колата.

— Стой кротко — изсумтя Громов.

— Да идем ей там, на сянка. Не може ли там да изчакаме да дойде твоят човек?

— Не може.

— Защо?

— Защото моят човек отдавна е тук. Искам да го понаблюдавам малко.

— Какво има да му наблюдаваш? Тоя е формен луд — каза Лариса, след като проследи с очи кого гледа Громов. — Да облече деним в тая жегата, моля ви се!

— Да, странно — съгласи се Громов.

— Държи касетофон. Музика ли ще слуша на тротоара?

— Тия като него не слушат музика.

— Нали и аз това ти казвам. Тоя тип е наистина ненормален. Каква работа имаш с него?

— И аз това се питам — тихо отвърна Громов.

Всъщност въпросите му бяха много повече, но той не мислеше да споделя съображенията си с Лариса.

Вече петнайсетина минути внимателно наблюдаваше улицата и застаналия на ъгъла до театъра Шадура и не беше видял нищо подозрително — и все пак тази история му се нравеше все по-малко. По какъв начин избягалият депутат беше научил домашния му телефон? Откъде изобщо знаеше за съществуването на майор Громов? Кой му беше казал да определи срещата до театъра, така че да може да се стигне бързо дотук от Болшая Дмитровка? И изобщо — каква цел преследваше Шадура... или онези, които го бяха пратили тук?

Депутатът стоеше до сляпата стена на сградата точно до МХАТ, на фона на гигантска реклама с каубоя на „Марлборо“ и три прозорчета чак под стряхата. Поне така изглеждаше. Всъщност обаче зад гърба на Шадура можеше да стоят невидими сили, които не искаха да се разкриват. И предложението за среща можеше да има съвсем неочаквани цели.

Ако някой просто искаше да почне да следи Громов, можеше да го направи много по-просто. Защо да му определят среща на улицата, след като и без това знаеха адреса и телефона му? Същото важеше и за възможни опити за ликвидирание.

Следователно като най-вероятна се очертаваше друга версия. Някой искаше да влезе в контакт с него, без да се разкрива. Когато Шадура извади касетофона, Громов окончателно се убеди в правилността на догадката си. Чрез депутата щяха да му предадат някаква информация. Можеше да искат нещо срещу нея, а можеше и да му я снесат съвсем безвъзмездно. И в единия, и в другия случай последствията нямаше да са приятни. Всеки служител на ФСС, който водеше подобни преговори, без да ги съгласува с ръководството, рискуваше да се компрометира изцяло. Достатъчно беше да го заснемат с камера как говори с обявления за издирване Шадура. Или дори да го щракнат два-три пъти на фона на някой афиш с датата на днешното представление. Да, май това беше обяснението за този странен избор на мястото на срещата. И пак затова депутатът стърчеше пред очите на всички с касетофончето в ръка. Шадура беше мюре. Някой се опитваше да използва и него, и Громов. Но за какво? За да си изясни това, Громов първо трябваше да разбие прикритието на Шадура — и чак после да мисли какво ще прави нататък.

— Сега слизаш от колата и отиваш при тоя театрал с дънковата риза — каза Громов.

— Защо? Я го виж на какво прилича! — нервно възрази Лариса.

Ако човек седне да отговаря на всички въпроси, които може да роди главата на една своенравна жена, цял живот няма да му стигне. Затова Громов продължи, все едно не я беше чул:

— Най-вероятно той ще се опита да те разкара. Това не е важно. Просто го попитай нещо, заговори го, а после му кажи, че мястото на срещата се променя — да иде при касите на театъра. Че ще отида при него там.

Лариса сбърчи нос.

— Защо да го заглавиквам тогава? Просто му казвам да иде при касите и...

— Прави каквото ти казвам.

Громов нямаше време да ѝ обяснява. Като я пращаше при Шадура, той искаше да се опита да разкрие онези, които бяха уредили срещата и сега дебнеха какво ще стане. Ако номерът не минеше, все пак беше по-добре да говори с Шадура не на улицата, а в затворено помещение, където щеше да забележи появата на всяко ново лице. Там, между другото, щеше и да е по-удобно да задържи депутата, ако станеше ясно, че просто му играе игрички. Това беше.

— Хайде, Лариса. Тръгвай — каза Громов. Гледаше право пред себе си.

— Обичаш ли ме? — без никаква връзка попита тя.

Громов както винаги вдигна рамене, после ги отпусна. Понякога се мразеше заради тази си уклончивост, но как иначе да се държи, когато не можеше да отговори утвърдително, а да каже „не“ беше все едно да я заплуе в лицето.

— Тръгвай — повтори той. — Моля те.

— Е, щом ме молиш...

И като въздъхна, за да стане ясно на какви мъки е готова заради любимия си, Лариса се измъкна от напечената кола на нажежената от слънцето улица. Громов не каза нищо, но докато гледаше след нея, се зарече никога вече да не ѝ се подиграва за походката ѝ на начинаеща манекенка. И да изслуша безропотно поне десет от вицовете на баща ѝ. И да направи един-два комплимента на майка ѝ. Нищо нямаше да му стане, ако го направи, а на Лариса щеше да ѝ е приятно.

Лариса стигна до Шадура и го попита нещо; връцкаше си дупето, все едно въртеше обръч в такт с музика, която чуваше единствено тя.

Шадура — от ухото му висеше черната жичка на слушалката — я изгледа с неприязън, изсумтя нещо, после извърна глава настрани и погледна надолу. Всичко това Громов го виждаше с крайчеца на окото си, понеже наблюдаваше за някакви промени в поведението на околните. Така че пропусна момента на взрива. А когато земята се разтресе, да търси с поглед Шадура вече беше късно. Депутатът се беше превърнал в купчина тлеещи парцали, която политна над тротоара. Част от тази безформена купчина се закачи на чугунената стойка на декоративния фенер на ъгъла на сградата и увисна там. Останалите парцали кротко се посипаха по земята.

Чак след цяла секунда Громов осъзна, че току-що е чул оглушителен взрив и че това, което става, изобщо не прилича на ням филм, както му се беше сторило отначало. Второто му откритие беше още по-страшно. Громов го направи, докато машинално следеше с очи шарените парчета плат, които падаха на асфалта. Не бяха листенцата на някакво фантастично цвете. Беше всичко, което бе останало от роклята на Лариса. И от самата нея. Всъщност Громов не искаше да види какво е останало. Изобщо.

Свести се окончателно, когато уж почти безлюдната улица рязко се промени. Струпаха се толкова хора, че тротоарът заприлича на разбунен мравуняк. Но никой от дотърчалите не можеше да възкреси овъглените останки на загиналите. Никой, никога, никак. Цялото това суетене беше безсмислено.

Громов прокара показалец по едва забележимата пукнатина на предното стъкло на колата. Допреди минутка я нямаше. А още допреди минутка до него седеше Лариса. Жива. Не чак весела, но вече не и нацупена. Тя си беше такава — лесно ѝ минаваше. Лариса. Искаше му се да вярва, че е умряла също толкова леко, колкото живееше.

Искаше му се, но не се получаваше. Така че лицето на Громов, когато включи двигателя, приличаше на гипсова маска. Посмъртна. С гибелта на Лариса нещо в душата му беше умряло. Нещо, след чиято загуба човек никога не е същият.

ГЛАВА 9

ДРЪЖ!

Прекалено зноен ден за август, автоматично отбеляза Громов, докато излизаше от отбивката за Художествения театър на бившата улица „Горки“ — новото ѝ име упорито отказваше да се загнезди в главата му. Всичко предвещаваше буря, във всеки случай поне му се искаше да е така.

Подкара право към Шереметиево. Вече знаеше, че няма да се успокои, докато не види със собствените си очи как задържат Артур Задов на летището. След одевешния взрив благополучното приключване на операцията беше под голям въпрос. Някакъв номер имаше тук, някаква неочаквана изненада — неприятна, разбира се, както става най-често. Злото никога не идва само. Не хората са измислили тази зловеща закономерност, но пък много отдавна са я забелязали. Събитията ставаха необратими. Сега Громов просто беше длъжен да хвърли поне бегъл поглед на материалите за катастрофата на самолета с хуманитарната помощ. И изобщо не му пукаше дали ще изтече информация. Интересуваха го на първо място причините за случилата се трагедия, а още по-точно — конкретните виновници за нея. Защото е тъпо да режеш бурените, а да им оставяш корените в земята. Громов възнамеряваше да стигне до самия корен на нещата. И онези, които му бяха нагласили подлия капан, ги чакаше всичко въобразимо освен съд и следствие.

Громов умееше много неща, обаче не го биваше много по умуването. Не беше и спец по правенето на експертизи. И не работеше в погребална служба — службата, впрочем, към която се водеше, се отнасяше много недоброжелателно към самостоятелните действия на сътрудниците си. Та по тази причина Громов напусна мястото на трагедията без особени угризения на съвестта.

Ако докладваше, че е тръгнал на срещата с Шадура заедно с приятелката си, с кариерата му щеше да е свършено. А дори и да го отстраняха само временно, как щеше да може да търси убийците на

Лариса? Нали ѝ беше обещал наум, че на всяка цена ще ги намери тия изроди. На нея нямаше да ѝ стане по-леко от това, разбира се. Но на него тази клетва му помагаше поне малко да приглуши разяждащата го отвътре вина. Защото трябваше да загине той. И значи в момента той, така да се каже, живееше за чужда сметка. А най-мразеше да е длъжник.

Гледаше как пътното платно бързо се вмъква под колелата и се опитваше да си представи Лариса. Жива, усмихната. Дори просто мързеливо изтегната на дивана. Нищо не се получаваше. Затова пък много ясно виждаше двама объркани хора — стояха до цял куп багаж на някакъв перон. Родителите на Лариса нямаше да научат скоро, че вече никога няма да видят дъщеря си. Идентифицирането на загиналата при взрива щеше да отнеме много повече време, отколкото можеха да изкарат в столицата двама възрастни провинциалисти с толкова много багаж. Значи специално подготвените наздравии и вицове щяха да си останат неизползвани. Донесените вкуснотии щяха да се вмиришат. И въпреки че току-що се беше случила много по-страшна трагедия, от това никак му стана мъчно.

Не мисли, не си спомняй! Громов стисна зъби толкова силно, че изскърцаха. Съжаленията правят мъжа слаб или прекалено импулсивен и той не може да действа хладнокръвно. Каквото било — било. Миналото не се връща. Громов се приведе над волана и натисна газта до дупка.

Един-единствен катаджия понечи да спре носещото се на северозапад от столицата жигули седмица, но веднага притеснено скри слънчогледа зад гърба си. Номерът на седмицата беше от серията, която даваше право на шофьора да кара както си ще из цялата територия на Русия.

Жигулито беше награда — бяха го дали на Громов, след като беше заловил един умник, опитал се да прехвърли огромен валутен заем за Центробанк на свои сметки в чужбина. По специално нареждане на президента Громов беше получил и хубава парична награда. Изхарчи една относително малка част от нея за себе си, по-голямата част прати на семейството си в Курганск, а останалото, доста поизцедено от Лариса, в момента се равняваше точно на 2 000 долара. Громов обаче никога не съжеляваше за похарчени пари, също както никога не мислеше да трупа пари. Онези, които бяха склонни и към

едното, и към другото, се занимаваха в този свят със съвсем други неща и се возеха на съвсем други коли.

Двигателят на седмицата — Громов го беше разглобил и сглобил под внимателното наблюдение на най-добрия майстор в Управлението — работеше безупречно. От време на време, докато превключваше скоростите или натискаше спирачка на завоите, Громов си мислеше, че се отнася към колата си по-нежно и по-грижливо, отколкото се беше отнасял към Лариса. Като към живо същество. Подобно чувство, въпреки, изпитваше и докато смазваше револвера си. Обичаше всички безотказни механизми. А освен това обичаше скоростта, правите пътища и контрастните изображения.

На излизане от задръстванията на Москва Громов се надяваше, че ще профучи по шосето към летището за нула време, но докато се престрояваше ту вляво, ту вдясно, си спомни, че днес е петък, а значи всички са тръгнали да се измъкнат от града. И макар до края на работния ден да имаше още много време, на север се влачеше безкраен поток от най-различни автомобили с натъпкани с провизии багажници.

Накрая, когато вече приближаваше десетоъгълната сграда на летището с алуминиевата ѝ фасада и осеметажните ѝ тонирани прозорци, Громов се усети, че страшно му се иска да се разкара от Москва. Да отиде например в родния си Курганск, след като и полковник Власов щедро му беше отпуснал три дни почивка — двата от тях и без това почивни, разбира се. Да пътуваш през нощта, да си слушаш хубава музика по касетофона — не беше ли достатъчно, за да се насладиш изцяло на самотата? Колкото до горчилката в душата — голяма работа! Тя все пак е по-добра от сладникавите отношения или скуката. Важното е животът да не е блудкав.

„Я се стегни — скастри се той наум. — Не е време да се отпускат. Днес вече прояви небрежност и всичко свърши много лошо. Време е да си връщаме дълговете“.

Погледна си часовника. След десетина минути щяха да повикат пътниците за Ню Йорк и Задов щеше да попадне в умело хвърлената мрежа.

Умело ли? Громов се огледа и откри участващите в операцията толкова лесно, че дори им се ядоса на тия сукалчета — изпъкнаха в тълпата със зорките си погледи и напрегнатите си лица. Лично той не би ги пратил да следят и стелна крава.

След като погледна таблото и видя, че полетът Москва-Ню Йорк си е точно по разписание, Громов бавно обиколи залата, за да си изясни точния брой на групата по задържането. Бяха ненужно много — петима, — въпреки че американецът трябваше да бъде задържан на митницата — кротко и без излишен шум. Трябва да се уредят някои формалности, уважаеми, ако обичате, елате отзад. Защото Артур Задов не беше избягал престъпник, не беше въоръжен терорист. И не биваше да заподозре нищо до последния момент — а тия дървеняци можеше да го подплашат. Единият например направо пробождаше с поглед всеки влизащ мъж, а онзи до него току навеждаше уста към скрития под яката му микрофон. Интересно какво ли докладваше? Че е целият в пот и вече не издържа? А бе тъпото си е тъпо.

Громов изхъмка ядосано, купи си бира и зае позиция за наблюдение на десетина метра от входа в сектор №8 — седна и току надигаше бутилката, за да погледне покрай нея пътниците. Американския журналист — много добре помнеше физиономията му от снимките — го нямаше никакъв. Така че Громов насмалко да се задави с бирата, когато момичето, което проверяваше билетите, подвижна след един вече отдалечаващ се пътник:

— *Oh, mister Zadoff, get back, please! Take your ticket!*

Обръщаше се към един висок слаб мъж с издадена челюст и неизвестно защо го наричаше мистър Задов, въпреки че той изобщо не приличаше на него.

В този момент Громов разбра, че интуицията му съвсем правилно го е довела на летището.

Пред входа на аерогарата цареше обичайното стълпотворение — автомобили и милиционери, пътници и носачи. Заминаващи с изпращачи и пристигащи с посрещачи — разминаваха се в две посоки през вратите, без изобщо да се забелязват, като обитатели на два паралелни свята. Тук-там до ушите се мяркаха мобилни телефони, до устите — най-различни бутилки и кутийки, имаше и пъстри петна — букети, които до един миришеха еднакво — на метли. Два самолета бръмчаха по пистата като огромни бръмбари, трети тържествено преплува над главите на тълпата и за пореден път доказа, че невероятните закони на аеродинамиката действат. Гарик — ближеше

механично някакъв безвкусен сладолед — стоеше до една колона и се опитваше да напипа общия ритъм на движението. Вглеждаше се в лицата на околните и се опитваше да се направи на обикновен пътник, леко изнервен, но като цяло спокоен и дори равнодушен. След това започна да наблюдава само чужденците, за да успее да наподобя смесицата от нахалство и вежливост, която излъчваха до един. Сеансът по мимикрия мина успешно, въпреки че пръстите му стискаха дръжката на чантата с лаптопа малко прекалено силно. Иначе, като цяло, той и вътрешно, и външно беше готов за последното изпитание. Недоблизаният сладолед тупна в кошчето до колоната.

След като за последно се увери, че никой не го дебне, Гарик си пое дъх, пристъпи към вратата и когато крилата ѝ се отвориха пред него, влезе. За миг му се стори, че се е превърнал в мъничка рибка, попаднала в колосален аквариум, пълен с неподвижен въздух, застояли миризми и екот на гласове.

Спря пред едно информационно табло и вдигна глава. Чекирането за неговия полет вече беше почнало и като облизваше сладникавата слюнка по зъбите и небцето си, Гарик тръгна към своя сектор. На всяка крачка усещаше в десния си заден джоб гребена нож. Беше решил да го хвърли чак след като мине паспортната проверка — докато не минеше през летищното чистилище, та оттам да литне в небесата, трябваше да си запази възможност да побегне към изхода, ако нещата се сговнях. Надеждата за евентуално успешно бягство беше призрачна, разбира се, но по-добре призрачна, отколкото нищо. Всичко зависеше от това каква карта ще му дойде.

Гарик тъпо се взря в гърба на бабичката, която беше пред него на опашката. Коса вече не ѝ беше останала, обаче се беше облякла като за купон. И тя е американка, помисли си. Хареса му това „и тя“, май наистина се беше вживял в ролята. Ако знаеше на английски нещо повече освен „тенкюверимъч“ и „дизизатейбъл“, щеше да е съвсем жестоко.

Дойде неговият ред и момичето, на което подаде паспорта и билета, му каза нещо с въпросителна интонация. Краят на фразата му се стори смътно познат:

— ... ду ю?

— Йес, ай ду — отвърна автоматично Гарик. Внезапно страшно му се допика.

— Окей — съгласи се момичето и му върна паспорта, който очевидно не беше предизвикал никакво подозрение.

Гарик почти го грабна; главата му се замая от радост и той бързо тръгна към тоалетните. И изведнъж момичето зад него каза високо нещо. „Мистър Задов“ — само това успя да разбере. Успя да преглътне навреме предателското „К’во ма?“, обърна се и вдигна въпросително вежди. Дясната му ръка вече беше в задния джоб и опипваше хлъзгавата дръжка на гребена.

Момичето му махна с билета — беше забравил да си го вземе. Той й показва почти всичките си зъби, плесна се по челото и го взе. Отнякъде в главата му дори се пръкна непохватно скалъпена фраза, подходяща за случая:

— *Uh, I sorry...*

— ... — отговори нещо неразбираемо момичето и му се усмихна мило.

Гарик разшири озъбването си до крайност, стисна билета и тръгна, вирнал брадичка като никога. А бе американец беше все пак, не шибан руски загубеняк.

Ей, виж, че мина номерът, пък ме беше гепило шубето. Сега остава да мина и през митницата и — донт уъри, би хепи...

Стоп! Тоя тип с черната тениска защо ме е зяпнал, все едно съм призракът от замъка Морисвил? Аха, видя, че го къроря, и ми се прави на притеснителен. Уж свежда глава, обаче продължава да ме киризи, очите му като цепки...

Следят ли ме? Кой? Борчътата на Рауф? Едва ли. Мутрата на тоя с черната тениска е много правоверна. Ченге? Не, въобразявам си. Спокойно, спокойно. Не показвай, че те е шубе, изчакай. Разходи се из залата, огледай се, послушай се, и ако не ти го наврат — премини. Голяма работа е това задникът — пръв усеща опасността, от сто американски мили я усеща и се стяга. Хайде, действай, задник със задник такъв. Бори се за свободата си, пази неприкосновеността си!

Хм, тениската се разкара, обаче май преди това се спогледа с оня със суичъра с качулката. За какво го е навлякъл тоя суичър в тая жега? Какво крие под него? Ютия, та да гръмне предупредително в тавана? А, не, не и тука, пред толкова народ. Значи няма да бягаме.

Даже крачка няма да забързваме, нали така. Спокойствие и само спокойствие — нали така казва Карлсон. Лесно му е на него с перката на гърба. Натиска си пъпа — и фрррр! Иди го гони. Де да си имах и аз копче на корема...

Нямам си обаче нито перка, нито копче, а и ангелски крилца няма да ми поникнат след днешната история. Какво спокойствие бе, да ти таковам таковата! Ако ме приберат, значи доживотна за двойно убийство — ако още преди съда Рауф не заръча да ме заколят в ареста. Или да ме удушат с пешкира. Ще ми седи като шалче...

Не, измислям си, от страх си измислям всичко. Никой не ме бройка.

Да, най-добре да тръгна към вратата, и то бързо. Ако ме дебнат, ченгетата веднага ще се раздвижат, ще се издадат. И тогава... Един дявол знае какво тогава. Аз поне не знам. Нищо не мога да измисля.

Добре. Спокойно. Тръгвам. Твърда крачка, важна физиономия, небрежно размахвам лаптопчето. Къде сте, ченгенца? Ето ме, право към вас идвам. Защо не се хвърляте към мен?

Хм, защо да се хвърлят към мен, я ги гледай колко са — шест... седем... десетима поне. Ония двамата до вратата шепнат нещо в микрофончетата си. Сигурно, че им се тикам право в ръчичките и че ей сега ще ме гепят. Ето го и оня с черната тениска, пресича ми пътя. От юмрука му стърчи антената на радиостанцията — все едно че е стиснал хлебарка. Мръсници с мръсници... Къде да бягам сега?

Край, всичко свърши! Няма да ви се дам обаче току-така, боклуци с боклуци, нож имам и нямам какво да губя освен живота си, пък и то един живот...

Щом разбра, че ей сега ще му скочат, ще го повалят по очи на пода и ще му извият ръцете зад гърба с гадните си хватки, Гарик се успокои — страхът му изфуча нанякъде като въздух от пробито балонче. На мястото на паниката дойде яростното желание да си спаси кожата — тя винаги му се струваше толкова по-скъпоценна, в колкото по-голяма опасност се намираше. Нервността му изчезна. Докато се оглеждаше за път за отстъпление, Гарик сякаш видя с нови очи цялата

исполинска зала, приближаващите се от всички страни преследвачи, себе си, застанал до шарения павилион с напитки и цигари.

— Не! — прошепна той, щом осъзна, че са го заобиколили отвсякъде, че не са му оставили и най-малката пролука да се изплъзне.

Лявата му ръка сякаш сама остави на пода безполезния вече лаптоп. Дясната се стрелна към задния джоб като хищна птица. Гребенът се озова в здраво стиснатия му юмрук. Гарик се огледа да си намери кандидат за заложник.

Вдясно двама дебели азиатци още не бяха свършили с ритуалните целувки, придружени от взаимни потупвания по тлъстите гърбове. Отляво някаква млада жена с безкрайни като на щраус яки крака пристъпваше нервно от единия на другия, все едно всеки момент щеше да хукне нанякъде. Не ставаше. Гарик си избра една не толкова огромна, та да си няма излишни проблеми.

Всъщност и тя беше височка, но стройна, даже фина. И с гръб към него. Той вече посягаше да я сграбчи, когато тя — може би интуитивно — се обърна.

— Машутка?! — слиса се Гарик: веднага я позна по очите с изумруден оттенък. — Чий го крепиш тука? — И ядосано изръмжа: — Изпя ли ме, курво?

— Гарик... — Маша също се стресна: очевидно изобщо не очакваше да го види тук.

— Нали трябваше да е фрашкан с долари твоят американец — изсъска Гарик. — Защо ме прати за зелен хайвер, кучко?

— Ама нямаше ли пари?! — Тя затрепка с мигли толкова интензивно, все едно ги използваше за ветрила.

Гарик обаче не клъвна. Много добре ѝ беше научил номерата още докато работеха заедно. Така че, вместо да се любува на ветрилцата ѝ, се огледа да види какви ги редят преследвачите му. Засега не проявяваха никаква активност. Но и не се разкарваха.

— Ти ли повика ченгетата? — попита я и я изгледа кръвнишки.

— Да не си се побъркал? — Тя лекичко се дръпна от него.

— Какво правиш тука тогава?

— Искях да съм сигурна, че Артур няма да замине и че... — Говореше забързано, сякаш не беше сигурна, че ще ѝ повярва.

— Защо? — Гарик плавно пристъпи към нея.

— Прекара ме тоя мръсник!

— И ти реши да му го начукаш, а? Е, начука му го.

— Какво искаш да кажеш? — Носът на Маша стана съвсем бял, все едно беше измръзнал — посред лято.

— Много добре ме чу. Няма вече Артур. Това ли искаше?

— Ама...

— Няма ама! — Гарик бързо се огледа и видя, че пръстенът около тях неумолимо се стеснява. — Сега е твой ред!

— Гарик... — Маша, изглежда, изобщо не го разбираше.

— Искат да ме гепят — обясни й той прегракнало. — Взимам те за заложница. Ако ченгетата разберат, че се познаваме, мисли му. Ще те заколя като яре!

Щракването на ножа гребен съвпадна с ахването й. Още никой наоколо не беше разбрал какво точно става, хората тепърва почваха да се обръщат към тях. По лицата им все още нямаше смайване — то щеше да се изпише на тях чак след цяла секунда. А на Гарик тази секунда му стигаше.

— Ела тука! — И властно протегна лявата си ръка към Маша.

— Не!!!

Тя се дръпна — на един скок разстояние. И Гарик веднага го направи този скок, и кресна право в лицето на втурналия се към тях як тип с черната тениска:

— Назад, че ти ебах майката!

Издутата от мускули тениска направи още половин крачка напред, но Гарик вече беше опрял волфрамовото острие в гърлото на Маша, пусна й капка кръв и пак ревна:

— Ще я заколя!

— Помощ! — успя само да изписка Маша. Гарик я дръпна за косата и намести ножа по-удобно.

— Ооо! — потресено възкликна тълпата около тях и след това още по-смаяно: — Ааа!

Около Гарик и заложницата му мигом се освободи празно пространство, все едно се беше озовал в епицентъра на взрив, изблъскал настрани всичко ненужно. Вакуум. Безвъздушно пространство. Само той с треперещата Маша и ченгетата, които се оказаха не десет, а само пет. Плюс някакъв пияница до павилиончето — беше си олял цялото сако с бира. И гледаше Гарик с пиянска възхита.

— Само така, брато! Голяма работа си! Мистър Питкин в тила на врага!

Гарик нямаше представа кой е тоя мистър Питкин и затова не го прие като комплимент.

— Разкарай се! — изръмжа на пияния и превключи вниманието си върху истинските си противници. — Отдръпнете се! Назад, казах...

— ... моля, пътниците... тъъ... — Гласът по уредбата рязко и малко закъсняло спря.

Тишината беше смайваща. Гарик никога не беше чувал такава тишина — плътна, почти осезаема. И никога не го бяха гледали толкова много очи едновременно.

— Назад! — спвиреповтори той. — Не ме ли чухте?

Ченгетата, до един вече с пистолети в ръце, се спогледаха за миг и послушно заотстъпваха, после спряха.

— Още! — Гарик опря гръб в павилиона: не можеше да си осигури по-сигурен тил.

— Помощ! — повтори Маша. По шията ѝ се стичаше вече не капка, а бърза струйка топла кръв.

Наистина беше много остър тоя нож. Гарик сви устни и отслаби натиска му върху гърлото ѝ.

— Пусни я и се предай! — не кой знае колко уверено каза едно от ченгетата; от напрежение лявото му око потрепваше, все едно намигаше на Гарик, за да му каже: не ми се връзвай, брато.

И Гарик не му се върза, разбира се: само се изсмя високо — смехът му прозвуча като лай.

— Да бе, да!... И да взема да си направя харакири, така ли?

— Точно така, брат ми! — пак се обади пияният, който, неизвестно защо, не се беше разкарал, ами даже се беше приближил до Гарик и Маша. — Железен си! Искай им сега самолет до Истанбул, пицов и мангизи! И оставката на президента или на тоя... на министър-председателя бе... Как се казваше... Костолевски?... Космодемянски?...

— Разкарай се с тоя премиер, тъпако! Изчезни! — Гарик понечи да викне заплашително, но не се получи: излезе нещо като хлип и той изведнъж се разтрепери от напрежение, все едно го бяха натикали в трансформаторна станция, където всеки момент ще стане късо.

— А, да бе, сетих се! — възкликна пияният. — Касянов бе! Много свестен тип, много го уважавам. Значи той ш'та изслуша и...

— Шм'а изслуша, а? — Гарик кипна и замахна с ножа към лицето на досадника, но той се оказа на сантиметри извън обсега му.

— Бравос! — одобри пияницата. — Точно така действай, ако ти скочат тия, приятел. Обаче не си прав за Касянов. Само той може да ти помогне вече. Той и Шойгу — добави след кратък размисъл. — Тия двамата са най-свестните в правителството, да знаеш.

— Шойгу, а?

Вбесен, Гарик замахна отново и отново острието разреза само пустота. За сметка на това блесна толкова близо до лицето на пияницата, че тълпата ахна.

— Махай се оттам... бягай... — чуха се десетки гласове.

Някакво дете се разквича като недоклано прасе.

— Махнете се оттам, гражданино — включи се в общия хор и ченгето с тениската. — Чавка ли ви е изпила акъла?

— Чуваш ли го? На „вие“ ми говори — каза доверително пияният на Гарик. — Уважават ме хората бе, да ги таковам в таковата.

— Мама му стара, гражданино! — викна пак оперативният работник. — Разкарайте се веднага!

— Да го духаш! — Непокорният непознат енергично показва с пръсти какво точно има предвид, при което от шишето плисна бира и Гарик надуши киселата ѝ миризма. Проклетият тъпанар се люшна към него.

— Ей сега ще ѝ клъцна гръкляна на тая курва! — изръмжа Гарик и стисна ножа по-удобно. — Това ли искаш?

— Че к'во ми пука! — заяви пияният и огледа предизвикателно наобиколилата ги тълпа. — Ти си я коли, аз ще те прикривам във ффф... във фланг де. Горе главата, брат ми! Те са само петима, а ние сме цели двама! Ей сега ще им покажа аз...

И тресна шишето в полицата на павилиона, обаче вместо да му отчупи само дъното, го строши цялото и по плочките със звън се пръснаха десетки стъкла.

Гарик машинално се взря в тях... и след миг вече се взираше не в пода, а в тавана. Пияният ловко и внезапно го подсече с крак.

Лявата ръка на Гарик вече не държеше косата на Маша, а само въздуха, който изобщо не можеше да му послужи за опора. С дясната

обаче все така стискаше ножа и понечи да замахне към тоя коварник, но...

Но това отчаяно решение беше взето, докато политаше към пода, а в следващата частица от секундата се засили натам още повече, понеже противникът му му придаде допълнително ускорение със страхотен удар с лакът в гърдите.

Гарик успя само да изпъшка, след което повърна на мраморните плочи.

И чак после, когато успя да преглътне гадната горчилка, погледна застаналия над него мъж и се учуди как така се беше излъгал да го вземе за пропаднал пияница. Трябвало беше първо да го погледне в очите. Не очи, а сребърни жетони от невероятно твърда сплав. Жетони, които не можеше да използва нито в игралните автомати на късмета, нито дори за да се обади на адвокат. Очи, които изобщо не му оставяха надежда.

Гарик хвърли поглед към ножа си, безмилостно затиснат на плочите от подметката на непознатия, и му се дощя да завие от яд и мъка...

ГЛАВА 10

СЪРДЕЧЕН И... МАЛКО БЪБРЕЧЕН РАЗГОВОР

Да обезоръжиш и обезвредиш развилнял се престъпник, взел заложничка, не е сложно. Ако, разбира се...

Ако, разбира се, знаеш десетина начина да деморализираш противника без прилагане на сила и още няколко десетки способа за физическото му унищожаване.

Ако си започнал службата си в неизвестна точка на земното кълбо, където казармата не е огромен хамбар, а всеки си има мъничка килийка, обзаведена с всевиждащи камери, а на униформата ти вместо пагони и отличителни знаци има цифри и букви, които не ти говорят нищо.

Ако кросовете, стрелбата, физическата подготовка и занятията по ръкопашен бой не свършват с почивка, а с безкрайни разпити, на които те окичват с датчици като нелепа коледна елха и разказваш за изминалия ден всичко до най-малката подробност, дори как си измърморил недоволно, когато си разбрал, че тази вечер няма да има вечеря, на сутринта — закуска, а на обяд... Ти първо оцелей до утре на обяд, казва инструкторът, пък тогава му мисли. И излиза, че най-важното е наистина да оцелееш.

Инструкторите изобщо не се шегуваха, казваха чистата истина. И си щастлив, че си жив, че си клекнал пред сандъка за патрони, който ти заменя масата, и че в канчето ти има половин замръзнала консерва, поразмекната отгоре на ауспуха на камиона. А после, когато не ти дават и това, за свое собствено учудване забелязваш, че можеш да ядеш даже плужеци или някоя гарга и че стомахът ти изобщо не се бунтува, а дори е доволен от това богато угощение.

Можеш да управляваш всички основни видове превозни средства — наземни, водни и въздушни. Първият ти десантен скок е с един парашут за двама, а първото ти гмуркане с акваланг — с толкова малък

запас кислород, че когато изплуваш полумъртъв, изобщо не знаеш кое е мундщукът и кое — езикът ти. Затова когато след време те питат къде си служил, ти се ще да отговориш: „Между живота и смъртта“. И си спомняш как са умирали приятелите ти и как самият ти си оцелявал, но разказваш разни глупости за строителни войски край Челябинск, че на всичкото отгоре и се хилиш до уши, все едно онези дни са били най-светлите в скучната ти биография.

„Каква служба бе — казваш, — направо си паднах на оная работа“ — и това е отчасти истина. Понеже онези, които падат, защото не могат да издържат поредното изпитание, ги отчисляват. Няма непоряди, няма наказания. Но никой повече не ги вижда. Никога. И не ти се вярва, че слуховете какво става с тях са истина, понеже и ти си застрашен от същото. Днес — докато се биеш с осъден на смърт, въоръжен с брадва. Утре — когато ти заповядат да обезвредиш мина с голи ръце. *А и вчера, докато заспиваше, изобщо не беше сигурен, че си жив...*

Да, след като си минал през всичките кръгове на ада в школата и след като си превърнал получените умения в навик през многогодишната си практика, няма нищо сложно да се приближиш до някакъв си изперкал бандит и да го извадиш от строя, преди да пререже гърлото на парализираната си от ужас жертва. Съвсем е просто. Направо елементарно. Като се имат предвид десетките и стотици „ако“, разбира се...

Например ако не използваш никакъв театрален грим, никакви фалшиви мустаци и тъмни очила, за да се направиш на онзи, който искаш да си в момента. Просто влизах в чуждата кожа и за известно време забравяш всичките си истински навици. Гледаш другояче, говориш другояче, ходиш другояче. Защото по време на обучението ти и след това си бил и уличен просяк, и джебчия с наточена като бръснач монета в шепата, и келнер с изкривен от вечни поклони гръбнак. Мимика, жестове, начин на говорене от жаргон до изискана реч — всичко това е упражнявано и изпробвано стотици и стотици пъти, а после сваляш маската и пак си си ти.

Владееш лицевите си мускули толкова изкусно, че изражението ти е точно такова, каквото искаш. Искаш да внушиш страх или уважение? Няма проблеми. Да изобразиш гняв, страх, нежност, скука? Готово. Походката ти също става точно каквато трябва да е, и начинът,

по който си палиш цигарата, няма да те издаде. Защото ти не просто изобразяваш друг човек, ти буквално си друг човек, превръщаш се в другия до последната клетка на тялото си. За колко време ли? Един път Громов два месеца трябваше да се прави на изпуснал кораба си механик в една геоложка експедиция и наистина се превърна в корабен механик, също толкова истински и естествен, колкото и брадата, която си пусна.

Тогава държеше последния си изпит — оцеляване в екстремни условия, нещо като дипломна работа. Всички курсанти бяха пръснати из цялата страна — като предварително ги обявиха за издирване; освен това всеки имаше задача, която трябваше да изпълни точно в срок, нито минута по-късно от определеното му време.

Громов играеше избягал затворник: пуснаха го с хеликоптер в снежната тайга и му пожелаха успех. Нямаше нито храна, нито кибрит, изобщо не познаваше околността. Получи само относително здрава ватенка и приятелското напътствие на инструктора на прощаване: „Като те настигнат кучетата, пази си гърлото. Ако са повече от две, не рискувай — направо лягай“.

Ако го бяха хванали, сигурно наистина щяха да го тикнат в затвора — а можеше да му се случи и нещо по-лошо. Обаче и оцеля, и стигна до Иркутск, и успя да преметне и милиционерите, като се появи на гарата в облика на пиян мичман със снежнобяло шалче и рошави бакенбарди. Екипировката я взе назаем от един истински морски вълк — нямаше как, наложи се да го прати в лазарета. А пък бакенбардите си ги направи от собствената си коса с помощта на парче стъкло и евтин тоалетен сапун.

Тогава не само успя да се справи с всички трудности, но и успешно изпълни поставената му задача. И когато, с пълен корем, се изтегна на възхитително чистите чаршафи, дори си мечтаеше, че ще му дадат орден. А му дадоха зареден пистолет и му заповядаха да разстреля свой приятел от курса — той не само се беше оставил на милиционерите да го хванат, но и на разпитите беше издрънкал всичко, което му беше наредено да забрави завинаги.

И какво че патронът се оказа халосен? Громов за цял живот запомни *онова* натискане на спусъка и как онази гилза издрънча на пода. Разстреляният остана жив, а Громов се научи да убива. И дори след като вече много пъти го беше правил истински, сънуваше не

ликвидираните врагове, а очите на умрелия наум осъден, който така и не повярва докрай, че е получил отсрочка...

Страхът винаги убива, дори да не си личи. Обезоръженият от Громов лъжеамериканец с физиономията на руски престъпник нямаше време да се изплаши истински, така че се опита да стане. Громов му се усмихна с крайчеца на устата си, погледна го в очите и поклати глава. Онзи разбра. Наистина — само за секунда разбра много неща. Христоматиен пример за укротяване на опърничавия.

Оперативниците, с извадени пистолети, се втурнаха към Громов и поваления Гарик. Изглеждаха обаче малко озадачени.

— Легни! — викна един от тях. Стискаше пистолета си с две ръце и позата му издаваше, че е поклонник на холивудските екшъни втора класа. От осемдесетте години на двајсети век.

— Дръж го само с едната ръка — посъветва го Громов. — С другата си дръж клепача — виж как трепка. Много гадно, да ти кажа.

Нервното ченге му тикна пистолета си в носа, в резултат на което получи възможността да се полюбува на тикнатата под своя яркочервена карта с двуглав орел и страховитото кратко съкращение, което, прочетено на глас, наподобяваше звука на въздух, излизащ от спукан балон — точно както се почувства и той в момента.

— Значи сме колеги? — успя да изломоти младият мъж.

— Може да се каже и така — съгласи се Громов и отвори картата. — Въпреки че лично аз не бих си позволил да правя толкова прибързани паралели.

Оперативните работници се запознаха поред с картата на Громов и на лицата им се изписа униние. Никой от тях нямаше пълномощията, с които разполагаше неизвестно откъде взелият се майор. Да не говорим, че бяха провалили операцията най-бездарно. Един дори плю ядно — и неизвестно как плюнката му улучи кротналия лъжеамериканец в очите.

— Помогнете на господин терориста да стане и го придружете до служебната стая — нареди Громов. — Искам да си побъбрим с него. А, ето ги и местните пазители на реда — идват най-последно. Вижте кой им е старшият — ключът трябва да е у него.

Онзи с черната тениска наду перки и заяви:

— Ние имаме друга заповед.

— Видях как я изпълнихте. — Тонът на Громов стана много твърд и още по-студен. — Имах удоволствието да видя, стига да може да се нарече удоволствие, разбира се.

— Но...

— Ти да не би да не знаеш да четеш? — Громов вдигна вежди. — В момента аз съм ви началникът. Действайте.

Наведе се, вдигна лаптопа от пода и чак сега си позволи да обърне внимание на наобиколилите ги хора. От стотиците изпълнени с любопитство очи запомни само едни — на освободената заложница.

Докато крачеше по живия коридор, който се отваряше пред него, Громов си помисли, че точно такива са на цвят крилцата на майския бръмбар на слънце — и изведнъж му стана тъжно. На младини все не му оставаше време да си потърси момиче с такива зелени очи. Всъщност като си помисли за това, разбра, че човек в тоя живот винаги губи повече, отколкото печели. Наистина несправедливо.

— Да, геройче — въздъхна Громов без намек за въздишка. — Богата биография имаш, направо бурна. А бе все едно си геройт от Гражданската война Котовски, само дето си с нож, а не с шашка...

Гарик успя да се усмихне, по-скоро обаче притеснено, отколкото гордо. Вече беше разказал на светлоокия офицер от ФСС цялата история, откакто му се беше обадила Маша, и сега със замряло сърце чакаше присъдата си. И присъдата дойде:

— Голямо говно си, да ти кажа.

Усмивката на Гарик не се стопи съвсем, но стана почти неразличима.

— Някакви възражения ли имаш? — Громов като че ли се учуди.

Гарик нямаше. Никакви. Сподели го не с думи, а с енергично въртене на главата. На идване насам един от оперативниците го беше фраснал с пистолета си в ченето и сега му беше малко трудно да говори — всъщност едва беше успял да разкаже на Громов онова, което той искаше да научи: нещо в челюстта му и чак под скулите непрекъснато прищракваше, все едно някакво реле включваше и изключваше болката през секунда.

Вместо обаче да му посъчуства, Громов пак въздъхна:

— Жалко, че нямаш, говнар с говнар. Нямахте да ти ги приема. Щеше да си ги оттеглиш, нали ме разбираш...

Гарик вдигна ръце пред гърдите си: ама моля ви се, защо? Няма нужда. Признавам вината си и съм готов да си понеса заслуженото наказание. Нали нашето правосъдие все така е най-справедливото и най-хуманното на света!

— Стига с тия гримаси — изсумтя Громов. — Да не си маймуна! Значи така — имаш късмет, че си се сетил да вземеш лаптопа. Иначе знаеш ли какво щях да те направя?

— Какво? — попита Гарик само с устни. Вече не му беше останала слюнка, за да навлажни пресъхналото си гърло. Само горчива жлъчка.

Громов се усмихна, без при това лицето му да стане дори ей тоничко по-весело или добродушно.

— Значи има един библейски герой, много добре се справял с ослина челюст. Мога да направя от тебе негово подобие — с твоята си челюст, тя не е много по-различна. — Громов се позамисли. — Или да взема да ти я дочупя, що ли? И да ти я откача и да я хвърля на боклука, та да не те тормози повече?

Всичко това вероятно беше само черен хумор, но Гарик бързо свали ръка от брадичката си. Неизвестно защо изобщо не се съмняваше, че светлоокият майор като нищо може да изпълни заплахата си. И при най-малкия повод от негова страна.

— Рауф, оня, дето ме преследва, заплаши да убие баба ми — бързо почна Гарик, без вече да обръща внимание на болките в челюстта. — Не ме е страх за моята кожа, а за бабината... за живота ѝ де. Тя е много набожна, по цял ден се моли... — Лъжите му ставаха все по-малко убедителни, колкото по-строго го гледаше Громов. Накрая Гарик съвсем се обърка и изсумтя: — Добре де, дожаля ми за дъртата.

— Ясно. — Громов кимна. — И затова решаващ да се изнесеш в Щатите с подправен паспорт, нали така? Понеже страшно обичаш набожната си баба.

През последвалата пауза Гарик си помисли, че не беше трябвало да си отваря устата, обаче вече беше късно. Език кости троши. А ченето му и без това беше пукнато, така че...

— По-спокойно де. — Громов махна небрежно, все едно Гарик беше муха, помилвана не от жалост, а защото просто не му се ще да си цапа ръцете. — Живота и необикновените си приключения ще ги разказваш на други, може пък и да ти повярват. На мене сега ще ми кажеш едно, сине майчин... Включи ли лаптопа? Оправяш се с компютрите, нали?

— Изобщо не им отбирам, шефе. Нищо не вдявам.

— Не вдяваш значи — многозначително повтори Громов и също толкова многозначително разтърка кокалчетата на десния си юмрук, без да откъсва поглед от челюстта на Гарик.

— Честно, шефе! — викна той развълнувано. — Последен педал да стана, ако...

— Ами стани — спокойно го прекъсна Громов. — Обаче защо последен? Стани пръв. Пръв педал. Нали си водач по характер, лидер, трябва да се стремиш винаги да си пръв.

Гарик понечи да се размърда възмутено, но погледът на майора го прикова за стола и той само измърмори:

— Добре де, не съм я включвал тая джаджа. — И кимна към лаптопа на бюрото. — За чий ми е?

— Е, значи двоен късмет вадиш. — Громов изхъмка неопределено. — А бе ти наистина си голям късметлия, сериозно.

Гарик понечи да се усмихне благодарно, но вместо това се намръщи, понеже челюстта му — упорито не искаше да се нагласи на отреденото ѝ от природата място — пак изпука.

— Обърни се към прозореца и няма да мърдаш, докато не ти кажа — нареди Громов.

— Защо? — Гарик много пъти беше чувал, че отдавна не разстрелвали до стената, с цяло отделение; един-единствен изстрел в тила — и си готов.

— Мисля да проверя дали не ме лъжеш — реши малко да пофантазира Громов. — Обърни се, казах. Или...

И Гарик, и столът, на който седеше, изпълниха заповедта със завидно усърдие. Громов погледна за миг тила на задържания, подсмихна се, после отвори лаптопа, включи го и първо провери каква информация има на пъхнатата в него дискета. Докато редовете се изнизваха на екрана, светлосивите очи на Громов засветиха от интерес.

Той извади дискетата, пхна я в джоба си, придърпа телефона и набра номера на полковник Власов.

Началникът му говореше така, все едно яката на ризата го стяга. После като че ли я разкопча, но напрежението в гласа му така и не изчезна. След като изслуша лаконичния доклад за успешното задържане на Артур Задов, който се бе оказал съвсем друго лице, при това изобщо не гражданин на Съединените щати, полковникът цъкна раздразнено с език.

— Това добре — обаче за какъв дявол си отишъл на летището? Нали ти дадох свободен ден?

— Не можах да си го взема — обясни Громов. Пред очите му изникна Лариса, как слизаше от колата — едва успя да пропъди натрапчивата картина.

— Няма не можах — отсече Власов. — Казах: свободен си до понеделник. Прибирай се при гаджето си, Людмила ли беше?

— Лариса — машинално го поправи Громов. Съвсем късичката дума „беше“ насмалко да му се изплъзне от устата. — Тя замина. В Днепропетровск, при родителите си.

— Кога? — Въпросът дори изпревари последните думи на Громов. Наистина доста странен интерес от страна на началството към личния живот на подчинените.

— Рано сутринта. — В гласа на Громов нямаше никакви емоции.

— Е, значи ще си почиваш сам — каза Власов след кратка пауза. — *И забравяш за работата.* Ясен ли съм?

— Абсолютно. Обаче...

— Обаче ако си хвърлил дори един поглед на онова, което не ти влиза в работата, забравяш и него. — Думите бяха произнесени с механичния глас на робот, който не търпи никакви възражения: все едно бяха записали Власов на магнетофон, а после бяха изчистили тембъра от обертоновете.

— Дали ще мога? — усъмни се Громов.

— Ще можеш, ще можеш. Нали знаеш как се отървава човек от кошмарите? Просто се обръща на другата страна и пак заспива. Разбра ли ме, или да повторя?

— Тоя номер го знам още от дете, другарю полковник — каза Громов. — Леля ми ме научи. Леля Александра.

— Тя с дълъг нос ли беше?

— Не, защо. Всъщност даже беше чипоноса.

— Имах предвид дали и тя си е пъхала носа навсякъде — продължи Власов. — Значи ме чу: забравяш за съществуването на дискетата. Още повече че информацията, която е взел Задов, вече не съществува. Просто я няма. Няма я.

— Сериозно? — възпитано се учуди Громов. Трудно му беше да повярва на това изненадващо твърдение на началника си, да не говорим, че вещественото доказателство за реалността на ставащото беше в собствения му джоб.

— Сериозно! — язвително повтори Власов. — В момента се подготвят нови материали за катастрофата със самолета, коригирани. — Последната дума за по-голяма яснота беше разделена на срички — пет на брой. — Ще излязат в понеделник. А днес...

— А днес сме още петък — бавно каза Громов. Все едно мислеше на глас. Най-обикновена мисъл.

Власов обаче толкова се ядоса от тази реплика на подчинения си, че чак се развика:

— Стига вече! Край! Оставяш задържания и лаптопа на хората, на които е възложена операцията, и изчезваш от летището. Моментално! И никаква самодейност повече! Разбра ли ме?!

— Тъй вярно! — бодро отговори Громов и машинално опипа дискетата в джоба на панталона си.

Всъщност бе разбрал, че непременно трябва да се запознае със съдържанието на дискетата по-подробно. В спокойна обстановка, сам. Никой не биваше да заподозре, че знае повече, отколкото му се полага. Онези, които бяха организирали взрива, убил Лариса и Шадур, трябваше да си останат сигурни, че са успели да прикрият следите си. Началството, което по някаква тайнствена причина не искаше да тръгне по тези следи — също. Дали обаче секретната информация беше само на дискетата, или беше вкарана в компютъра? Никой не знаеше. Или почти никой. Громов се втрени в тила на задържания и каза сухо:

— Обърни се.

Нареждането да се върне в изходно положение беше съвсем неочаквано — Гарик тъкмо се любуваше на свободата оттатък

прозореца и пресмяташе как да се измъкне през него.

Огромният прозорец беше с решетка, разбира се, как без решетка. Но най-интересното беше, че металните пречки стигаха само до горния хоризонтален прозорец, който се използваше за проветряване — и който и сега беше смъкнат навътре. Беше някъде на метър и осемдесет над перваза — и Гарик можеше да скочи на перваза и да се измъкне навън. При условие, разбира се, че светлоокият майор не му попречи.

— Проблем със слуха ли имаш? — каза Громов зад напрегнатия му гръб. — Или с мозъка?

Гарик се обърна заедно със стола и уж просто ей така отпусна ръка към пречката под седалката. Да скочи, да хвърли стола по ченгето, да рипне на перваза, да се промуши през горния прозорец, да се смъкне на тревата отвън... Колко време щеше да отнеме това? Пет секунди? Петнайсет? Като здравомислещ човек, Гарик се спря на златната среда. И така — десет секунди. Много го беше страх. Но перспективата съвсем скоро да го тикнат в предварителния арест, където нямаше да има гостоприемно отворени прозорци, го плашеше още повече.

— Не ви казах всичко, гражданино началник. — Мъчеше се да гледа право в сивите очи на майора.

— И сега те мъчи съвестта, така ли?

Погледът на Гарик се плъзна по стената и по плаката с героите от любимия на всички ченгета телевизионен сериал, после по избледнелите тапети, за миг се задържа върху картата на Москва. Столицата беше необятна дори в схематично изображение. Имаше къде да се скрие.

— Нищо не ме мъчи — изсумтя Гарик. Юмрукът му стисна пречката на стола по-здраво. Очите му, почти без да мигат, се втренчиха в Громов. — Обаче като ще признавам, да признавам всичко — продължи той, без да обръща внимание на трудно подвижната си челюст. — Нали така?

Събеседникът му го гледаше и мълчеше, чакаше, навел глава на една страна. Със скръстени на гърдите ръце. Идеално уязвима мишена.

— Та значи — продължи Гарик, — докато го обработвах оня американец, Задов де, той ми каза нещо много важно...

— По-точно?

— Каза, че е резидент на чуждо разузнаване.

— Без майтап?

— На, честен кръст. И ми изреди имената на... на тия де... — В ума му се въртеше не съвсем подходящата дума „сподвижници“, но тя изобщо не пасваше за случая.

— На агентите си? — притече му се на помощ заинтересуваният майор.

— Да де... — Гарик облиза устни. — На агентите... *На всичките си скапани Джеймс Бондовци...*

Столът, който светкавично измъкна изпод себе си, литна във въздуха с краката нагоре. Ченгето изобщо не успя да реагира — остана си в досегашната поза. Единствената промяна, която Гарик успя машинално да забележи, беше, че омразните светли очи мигновено потъмняха — заради разширилите се зеници.

— На ти! — ревна Гарик и метна стола по противника си.

А после планът нещо не сработи. Първо, ченгето неизвестно как успя да се изправи, преди столът да дохвърчи до него. Второ, същият този стол по някаква загадъчна причина смени посоката на полета си и полетя обратно. Трето, Гарик не можа да скочи на перваза, а се озова на пода, под вече строшения от удара стол. Фрас! Долната му челюст окончателно се изметна от удара в радиатора. Прас! Седалката на стола падна последна и го улучи точно по темето. А проклетото ченге вече беше до него, хвана го за яката и го вдигна във вертикално положение; и погледът, който му хвърли, беше също толкова рязък и яростен, колкото и последвалият удар под ребрата.

— Много небрежно се отнасяш към бъбреците си — наставнически каза Громов, когато видя, че Гарик отново може да чува. — Те регулират състава на гадната ти кръвчица и се грижат пикнята ти да е чиста. Да не би да искаш да пикаеш кръв?

— Н-н... — Гарик предпазливо завъртя глава. За чуване — чуваше, но не беше наред с членоразделното изясняване: челюстта му упорито не искаше да се намести.

Громов обаче, изглежда, го разбра много добре.

— Не искаш значи? А бе искаш, като те гледам. — И го удари още веднъж.

— С-с... — примоли се Гарик.

— Стига ли! — не му повярва Громов. — Сигурен ли си?

— Тъхъ! — Да изпъшка това междуметие беше по-лесно, отколкото да каже кратичката дума „да“.

— Добре, щом казваш.

Ръката на Громов го повлече през цялата стая и небрежно го тръшна на друг стол, много по-масивен и здрав от онзи, който бе използван за съвсем различни цели от седенето само преди минутка. Гарик не мислеше да повтаря опита си. Както вече отбелязахме, човек се учи тъкмо от опита.

Някой затропа по заключената врата, но Громов дори не обърна глава натам. Гледаше внимателно пленника си, сякаш взимаше някакво решение, и Гарик изведнъж разбра, че дори шансовете му да се озове зад решетките вече не са чак толкова много. Странно, но за пръв път перспективата да го тикнат в панделата му се стори привлекателна. Направо изгаряше от желание възможно по-скоро да си легне на нара.

Когато Громов пристъпи към него и заговори — съвсем тихо, — Гарик чак се напрегна, за да не пропусне дори една думичка.

— Слушай внимателно, пор такъв... На типовете, които по някаква причина не ми харесват, им предлагам три варианта на избор. Могат да се самоубият, могат да се опитат да убият мен или да избягат. — Громов изброи трите варианта на пръсти под носа му. — Понеже си идиот, ти вече изпробва два от тях, нали така?

И чукна Гарик с показалец по челото. Гарик кимна — съгласен беше.

— А първият вариант не те устройва, нали така.

Ново кимване.

— Е, в случая, специално за теб, имам четвърти. Ексклузивен.

— Какъв? — успя да попита Гарик. Изобщо не беше забелязал как и кога, но челюстта му се беше наместила.

— Когато си тръгна — каза Громов, — ще почнат да ти задават стотици въпроси. Отговора на един от тях си го набий в главата като молитва. *Нито ти, нито аз изобщо не сме включвали компютъра...*

— Дадено! — веднага се съгласи Гарик. Разбираше, че най-страшното май е свършило. Кръвта в главата му бумтеше почти със същата сила, с която отвън равномерно думкаха по вратата.

— Не съм свършил — студено каза Громов. — Не сме го включвали, защото е бил счупен, докато си се оправял с американеца. Носел си го просто за заблуда.

— Ясно. — Гарик кимна разбиращо, после се сети. — Ама той си е здрав...

— Е, това не е проблем. — Громов най-невъзмутимо вдигна отворения лаптоп, удари го няколко пъти в ръба на бюрото, затвори го и добави: — Тия удари са завършекът на сърдечния ни разговор, нали ме разбираш. — И посочи парчетата от счупения стол по пода. — Разбра какво да казваш, нали? Понеже изпееш ли... — Громов го плесна с длан по челото, та Гарик да го погледне в очите — ще се срещнем пак. И тогава ти остава само първият вариант. Да ти го припомня ли?

— Няма нужда — решително каза Гарик.

— Е, късмет тогава, убиецо.

Громов излезе и в стаята веднага нахлуха други хора, възбудени и нетърпеливи. Гарик тъпо гледаше пред себе си. Струваше му се, че във въздуха все още плува усмивката на загадъчното ченге — беше му я оставил за спомен. Спомен, който Гарик щеше да пази през целия си останал живот.

ГЛАВА 11

ПО СЛЕДАТА

Диванът пред телевизора беше опустял. Дребна подробност наглед, обаче в целия апартамент беше станало толкова пусто, че дори му се струваше, че чува ехото от собствените си стъпки. Нямаше никакво ехо, разбира се. Но на Громов му се струваше, че се е озовал в запустял замък с привидения. Като злощастен призрак.

И наистина съжали, че тази вечер няма да чуе безбройните тостове, докато си пийват с бащата на Лариса по случай запознанството. А пък в паузите между тъпотите на съпруга си майката на Лариса щеше да обяснява някакви специални рецепти как се слага сланина или се мариноват гъбки. И на Громов щеше да му е ужасно скучно, но пък не толкова отвратително като сега.

Седна пред евтиния си компютър само с четири нещастни гигабайта памет, провери конфискуваната дискета за вируси и после отвори единствения записан на нея файл. На катастрофата, при която беше загинал интернационалният екипаж на военнотранспортния самолет на САЩ, бяха посветени 109 страници текст, снабден със снимки, диаграми и сложни схеми.

Громов пропусна техническото описание на боинга — само се учуди, че в американската гражданска авиация все още няма аналог на руските АНТ, способни да пренасят до 80 тона товар, и затова тамошните миротворци бяха прибегнали до посредничеството на военните.

Колкото повече се задълбочаваше в резултатите на разследването, толкова повече се засилваше желанието му да се запознае по-отблизо с хората, които го провеждаха. Нямаше никакви съмнения, че катастрофата е резултат от умишлена експлозия, но проектът за заключение на комисията в края на файла гласеше тъкмо обратното: обикновена техническа неизправност, довела до смъртта на почти двама души. Изводът беше елементарен, но обезкуражаващ: за да потули възможния скандал около този грандиозен терористичен акт,

руското правителство беше решило да си затвори очите за истинската причина на извънредното произшествие.

От гледна точка на кремълските боляри подобна тактика може би беше оправдана. Но политиката на щрауса има един основен недостатък — че колкото и да си криеш главата в пясъка, всички ти виждат задника. И не можеш да си го скриеш с проскубаната, оцапана с курешки опашка. Пък и в такава поза е доста трудно да си опазиш държавното достойнство.

И това не беше най-лошото. Още по-лошото беше, че щом се убедят в безнаказаността си, терористите стават съвсем нагли и нападенията им стават все по-жестоки и по-дръзки. Колкото до държавния престиж, да не би той да се състои само в това да можеш да се усмихваш доволно, когато ти раздадат лоши карти? Разбира се, че не. Номерът е да победиш, да докажеш силата си — останалото си идва само. Честната игра, играта по правилата — това е то главният залог за успех.

Членовете на комисията бяха играли усърдно по нечия високопоставена свирка и не бяха забелязали или не бяха искали да забележат подозрителната подробност, която се виждаше всъщност от пръв поглед. Защото бяха мислили за това как да *скрият*, че е имало взрив, а не как да *заловят* виновниците, не как да *намерят* откраднатата помощ на сума поне 20 милиона долара. При такъв подход обективността не само беше нулева, ами си беше направо със знак минус.

Громов със свежия си, така да се каже, поглед почти веднага откри онова, което единодушно бяха игнорирали и държавниците, и специалистите от всички възможни области. То беше толкова очевидно, че тъжният извод се налагаше от само себе си: някой от армейската каста на неприкасаемите беше присвоил ценния товар и за да заличи следите, беше заложил в самолета взривно устройство. Вместо обаче да открие и да накаже строго виновниците, Кремъл възнамеряваше да потули нещата. Именно за това му беше намекнал полковник Власов, когато му беше казал да не си завира носа, където не му е работа, и че в понеделник ще бъдат обнародвани нови резултати от разследването, коригирани.

Е, ще видим, каза си Громов и изключи компютъра. Всичко може да се потули само до време, и изобщо не е казано, че за дълго. Цялата

работа беше съшита с бели конци. И с такива едри бодове, че си личаха отдалече.

След десетина минути жигулито на Громов фучеше към Управлението, а самият майор превърташе в главата си усвоената информация.

По време на полет, особено специален, разговорите на пилотите се записват. Така беше и в случая с боинга, който бе излетял за Грозни. Пилотите — по настояване на американската страна бяха от гражданската авиация — не бяха от словоохотливите: разговорът им се събираше само на четири страници. И понеже изобщо не бяха подозирали, че това ще са последните им думи, нямаше никакви високопарни изявления.

Отначало вървеше проверката на уредите и двигателите. Всичко беше наред, без никакви проблеми. След това почваха неангажиращите дрънканици, характерни за всички хора, които работят в екип. И тогава дойде интересното.

Още преди излитането вторият пилот, Северцев, изруга и после обясни защо — жена му била от тъпа по-тъпа.

Резун (първи пилот): Защо бе? Много си ти е сваятна жената.

Северцев (втори пилот): Да бе, сваятна! Виж само какъв термос ми е натикала в багажа, цяла кофа!

Резун: Че какво толкова?

Северцев: Деветнайсет години е жена на пилот, какво! Да не отивам на експедиция? Нали ни дават всичко.

Резун: Може пък да е решила да те поглези. Чай ти е сложила — или кафе. Какво толкова.

Северцев: Какъв чай бе, да те... А кафе вече изобщо не пия. На всяка комисия така ми се стяга халката, че... (Пауза.) Сърцето ми нещо прескача, нали разбираш.

Резун: Може да ти е направила някое подсилващо чайче — кантарионец, женшен, такива работи... Та да ти става... (Смях.)

Северцев: Става ми, ти не бери грижа. Макар че, да ти кажа, напоследък все по-рядко. Тя може и да е

недоволна, обаче... (Пауза. Сумтене и някакво потракване.)
Прав си бе — кафе! Тая жена направо ще ме...

Резун: Добре де, стига с тоя термос. Излитаме.
Митничарите (смях) разрешават...

Северцев: Щом се прибера, ще я фрасна с тоя термос
по главата. От благодарност. Кафе ще ми прави тя...

По-нататък диалогът на пилотите се свеждаше до кратки реплики от технически характер, в които Громов нямаше желание — а нямаше и нужда — да вниква. Целият номер беше в термоса в багажа на Северцев. Самолетът се беше взривил десетина минути, след като Северцев беше развинтил капачката. А в заключението на специалистите се твърдеше, че взривното устройство се е намирало в цилиндричен контейнер от специален материал. Бяха събрали парчетата му и ги бяха номерирали, същото бяха направили и с остатъците от батериите, електротехническите детайли и закрепващите винтчета. Ще рече, точно в термоса в багажа на пилота се беше намирал взривът. Членовете на комисията от типа на депутата Шадура, разбира се, спокойно можеше да не са обърнали внимание на това обстоятелство. А онези, чийто служебен дълг беше да са поне малко по-проницателни, бяха *предпочели* да не му обръщат внимание.

Поръчковото разследване е по самата си същност сходно с поръчковото убийство. Важен е само резултатът. Всичко останало няма значение.

— Значи първо трябва да се изясни чия е поръчката — измърмори Громов, докато чакаше окото на поредния светофар да стане от червено — зелено. — На второ място имаме опечалената вдовица. А проблемът номер три — кой взрива в термос скри.

Изхъмка удовлетворено по повод поетичните си умения и зачуден какво всъщност е било взривното вещество, зави покрай жълтата сграда на „Метропол“ с безбройните ѝ кулички, вдигнати за радост на цялото пернато население на Москва.

Принципът на действие на адската машина му беше относително ясен. Взривът не беше последвал директно отварянето на термоса, следователно не беше предизвикан от отвинтването на капачката му или просто от клатенето му. Версията за дистанционно управление

също трябваше да се отхвърли — по простата причина че сред остатъците от взривното устройство имаше парчета от най-елементарен датчик.

Громов знаеше, че обикновено се употребяват три вида датчици — реагиращи на механично въздействие, на светлина или на рязък звук. В случая престъпниците бяха избрали промяната на температурата. За това беше достатъчно да се снабдиш с датчик от противопожарната инсталация на първия попаднал ти хотел например. И значи кафето в отворения термос изстива до необходимата температура — и бум! Дори два-три градуса стигат — въпрос на техника. В затворено помещение като пилотската кабина не е необходим кой знае колко мощен взрив: просто колкото приборите да излязат от строя, кабината да се разхерметизира и заслепените и ранени пилоти да изгубят управление. Освен това тъкмо бяха набирали височина, така че просто не бяха имали шанс да направят нещо.

Громов си помисли, че катастрофата вероятно е трябвало да стане някъде над планините преди Чечения — тогава уликите щяха да са на дъното на някоя стръмна клисура. Защото нали термосът щеше да изстине и сам, без чужда намеса. Просто любопитството на Северцев беше ускорило неизбежния край. Ако не беше заговорил за термоса, следствието още щеше да се лута в догадки и предположения. Защо обаче пилотът беше избрал толкова неподходящо време да си отвори чантата? И по какъв начин в нея се беше озовал дарът на дявола?

Въпросите, нещо нормално в началото на всяко дело, бяха много повече от отговорите. Громов възнамеряваше да получи някои от тях още днес. Още докато душата на Лариса не беше отлетяла прекалено далече от грешната земя.

— Не щеш да си почиваш, като гледам, майоре — каза полковник Власов и изгледа строго Громов, който стоеше на вратата почти в стойка мирно. — Е, щом ще е така, влизай, герой на нашето време такъв. — Плесна с ръка по бюрото и добави: — Давай първо с хвалбите.

— Нямам с какво да се хваля, засега поне — каза Громов, докато сядаше срещу прекия си началник.

— Как така да нямаш? — Учудването на Власов можеше да мине за съвсем искрено, ако не беше язвителната му интонация. — Обезвреждаш престъпник, при това въоръжен и изключително опасен. С нож. Истинско представление за околните. Направо цирк!

— Аз почнах разследването, аз трябваше и да го приключа — сухо каза Громов. — Господ си знае работата.

— Господ ли? — Власов го изглежда присмехулно. — Не знам да работи в Управлението. Аз съм ти господът, майоре. Аз съм ти цялата Света Троица.

— Впрочем стана много добре, че отидох на летището — напомни му Громов, раздвоен между необходимостта да се оправдава и да доказва правилността на действията си.

— Да де, как щяха да се оправят без тебе — съгласи се все така присмехулно Власов. — Нали си главният специалист по портативните компютри. Между другото — той килна глава на една страна, — случайно да знаеш как така лаптопът внезапно се е повредил? Колегите са направо отчаяни, разбираш ме. Вярно, задържаният твърди, че го бил счупил, без да иска, обаче не ми се вярва. Нещо да имаш да добавиш?

Громов вдигна рамене — полковникът можеше да интерпретира жеста му както си ще. Власов обаче не интерпретира нищо, а махна с ръка, все едно сечеше нечия глава, и изръмжа:

— Твоя работа е това, знам аз. Обаче някой да ти е казал да се правиш на любопитко? Личната инициатива си я остави за гаджетата, в службата няма място за своеволия!

За Лариса ли намекваше? Громов не беше сигурен. Власов както винаги седеше така, че очите му бяха скрити зад проблясващите стъкла на очилата. Вярно, гласът му беше жлъчен, но очите... Един дявол знае какви бяха очите му. Във всеки случай Громов реши, че не го гледат с кой знае какъв упрек.

— Виноват. — Той леко наведе глава. Странно обаче, позата му съвсем не стана разкайваща се, а дори много предизвикателна.

— Виноват, моля ви се! — недоволно изсумтя Власов неизвестно на кого. Може би на снимката на президента зад гърба си? Или на господ бог, който не се водеше на щат във ФСС?

Това все пак нямаше значение. Първата задача на Громов беше да убеди шефа си да му възложи по-нататъшната работа по случая.

Доводи за това имаше предостатъчно. Единствено главния мотив — желанието да отмъсти за Лариса — беше скрил дълбоко-дълбоко в съзнанието си, та да не би случайно да изскочи най-отгоре.

— Какво сега, да продължавам ли с изповедта? — Громов се опита да смекчи изражението си с усмивка, която нямаше нищо общо с настроението му.

— Ами опитай — пак изсумтя Власов. — Не разчитай обаче, че ще ти опростя греховете.

Тези уж шеговити реплики като че ли поразведриха обстановката. Громов реши да пристъпи към главното.

— Докато изучавах материалите по делото — почна той, загледан в сплетените си на бюрото пръсти, — се натъкнах на едно интересно обстоятелство.

— Сериозно? Докладвай. — Власов рязко извъртя стола си надясно и включи скрамблъра на шкафчето до бюрото.

Громов лаконично му разказа за термоса — разсеяно се взираше в нетрепващия зелен индикатор на прибора за създаване на електромагнитни смущения. Светлинката му означаваше, че нито една казана в кабинета дума няма да стигне до чужди уши, но фактът, че на началника на най-специалното подразделение на ФСС му се налага да се пази от възможно подслушване, говореше много. Дори за това например, че като се грижиш за сигурността на държавата, не е зле да не забравяш и за собствената си безопасност. След като Громов свърши с доклада, Власов блесна със стъклата на очилата си право в очите му и само попита:

— Сети ли се да изтриеш материалите от разследването от паметта на компютъра?

Громов хвърли поглед към апарата, чиято цел беше да попречи да запишат разговора им, и каза:

— Разбира се.

Въпросът не беше, че нямаше доверие на техниката. Техниката може и да си вършеше работата и следователно да й има доверие човек. Колкото до хората...

— Сигурен ли си? — настойчиво попита Власов. — Да не си си оставил някое сувенирче за спомен? Дискетка например. А?

Очите на Громов бяха също толкова неизразителни, колкото блестящите стъкла на очилата на полковника, които се отразяваха в

тях. Громов знаеше какво ще последва, ако отговори утвърдително. Щеше да се наложи да пусне дискетата в настойчиво подложената шепа на Власов — или да откаже да го направи и да си излезе с гордо вдигната глава. И това щеше да е първото му и последно такова изпълнение в Главно управление на ФСС. Следваше уволнение — и последиците от уволнението. Защото когато те уволняват от ФСС, изобщо нямаш представа къде можеш да се окажеш в следващия момент. Най-вероятно на дъното на ада.

Без да чака отговор, Власов свали очилата си. Погледът му беше някак обиден. Очите му мигаха често-често, а като се прибавеше и розовата чертичка на носа, оставена от очилата, той приличаше досущ на възрастен преподавател, недоволен от твърдоглавия си ученик.

— Изобщо не си прав — каза само и зарови из документите на бюрото си.

Громов само вдигна рамене, което можеше да означава както съгласие, така и съмнение, а и още много неща или изобщо нищо.

Възцарилото се в кабинета мълчание стана тягостно като лошо предчувствие, което те обзема без никакъв повод. Тишината беше толкова пронизваща, че Громов ясно чу как изпукаха прешлените на Власов, когато той поклати глава, преди да каже на въздуха:

— Забравил си на кого служиш, майоре. Да ти припомня ли?

Громов лекичко повдигна едната си вежда: ами щом трябва.

— На президента! — отсече Власов. И за по-голяма убедителност посочи с палец през рамо към снимката на първия ръководител на държавата.

— А президентът? — кротко попита Громов и сам отговори: — На народа. Включително на роднините на хората, които са загинали в самолета ей така, за нищо. Осем души — нашите имам предвид, чужденците са си отделно. — „Лариса също — добави наум. — Тя загина по друго време и на друго място, но за смъртта ѝ са виновни същите гадни твари“.

— Да де, да де. — Власов се намръщи недоволено и завъртя очилата си в ръце, все едно се чудеше дали пак да не си скрие очите зад тях. Не ги скри. Вгледа се обаче в събеседника си и ги присви така, все едно се опитваше да види нещо, което досега му се е изплъзвало от вниманието. — И какво следва от това?

— Отговорност — това следва — каза Громов невъзмутимо.

— Отговорност значи?

— Именно.

— И да не би да предлагаш отговорността за взрива да я прехвърлим на президента? — Власов не съвсем сполучливо се опита да изобрази весел сарказъм, от което заприлича на човек, когото внезапно го е присвил корем.

Громов се усмихна с крайчеца на устните си.

— Съмнявам се, че това влиза в компетенцията на службата ни.

— Няма какво да се съмняваш. Не влиза. Давам ти стопроцентова гаранция.

Ако се съдеше по нетрепващото лице на Громов, той изобщо не обърна внимание на думите на началника си. И със същата полуусмивка, която не стигаше до студените му очи, довърши мисълта си:

— Затова пък наш пряк дълг е да потърсим отговорност от терористите.

— Казах ти вече — Власов се намръщи недоволно, — няма защо да копаям още по-надълбоко. Изтичането на информация предотвратено ли е? Предотвратено е... — Той енергично махна с ръка. — Значи край. Точка. Мисията ни е изпълнена.

— Мисията — повтори Громов с такъв тон, все едно точно тази дума му понамирисва на гнило.

— Защо, да нямаш никакви предложения? — Власов превърна едното си око в тясна цепчица, все едно се прицелваше в събеседника си с невидима пушка. Късата му побеляла коса настръхна като козината на куче, застанало нащрек.

— Имам — спокойно каза Громов.

— Я дай да ги чуем, а?

Власов бързо се измъкна иззад бюрото си и заобиколи долепената с късата си страна до него маса. Покритият с нов мокет паркет заскърца под краката му. Полковникът спря зад гърба на Громов и на него му оставаше само да се любува на отражението му във витринките на секцията зад бюрото. Беше неясно и размито и приличаше на спотаил се в полумрак призрак — а кой е откровен с призрак? И все пак Громов заговори.

— В почивка съм до понеделник, нали така? Няма как да знаете какво правя през свободното си време. Днес е петък, после идват

събота и неделя. Много неща могат да се свършат, наистина много.

— Например? — Призрачното отражение на Власов безшумно се отмести малко вдясно и застина на фона на тъмноревените събрани съчинения на Владимир Илич Ленин.

По неизвестна причина само единици от висшия офицерски състав на ФСС бяха изхвърлили тези остатъци от миналото. Вярно, повечето ги бяха скрили от любопитни очи, но все пак — Громов беше сигурен в това — във всеки началнически кабинет някъде бяха прибрани бронзови бюстчета на Феликс Едмундович и така нататък плюс безбройните Марксови „Капитали“. Ветераните от КГБ просто не можеха без тези фетиши. Капитан Рюмина от отдела за изучаване на общественото мнение, с която Громов беше доста по-близък, отколкото беше необходимо за поддържането на чисто служебни отношения, в пристъп на откровеност един път му се оплака от възрастния си началник. Значи той преди всеки акт нарежда на подчинената си да се замята с преходното червено знаме, което си пазел от август 91-ва година. Без тази мантия любовницата му не пробуждала у него достатъчно страст. Щом видел знамето обаче, ветеранът се разстрастявал, все едно е бик на корида или пък е настъпил нов августовски преврат. Да, важно нещо са символите на отминалите епохи.

Загледан през прозрачното отражение на Власов в гръбчетата на трудовете на Ленин, Громов каза:

— Ще се опитам да открия терористите лично, по моя инициатива, въпреки че не одобрявате. Ако успея, ще докладвам веднага, имате думата ми.

— Да бе — каза полковникът зад гърба му. — Да приемем, че ти вярвам. И после?

— В понеделник вие докладвате за свършената работа лично на президента и...

— И? — прекъсна го Власов.

— И му предлагате два варианта.

— Какво?! — възкликна полковникът и пак бързо като преди малко се върна на мястото си зад бюрото, та да може да гледа Громов в лицето. Столът му негодуващо изскърца под тежестта на стоварилото се отгоре му тяло. — Пак ли с твоите номера? После — защо два варианта? Нали винаги даваш по три?

— В случая с президента са достатъчни и два — невъзмутимо отвърна Громов. — Или се правим на ударени и продължаваме да лъжем целия свят, че не е станало нищо особено... или честно си признаваме: да, терористичното нападение е факт. Но престъпниците са заловени и ще бъдат изправени пред съда — та ако ще би и в Америка.

— Защо пък в Америка? — машинално попита Власов, макар да му личеше, че географските подробности са най-малкото, което го вълнува. Друго го вълнуваше, друго пресмяташе той — и с всеки миг напрегнато замислените бръчки на челото му се изглаждаха все повече и повече.

— Ами защото американците въпреки прословутия си хуманизъм са запазили в някои от щатите си добрата стара традиция — поясни Громов. Разбираше, че предложението му вече е почти прието, и затова си позволи да се отпусне и да захапне цигарата, която вече от пет минути въртеше между пръстите си. — Там, за разлика от нас, дето толкова бързате да се направим на напреднали, не са отменили смъртното наказание и поне засега не мислят да го отменят. — Запали, издуха с удоволствие дима към прозореца и поясни с доверителен тон: — Трябва да им се признае на щатските юристи, че разбират от законодателство. Мисля си даже, че американците дори може да намерят някой прецедент в щата Юта, да речем, и да отсекаат и ръцете, и краката на престъпниците, преди да ги обезглавят.

— Хм. Хайде стига измислици! — нервно каза Власов; изглеждаше обаче не ядосан, а някак просто превъзбуден.

— Слушам. — Громов плавно доближи цигарата над пепелника и тръсна пепелта — беше станала почти три сантиметра.

Власов едва ли би успял да повтори този подвиг. Не че ръцете му чак трепереха, но пък и не бяха съвсем нетрепващи. Потрепваха може би от силното желание да стиснат за гърлото терористите, гръмнали самолета с хуманитарната помощ. Громов обаче, който знае защо, си помисли, че потрепват от желание да се опънат по шевовете, докато собственикът им докладва на президента за светкавичната успешна операция.

— Слушал той! — измърмори Власов уж възмутено. — Никой от вас не слуша, и това ми било подчинени. Ето ти например — забранявам ти да продължаваш разследването, а ти ме гледаш и си

мислиш: „Голяма работа, като ми забраняваш! — Полковникът почти му намигна. — Аз съм в почивка и мога да правя каквото си ща“. Така ли е, майоре? Признай си!

Громов не можа да измисли нищо по-добро от това пак да вдигне неангажирано рамене, но Власов беше удовлетворен дори от този уклончив отговор.

— Добре — каза полковникът и си нагласи очилата на носа. — Почивай си, както знаеш. А в понеделник ми докладваш. Не по-късно от девет нула-нула. Ясно?

Громов кимна. Все пак беше успял да си осигури подкрепата на началника. Нищо и никаква подкрепа, ефимерна, но по-добре е да имаш и най-лошия тил, отколкото никакъв. Едно е да действаш с негласното разрешение на ръководството, съвсем друго — на свой собствен риск. Особена надежда за подкрепа не му остана обаче, след като Власов го изгледа и заяви:

— Ако стане нещо — и насочи показалеца си в челото му като пистолет, — сам си си виновен.

— Тъй вярно — бодро отвърна Громов.

— Вярно-невярно, тепърва ще видим — многозначително каза Власов. — И какво точно мислиш да правиш?

— Първо мисля да помисля. Ще си направя кафенце. Помагало на творческото мислене, казват.

— Кафенце? — Веждите на Власов подскочиха и му се наложи да се намръщи, за да ги върне в изходно положение.

— Ами да де — безметежно каза Громов. — Цял термос.

— Термос значи — загрея Власов. — И цял? — Хвърли поглед към включения скрамблър и се намръщи. — Виж сега, майоре... Техниката, особено модерната, е хубаво нещо, но... — Усмихна се измъчено. — Но все пак позволява някои разговори да стигнат до чужди уши. Когато си свършиш работата... *ако успееш...* не бързай да дойдеш в Управлението. Обади ми се на мобилния телефон. И ще ти кажа къде да се срещнем, та да си поприказваме на спокойствие.

— Слушам — за кой ли път каза Громов. Колкото повече му се искаше да се махне от този миришец на застояло кабинет, толкова по-кратки ставаха отговорите му.

— Е, опитай си късмета тогава — каза Власов. — Опитът е най-добрият учител, още другарят Сталин го казва.

— Разрешете да напусна — каза Громов и стана. Не обичаше изтърканите истини, особено когато му ги поднасяха в остарял политически контекст.

На шефовете това изобщо не им харесваше, разбира се. На Власов също — отпрати го с вял жест, все едно изобщо не мислеше, че някога ще се видят пак.

ГЛАВА 12

КАРНАВАЛ С КОРВАЛОЛ

Последният работен ден на седмицата вече свършваше и на лицата на някои минувачи се забелязваха дори усмивки, което по принцип е доста нетипично за московчаните. Громов чакаше на Гоголевски булевард да светне зелено и разсеяно наблюдаваше тълпата пред входа на метрото. Създаваше се впечатлението, че влизащите се спускат директно в пъкъла. Излизащите на повърхността впрочем не изглеждаха кой знае колко по-жизнерадостни. Изглеждаха така, сякаш току-що са били в преизподнята, но не виждат кой знае каква разлика между нея и действителността горе. Докато ги гледаше, човек можеше да си помисли, че всичките до един някой ги кара да живеят насила, против волята им.

Колата зад Громов нетърпеливо избибипка и той пое напред с потока автомобили. На Кропоткинска зави, намали до четирийсет километра в час и затърси по фасадите на старите сгради табелата на магазин „Стилисимо“.

В „Стилисимо“ работеше Екатерина Павловна Северцева, съпругата... не, вече вдовицата на покойния пилот, който толкова се беше притеснявал за здравето си. Беше го погубил не кофеинът, а самият термос, озовал се по неизвестна причина в чантата му. Точно за термоса искаше да си поприказва Громов с Екатерина Павловна.

Погребението беше минало, а работното време на магазина още не беше свършило. Екатерина Павловна едва ли си беше вкъщи да скърби и да рискува да остане не само без съпруг, но и без сигурна работа. По въпроса за възможната връзка на Северцева с взрива Громов беше настроен отрицателно. Не защото имаше кой знае колко вяра на онази половина на човечеството, която самоволно си беше присвоила определението „по-добра“. Просто знаеше, че жените обикновено се отърват от омръзналите им съпрузи по много по-неекстравагантни начини и че в разследването на така наречените

семеини убийства най-често фигурират като поръчителки, а не като изпълнителки.

„*Stiltssimo*“ беше изписано с толкова завъртулки, че Громов го подмина — помисли си, че е някакъв терариум с изображението на кълбо змии. Манекените във витрините обаче го накараха да спре и да върне малко. Прекрасният пол беше представен в кльоцав и неизвестно защо посребрен вид, при това с голи черепи. Ако не беше дантеленото бельо, манекените можеха да минат за концлагеристи от Освиенцим. От друга страна, ако срещнеш такава жена, как да не я нахраниш, как да не ѝ дадеш капка топлинка плюс пари за път. Много удобен стил. И стопроцентово изгоден. А бе — наистина „стилиσιμο“.

В магазина обаче жените бяха от съвсем друг тип: едно симпатично дебеланче, което успешно криеше кривите си крака зад щанда, и две по-възрастни жени, разсредоточени на двата други щанда. Купувачи не се наблюдаваха, така че и трите продавачки едновременно се обърнаха, щом звънчето на вратата издрънча мелодично, за да провъзгласи появата на Громов.

Дебеланката успя да разлепи прекомерно начервените си устни и заприлича на рибка, готова да налапа червейчето. Громов я изгледа с известно съчувствие — такава мила муцка, а пък останалото да я прецака. Никой и никога не би наел това девойче да рекламира изложеното във витрините бельо.

В центъра на помещението се беше дислоцирала брюнетка с военна подстрижка с дълги извити еврейски пейсове. Щом видя Громов, тя вирна брадичка, така че втората ѝ стана почти незабележима. По всичко би трябвало да личи, че дрехите, поверени на нейните грижи, са от стилни по-стилни. Или поне не по-малко екстравагантни от прическата ѝ.

Третата жена, малко по-възрастна, повече закръглена, отколкото пълна, се очертаваше в дъното на помещението на фона на стъклени витринки с парфюмерийно изобилие. Въпреки че не беше виждал Северцева на снимка, Громов разбра, че това е именно тя. Достатъчно му беше да погледне тъмните кръгове под очите ѝ. На цвят не се различаваха много от черната ажурна блузка, която носеше вдовицата на летеца. Громов тръгна право към нея и когато спря, му се стори, че освен опияняващите аромати на парфюмерията долавя и мирис на валериан и тамян. Мирис на беда. Не можеше да се отърве от него.

— Добър ден — каза той възможно най-възпитано. — Вие сте Екатерина Павловна, нали?

— Да, защо? — Северцева го изглежда подозрително.

— Трябва да поговорим.

— На работа съм.

— Е, поне в момента нямате чак толкова много работа — каза Громов и кимна към празния магазин. — Освен това няма да ви отнема много време. Поне така се надявам. — И се усмихна както подобаваше за случая, сериозно.

— Не можем да напускаме работното си място за повече от пет минути — каза Северцева. — Всъщност кой сте вие? Какво искате?

Последният въпрос беше зададен всъщност автоматично и ненужно — Громов вече беше отворил пред очите ѝ удостоверението си и тъкмо тихо ѝ казваше:

— Искам нещо съвсем просто, Екатерина Павловна. Искам да си спомните някои неща, свързани със заминаването на съпруга ви.

— Ох, няма ли край! — Тя избърса челото си, все едно махаше от него невидима паяжина. — Два пъти вече ме разпитваха.

— Момент. — Погледът на Громов изведнъж стана твърд и изобщо не се връзваше с все така мекия му тон. — Този разговор е само между нас двамата. Изобщо не е необходимо колежките ви да чуват за какво си приказваме.

— Казах ви съвсем ясно, два пъти вече ме разпитваха. И...

Думите ѝ падаха в пустота. Громов изобщо не промени спокойния си тон, само стана съвсем мъничко по-нелюбезен:

— Ако сте чак толкова развълнувана, Екатерина Павловна, че не можете да говорите по-тихо, можем да си приказваме и другаде.

Северцева го погледна, стресна се и бавно поклати глава.

— А, не, благодаря. В момента не съм в настроение да давам показания на Лубянка.

— Не сте само вие — усмихна се Громов. — Уверявам ви, доброволно при нас се идва изключително рядко. Но пък и никой не ни отказва, нали разбирате.

— Има си хас! — Беше казано направо отровно.

Северцева, като повечето руски граждани, се отнасяше към служителите на ФСС с вродено предубеждение. Чекистите открай време се водеха страшилище за народа, а пък след началото на така

наречената гласност пресата ги превърна в някакъв ужасяващ хибрид между гестаповци и инквизитори. Обикновените граждани бяха убедени, че тези чудовища не са правили нищо друго освен да подслушват и да дебнат честните хора, за да ги хвърлят зад решетките и да ги пращат в лагерите заради някой злободневен виц или изпусната фраза. Всъщност по времето на КГБ едно-единствено от дванайсетте му управления се беше занимавало с политически надзор — но никой не се замисляше за това. Също както и за факта, че подобни жандармски институции в един или друг вид съществуват във всяка, дори най-демократичната държава.

— Добре де, питайте — каза Северцева с тон на великомъченица. В жеста, с който ръката ѝ за миг докосна лявата страна на гърдите ѝ, се съчетаваха естествеността и театралността.

Громов се извъртя така, че да може да държи колегите ѝ в ползрението си — за да охлади ненужното им любопитство. И успя. Дебеланката пренебрежително стисна начервените си устни и вероятно пак успя да ги залепи. Брюнетката се зае с невероятните си пейсчета — изглежда, държеше да ги направи да приличат съвсем на пиявици. При което с всички сили се мъчеше да не поглежда прекалено често към Северцева и тайнствения ѝ посетител. Громов я дари с поощрителна усмивка, след което попита съчувствено Северцева:

— Отдавна ли се оплаквате от сърце, Екатерина Павловна?

— Всъщност не. — Тя пак се пипна по гърдите и вдигна рамене. — Никога не съм се оплаквала, докато... докато... — И така и не успя да довърши.

— И аз така си помислих — каза Громов. — Не ми приличате на жена, която да взема корвалдин без сериозни причини.

— Корвалол — машинално го поправи Северцева. — Как разбрахте?

— По миризмата — лаконично отговори Громов.

— О, да де, как иначе. — Тя като че ли се разсърди. — Нищо друго обаче няма да надушите, не се и надявайте.

— Когато почина баща ми — каза Громов, все едно не беше чул язвителната ѝ реплика, — всичко вкъщи се вмириса на валериан. Бях на седем години. Мечтаех си как татко ще се върне и всичко станало ще е само страшен сън. И знаете ли какво исках да направя? — Громов я погледна над рамото си и добави, без да дочака въпроса ѝ: — Да го

взема това шишенце с валериана и да го счупя. Не у нас, разбира се, а някъде навън. Някъде далече от къщи...

В настъпилата пауза вече я нямаше враждебността, която Северцева нямаше как да не изпитва към човек, дошъл да бърка в раната ѝ. Чуждите трагедии помагат на хората да се примиряват със собствената си скръб. Колкото до историята, която бе разказал Громов, тя беше почти вярна. С тази разлика, че след като баща му умря, у тях не миришеше на валериан, а на водка. И че той все пак я счупи тая водка. В главата на любовника на майка си.

Сега обаче взе едно лъскаво шишенце парфюм, огледа го и попита уж между другото:

— Всъщност съпругът ви... имаше ли проблеми със сърцето?

— Гриша... — Северцева като че ли се притесни за миг, но после тръсна глава и решително продължи: — Гриша винаги се грижеше за здравето си. Нали беше летец все пак. Непрекъснато ги проверяват. — Поколеба се за миг и призна: — Напоследък спеше лошо преди прегледите, но не взимаше никакви лекарства, не даваше и на мен.

— На вас?

Учудването на Громов беше дори малко прекалено. В смисъл — от къде на къде такава здрава и красива жена ще гълта успокоителни?

Северцева въздъхна.

— Да, на мен. Виждате ли, от толкова години сме... бяхме женени, че чак си заприличахме, външно даже. И настроението на единия почна да се предава на другия. — Изчака разбиращото кимване на Громов, поизчерви се и добави: — Като по-млад Гриша се справяше със стреса по друг начин, но с годините... Ами, как да ви кажа, минахме на топло мляко с мед. — Сведе очи. — И като че ли помагаше. Но сега... — Тя махна с ръка, сякаш отсичаше част от живота си и я оставяше в миналото. Личеше си, че иска да я утешат. Някак. Както и да е.

Громов се прокашля предпазливо.

— Може би ще ви прозвучи грубо, но в известен смисъл ви е провървяло. — И без да я поглежда, остави парфюма и взе друга кутийка, за да огледа дизайна на парфюма. — Мляко с мед не е най-лошият вариант.

— Така ли мислите?

— Ами попитайте приятелките си, чиито мъже пушат като комини и пият водка.

— Прав сте всъщност — съгласи се Северцева малко озадачено. — В това отношение Гриша беше железен. Все повтаряше, че алкохолът превръща човека в животно, а пък никотинът убива животното...

— Коня.

— Моля?

— Една капка никотин може да убие кон — каза Громов. — Колкото до пиянството, то си е направо свинство.

Северцева помръдна рамене.

— Ясно де. Обаче ние не бяхме такива. Гриша пиеше само вино, и то много рядко.

— Трезвениците все пак често се пристрастяват към друго. Кафе например. Той пиеше ли много кафе? — Громов го каза ей така, съвсем между другото, сложи светлолилавия парфюм на щанда и се обърна да погледне Северцева в очите.

— Кафе?! Той?! Гриша казваше, че кафето било опиум за народа. Дори черен чай не пиеше — пиеше мента, шипка, липов чай...

— Опиум за народа? — Громов изхъмка. — Виж ти! Съпругът ви наистина е възприемал доста интересно класиците на марксизма-ленинизма.

— Голям шегаджия беше — каза Северцева. — Като седнем на маса, все се шегува, пее... Пееше — поправи се тя и изражението ѝ стана такова, все едно съпругът ѝ не е загинал, а е избягал с друга и я е оставил на произвола на съдбата.

— Да — съгласи се Громов. — Всичките колеги на Григорий Петрович казват, че бил голям шегаджия, даже малко цапнат в устата. — Усмихна се, сякаш си беше спомнил нещо смешно. — Казал, че било по-добре да му сложите самовар вместо термос.

— Какъв термос? — обърка се Северцева. — Защо самовар?

— Ами защото бил много голям — обясни Громов. — Сигурно сте му го напълнили с шипков чай, нали?

— Гриша никога не взимаше термос в самолета.

— Сериозно?

— Ами нали аз му оправях багажа. Никога, казах ви.

Убедителността ѝ беше също толкова искрена, колкото и учудването на Северцев, когато бе открил термоса в чантата си. Дори да допуснеше, че си има работа с най-великата актриса на света, Громов не намираше логично обяснение защо ще го лъже. Напротив, ако тъкмо Екатерина Павловна беше сложила фаталния термос в багажа на милия си Гриша, би трябвало да твърди, че той винаги сам си е оправял чантата.

— Значи не сте слагали никакъв термос? — уточни Громов; гледаше я в очите.

— Разбира се, че не съм — отсече тя. — Сложих му всичко както винаги. Риза, бельо, чорапи, несесера, едно криминале... и малко храна, та да не харчи валута за ядене. — Северцева се притесни, като че ли съжаляваше, че е казала последното.

— Е, то си е нормално — успокои я Громов. — Всички го правят. От друга страна, пилотите не ги ли хранят безплатно?

— Да, разбира се. Обаче този път Гриша и колегата му трябваше да излетят от Грозни право за Америка, та да върнат самолета. Значи нощувка в хотел, храна... вие имате ли представа колкото струва в Америка един хамбургер?

— Приблизително — отвърна Громов, който не беше стъпвал дори в московския „Макдоналдс“. И преди Северцева да успее да го снабди с тази абсолютно безполезна информация, попита: — Всъщност, Екатерина Павловна, пилотите редуват ли се на щурвала? Единият да управлява самолета, а другият през това време да си чете например.

— Откъде го измислихте пък това?

— Точно преди излитането съпругът ви си е отворил чантата — каза ѝ Громов доверително. — Очевидно не за да си хапне някоя от вашите пирожки или да си смени чорапите. Та си помислих — какво ли може да му е трябвало? Може би криминалето, което сте му сложили?

— Ами! Как така ще чете по време на полет?!

— И аз така си помислих. Тогава обаче какво му е трябвало от чантата? И то в самото начало на полета?

— Че какво значение може да има това? — малко напрегнато каза Северцева и понечи да отклони поглед, за пръв път по време на разговора им.

Громов обаче не ѝ позволи и твърдо заяви:

— Много голямо значение, Екатерина Павловна. Огромно значение.

— Ами... — Тя се поколеба, после неохотно каза: — Напоследък много го измъчваше там долу... вените, нали разбирате...

С всяка секунда гласът ѝ ставаше все по-тих и по-тих, докато накрая не се превърна в едва доловим шепот — не ѝ се искаше да говори за това неприлично заболяване. Като отхвърли чрез метода на дедукцията всички възможни венерически заболявания, Громов, макар почти да не разбираше от медицина, лесно стигна до извода, че става въпрос за най-банални хемороиди.

— Той... свещички ли е търсил в чантата? — предположи Громов. — Или някакъв вазелин?

— Други свещички му запалих аз, за бог да прости. — Северцева се усмихна измъчено, за да му покаже колко ѝ е трудно да се шегува с тези неща, после поясни: — Използваше специален спрей. Когато много го измъчваха, трябваше да се пръска всеки час.

— Ясно. — Громов деликатно се извърна.

Нещо все пак се изясняваше. Онзи, който беше сложил бомбата в чантата на Северцев, изобщо не беше подозирал за болестите му и не беше предполагал, че Григорий Петрович ще я отвори още в началото на полета. Течността, с която беше напълнен термосът, бе трябвало да изстине до нужната температура някъде към края на полета между Москва и Грозни, над Кавказ, но хемороидите на втория пилот неочаквано бяха променили всичко. Самото използване на термос пък като бомба навеждаше на мисълта, че терористът не е бил много наясно с навиците на Северцев. Съвсем чужд човек? Едва ли. Все пак престъпникът беше имал безпрепятствен достъп до чантата на пилота и се беше възползвал от него. Кой ли можеше да е?

Мозъкът на Громов услужливо му напомни за дъщерята на Северцеви — тя живееше с родителите си. Младите не се интересуват много от вкусовете на родителите си, а пък за болестите им изобщо не им пука. Но по-лошото е, навъсено си помисли Громов, че някои днешни чеденца за пари са готови не само да предадат родния си баща, а направо да го убият, без да страдат от никакви угризения на съвестта. Нима Северцева-дъщеря беше от тази гадна порода дребни хищници? Тя всъщност как се казваше?

Последният въпрос беше зададен на глас и като че ли озадачи вдовицата на летеца.

— Коя? — учудено попита тя.

— Имам предвид дъщеря ви — мило ѝ се усмихна Громов. — Надявам се, че ви е истинска опора в тези трудни за вас дни.

— А, Региночка я оставете на мира! — заяви Северцева, която беше не само вдовица, но и майка. И настръхна като квачка, която брани пиленцата си.

— Значи Регина — каза Громов, без да обръща внимание на останалото: интересувахе го само името на дъщерята. — На колко години е? Учи ли, или работи?

Северцева пристъпи от крак на крак, за да покаже, че разговорът им вече ѝ досажда. Тя и без това си беше тежичка, да не говорим за тежката беда, която ѝ се беше стоварила на главата. И все пак Громов не можеше да я остави току-така. Задаваше въпрос след въпрос и умело напипваше подробностите, които го интересуваха, но колкото по се оживяваше Северцева, толкова повече се разсейваше вниманието му. За четирийсетте минути, откакто беше в магазина, бяха влезли само две клиентки. На момичето на щанда за бельо май му се залепваха вече не само устните, ами и очите. Брюнетката беше превключила цялата си енергия върху лакираните си в трупно синьо нокти — обработваше ги стръвно с една пиличка. Браво на нея — винаги можеше да си измисли някакво занимание. Колкото до Громов, той отдавна беше приключил с огледа на колекцията кутийки на щанда и сега, поради липса на друго занимание, мачкаше в юмрук празната си кутия цигари и се мъчеше да потисне прозевките си — засилваха се.

Деветнайсетгодишната Региночка, за която Северцева беше готова да разказва до безкрайност, кой знае защо, в представите му беше някакво чорлаво, ококорено и писукащо същество. Нещо като говореща кукла, рекламирана от производителката ѝ. На няколко пъти си помисли, че ще си изметне челюстта от вежливите усмивки, с които трябваше да дарява увляклата се разказвачка. И все пак издръжливостта му беше възнаградена — по едно време стана дума за годеника на Региночка, появил се на семейния хоризонт преди месец-два; темата май се очертаваше доста по-интересна.

Годеникът се казваше Валентин Мезенцев. С половин глава по-висок от наистина високата Екатерина Павловна (това му беше

съобщено с истинско уважение), широкоплещест, с военна стойка, че и с мустаци. („Ама направо като хусар“ — нежно изгука Северцева.) След като изслуша още няколко ласкателни характеристики за Валентин (възпитан, спретнат, винаги чист), Громов насмалко да си пооправи сакото и да се изпъчи. Не беше ясно как се отнася към упоменаваното лице самата годеница, но никой не би могъл да обвини родната ѝ майка в критично отношение към него.

— И къде служи този храбър офицер! — попита Громов.

— Защо да е офицер? — почти се обиди Северцева. — Той е предприемач. Не знам точно с какво се занимава, но е от онзи вид мъже, които наистина са си стъпили на краката, ако разбирате какво имам предвид.

Громов — беше се облегал небрежно на щанда — кимна, въпреки че трудно можеше да си представи неотразимия предприемач с военна стойка и с хусарски мустаци.

— И на колко години е тоя ваш Валентин? — попита той.

— Защо да е мой? — чак се обиди Северцева. — Валентин ухажва Региночка, не мен. И знаете ли, винаги, когато идва, носи чудесен букет и бонбони.

„И един ден може да е донесъл термоса — добави Громов наум. — Подарък за бъдещия си тъст. Ако е така, значи доставките на рози и шоколад в семейство Северцеви скоро ще спрат. Всъщност вече би трябвало да са спрели“.

— Та на колко години е, казахте? — И погледна събеседничката си въпросително.

— Ами... — Северцева се направи на замислена. — Към четирийсет някъде.

Което означаваше *над четирийсет* — и най-вероятно доста над.

— Не е от най-младите — изхъмка Громов.

— Че какво им е хубавото на младите? — искрено се учуди Северцева; на нейната възраст и четирийсет и пет годишните сигурно ѝ изглеждаха млади.

— Мен ли питате?

Громов вдигна вежди, но иронията му остана незабелязана. Темата беше прекалено сериозна за Северцева, за да си позволява да я отвличат подробности.

— Ха, дискотеки! — възкликна тя, забравила за всякаква конфиденциалност. — Студентски общежития! Модни дрешки втора ръка, моля ви се! А, не! — Беше се разпалила толкова, все едно тъкмо Громов беше въпросният младеж с дрехи втора ръка, който я беше поканил на дискотека, та после да се възползва от наивността и неопитността ѝ. — Един истински мъж на първо място трябва да може да си изкарва хляба, за да...

— За да изхранва семейството си — довърши Громов. — Валентин, Екатерина Павловна... ерген ли е?

— Разведе се с жена си буквално седмица, след като се запозна с Региночка — хладно заяви Северцева. — Да ви кажа, миналото му всъщност не ме интересува...

„Вас — да“. Громов кимна разбиращо и млъкна: изчакваше един навъсен младеж, който току-що бе влязъл в магазина, да се разкара.

Младежът вече се беше повъртял пред щанда за бельо, но явно не хареса нищо там и сега изучаваше парфюмерията, като кой знае защо, гледаше повече Громов, отколкото изложената стока. Фините аромати, които витаеха около щанда, изобщо не се връзваха с облика на този тип. Въпреки цивилните си дрехи поне у Громов той навяваше асоциации за оръжейна смазка, нажежен метал и мирис на барут. Въпреки това младежът се ограничи с покупката на някакъв сладникав парфюм и си излезе. Докато гледаше подир него, Громов си помисли, че ако връчи подаръка на приятелката си със същия навъсен вид, едва ли може да разчита на благодарна усмивка.

— Видяхте ли? — беше коментарът на Северцева, когато клиентът излезе. — Двайсетгодишен, мил и обаятелен. Но! — И многозначително вирна показалец. — Купи на приятелката си възможно най-евтиния парфюм. Какво ви говори това?

„Говори ми, че вероятно го купи само за заблуда“ — отвърна ѝ наум Громов, а на глас послушно попита:

— Какво говори?

— Това илюстрира основната разлика между момчетата и истинския мъж! — тържествуващо провъзгласи Северцева. — Валентин например обикновено подаряваше на Региночка истински френски парфюми, „Кокто“ и дори „Ма Бел“...

— Обикновено — каза Громов. — Подаряваше... Да не е изчезнал?

— Как така ще изчезне? От къде на къде? — Гърдите на Северцева под черната блузка се люшнаха рязко, все едно ѝ бяха нанесли забранен удар под кръста.

— Но не е бил на погребението на съпруга ви, нали? — Громов присви око. — Сигурно някоя изненадваща командировка му е попречила.

— Да, командировка! — заяви Северцева гордо. — И изобщо не е изненадваща. Още две седмици, преди да замине, Валентин казваше, че в края на юли или началото на август ще му се наложи да пътува в чужбина. Какво лошо има? Нали трябва да печели! Впрочем, изпрати ни пари веднага щом научи за нещастieto.

— Откъде?

— От Канада, мисля. Парите дойдоха през „Уестърн Юнион“.

— Обажда ли се? — поинтересува се Громов с престорено безразличие, като мъдро пропусна края на фразата: „тоя ваш спонсор“.

— Разбира се! — зарадва се Северцева. — Казва, че ще си дойде до два-три дни. И да ви кажа, скептицизмът ви е наистина неуместен. — Тя се наведе над щанда като над лекторска катедра. — Не бих могла дори да мечтая за по-добра партия за дъщеря си. Откакто се появи Валентин, вече съм спокойна за нея. Ах! — Северцева въздъхна трогателно. — Цялата свети от щастие, сякаш не върви, а лети...

Громов понечи да напомни на разчувствалата се вдовица, че от гибелта на Григорий Петрович все пак са минали само девет дни и че дъщеря ѝ не би трябвало чак да подхвърква от радост, но се сдържа. Защо всъщност да напомня за смъртта? Тя сама напомня за себе си — на всеки в определения му час.

— Много ще ми е приятно да се запозная с нея. — Громов се усмихна мило.

— С Региночка? — тъпо попита Северцева.

— Разбира се.

— Но какво може да ви каже тя?

— Ще видим — каза Громов. — Та значи къде мога да я намеря?

— Ами... По това време тя обикновено си е вкъщи, учи. Не бива да я отвличате от ученето.

— Знаете ли, Екатерина Павловна, понякога е полезно мозъкът да си почине. — Громов присви насмешливо очи. — Понякога младежта прекалява с ученето... Преумората е вредна.

Северцева го изгледа подозрително и поклати глава със съмнение.

— Не ми се иска да я оставям сама с непознат мъж...

Громов смъкна усмивката от лицето си.

— Ами да отидем заедно тогава. Няма да ми откажете удоволствието да ви откарам до вас, нали? — Последната фраза щеше да прозвучи много по-галантно, ако не бяха металните нотки в гласа му.

— Но до края на работното ми време...

— Има точно петнайсет минути. — За по-голяма нагледност Громов тикна часовника си под носа ѝ. — Колежките ви ще ви заместят, ако дойде клиент.

Като си придаде скръбно изражение, за което според нея беше достатъчно да изкриви устни малко надолу, Северцева сложи чантата си на щанда, извади четка и сухо подхвърли през рамо:

— Трябва да се пооправя.

— Разбира се — съгласи се Громов. Ако мислите му се изписваха на някое табло, бягащите по него букви щяха да гласят: „ЗНАЧИ СЕГА СТЕ НЕОПРАВЕНА?“

— Доста е далече — оплака се Северцева, докато решише косата си с цвят на потъмнял месинг. — Живеем чак в Северно Измайлово. Преди държавата плащаше добре на пилоти като моя Гриша, но сега... — Намръщи се, докато ровеше из дебрите на прическата си. — Сега всичко е на произвола на съдбата. За да можем да плащаме таксата на Региночка в университета и да не гладуваме, се наложи да си продадем жилището на Нови Арбат и да се преместим в панелка. Люлякова улица — чували ли сте я?

— Хубаво име — одобри Громов. — Кой номер?

— 59-Б. — Северцева раздражено тикна четката в чантата си, без да изчисти космите. — Апартамент 12. Нещо друго да ви интересува?

Громов най-вероятно би отговорил: „Нищо. Засега“. Но не успя.

Под акомпанимента на звънчето, което заби като за пожар, в магазина нахълтаха трима мъже с къси автомати.

— Не мърдай!

— На място!

— Къде ма?! — ревна третият, заподозрял, че черничката продавачка с пейсовете се опитва да се вмъкне в складчето.

Тя всъщност просто отстъпваше, без да знае накъде — просто искаше да е възможно по-далече от тези въоръжени маскирани типове. Но щом ѝ викнаха, краката престанаха да я слушат. С немошен писък брюнетката клекна в ъгъла зад щанда си и дръпна една рокля от закачалката. Роклята беше наистина красива — ажурна, със съвсем тънички презрамки. За защита от куршуми изобщо не ставаше, впрочем.

— Да не си мръднала! — нервно викна бандитът, на чиито грижи беше поверена брюнетката.

Тя закима, все едно в главата ѝ се беше включил някакъв механизъм, и обречено замижа. В момента май изобщо не я вълнуваше, че непознат мъж изобщо не откъсва очите си от нея.

Двамата други поеха контрола на щандовете за бельо и парфюмерия. Онзи срещу Громов очевидно се чудеше накъде да насочи автомата си — към него или към Северцева. Може би не можеше да прецени чии гърди му харесват повече? Накрая все пак направи избора си и се облещи срещу Громов.

— Само внимавай да не тръгнеш да ми се правиш на герой, приятел!

— Какъв герой бе, брато — примирително каза Громов; стоеше абсолютно неподвижно. — Героите винаги имат оръжие. Колкото до мене... сам виждаш... — Разпери празните си ръце и дори лекичко размърда пръсти за по-голяма убедителност.

— Затваряй си устата! — нервно викна мъжът. — И без шегички!

Не беше възможно да се разбере доколко е искрен. Лицата и на тримата бандити бяха скрити зад маски, които можеха да се купят от всеки детски магазин. Тънки и еластични, те прилепваха плътно и при всяко помръдване на лицевите мускули реагираха със зверски гримаси. Срещу Громов се блещеше черен Кинг Конг. Брюнетката я държеше на мушка мъртвешки бледен череп. Към женското бельо се беше ориентирал пък истински дявол, даже с рогца. Момичето на мушката му виеше тихичко, все едно го бяха полели с вода и го бяха изкарали на снега. Даже зъбите му тракаха.

— Млъквай, тъпачко! — викна Дявола.

— Ох-ох-ох-олеле... — (Трак-трак със зъбите.) — Олеле-олеле...

— Ти глуха ли си ма? — Викът беше придружен от сухото изщракване на затвора.

В магазина стана толкова тихо, че Громов чу тежкото дишане на Кинг Конг, който стоеше на пет крачки от него.

— Това е грабеж! — заяви Кинг Конг и се облеци свирепо. — Давайте парите, патки такива! И за тебе се отнася! — викна той на Северцева, чийто стомах отговори на призива му с възмутено куркане.

Но само стомахът. Самата тя се подчини, без изобщо да гъкне.

С крайчеца на окото си Громов я наблюдаваше как бързо-бързо отваря касата и слага на щанда оборота за деня — не беше голям. Най-отгоре беше банкнотата, с която преди малко беше платил поклонникът на сладникавите парфюми. Младежът очевидно беше проверил какво е положението в набеязания магазин и сега сто на сто чакаше пред входа до някоя кола с включен двигател. Да, Громов беше усетил опасността, която се излъчваше от него, но не се беше вслушал във вътрешния си глас навреме. Глупаво щеше да е, впрочем, да се прави на благороден каубой и да брани неизвестно чия собственост с оръжие в ръка. Все пак беше дошъл да види вдовицата на летеца, а нея, поне засега, никой май не мислеше да я отвлича.

Кинг Конг му махна да се дръпне, та да може безпроблемно да прибере парите от щанда. През това време колегите му изпразваха двете други каси — и там нямаше кой знае какво.

Странен грабеж беше всичко това всъщност. Идиотски маски, никаква плячка. Бандитите бяха изкарали колкото за бензина, разбира се, обаче ако някой решеше да стреля в тавана, просто за нагнетяване на напрежението, щяха да са на минус. С парите, които Северцева беше сложила безропотно на щанда, можеше да се купят най-много десетина патрона за автомат, не повече. Случаят очевидно беше от тези, дето не си струват разправията.

Тримата обаче действаха съвсем професионално, макар и малко нервно. На Громов му направи впечатление, че никой от тях не влиза в сектора на обстрел на колегите си и не се доближава до продавачките и до него на повече от три крачки, за да има време да пресече евентуална съпротива. Всичките бяха високи, плещести, съсредоточени. Ако имаха маски само с процепи за очите и камуфлажни дрехи, човек

можеше да ги помисли за десантници, а не за бандити, решили да ограбят първия попаднал им магазин. На същата мисъл навеждаха и еднаквите им автомати — АКСУ седем шейсет и две. В близък бой със своя „Смит и Уесън“ Громов щеше да има съвсем малко шансове срещу тях.

— Ти ли си охраната? — попита го Кинг Конг; отстъпваше бавно, без да сваля оръжието си.

Другите двама грабители вече се бяха изтеглили до вратата. Единият я отвори — отваряше се навътре — и я задържа с крак, за да освободи пътя за отстъпление. Звънчето издрънка съвсем тихичко.

— Тебе питам! — почти викна Кинг Конг и вдигна автомата пред гърдите си: те бяха огромни, както всъщност се полага на такава горила. Бицепсите му направо пръскаха ръкавите на фланелката му.

Громов поклати отрицателно глава. По-малко от две секунди му трябваша, за да измъкне револвера си — но никой нямаше да му ги даде. Така че той просто гледаше пръста на грабителя на спусъка и беше готов да се хвърли под автоматния откос при първото му заплашително помръдване.

— Живей тогава — милостиво му позволи Кинг Конг и отстъпи още две крачки.

Автоматът му се измести лекичко вляво и дулото вече не беше толкова идеално кръгло, както преди секунда. Точно това беше моментът, в който в мозъка на Громов би трябвало да се роди мисълта: „Размина ми се!“. Само че не успя да се роди. Не се беше разминало.

Куршумите пръснаха не само току-що сресаната глава на Северцева, но и двайсетина шишенца парфюм зад нея. Разхвърчаха се стъкла и пръски — най-вече червени на цвят. Следващия момент, когато тялото на Северцева се блъсна в огледалната витрина с флакончетата, Громов вече не го видя.

Хвърли се вляво и докато падаше на пода, бръкна под сакото си, където чакаше часа си револверът. Голям късмет беше, че този път не бе в кобур под мишницата му, а затъкнат под колана му. Стига изобщо да може да се говори за късмет, когато си очи в очи с трима въоръжени с автомати противници, които изобщо не мислят да си губят времето с преговори и предупредителни изстрели.

— Стреляй!

Стъклената витрина, покрай която Громов беше прелетял току-що, се срина на хиляди парченца, все едно огромен аквариум, замерен с шепка камъни. Стреля Дявола — беше се ориентирал най-бързо. Другият — Черепа — вече също извърщаше оръжието си, за да последва примера му. Но или имаше някакви проблеми с мъртвите очи на маската, или пък костите на показалеца му заяждаха, така че Громов успя да натисне спусъка пръв.

Черепа си получи порцията нажежен метал в гърдите, изкрещя и се срина върху съседа си, с което му попречи да се прицели като хората. Тегелът куршуми мина по мраморния под и моментално го лиши от бляскавото му великолепие. Тегелът обаче така и не беше довършен и кривна настрани — в сърцето на Дявола вече се бяха забили два куршума и при това положение от него вече не можеше да се изисква кой знае каква точност на стрелбата.

Громов се претърколи назад, после още веднъж. Чувахе как парченцата стъкло пукат под него и някак като отстрани помисли, че лекото му светло сако едва ли ще запази досегашния си елегантен вид след тези акробатични номера. А пък ако му минеха и един тегел куршуми — край на сакото. И на собственика му.

Причината обаче, поради която единственият му оцелял противник не го заши за пода с въпросния тегел, му се изясни, когато стреля напосоки към мястото, където би трябвало да се намира Кинг Конг. Последният явно изобщо не мислеше да участва в състезанието по точност и скорост на стрелбата и вече бе стигнал до вратата. Ако беше загубил дори частица от секундата да си направи труда да я отвори, щеше да легне до другарчетата си и да се взре тъжно в тавана. Мозъкът на мутрата под маймунската маска обаче очевидно работеше по-добре, отколкото на човекоподобния примат, на който се беше маскирал.

Кинг Конг вдигна автомата пред лицето си и скочи — не, направо полетя — към стъклото. „Мистър Смит“ гръмна почти едновременно с трясъка на счупеното стъкло, но куршумът, който прати след бандита, само леко забърса едната му подметка. Дори лястовичка би завидяла на полета, демонстриран от тежачия поне сто килограма бандит.

Громов скочи, грабна от щанда чантата на покойната вдовица и се хвърли към вратата. Писъкът, с който го изпратиха опомните се

продавачки, заглуши дори сирените на милиционерските коли, които вече се приближаваха.

Докато изскачаше от магазина, Громов машинално отбеляза, че за пръв път напуска мястото на престрелка, като вдишва не воня на барут, а цял букет дивни аромати. Възможно беше в злополучния магазин „Стилисимо“ парфюм да беше пролят дори повече, отколкото кръв — но пък, Громов беше убеден в това, всичко тепърва започваше.

Двигателят на седмицата нададе негодуващ вой срещу грубото отношение спрямо него, но след миг се укроти и заръмжа относително кротичко.

Черната мазда, в която се беше вмъкнал Кинг Конг, беше на стотина метра напред. В нея не можеше да има повече от трима души, а най-вероятно зад тъмните стъкла бяха само двама — маскираният убиец с автомата и шофьорът, вероятно с по-сериозно оръжие от парфюма, който бе купил от магазина.

Докато изскачаше от „Стилисимо“, Громов не можа да се сдържи и нарече участниците в кървавия карнавал с едно наистина лаконично, но съвсем заслужено от тях определение. Минувачите — щом го видяха с револвера в едната ръка и чантата в другата — възпитано се пръснаха, а когато той изпсува рязко потеглилата мазда, онези с най-слаби нерви побягнаха. Дори внезапното изхвърчане на истинския бандит през стъклото едва ли ги беше уплашило толкова. Ще рече, симпатиите на публиката изобщо не бяха на страната на Громов.

— Добре, копелета — изръмжа той и извъртя волана наляво. — След малко и родните ви майки няма да ви познаят даже без маски. Стига такива изроди като вас да имат майки, разбира се...

Заплахата му естествено не се отнасяше до зяпачите, които вече бяха останали далеч назад, а към престъпниците. Громов всъщност не го беше яд толкова на тях, колкото на самия себе си — защото пак не се беше подготвил своевременно за евентуални неприятности. Случайният „купувач“ го беше накарал да застане нащрек — но само толкова: вместо да вземе необходимите мерки, той беше продължил да си дърдори със Северцева, която, както се оказа, се беше направила на хубава за смъртта си. Пък и той бе оцелял само по чудо. От друга страна, беше му съвсем ясно, че бандитите не се бяха интересували

нито от него, нито от парите в касите на магазина, а единствено от вдовицата на летеца. По принцип изобщо не беше необходимо да я убиват при грабеж. Друг въпрос беше ако грабежът беше само инсценировка, за да се скрият истинските мотиви на убийството. Това „ако“ беше толкова ефимерно, че Громов го пренебрегна веднага. Бандитите бяха взели парите, никой не им пречеше да избягат. За чий тогава бяха застреляли нещастната жена? Защо им беше трябвало да стрелят — за да привлекат цялата милиция в района ли?

Точно тези въпроси плюс доста други мислеше да зададе на Кинг Конг в най-скоро време. Може би с това нямаше да се добере до непосредствените организатори на взривяването на боинга, но пък сто на сто щеше да напредне в разследването. С питане до Цариград се стига, нали така казват. А с *разпитване*... Особено ако знаеш как да развържеш езика на разпитвания.

Кинг Конг и партньорът му обаче, изглежда, бяха на друго мнение и очевидно в никакъв случай не искаха да дават показания. Младежът на волана на маздата може и да не беше професионалист, но пък явно беше достатъчно луд. На два пъти излезе в насрещното движение, за да се откъсне от преследващата го седмица. Първият път свърши трагично за едно ококорено пекинезче, решило да слезе на платното — докато Громов прелиташе покрай стопанката му, тя тъпо гледаше онова, което беше останало от четириногия ѝ приятел, а каишката унило висеше от ръката ѝ. Тъжна гледка, жалка. На размазаното на асфалта кученце не му трябваше вече нито каишка, нито нашийник. След секунди маздата принуди една идваща насреща открита спортна кола да направи рязък завой. Колата беше светлолилава и я караше изискана дама: с големи слънчеви очила и ефектно развяна от вятъра коса. Цялото това очарование обаче изчезна за секунда, когато спортната кола остърга лакираните си ламарини в автобуса отдясно. Стана ясно обаче, че дамата е надарена с невероятно висок и пронизителен глас. Докато профучаваше покрай нея, Громов успя да отбележи и че косата ѝ всъщност е перука, която след удара се беше извъртяла почти на сто и осемдесет градуса. Доста гаден номер за бизнес дама на средна възраст.

На следващото кръстовище маздата засече всичко, което можа, и зави вдясно. На Громов Смоленски булевард му се стори неправдоподобно къс — вече караше с наистина висока скорост. Успя

да намали разстоянието до бягащата мазда, но нямаше начин да изпревари всички коли между нея и себе си. Все пак щом се появи възможност, рязко натискаше газта и се хвърляше напред — клаксона го натискаше непрекъснато, та да не би някой да се поддаде на изкушението да му препречи пътя. Жигулито през секунди се разминаваше с другите коли само на милиметри и Громов буквално с кожата си усещаше праведния гняв на братята си по волан. Малко преди станцията на метрото „Барикадна“ един зелен джип реши да го блъсне с яката си броня за отмъщение, но не улучи и пострада от удара на колата зад него.

Като че ли всеки миг щеше да настигне маздата... но все не успяваше. Когато наближиха зоологическата градина, движението беше толкова натоварено, че не можеше да става и дума за изпреварване. А после и светофарът светна червено и всички коли спряха в облаците пушек от ауспусите.

Накрая светофарът милостиво им намигна със зеленото си око и черният покрив на маздата се изнесе към началото на колоната. Не че бандитите се отдалечиха от Громов, но пък и той не се приближи към тях. Пак светна червено и той пак спря на ръчна. Между жигулито и маздата имаше поне двайсет коли и Громов не беше сигурен, че ще успее да мине на зелено на следващия светофар. След секунди натовареният трафик щеше да го отреже от черната мазда и тя щеше да изчезне.

Имаше на разположение само трийсетина секунди, но се надяваше да му стигнат, за да завърши преследването още на това кръстовище. Пренебрегна недоволните клаксони зад гърба си, бутна вратата и стъпи на платното с левия си крак — мислеше да стигне до маздата, като се провре между колите.

Не успя обаче да отвори вратата докрай — заради съседната кола — и едва успя да се измъкне.

— Стига с тия номера бе, пич — изсумтя съседът му отляво, след като се наведе през прозореца, за да се увери, че вратата на жигулито не е одраскала лъскавото му вишнево беembe. — Всички чакаме — и ти ще чакаш. Да не си фанал Господ за шлифера?

На Громов не му беше до дискусии и изобщо нямаше да му отговори, ако не беше ръката, която го сграбчи за пеша на самото. Яка ръка с дебела гайка на средния пръст. И Громов го хвана и почти без да

гледа, го изви натам, накъдето пръстите по принцип не могат да се извиват.

— Мамка ти! — изкрещя зад гърба му радателят за равенство. — Тоя ми счупи пръста бе, брато!

Без да се впечатлява от страданията на опонента си и от мнението на евентуалния му роднина, Громов прескочи беемвето и хукна напред между колите: бързаше да настигне бандитите, преди да са имали възможност да дадат газ и да изчезнат.

Маневрата му не остана незабелязана. Шофьорът на маздата се подаде през прозореца като лалугер от дупката си, озъби се злобно и викна нещо, което очевидно не беше приятелски поздрав.

Напротив, младежът явно беше притеснен от предстоящото запознанство. Колите пред него обаче фучаха с такава скорост, че нямаше начин да потегли, преди да му светне зелено.

Младежът лалугер пак се вмъкна в дупката си, а Громов извади револвера и вдигна ударника — все пак държеше оръжието ниско до крака си, за да не привлича нездравото внимание на околните. Между него и бегълците вече имаше само три коли.

Внезапно от маздата се подаде ръка и рязко замахна. Громов не се сети веднага какво ли е това кръглото, което литна към кръстовището, а когато се сети, изруга от безсилна ярост.

В рева на автомобилните двигатели взривът на противотанковата граната не беше нищо особено — все едно някой беше гръмнал пиратка, вярно, помощничка. Самият взрив също не беше кой знае колко ярък — но пък последиците бяха наистина впечатляващи.

Едно такси изхвърча във въздуха и си падна право на шасито, понеже и двете му предни колела вече ги нямаше — летяха към небето заедно с десетки други по-маловажни части. Следващата кола — със стърчаща от покрива антена — се вряза в таксито, а след това се започна истинска верижна реакция, придружена от глухи удари и скърцане на метал.

Все още не изгубил надежда, Громов хукна напред, но пътят му беше препречен от вратата на един форд — от него тъкмо излизаше някакъв потресен от видяното дебелак. По гънките на врата му човек можеше да стигне до заключението, че преди години точно там го е забърсал тигър с ноктестата си лапа — и му е оставил белези за цял живот.

— Махай се! — викна Громов и заблъска неотместимото му туловище.

— Вижте, господине...

— Махни се бе!

— Нямате право да...

Бум! Вторият взрив превърна дебелака в необхватим стълб от сол и окончателно задръсти движението. На кръстовището се преобърна още една кола — завъртя се на асфалта като исполински оранжев пумпал, после се хързулна към тротоара и по чудо не премаза една млада мама с количка. Автобусът зад колата наби спирачки и шофьорът му изхвърча до кръста през прозореца в ореол от стъкла. Крещеше.

Громов си го върна на препречилия пътя му дебелак със страхотен шамар, скочи на форда му и оттам — на покрива на последната кола, която го отделяше от маздата. Тя обаче реши да не го изчаква — гумите ѝ изсвистяха, колата рязко потегли и зави по Конюшковска улица. Нямаше начин дори да стреля в гумите, защото колата под него също даде газ ѝ Громов рухна на платното. Нямаше време дори да се учуди, че не си е счупил врата.

На кръстовището се възцари истински хаос. Всички натискаха газта, без да обръщат внимание нито на светофарите, нито на здравия разум, нито на разхвърчалите се ламарини и стъкла. Хаосът беше придружен от оглушителна какофония на клаксони. Единствено двете преобърнати коли не участваха в това брауново движение. Те вече нямаше къде да бързат.

Громов тръгна назад. Накуцваше. Вече нямаше къде да бърза, но пък и не биваше да се бави. Всеки момент щеше да пристигне милицията и тогава какво — да им показва удостоверението си ли?

Колкото до преследването — да го продължава вече нямаше никакъв смисъл. Маздата сигурно вече фучеше надалече по крайбрежната улица или по Кутузовски проспект. Щяха да я зарежат при първа възможност — сто на сто беше крадена, така че дори милицията да я намереше, нямаше да стигне до нищо. Да не говорим, че разследването на Громов беше частно и лично и че не му се занимаваше с мащабни операции.

До жигулито го очакваха трима „братоци“ — жадуваха разплата. Громов изобщо нямаше представа но кого точно от тях е счупил пръста

мимоходом, така че ги огледа общо, за да разберат, че няма нищо срещу никого конкретно. Единият от тримата отвори уста, но като видя револвера в ръката му, я затвори толкова бързо, че сигурно си остърга зъбния емайл.

— И какво сега? — попита Громов, докато прибираше револвера под сакото си. — Ще си мешаме ли шапките?

Желанието му да фрасне някого в муцуната беше толкова ясно изписано в очите му, че той така и не дочака отговор. Средният пръст на истецата — вдигнат пред очите му, подпухнал и вече посиняващ — моментално се сви, за да не бъде приет за известния обиден жест. Мутрите бързо се прибраха в беемвето — очевидно си спомниха, че ги чакат различни неотложни работи.

Громов също се качи в колата си, запали двигателя и се загледа намръщено напред. Колите се движеха на тласъци, спираха през метър-два. Громов се мъчеше да гледа над святкащите в очите му габарити, но въпреки това всичко пред очите му трепкаше. С всяка минута разнокалибрени светлинни ставаха все по-ярки, а наоколо — все по-тъмно. Тъмно като в душата му. Най-после се измъкна от задръстването и подкара към Северно Измайлово. Трябваше да намери Регина Северцева — и то преди да я постигне участта на майка ѝ. Явно като се беше намесил активно в събитията, беше бръкнал в гнездото на осите. И някой беше решил да се отърве от всички свидетели на престъплението — волни и неволни. А ако се съдеше по стрелбата в магазина и взривовите на практика в самия център на Москва, този някой беше настроен много решително.

Громов възнамеряваше да се добере до Регина с помощта на ключовете в чантата на майка ѝ. А после вече може би щеше да намери и ключ към самото момиче и към загадъчния Валентин. Още не го беше виждал тоя преуспяващ бизнесмен с военна стойка и хусарски мустаци, но наистина държеше да се полюбува на това чудо на природата.

ГЛАВА 13

ПОКАНА ЗА ПЪТЕШЕСТВИЕ

Регина повлече чехлите си по коридора, влезе в стаята и се тръшна на канапето. Току-що беше изпушила на балкона две цигари една след друга и понеже това не бе довело до никакво удоволствие, сега не знаеше какво да прави.

Прическата ѝ беше на малки масурчета и по очертание напомняше на главата на египетския сфинкс. Цветът на косата ѝ не се поддаваше на еднозначно определение, все едно беше експериментирала с него многократно, без така и да направи окончателния си избор. В краищата на косата ѝ преобладаваше тъмножълт оттенък, отстрани беше червена, а на темето — тъмна. Точно по тази причина, когато Регина се самоопределяше като тъмноруса, никой не спореше с нея. И без това нямаше по-подходящи определения.

Затова пък с очите ѝ всичко беше ясно — бяха си кафяви. Големи, красиви, но прекалено кръгли според нея. Опитите да им придаде източна издълженост с помощта на какви ли не козметични хитринки бяха нискоефективни. Затова си беше изградила навика да ги присвива, все едно е късогледа, особено когато събеседникът ѝ ѝ харесваше. Освен това и лекичко отваряше уста — беше убедена, че така става два пъти по-привлекателна, а не два пъти по-тъпо изглеждаща.

В тези номерца с физиономията всъщност нямаше никаква необходимост. Мъжете, и млади, и стари, кълвяха независимо дали присвиваше очи, или не. И бяха готови да я обичат дори ако е със стиснати устни, понеже тъкмо устните не играеха кой знае каква роля във външността ѝ. Като всяка млада жена, и нея почваха да я изучават от краката, после я галеха с очи по-нагоре — и ѝ гледаха муцката най-накрая. С фигура като нейната тя би имала невероятен успех сред противоположния пол дори ако изобщо нямаше глава. Главата всъщност в някои случаи даже ѝ пречеше. Тоест ако не главата —

езикът. Регина не беше първа дружка с него, както се казва, и той ѝ отговаряше със същото, като често ръсеше такива неща, че чак на нея ѝ ставаше неудобно.

В момента тя мълчеше и затова изглеждаше много мила и дори очарователна, както успяват да изглеждат всички деветнайсетгодишни девойки без никакви усилия от тяхна страна. Миниатюрни прашки и нежнорозово потниче сутиен — само с това беше облечена. С други думи — минимум дрешки, както и минимум комплекси и житейски опит. Пред такъв арсенал не предат никакви зрели красавици. А пък и ако краката ти растат направо от сливиците и циците ти са щръкнали дори като си легнала, нямаш никакви проблеми с ухажорите. Пей сърце — и на себе си, и на околните!

Тя обаче не изглеждаше щастлива, дори напротив. Току потръпваше, прегръщаше раменете си с ръце и редеше всички известни ѝ псувни. И освен това настръхваше цялата и зърната на гърдите ѝ под розовото потниче набъбваха като грахчета. Позите, в които се въртеше на канапето, изглеждаха съблазнителни само на пръв поглед. Ако човек се вгледаше по-внимателно, можеше да види, че всъщност нещо я мъчи — и то силно.

— Уф! — съскаше Регина. — Оххх! Не мога повече! Не мога!...

Удари няколко пъти с тила си облегалката на дивана, но това не ѝ помогна. За сметка на това, когато телефонът в антрето иззвъня, скочи натам с такава скорост, че насмалко да се изхлузи от оскъдните си дрешки.

— Ало? — викна в слушалката. — Ало!!!

— Регина? — отговори слушалката. — Как си, скъпа?

— Валя! — възкликна тя.

— Не съм ти Валя — срязва я той. — Валя е женско име. Колко пъти да ти го повтарям?

— Добре де, добре — бързо каза тя. — Няма ли да дойдеш най-после? Не издържам вече! Направо съм на нокти!

— Ами направи си маникюра тогава. — Той се засмя и в гласа му пролича, че току-що си е похапнал добре, като преди това си е пийнал две-три за апетит и храносмилане.

— Маникюрът ли? — Регина също се засмя, все едно беше чула нещо много смешно, и палаво попита? — А после? Да седна да бродирам ли?

— Може — добродушно разреши Валентин. — Само гледай да не се боцнеш.

При тези думи Регина направо подскочи и викна:

— Не издържам вече! Нали каза, че... че нямало никакъв такъв... страничен ефект де!

— Няма — увери я Валентин. — Защо, зле ли ти е?

— Ужас! Всичко ме боли, езикът ми е пресъхнал...

— Ами прехапи си го.

— Стига си ми се подигравал!

— Хм. Не знам, не знам... Да не си настинала? Гърло боли ли те?

— Какво гърло бе! Доза ми трябва! Вчера взех последната марка и днеска направо не ме свърта... Направо ми иде да се дръгна!

— Тъй ли? — весело попита Валентин. — И къде по-точно?

— Ох, престани! Зле ми е, не разбираш ли?!

Слушалката засумтя замислено, после Валентин каза:

— Може пък да е индивидуално. Рядко се случва, разбира се, но... — Помълча малко и решително добави: — Значи край, малката. Мислех да ти кажа къде има още, обаче при това положение...

— Къде? — Пръстите на Регина стиснаха слушалката до болка.

Преди да замине, Валентин ѝ беше оставил седем най-обикновени на вид пощенски марки с картинка на русалка. На обратната им страна обаче нямаше лепило, а ЛСД. След като го оближеше, Регина влизаше в друго, райско измерение — и всеки път ѝ беше все по-трудно да се върне от него в нормалния свят. За пръв път беше опитала наркотик преди година, но тогава ѝ беше прекалено скъп, а и се намираше трудно, така че не повтори. Да се боцка я беше страх, заради иглата може би, тревата нещо не я влечеше, а кокаин опита само веднъж и преживя наяве такива кошмари, че изобщо не помисли да пробва пак. С други думи, за нея си беше ЛСД-то, а пък Валентин винаги имаше ЛСД. Лично той никога не посягаше към него — обясняваше, че тя го дървела повече от какъвто и да било наркотик. Но я снабдяваше редовно, като винаги я предупреждаваше да внимава да не го взима, когато е с родителите си.

Доскоро Регина си мислеше, че този „елитен“ наркотик дава само удоволствие и че всички гадни моменти са за ония, които се боцкат. Вече ѝ ставаше ясно, че се е заблуждавала. В момента обаче

това нямаше никакво значение за нея. Значение имаше единствено поредната доза ЛСД.

— Къде? — повтори тя. Устата ѝ беше съвсем пресъхнала.

Известно време слушалката само пукаше и прашчеше. Най-после Валентин неохотно каза:

— Оня плейър, дето ти го подарих, преди да замина...

— Да! — възкликна Регина нетърпеливо. — Каза ми да не го вадя. Бил изненада.

— Е, вече може да го извадиш. — Валентин въздъхна. — И бегом при телефона. Ама наистина бегом. Обаждам ти се по мобилен — пари са това.

— Ясно! Ей сегичка!

Наясно вече с изненадата, Регина изтича в стаята си и отвори прозрачната кутия на плейъра. Толкова бързаше, че скъса меката му гофрирана опаковка със зъби.

— Нищо Няма, Валентино — викна в слушалката, щом пак дотича до телефона. Нищичко!

И изплю парченце от опаковката на пода.

— Аз да не съм ти Рудолф Валентино? — викна той в ухото ѝ. — Стига с тия идиотщини!

— Добре де, добре! — бързо каза Регина. — Без да искам. Какво сега?

— Сега елементарно — изсумтя Валентин. — НЗ-то е в отделението за батериите... Намери ли го?

— НЗ-то ли? — попита Регина, докато вдигаше с нокът пластмасовото капаче. — Това пък какво е? Не съм го опитвала.

— НЗ значи неприкосновен запас. Незабравка му казваме.

— Кои му казвате така? — Гласът ѝ потрепна от любопитство, но това любопитство беше предизвикано единствено от намереното под капачето. В шепата ѝ се търкулнаха десет прозрачни кехлибарени топченца, изтръскани от малко флаконче. Тя ги гледаше жадно, устата ѝ постепенно се пълнеше със слюнка.

— Няма значение — отсече Валентин. — Казвай: доволна ли си сега?

— Ами да де — каза Регина. — Жестоко! Какво е това?

— Точно каквото ти трябва.

— Защо е на хапчета?

— Защото е специална доставка — обясни Валентин, в гласа му звучеше превъзходство. — Взимат го само тузарите. Разните там артисти и поп звезди... водещите на любимия ти Ем Ти Ви също. Изобщо не излизат пред камера без доза.

— Сериозно? — усъмни се Регина. Не си представяше как ще се натъпчеш с ЛСД и ще си говориш със зрителите. Вярно, че понякога монолозите на водещите бяха доста несвързани, ама не чак до такава степен.

— Казах ти — специална доставка — малко ядосано повтори Валентин. — Високо качество, обаче със слаба концентрация, та да не те замайва съвсем.

— Аха — каза Регина малко унило. — Със слаба оркестра... Боклук значи.

— Ти си... — кипна Валентин, но изведнъж се разкашля и продължи със съвсем друг тон, почти нежно: — Този вид ЛСД е най-чистият, миличка. Едно хапче и цял ден ще си бодра и весела.

— Аха — кисело отвърна Регина. — Ами ако глътна две?

— Е, тогава ефектът ще е по-силен, разбира се. Но пак без никакви гадории. Честно.

— А три?

— Виж, три вече са много — строго каза Валентин. — Три — в никакъв случай.

— Да де, разбрах — увери го Регина. — Просто попитах.

— Само едничко, разбрахме ли се?

— Да. — Регина остави в шепата си три хапченца и прибора останалите във флакончето.

— В краен случай две — продължи Валентин.

— Две — послушно повтори Регина, лапна трите хапченца и се усмихна почти сладострастно, въпреки че не усети дори намек за какъвто и да било вкус.

— И майка ти да не усети нищо, нали? Как е тя впрочем? Много ли тъгува?

— Да — отвърна Регина; вече слушаше не толкова събеседника си, колкото жуженето, което внезапно се беше появило в ушите ѝ. — Заедно си тъгуваме, съвместно. Плачем си и така нататък. А бе — скърбим по цял ден.

— Добре.

— Кое му е „добрето“?

— Искам да кажа, добре е, че сте заедно в този толкова труден за вас момент. Трябва да оказваш подкрепа на майка си — наставнически продължи Валентин. — Тя вече не е млада, възпитана е в комунистическите идеали, добра е, но е изнервена. Представяш ли си какво ще стане, ако разбере, че взимаш наркотици?

— Ужас! — Гласът ѝ се стори невероятно звучен и дълбок и тя не можа да се сдържи да не повтори: — Ужас! Мама обаче ще се прибере чак довечера и значи имам време за една дозичка... Та да не мисля за татко.

„И утре ще направя същото — довърши наум. — И вдругиден. А после? Ще тръгна да обикалям по улиците ли?...“

Валентин, все едно прочел мислите ѝ, каза:

— Добре, няма да ти преча. Почивай си сега. Скоро ще дойда. Най-вероятно в неделя.

— Ще те чакам — каза Регина с неочаквана дори за самата нея пламенност. — Наистина.

— Чакай ме, ще дойда аз — цитира Валентин и кой знае защо, се позасмя.

Овалното огледало на стената в антрето неизвестно защо показва на Регина не собственото ѝ отражение, а някаква калейдоскопична картина: някаква жълта джунгла, върволица огромни люлякови слонове и зелено небе със светлолимонени облаци. Момчето, което вървеше най-отзад на кервана — беше виолетово, с оранжев тюрбан с пауново перо — се обърна и ѝ махна с ръка:

— Чао, хубавице!

— Отиваш ли си? — Регина се натъжи. Момчето беше толкова симпатично... и съвсем голо. Доця ѝ се да го попипа и тук, и там... и навсякъде.

— Да, трябва. Хиляди целувки, мила — каза момчето с нисък баритон и измъкна отнякъде от искрящото пространство мъничка свирка.

И засвири на нея монотонна, но омагьосваща мелодия — „Ту... ту... ту...“

— Толкова си хубав — прошепна Регина. — Очите ти са като слънца. Искам с теб.

— Тогава танцувай. И ще си любимата ми пастирка. Чуваш ли колко мамещо свири свирката ми?

— Чувам...

Последвалото поведение на Регина не би се сторило странно може би единствено на обитателите на някоя психиатрична клиника. Тя затвори телефона и танцувайки трмаво, отиде от антрето в дневната, като по пътя съблече и малкото, което носеше, замърмори нещо неразбрано, влезе в стаята си, изстена и легна по гръб — едва успя да се намести в тясното пространство между канапето, стола и бюрото. Дясната ѝ ръка прегръщаше през кръста някакъв невидим, а лявата го галеше по косата. И когато невидимият, без да губи време, проникна грубо в нея и почти я разчекна, Регина се затресе в конвулсии на пода и закрещя:

— Ааааааа!... Ааа... аа... ааа!...

Работният ден още не беше свършил и единственото лице, което можеше да чуе страстните ѝ вопли, беше глухата баба от съседния апартамент, която ги взе за кучешки лай. Иначе някой сто на сто щеше да се обади на милицията, че в блока се извършва убийство.

Всъщност си беше точно това.

Люлякова улица, колкото и да е странно, изцяло отговаряше на името си. Само живущите на нея не му пасваха. Най-романтичният образ в района се оказа някакъв пияндур, който наново и наново почваше първия куплет на „Подмосковние вечера“ — щом стигнеше до реката, която хем се тече, хем не тече, начеваше отначало. Да е повредена плоча — да я счупиш, обаче не иде току-така да чупиш главата на жив човек.

Останалите обитатели на двора, в който Громов паркира жигулито, не проявяваха музикални наклонности. На остатъците от детската площадка лениво псуваха няколко хулиганчета, на оцелелите пейки до входовете си шепнеха бабки и се оглеждаха предпазливо. Младежите очевидно обсъждаха колко гот ще си изкарат тази вечер и целия си живот оттук нататък, а бабите също така очевидно скърбяха за толкова бързо отминалите години. Общото между тях не беше повече, отколкото между палави кутрета и древни рептилии.

Панелните гаражи бяха изпъстрени с мръсни думи и също толкова кратки названия на рок групи, контейнерите за боклук воняха. До падането на мрака оставаше малко повече от половин час, но на небесния свод вече блещукаше първата звезда и да ѝ се любува човек беше много по-приятно, отколкото да оглежда унилия градски пейзаж.

Громов неохотно откъсна поглед от небосвода и тръгна към първи вход на блок 59-Б. Ако до него непохватно пристъпваше известният Уотсън и държеше да си изясни защо Громов е избрал тъкмо този вход, а не някой друг, майорът можеше да го омае с приказки за дедукцията и индукцията — но и без тях беше абсолютно сигурен, че дванайсети апартамент в тази пететажна панелка може да е единствено в първи вход.

Мина покрай разбитите пощенски кутии и тръгна по тясното стълбище — стъпалата изглеждаха така, сякаш някой ги е гризал през едно. Между първия и втория етаж научи, че БУБО Е ПЕДАЛ, а на третия се изясни, че освен това е ЛЕЗБИЕЦ. Пак там се озова пред вратата, която търсеше — тапицирана с изкуствена кожа, със златисти кабарчета между баклавичките.

Громов се възползва от ключовете на покойната Северцева, отключи и изрита вратата, като предвидливо изчака миг-два на площадката. И чак след като се увери, че от апартамента не се донасят никакви подозрителни звуци, тикна в антрето револвера си и го последва, като тихичко затвори.

Само две крачки му бяха необходими да мине през антрето с олющената закачалка. В банята нямаше нищо неочаквано — само червеникавокафява от ръжда клозетна чиния. В кухнята също нямаше жива душа, пък и тук биха могли да се скрият само хлебарки — всъщност те го направиха веднага щом влезе.

Преходът от кухнята в дневната не му отне много време — панелките се славят с това, че спестяват на посетителите си излишни движения. Без да пали лампата, Громов побутна с крак нещо захвърлено на пода и си помисли, че жените се разделят точно с тези части от тоалета си единствено при определени обстоятелства. Да не би да беше извадил късмет да намери Регина заедно с щедрия ѝ годеник?

И тъкмо щеше да се учуди на абсолютната тишина, която не се връзваше много с това му предположение, когато от съседната стая долетяха звуци за признаци на живот. Отначало се чу някакво тропане — все едно някой беше бутнал стол или го отместваше.

Громов отскочи и вдигна револвера — и в същия миг чу бързо бърборене. Гласът беше женски. И жената или бълнуваше, или се задъхваше от страст:

— *Мили Кришна, защо си си сложил толкова много украшения... Антаванта име деха... Асми... Ахам...*

На звук пламенният шепот го докарваше на санскрит. Громов досега не беше чувал чак толкова екзотичен начин на изразяване на чувства. Но още повече го учуди това, че никакъв мъж не отговаряше на страстните призови на жената. Нито Кришна, към когото се обръщаше, нито Валентин — никой...

— *Антах арамах!* — умоляващо стенеше тя. — *Ела! Ела в мен!*

Напразно. Никакъв отговор. Нямаше кой да ѝ се притече на помощ освен Громов. Той пристъпи безшумно в полумрака, влезе в стаята, откъдето се носеха тези странни стонове, и като се убеди, че освен просналата се право на пода девойка в нея няма никого, светна настолната лампа и поклати укорително глава.

Регина — понеже това трябваше да е Регина все пак — изобщо не реагира на появата на непознат мъж. Беше не само без дрехи, но и без съзнание — и очевидно се намираше някъде много, много далеч. Или на седмото небе, или в седмия кръг на ада. Или в пресечната им точка.

— Пак сме се надрусали значи — въздъхна Громов. — И то яко.

Провери пулса ѝ, погледна и под клепачите ѝ и се убеди окончателно, че е свидетел на класически наркотранс. При това едва ли предизвикан от амфетамин или някакъв евтин боклук — след тях човек не лежи на пода като парцал, а дори напротив, става прекалено енергичен.

Значи не е стимулатор, мислеше Громов. Гледаше момичето, но не изпускаше от поглед и вратата. Какво друго от богатия асортимент? Кокаин? Морфин? Хероин? По ръцете на момичето нямаше следи от игла. Той пипна носа ѝ и установи, че ноздрите ѝ са сухи и топли, значи не беше и кокаин, от него винаги текат сополи. Освен това очите

й бяха съвсем подбелени, дори зениците ѝ не се виждаха, което не беше характерно за нормалните морфинисти...

— С какъв боклук си се надрусало, детенце? — попита Громов на глас.

Гръбнакът на Регина се изви като дъга, после тя отново се тръшна на килима. Едва ли се чувстваше по-добре от риба на сухо. И също толкова можеше да общува с хора.

— Ясно, ясно... — измърмори Громов. — Разширяваме си съзнанието.

На бюрото, върху няколко тетрадки, имаше студентска книжка. На снимката в нея беше същото това момиче, което в момента изобщо не знаеше, че е Регина Григориевна Северцева, на деветнайсет години. Накъдрена на масурчета, прави вежди, издължена брадичка. Само дето на снимката Регина беше облечена и вменяема, с което изгодно се различаваше от оригинала си на пода.

Громов я огледа, реши, че в чист вид е малко прекалено предизвикателна, отвори гардероба, намери някаква нощничка със сладко патенце отпред и с малко ругатни и доста усилия натика Регина в нея. После я вдигна на канапето и критично огледа резултата от действията си. Краката на Регина бяха дълги, а нощничката — къса, така че видът ѝ все още не беше изцяло благопристоен. Но пък не му отвличаше вниманието чак толкова, колкото допреди малко.

Громов огледа стаята и не видя нищо подозрително. Тръгна бавно из апартамента, като продължаваше търсенето, и скоро държеше малко кръгло флаконче — намери го в антрето. Седемте кръгли кехлибарени хапченца в него изясниха ситуацията. Всичките бяха белязани с латинската буква L. Че даже и фирма, моля ви се. Той изруга и нея, и създателите ѝ.

Като офицер от ФСС, Громов беше запознат с всички видове оръжие и начини на убийство на света. Дилизергиновата киселина беше именно оръдие за унищожение, при това все по-масово. Беше пратила на онзи свят не по-малко хора от цианкалия. При това беше много по-коварна. С цианкалий се тровят единствено нещастници, които виждат единствения изход в смъртта. А ЛСД гълтат доброволно онези, които искат да изпитат цялата пълнота на живота. Равносметката е еднаква. С тази разлика, че вторите получават мъничка отсрочка.

ЛСД е вещество без вкус и мирис само за непосветените. По време на „пътешествията“ си потребителите му вдишват какви ли не аромати и се наслаждават на безбройни вкусови оттенъци. Чуват прекрасна музика, виждат райски пейзажи, общуват директно с боговете. При което отстрани изглеждат абсолютни боклуци. И много скоро стават такива.

Докато гледаше замислено отровните хапчета в шепата си, Громов си спомни оперативната сводка, според която в Москва се беше появила особена разновидност на ЛСД, която пораждаше моментална физиологическа и психологическа зависимост. LSD-EX. Ужасно нещо. Наивните новаци, уплашени от „боцкането“, си мислеха, че да се друсат орално им гарантира свобода на избор. Илюзиите им обаче умираха още след първата доза и им оставаше само един избор — или веднага да търсят нова доза ЛСД-ЕКС, или да изчакаят в мъки един-два часа. Това им беше то свободата на избора. Най-вероятно изглеждаше, че второкурсничката Регина е примамена към този скъп наркотик от благодетеля на семейство Северцеви, онзи с мустаците и със звучното име Валентин. На предприемчивия предприемач това му беше много изгодно. Дори да нямаше никакво отношение към термоса с взрива, едно младо момиче попадаше изцяло под негово влияние, при това момиче с фигура, за каквато си мечтаят повечето мъже на средна възраст. Винаги на разположение. Много по-евтино, отколкото да издържаш красива любовница или редовно да плащаш за услугите на първокласна проститутка.

Интуитивно обаче Громов се досещаше, че с помощта на ЛСД Валентин удовлетворява не само сексуалните си фантазии. Попадналата под влиянието му и изгубила всякакъв контрол върху себе си Регина преспокойно би се съгласила да завре в багажа на любимия си татко съответното „сувенирче“, без изобщо да има представа колко жестоко всъщност му го завира. А би могла да го направи и съвсем съзнателно, понеже човек, чиито мисли са съсредоточени изцяло върху това как и откъде да си намери следващата доза, е способен на всичко.

Как обаче да се стигне до този Валентин, чиято личност предизвикваше у Громов все по-голям интерес? Нямаше никакъв смисъл да чака да разпитва Регина — тя можеше да се свести и да стане вменяема чак сутринта. Така че Громов си зададе един

елементарен въпрос: по какъв начин Валентин или някой друг е контролирал семейство Северцеви, за да изчака удобния случай? Дали въпросният Валентин е използвал откъслечни сведения за предстоящите полети на пилота, сведения, получавани между другото от съпругата му и от дъщеря му? Не би ли било по-добре да разчита на по-сигурни източници на информация?

И още преди тази мисъл да се оформи докрай в главата му, Громов вече протягаше ръка към телефона на шкафчето в антрето. През последните години бяха изобретени какви ли не уреди за подслушване, но така и не беше измислено нищо по-просто, икономично и сигурно от едновременния начин да си в курса на събитията. Едно тикнато в телефона микрофонче не се нуждае от специално захранване, а освен това позволява да се подслушват както разговорите в помещението, така и онези, които водиш с външния свят. Щеше да е наистина странно, ако Валентин Мезенцев не беше сложил „бръмбар“ в телефона на Северцеви.

И точно така се оказа. Щом видя какво има в слушалката, Громов намигна заговорнически на отражението си в огледалото. Беше на вярна следа. Заложеният капан го потвърждаваше. Оставаше му само да подмами в него онези, които го бяха заложили.

Громов се замисли за няколко телефона и спря избора си на журналиста Балаболин. Сам по себе си борецът за свобода на печатното слово изобщо не го интересуваше. В случая от Балаболин се изискваше само едно: да не затваря веднага и да поддържа с Громов някакво подобие на диалог. При това изобщо нямаше значение дали ще разбира за какво става дума. Важното беше да разбират онези, които подслушваха телефона на Северцеви. Представлението щеше да е специално за тях. И им гарантираше всичко освен приятно прекарване.

Двайсет и шест годишният Дмитрий Викторович Балаболин, известен на читателите под псевдонима Москвин, страдаше на първо място от остър и продължителен пристъп на самобичуване, на второ — от ревност и чак най-накрая — от махмурлук. Балаболин падна в неравната битка с алкохола, започнала след разпита в Лубянка, някъде към пет следобед и сега, след кошмарен сън, беше абсолютно скапан. Много добре беше направил, че не беше отишъл днес в редакцията.

Току-виж се раздрънkal на пияна глава за позора си. А така само той знаеше що за пропаднал тип е. Да преживяваш унижението сам все пак е по-лесно, макар и също толкова гадно.

— Боклук! — каза Балаболин, взрян в почти опразнената водка на кухненската маса. — Абсолютен боклук!

Нямаше предвид напитката, която, впрочем, наистина си беше боклук, сиреч менте, дори не и самия себе си, а законната си съпруга, трийсетинагодишна дебеланка с две различни по обем гърди и бенка на най-интимното място. Трудно е да мразиш самия себе си. В подобни ситуации е по-удобно да използваш за обект на омразата си собствената си съпруга.

Днес по обяд Балаболина беше долетяла от Истанбул с пет огромни сака, пълни със стандартната стока за средна търговка, базирана едно ниво над пазарските сергии. Докато тя, образно казано, отръскваше прахта от странстванията си в банята, вече люшкацията се Балаболин набързо прегледа личния й багаж и прежълтя, като видя в чантичката й една опаковка презервативи. Окончателно го довърши това, че един липсваше, което го доведе до най-черни предположения.

Разпитът, който проведе, продължи около шест минути. Още на втората съпругата му демонстрира колко удобно е да си държи човек банкнотите, след като ги навие на тръбичка, разбира се, в презерватив, и дори му показва къде точно крие недекларираната валута, докато минава през митнически контрол. От 15:04 до 15:07 Балаболин слушаше с непроницаема физиономия обясненията по този повод, в 15:07:30 кимна, сякаш се съгласяваше с изслушаните доводи, а в следващата секунда пак го изпълниха съмнения и тресна на жена си два шамара — първия отляво, втория — отдясно.

Сега жена му беше у сестра си, не искаше да говори с него по телефона и следователно Балаболин можеше да адресира интересувашите го въпроси единствено към стените на жилището си — по избор. С което всъщност се занимаваше от доста време, като нанасяше непоправими увреждания и на организма си, и на централната си нервна система. Сънят му, както вече споменахме, изобщо не му помогна. Вместо обаче да хапне нещо или поне да пие чай, той излока останалата водка, вкопчи се в плота на масата и лицето му се сгърчи.

Точно в това положение го свари иззвъняването на телефона.

— Да — изръмжа той в слушалката, след като по неизвестен начин успя да се справи с надигналата се в гърлото му горчилка.

— Балаболин? — попита смътно познат мъжки глас.

— К'во? — Тази вечер обикновено словоохотливият репортер предпочиташе да използва кратички, дори едносрични думи, даже междуметия, ако питаха него.

— Намерих я — заяви гласът.

— Коя? — Балаболин объркано свали слушалката от ухото си и погледна дупчиците ѝ, сякаш се надяваше да види през тях кой се обажда. Не видя и върна слушалката в изходно положение.

— Знаеш коя — каза слушалката. — В момента не е в състояние да отговаря на каквито и да било въпроси, но скоро ще е готова да даде показания.

— Показания — повтори Балаболин. Внезапно си спомни безбройните истории за делира, особено при хора, които пият сами. По-рано тия неща му се струваха смешни. Днес не бяха.

— Именно — продължи непознатият с нетърпящ възражения тон. — Предай по каналите си да дойдат да ни вземат след два часа. Аз междувременно ще претърся всичко на място.

— Добре — послушно каза Балаболин, но изведнъж се стресна, подскочи и дори бутна едно столче. — На кого да предам бе? Кой се обажда?

— Стига си се правил на идиот, Дима — прекъсна го все познатият глас. — Забрави ли за готовността си да ни сътрудничиш?

— Обещахте да ме оставите на мира, междувпрочем! — Гласът на Балаболин мина към фалцет. Внезапно пред очите му изникна мазето, където днес беше преживял толкова страхове и унижения; спомни си дулото на револвера, от което всеки миг можеше да излети куршум. За всеки случай дори поотдръпна слушалката от ухото си.

— Без пазарлъци! — каза слушалката. — Действай. И то веднага. Иначе...

Слушалката изщрака и връзката прекъсна. Обърканият Балаболин я сложи предпазливо на вилката, после погледна отражението си в тъмния прозорец и му заяви, че изобщо няма да ходи да купува още пиене. Даже биричка. Понеже в тоя живот има нощи, през които е по-добре да си седиш вкъщи.

Но това странно обаждане обърка не само него. Далече-далече от апартамента на журналиста се раздвижиха други, съвсем различни хора: напрегнати, трезви, решителни. След малко вече летяха с една кола към Северно Измайлово и думите, които си разменяха по пътя, бяха много по-малко от патроните в пълнителите на късите им автомати.

ГЛАВА 14

ДА НЕ СЕ ПРОТОКОЛИРА

Громов седеше в колата и не откъсваше очи от входа, в който според преценката му трябваше да нахълтат неканените гости. Беше им оставил минимално време за размисъл, подготовка и път — някакви си два часа. Същите два часа обаче му бяха предостатъчни да се подготви за срещата.

Всички прозорци на апартамента на Северцеви светеха гостоприемно, също като десетките други. От отворените балконски врати на съседните апартаменти се носеше възбуденият глас на спортен коментатор. От време на време той възклищаваше трагически, един път даже задюдюка като индианец. Впечатлението беше, че не коментира футболна среща, за която всички ще забравят още утре, а някакво епохално събитие. Юбилейния щурм на Грозни от федералните войски например.

Громов за стотен път размачка цигарата с пръсти и я прибра в кутията. Не можеше да запали, докато чакаше в засада, за да не се издаде с огънчето. Върху номерата на жигулито му бяха лепнати черни лентички изолирбанд. Отдалече буквите и цифрите си изглеждаха съвсем нормално, но отблизо наподобяваха неразбираем шумерски клинопис. Единствено някой гений би успял да се ориентира в главоблъсканицата им и да я възстанови. Една от разликите между гениите и обикновените хора обаче е тъкмо в това, че гениите не зяпат из дворовете, понеже си имат друга работа. Така че Громов си беше осигурил инкогнитото. И беше почти сто процента сигурен, че скорошната среща в студената враждебна обстановка на двора няма да се протоколира от сътрудниците на милицията.

Да натика Регина в колата се оказа дори по-сложно, отколкото да я смъкне от третия етаж. Тя непрекъснато се опитваше да се изхлузи от нощничката си и докато се справяше със съпротивата на отпуснатото ѝ безчувствено тяло, Громов за пръв път през живота си съжали, че си има работа с момиче с толкова дълги крака.

Сега Регина лежеше на задната седалка и дишаше тежко. Ако човек не се обърнеше да я погледне, можеше да си помисли, че зад него има голямо рошаво куче, което едва понася жегата на августовската нощ. Громов с всяка минута все повече се тревожеше за състоянието на момичето. Особено когато тежкото дишане на Регина спираше за по трийсетина секунди, че и за повече.

— Тъпачка с тъпачка! — изсумтя той. — Защо се убиваш сама? Бездруго има много кандидати за тая работа!

Когато на пушача му се налага дълго да не пали цигара, обикновено се изнервя и е склонен да проявява нетърпимост към чуждите недостатъци. И да обвинява и поучава. Не току-така най-добрите праведници са ония, които се подлагат на какви ли не лишения и мъки.

Мъченията не продължиха много. Щом една западна кола влезе в двора и бавно подкара покрай блока, за да намери къде да паркира, Громов остави цигарите на мира. Време беше ръцете му да се заемат с нещо доста по-важно. С презаредения „Смит и Уесън“.

Известно време от очуканото старо волво не слезе никой. Новопристигналите вероятно оглеждаха обстановката и се съвещаваха за последно. Плановете им не бяха тайна за Громов. Отрядът беше пристигнал, за да изпълни смъртната присъда на Регина Северцева. Първо бащата, после майката, сега беше дошъл редът и на дъщерята. От една страна, това беше жалко. От друга — създаваше увереност, че нещата все пак ще се разплетат. Бяха дошли да убият Регина веднага щом бяха научили, че Громов разчита да получи от нея някакви показания. А това означаваше, че момичето наистина знае нещо. Още една причина Громов да се погрижи Регина да си остане цяла и невредима.

Вратите на волвото се отвориха и двама яки мъжаги с широки якета тръгнаха към входа, като поглеждаха осветените прозорци на апартамента на Северцеви. Хлътнаха в тъмното стълбище. В колата, изглежда, остана само шофьорът — при това без да гаси двигателя. Волвото беше само на десетина метра от Громов.

Ако се съдеше по телосложението на посетителите, бяха свикнали да боравят с щанги, а не с шперцове. В случай обаче, че имаха ключове от апартамента, Громов се беше застраховал — беше

счупил ключа на Северцева в ключалката. По този начин разполагаше с около седем минути. Надяваше се да се справи за пет.

Измъкна се от жигулито, отпусна рамене и като размахваше ръце като крила, подвижна с тъничък гласец:

— Ей, приятел!

— Какво искаш бе? — Шофьорът на волвото го изглежда нащрек; в първия момент като че ли посегна да извади оръжие, но приближаващият се към него чичка му се стори по-скоро комичен, отколкото опасен и оръжието така и не се появи.

— Толкова ли е сложно да я спреш тая кола? — попита Громов заядливо.

— К'во ти влиза работата пък на тебе? — изръмжа младежът.

Беше със съвсем светла коса и много бяла кожа и приличаше на скандинавец. И освен това на бандита, който беше носил маската на Кинг Конг. Във всеки случай поне опряната му на спуснатия прозорец ръка имаше същия мускулатурен релеф.

— Ами замърсява се околната среда! — Громов тропна с крак, за да се разбере, че е изключително възмутен от незаинтересоваността на събеседника си от този важен проблем. — Тровите атмосферата! Безобразие!

— Я се разкарай! — процеди младежът с половин уста. Другата половина беше заета да дъвче клечка за зъби — любимото занимание на американските екшън герои.

— Първо изключете двигателя! — заяви Громов с онази тъпа настойчивост, която не може да не ядоса никой нормален човек. Особено човек с обиколка на бицепсите поне половин метър.

— Ей сегичка тебе ще те изключа, чичка — заплаши го младежът с ръцете бедра.

— Така значи?

— Точно така!

— Не искате с добро значи?

— Не искам — потвърди младежът и се ухили гадно.

— Тогава... Тогава... На! — Громов бързо отвъртя огледалото на волвото, тикна го под носа на шофьора, все едно му предлагаше да го огледа хубавичко и да го запомни, след което го хвърли в мрака.

— Ей! — ревна младежът, смаян от подобно нахалство. Клечката за зъби по чудо не се счупи между стиснатите му зъби и сега сочеше

право в Громов.

Други думи младежът не можа да намери и буквално изскочи от колата като тапа на добре раздрусано шампанско. Беше побелял от ярост и приличаше дори не на скандинавец, а на призрака на някой войнствен викинг. Въпреки че в древна Спарта например нямаше да го вземат войник — в Спарта били на мнение, че онзи, който бледнее в битка, не е никакъв воин.

— Падна ли ми, маймунски сине — мило каза Громов.

Сега, очи в очи с противника, той мигом се преобрази. Очите на младежа се ококориха, напълниха се със закъсняло разбиране. Очевидно беше, че е познал Громов, че е загрял, че той не току-така е тук, и сега възнамеряваше да поправи грешката си.

— Х-ха! — Блондинът изрита напред с непреодолима сила, достъпна може би единствено на машинен вал. Ако целта му беше само да покаже на Громов грайфера на внушителната си маратонка — постигна я. Ако ли пък беше някаква друга, просто не му остана време за втори опит.

Беше редът на Громов да удря, а той ги умееше тия неща. Нацели юмрука си малко над клечката за зъби, в промеждутъка между носа на противника си и горната му устна. Там всички си имат едно тайно копченце, което работи само в режим „ИЗКЛ“. Продължителността на изключването е пряко пропорционална на силата на натискане на копчето, за което Громов съответно се постара.

От това, че младежът все пак показва някаква реакция и дори потръпна, можеше да се съди, че има или черен пояс по карате, или разряд в бокса. Но това не беше достатъчно, за да парира излетелия от полумрака юмрук с издадено напред кокалче на средния пръст. Спортното му минало не му помогна и да се задържи на крака, след като получи светкавичен удар във въпросната точка.

Колкото до клечката за зъби, по времето на рухването на собственика ѝ на земята тя изчезна безследно. Можеше просто да е паднала, но Громов се надяваше, че противникът му просто я е глътнал. Дори мъничко съжали, че младежът не беше решил да се украси с някой още по-мъжествен атрибут. Пура например, дълга и дебела.

Громов цъкна съкрушено с език и се наведе над поваления враг.

По балконите бяха цъфнали няколко любопитници, привлечени от шума в двора. Преди заемаването на наблюдателните си постове предвидливо бяха изгасили лампите в стаите, за да не се набиват на очи. Странни хора! Че кой може да се слее с мрака, при положение че е по бял потник или светла пижама?

Когато Громов вдигна глава да хвърли бърз поглед на събралите се, някакъв бял сутиен се шмугна в апартамента си, но все пак не напусна изцяло наблюдателния си пост, а само се поуви с пердето. Руснакът може да се отучи да яде хляб, но в никакъв случай от безплатните зрелища. След секунди пустееха само няколко зрителски трибуни, но тези балкони по всяка вероятност принадлежаха на най-съзнателните и храбри граждани, вече повикали на местопроизшествието милицията, та да постигнат пределна кулминация. Громов обаче не се притесняваше от това. За да довърши започнатото, му трябваша броеци минути.

Войнственият блондин вече благополучно нанкаше в багажника на жигулито; на лицето му бе изписана същата смъртна бледост, която го бе заляла при внезапния му изблик на гняв преди секунди. Громов пък седеше на неговото място зад волана на тихичко ръмжащото волво. Мистър Смит стърчеше от колана му — но Громов не мислеше да прибегва до помощта му. Засега.

Атлетичната двойка оповести излизането си на сцената с тропот по стълбите. Громов даде на заден, като плавно извъртя волана. Изскочилите на площадката младежи в първия момент може би си помислиха, че колата идва да ги вземе направо от стълбите — но пък защо фаровете й светеха право в очите им?

Нямаха възможност да видят, че шофьорът им вече е друг, пък и нямаше причина да очакват някакъв номер. Громов пък безпроблемно разгледа лицата им — млади, охранени, самоуверени. Под якетата си и двамата криеха автомати — доста небрежно въпреки. И двамата изобщо не приличаха на напетия Валентин Мезенцев. Нито мустаци, нито някаква солидност.

— Е — прошепна Громов. — Толкова по-зле за вас, момченца.

Кое то означаваше, че не мисли да взема повече пленници. Къде да ги слага? Да си направи ремарке на жигулито?

— Гаси ги тия фарове бе! — раздразнено викна единият младеж; сочните му устни приличаха на парчета сурово месо.

Вторият не каза нищо, понеже набираше някакъв номер на мобилния си телефон. Вероятно бързаше да докладва на някого, че Регина е изчезнала. Досадно, наистина. Вместо да си умре покорно, решила да си играе на криеница с убийците си, моля ви се.

Младежът с телефона беше първата цел на Громов. Волвото подскочи напред, набираше скорост с всяко завъртане на колелата. До младежите на тротоара имаше петнайсетина метра. Прекалено малко разстояние, за да се засили една кола. Но пък и те двамата имаха прекалено малко време да се сетят, че от ловци са се превърнали в потенциални жертви.

Всичко стана светкавично. Четирийсет километра в час не звучи много впечатляващо, разбира се. Но какво ще кажете за единайсет метра в секунда?

Какво точно означава това изпита върху собственото си тяло младежът с телефона. Волвото го блъсна в лявото бедро и той се преметна на предния капак. Явно тъкмо се канеше да каже: „Ало“, обаче така си и остана на първия звук, който се получи много висок и много дълъг. Събеседникът му на другия край на линията сигурно се блещеше в недоумение и чакаше продължението на това толкова интригуващо начало.

Громов обаче нямаше време да чака, така че наби спирачки и изтърси младежа от волвото. И още преди той да си е фраснал главата в асфалта, волвото рязко даде назад, към облещеното от изумление другарче на телефониста.

То излезе по-пъргаво и успя да реагира, щом видя как квадратният багажник на тежкото волво лети срещу него и става все по-голям с всяка секунда. Успя дори да скочи към входа — разбираше, че наблизо няма по-сигурно укрытие. Но за негова беда до спасителната врата имаше не два скока, а цели три и точно третият, последният, се оказа съдбоносен за здравето му.

Колата скочи на бордюра и багажникът не само го блъсна, а направо го залепи за колоната на козирката над входа. Той прегърна грапавия бетон и когато бавно започна да се свлича на мозайката, на мръснобялата колона се видя кървава хрчка, изскочила от гърдите му. Вероятността младежът да оцелее след това житейско изпитание беше

горе-долу петдесет на петдесет, но Громов реши да не намалява шансовете му за благополучен изход с повторен удар. Бездруго ако лекарите решаха да пресметнат докрай многобройните счупвания и травми на пострадалия, щеше да им трябва калкулаторче.

На младежа, който беше паднал на асфалта, му провървя значително по-малко, понеже неизвестно защо намисли да стреля с автомата си и бронята на волвото го блъсна заедно с пушкалото му, после самото волво лекичко се люшна; когато Громов даде пак на заден, лявото предно колело пак мина през нещо меко и известно време оставяше зад себе си тъмна влажна следа, въпреки че нощта беше топла, дори задушна, и нямаше никакви локви. Наистина много топла и задушна нощ. И май по-страшна от много други московски нощи. Докато слизаше от волвото и се качваше в жигулито, Громов машинално отбеляза, че вече не само балконите, но и всички прозорци, включително на блока отсреща, са осеяни с човешки фигури. Многобройните зрители направо си умираха от ужас и възторг. Колкото и да си говорим за стремителния прогрес на човечеството, хората изобщо не са се променили от времената, когато най-любимите им зрелища са били гладиаторските боеве и публичното разпъване на кръст.

Громов сърдито тръшна вратата, запали и обърна гръб на разчувстваната публика, като избра такъв маршрут, че да не оцапа гумите на жигулито с кръв. Не изпитваше никакво удоволствие от сполучливата си разправа с бандитите. Мъртви или осакатени те веднага преставаха да са му врагове. Открай време беше така. Но за сметка на това Громов мразеше всеки нов бандит, озовал се на пътя му, с нова сила и затова омразата му никога не секваше.

След няколко пресечки спря на един червен светофар и се наведе към задната седалка, за да види как е Регина. Нямаше никакви признаци на подобрение. Громов сложи длан над устата ѝ и се убеди, че все пак диша. А на следващия светофар установи, че от носа ѝ тече кръв.

Киселинното пътешествие, което беше предприела, се оказваше прекалено дълго и наистина много опасно.

— Дръж се — каза ѝ Громов. Гласът му беше такъв, все едно вместо Северцева-дъщеря в колата му се беше озовала оцелялата след взрива Лариса. — Ей сега ще измислим нещо.

Тя изобщо не реагира на думите му. А яркото патенце на нощничката ѝ внезапно му се стори не палаво, ами уплашено до смърт. Все едно вече мислено се прощаваше със стопанката си.

Фармацевт Анциферова, жена на средна възраст и със също толкова средни външни данни, започуква с химикалката по предните си зъби — винаги правеше така, когато се замислеше. Откакто се беше посветила на решаването на кръстословици, тези периоди ставаха все по-чести и продължителни. Разните там змии с три букви, четирибуквени цветя с бодли и дори родния остров на Одисей отдавна ги беше усвоила и не я затрудняваха. Но в тази лятна нощ, петък срещу събота, беше изправена пред наистина трудна задача. Каква ще е пък тази бамбукова мечка „П...А“? Колкото и да си блъскаше главата, наум ѝ идваше само една неприлична дума, всъщност две — а подобни думи изобщо не говореха добре за интелекта на една образована и ерудирана в рамките на медицинското си образование жена.

В дежурната аптека беше тихо, тишината се нарушаваше само от време на време от прашенето на неоновата лампа. И от похъркването на колегката ѝ зад паравана — дежуреха поред. Нощните клиенти бяха малко, но естествено не ги пускаха вътре, понеже човек не знае кой е дошъл за едно блистерче аспирин и кой ще поиска транквилизатори, без да има нито пари, нито рецепта, а само нож или бокс. За да си нямат неприятности с подобни клиенти, аптекарите общуваха с всички нощни посетители през специално прозорче, изрязано в желязната врата. Понякога дори това беше страшно, но пък нали винаги можеш да хлопнеш прозорчето и да заплашиш подозрителните клиенти, че веднага ще повикаш милиция.

Анциферова въздъхна, остави на мира бамбуковата мечка, беше ѝ писнало от нея, и се зае с долния ляв ъгъл на кръстословицата. Тук всичко тръгна като по вода. Опора... порой... йод... Докато запълваше с четливия си почерк хоризонталните и вертикалните редове, тя така се увлече, че отначало дори не чу звънеца на вратата и се сепна чак на второто позвъняване.

Зад прозорчето стоеше мъж на средна възраст, очевидно не от тези, които се оплакват от каквито и да било болестки. Когато погледите им се срещнаха, Анциферова имаше чувството, че са ѝ

лиснали кофа студена вода в лицето — и замига като човек, който много държи да се събуди възможно по-бързо.

— Отворете, ако обичате — тихо каза мъжът. Въпреки възпитаните му думи, това изобщо не приличаше на молба.

— Никой не може да влиза нощем... — Анциферова възнамеряваше да го каже със строг и решителен тон, но вместо това се усети, че почти се извинява.

— Ще се наложи да направите изключение.

— Никакви изключения! Кажете какво искате и ще ви обслужа.

— Вече ви казах какво искам.

— Е, щом не разбирате от дума... — възмути се Анциферова и понечи да хлопне прозорчето, — лека нощ!

Прозорчето обаче не се затвори. Натъкна се на някакво препятствие и Анциферова ахна, като видя какво всъщност е тикнато под носа ѝ. *Дуло!* Беше толкова близо, че можеше да надникне в дупката. Но изобщо нямаше такова желание.

— Ето документа ми — каза мъжът и бутна до дулото отворената си карта. — Само че четете бързичко. Нямам време.

— Ами да бяхте казали, че сте майор от ФСС — почти обидено заяви Анциферова, след като се удостовери, доколкото ѝ беше по силите, че удостоверението не е фалшиво.

— Има и по-въздействащи аргументи. — Мъжът се усмихна и си прибра картата, но не и оръжието. — Вече мога ли да вляза?

— Можете — изсумтя Анциферова, докато дърпаше резетата. — *Вие* всичко можете.

— За жалост не всичко.

За няколко секунди, които ѝ отне да дръпне резетата, непознатият бе успял не само да си прибере ужасния револвер, но и да вдигне на ръце някакво неизвестно откъде взело се момиче. В крайна сметка Анциферова се сети, че сигурно я е бил оставил на тротоара пред гишето като кукла, и философски си помисли, че в тоя живот има и по-сериозни проблеми от нерешените кръстословици.

— Какво ѝ е? — попита тя.

— Сврхдоза, мисля.

— Господи, накъде отива този свят! — привично възкликна Анциферова: привично, защото повтаряше точно тези думи по няколко пъти на ден.

— Наникъде не отива — възрази мъжът. — Направо си е пропаднал вече. Това момиченце обаче трябва да го спасите. Непременно.

— Но аз не съм лекарка!

— И все пак трябва да ѝ помогнете. Като я гледам, вече няма време да ѝ търся болница.

Анциферова погледна момичето, което непознатият вече беше сложил на канапенцето под гигантския фикус, и си помисли, че май не ѝ остава време дори да разпечата някоя спринцовка за еднократна употреба.

— Какъв наркотик? — попита тя, докато се обръщаше към щанда.

— Халюциноген. ЛСД. Поне шестстотин микрограма.

— Браво на нея — констатира Анциферова. — Точно това е най-нужното за един млад организъм.

Дори внесеното в аптеката момиче да не беше наркоманка, а балерина, пак нямаше да породи у Анциферова никакви топли чувства. Тя приближаваше четирийсетте и дългокраките девойчета с всяка година ѝ харесваха все по-малко. Особено онези, които се появяваха, носени на ръце от симпатични мъже на средна възраст. Та дори съответните мъже да се държаха като бандити.

Колежката ѝ се размърда зад паравана, измърмори нещо насън и пак утихна. Анциферова ѝ завидя за спокойствието, но все пак бързо събра необходимия ѝ асортимент медикаменти за инжекциите и се наведе над девойката.

— Обаче са скъпи, да знаете — каза на мъжа, докато чупеше първата ампула. — Няма да ѝ ги бия за черните ѝ очи...

И докато го казваше, си помисли, че не знае какви са очите на припадналата, но пък тези на мъжа бяха сиво-сини. И не само сиво-сини, но и ясни. И от тях вееше студ дори когато той се усмихваше.

— Ще платя — каза непознатият. — Тройно.

— Не е необходимо. Това е аптека, а не нощен бар. — Анциферова притвори лявото си око и се взря в струйката, която бликна от иглата. — Първо ще ѝ позасилим сърцето на вашата приятелка, а после...

— Не ми е приятелка — каза мъжът.

— Е, отношенията ви изобщо не ме засягат — строго го увери Анциферова, въпреки че всъщност неизвестно защо ѝ стана приятно да чуе думите му. — Моята работа е да ѝ бия инжекциите и да се надявам, че ще ѝ помогнат. Въпреки че... — Тя задържа инжекцията във въздуха и изгледа нощния посетител. — Ами ако умре? Ще трябва да отговарям. Нямам право да оказвам медицинска помощ.

— На първо място нямате право да отказвате съдействие на офицер от ФСС при изпълнение на служебните му задължения — каза твърдо мъжът и щом се убеди, че думите му са чути и разбрани, се усмихна обезоръжаващо и помоли: — Хайде, миличка, действайте. Помогнете ѝ.

— Изобщо не съм ви миличка! — сопна се Анциферова, но все пак заби иглата във вената на момичето. — Никога не съм ви обичала вас кагебейците!

И продължи да сумти, докато правеше и другите две инжекции, а пък рестото на тоя тип му го върна до копейка, макар да се наложи да отвори за тази цел собственото си портмоне. А когато той си тръгна, понесъл пак на ръце наркоманката си, вместо да му каже „довиждане“, хлопна вратата с такъв трясък, че събуди колежката си.

— Какво става? — попита тя, като успя да вкара в тази кратичка фраза цели две прозевки.

— Нищо, спи си.

— Кръстословици ли решаваш?

— Да. И ребуси.

Анциферова пак започуква с химикалката по зъбите си и се вторачи в пространството пред себе си. Интересно пък защо ченгето на тръгване купи детски синтомицин. И той, и наркоманката отдавна бяха излезли от възрастта на магарешката кашлица.

Дълго си блъска главата над тази загадка — докато не се усети, че в главата ѝ упорито се върти съвсем друга мисъл. Всъщност не беше дори мисъл, а въпрос, който неизвестно защо си беше задала в този късен час. Дали ще я свържат с Громов, ако утре се обади на дежурния във ФСС и излъже, че има да съобщи на майора нещо изключително важно?

Много добре знаеше, че никога няма да се осмели да го направи. И точно това я тормозеше. В живота все пак има прекалено малко

изкушения, на които ни се иска да се поддадем, без да ни е грижа за последиците.

ГЛАВА 15

МИЛИ РОДНИ БРЕЗИЧКИ...

Дъбовете и липите около поляната приличаха на надвиснали облаци, а истинските облаци в небето тайнствено сребрееха, осветени от луната. Звездите потрепваха и навеждаха на мисълта, че и в небесната канцелария не всичко с електроснабдяването е наред. Далеко встрани се издигаше алуминиев склад, а може би павилион на увеселителен парк, понеже още по-нататък на фона на виолетовия небосклон чернееше исполинско виенско колело — в този късен час естествено не се въртеше, нямаше кой да се вози. Очертаващите се увеселения очевидно щяха да са единствено за лейтенант Луцкой, което изобщо не го радваше. Той внимателно опипа с език горните си зъби и установи, че двата предни се клатят и че май му тече кръв. Наистина странно. Помнеше как беше изритал противника си — но поредицата последвали събития нещо му се губеше. Кога и по какъв начин му беше нанесен ответен удар? Какво беше станало след това? Къде се намиреше? Защо ли му се струваше, че е в Измайловския лунапарк — макар че всъщност не беше много сигурен. Пък и дори да се увереше в това, дали то можеше да му помогне?

Ужасно му се искаше да стисне главата си с ръце и да запъшка, а още по-добре — да запсува. Но и първото, и второто беше невъзможно. Китките на сложения на тревата лейтенант бяха стегнати зад гърба му, а устата му беше запушена с някакъв вмирисан на бензин парцал. Нямаше дори как да изпъшка.

— Да не ви е зле? — попита мъжки глас и един тъмен силует се изстъпи пред него.

Луцкой го изгледа с омраза, но не каза нищо — само по-силно стисна парцала със зъби. Възпитаното обръщение на „вие“ не му вдъхваше никакви надежди и илюзии. Трябваше да го застреля тоя любопитен майор още в магазина, тогава нямаше да му се хили тук, а щеше да лежи озъбен в моргата. Как всъщност се казваше тоя тип?

Преди да тръгнат за апартамента на Северцеви, му казаха името му, но лейтенантът изобщо не можеше да си го спомни.

— Громов — каза мъжът, макар лейтенантът изобщо да не го беше попитал — а и не можеше. — А вие, доколкото може да се вярва на документите ви, сте Михаил Евгениевич Луцкой, лейтенант от специалния отдел към щаба на Московски военен окръг, нали така?

Пленникът, разбира се, можеше да кимне утвърдително или пък да завърти глава отрицателно. Предпочете обаче само да измучи и да вдигне високомерно брадичка.

— Така значи — зарадва са Громов. — Ще се правим на герои? Чудесно. Всичко вече е готово.

Лейтенантът изведнъж се разтревожи, понеже се огледа и започна да разбира, че е вързан малко особено. И точно това особено го уплаши.

Двата му крака не бяха вързани заедно. Бяха разкрасени и бяха вързани за грубо издялкани колчета, забити в земята. Но не това беше страшното, а друго — че за същите колчета бяха вързани върховете на две наведени почти до земята брезички. Не го притесни дори това, че ивиците плат, с които бе вързан, са изрязани от собствените му гащи, колкото възможната близка перспектива. Громов всеки момент можеше да измъкне колчетата от земята и тогава той трябваше да удържа изправящите се дървета с крака — а за колко време щяха да му стигнат силите за този акробатски номер? И можеше ли изобщо да го изпълни?

Громов, който внимателно наблюдаваше смяната на израженията му, му обясни.

— В Ангола — наставнически каза той — за тази цел се използват много по-гъвкави дървета, казват се нгвари. Навремето са ги използвали най-вече за лъкове, но времената, както сам знаете, лейтенант, се менят. Вие например и бойните ви другари се разкарват даже из столицата на нашата родина с автомати в ръце, а представете си какво ли става в дивите джунгли накрай света! Там никой не се учудва дори на базука.

Луцкой изобщо не се интересуваше от далечните африкански джунгли — все пак беше в най-обикновен московски парк, в който не растяха разните му там нгвари, а мили родни брезички. И все пак той не можеше да откъсне очи от тях. От тях и от колчетата, към които

бяха приведени. Нима това примитивно дивашко приспособление наистина криеше в себе си смъртна заплаха?

Проклетият Громов пак прочете мислите му и му съобщи доверително:

— Този варварски начин за екзекутиране естествено не може да се нарече хуманен. Но що е това хуманност, лейтенант? Не бихте седнали да твърдите, че да убиеш една жена на средна възраст от упор е по-милосърдно, нали?

Луцкой погледна втренчените в него очи и бързо отклони поглед. Стори му се, че очите светят със същия студен блясък като звездите. Когато те гледат така, се чувстваш като жалка буболечка, изучавана под микроскоп. Изучавана с пълно равнодушие, понеже участието й отдавна е решено и всъщност вече не вълнува никого.

— Както виждам, възражения няма. — Громов настъпи едното колче и разсеяно го разклати, все едно пробваше колко здраво е забито. — Сега на въпроса за по-нататъшната ви съдба, Михаил Евгениевич... — Той млъкна и запали цигара. — Ако приведа присъдата в изпълнение, утре на тази полянка ще открият, така да се каже, не един, а двама лейтенанти. Единият там — Громов кимна наляво, — другият ей там. — И показва с огънчето на цигарата вдясно. — Линията на разкъсването си е набелязана от самата природа, така че половинките ще са почти еднакви.

Луцкой много добре усети къде точно минава тази линия, особено когато Громов клекна, присви едното си око от дима на цигарата и издърпа едното колче. Не цялото, само една третинка може би. Листата на брезичката отвърнаха на действието му с нетърпелив трепет.

— Ммм-ммммм-мм... — измуча лейтенантът; измъчваше се и от безсилието си, и от немотата си.

— А, вече държите да поговорим? — мило се учуди Громов. — Можете ли обаче да ми кажете нещо, което да си струва? Все пак ще се откажа от удоволствието да се полюбувам на раздвояването на личността ви.

— Ъм-ъмммм! — Луцкой отначало кимна, после също толкова енергично завъртя глава. *Да, имаше какво да каже, и то важно. Не, не искаше да умре.*

— Ами да чуем — съгласи се Громов без кой знае колко голям ентусиазъм. — Най-добре ще е все пак да се опитате да окажете съпротива, да викате за помощ или просто да дрънкате глупости. — Измъкна парцала от устата на пленника с ножа си и неочаквано му намигна. — Хайде, лейтенант. От специалния отдел сте все пак. Проявете храброст и упорство. Представете си, че сте пленник на врага и не бива да издавате военната тайна. Пък дотогава аз ще подготвя нещата. — Громов хвана второто колче и разклати лекичко и него.

— На петнайсети август — бързо почна Луцкой — ме извикаха да се явя при началника на специалния отдел към щаба на военния окръг. По време на разговора ни подполковник Рябокон...

— Е, не бързайте толкова. — Громов се намръщи. — Като сте решили да давате показания, давайте ги поред и спокойно.

Луцкой закима разбиращо и продължи:

— По време на разговора ни подполковник Рябокон ми нареди да проведе с взвода си секретна операция, при която...

Докато изреждаше подробностите на операцията, лейтенантът съжаляваше не толкова, че изменя на клетвата, колкото че знае прекалено малко. Защото Громов го слушаше разсеяно и човъркаше с ножа едното колче — то очевидно го интересуваше повече от лейтенанта и възложената му задача.

Щом измъкнатия от багажника пленник се свести, Громов разбра, че няма никакъв проблем да го пречупи. Яките мускули, военният стаж и нахалната физиономия никога не са гаранция за издръжливостта на дадено лице. Громов знаеше много случаи, когато истински героизъм бяха показали тъкмо невзрачни мухльовци, от които изобщо не би трябвало да се очаква подобно нещо. Въпросът не е в това как изглеждаш. Въпросът е в яката сърцевина, около която се гради всичко останало. Та значи колкото до лейтенанта албинос, той тая сърцевина я нямаше. Беше си направо безгръбначно.

А пък и когато остана без гащи, веднага изгуби така наречената си мъжественост.

Когато човек е уплашен, организъмът му бурно произвежда валерианова киселина, която си има специфична миризма. Кучетата я

надушват и винаги знаят кого могат без никакви проблеми да лаят или да го ухапят. Опитните специалисти усещат тези вълни на страх по-скоро с вътрешните си сетива, но и тях не можеш да ги заблудиш. Та в случая значи организмът на пленника произвеждаше съответната киселина толкова бурно, че ако наблизко имаше дори някакво мърляво помиярче, веднага щеше да го сръфа за голия гъз. Луцкой беше буквално злял от страх, натъпкан със страх от главата до петите, въпреки че естествено се стараеше да не го показва.

За Громов да го уплаши до смърт се оказа по-лесно, отколкото да стресне детенце, изгубило се в тъмната гора. Мрачният декор на нощния парк и номерът с брезичките поддействията безотказно. Информацията на Луцкой беше оскъдна, но и това беше достатъчно, за да се направят някои изводи.

И така, с извършеното терористично нападение бяха свързани храбрите служители на специалния отдел към щаба на окръга; идейният им вдъхновител тепърва трябваше да се открие. В момента те грижливо прикриваха следите си.

Инсценировката на грабежа в магазин „Стилиσιμο“ беше поверена на лейтенант Луцкой, който в момента кротко седеше на голия си задник на тревата и чакаше участта си. Както беше предполагал Громов, нападението бе организирано с една-единствена цел. Подполковник Рябокон мъгляво се беше позовал на някакви неизвестни на лейтенанта важни държавни обстоятелства и му бе възложил лично да изпълни задачата. Кое то той бе направил с чест, като бе гръмнал Северцева в лицето. Едва ли му беше за пръв път да изпълнява подобни важни задачи, възложени му от командването — но ето че беше дошло време да отговаря поне за някои от героичните си подвизи.

— Какво можете да ми кажете във връзка с ликвидирането на Шадура? — попита Громов.

Лейтенантът го изгледа неразбиращо.

— Мисля, че се изразих достатъчно ясно — каза студено Громов.
— И високо. Няма да повтарям, чухте ме много добре.

— Не познавам никакъв Шадура! — викна Луцкой.

— Тогава да ви задам въпроса другояче. Имате ли нещо общо с днешния взрив до МХАТ?

— Не! Беше ми възложена единствено акцията в магазин „Стилиσιμο“. Не знам нищо за никакъв взрив! — Ако имаше възможност, пленникът сто на сто щеше да подкрепи думите си с енергична жестикуляция.

Но Громов и без това виждаше, че лейтенантът казва истината. През дългите години служба си беше изработил нюх за тия неща и веднага разпознаваше лъжата.

— А Регина? — попита той; съжаляваше, че пред него не е човекът, който всъщност му трябваше.

— Регина ли? А, да, дъщерята на Северцеви! — Доволен от съобразителността си, лейтенантът закима, после завъртя глава. — Нищо не мога да ви кажа за нея.

— Сериозно? — Громов се втренчи в основата на носа му. Човешките кости там са толкова тънки и крехки, че за да ги счупиш, стига и относително слаб удар. И човек понякога много трудно може да се сдържи да не го нанесе. С други думи, по-лесно е да счупиш носа на врага, отколкото да се сдържиш да не го направиш.

Луцкой усети в погледа на Громов нещо, което го накара да заговори трескаво:

— Заповядаха ми да я взема от апартамента и да я доставя на подполковника, само това... — Каза го на един дъх. — В случай че не е сама...

— Ясно де, ясно, успокойте се — каза Громов. — Искате да ми кажете, че Рябоконт ви е заповядал да ме ликвидирате.

— Ами... да. — Думите прозвучаха съвсем тихо: Луцкой сякаш се надяваше, че ще останат нечути.

— И защо тогава не се опитайте да ме убие в магазина?

— Тогава още не знаех кой сте. Инструкциите за вас дойдоха по-късно.

И като заподозря, че съжалението в гласа му може да не се хареса на Громов, лейтенантът не можа да измисли нищо по-добро от това да се разкашля насила.

По другите теми говореше с толкова повече желание, колкото по-малко му бяха ясни. Обстоятелствата около взривяването на самолета не му бяха известни, не знаеше поради каква причина подполковникът от специалния отдел е решил да унищожи семейство Северцеви до

крак, нямаше представа кой е Валентин Мезенцев, да не говорим за най-важно, то — къде е отишла хуманитарната помощ.

— Лошо — констатира Громов. — Наистина изобщо не сте любознателен.

— В нашата служба прекалено любознателните не изкарват дълго — оплака се лейтенантът. — Миналата седмица например...

Докато слушаше с половин ухо разказа му за някакъв капитан, който най-неочаквано се застрелял след срещата си с един виден журналист, Громов обмисляше по-важната за него информация.

И така, операцията по ликвидирането на свидетелите се водеше от шеф от специалния отдел с конска фамилия. По принцип Рябокон работеше в същата служба като Громов — но това беше само на пръв поглед. Специалният отдел изцяло отговаряше на названието си и беше специализиран, изолиран и засекретен така, както това може да стане единствено в армията. Където и да бутнеш, се натъкваш на военна тайна.

Нито един нормален служител във ФСС не смяташе „специалните“ за колеги. Въпреки това бяха принудени да съществуват в опасна близост. Точно затова Рябокон толкова лесно беше успял да разбере за Громов. По същата причина полковник Власов, човек с пълномощия, за каквито само можеха да мечтаят в специалния отдел, не беше застрахован от подслушване в собствения си кабинет. Точно заради такива структурни аномалии ФСС все повече заприличваше на многоглава ламя — едната глава не знае какво правят другите, но за всеки случай винаги е готова да прегризе гърлото на съседната, та да си осигури пълна свобода на действие. Онзи, дето е измислил тази система, отдавна лежи в земята, а човекът, способен да разплете това змийско кълбо на противоречия, още не се е родил.

Въпреки сложността на ситуацията естествено до Рябокон можеше да се стигне. Но как да го направи като частно лице, без подкрепата на ФСС — за това Громов още не се сещаше.

— Къде трябваше да откарате момичето? — попита той лейтенанта. Луцкой вече бе изчерпал запасите си красноречие и от пет-шест минутки мълчеше и го гледаше нащрек. — Не в щаба на окръга, прав ли съм?

— В една от засекретените части на специалния отдел — докладва Луцкой. Прасците му се бяха схванали, да не говорим за

глезените и стъпалата, но той се мъчеше да не се мръщи; само дето говореше през зъби и болезнено поизсъскваше на някои думи.

— И къде се намира това райско кътче? — попита Громов.

— Какво?

— Къде сте базирани? — преправи Громов въпроса си по военному, та лейтенантът да го разбере.

Изслуша координатите на секретната част край Наро-Фоминск без особен интерес. Да проникне в тази забранена територия би могъл може би единствено Джеймс Бонд. Да не говорим, че прословутият СМЕРШ, с който се бореше по страниците и кадрите агент 007, изобщо не можеше да се сравнява със специалния отдел на армията. Като цяло служителите в този отдел представляваха сплотен от много десетилетия клан, който не беше успял да унищожи дори Сталин с исполинския си наказателен апарат. Те бяха нещо като масонска ложа и се стремяха да контролират всичко дори във ФСБ. Ако приемем, че армията е държава в държавата, така наречените й специални отдели представляваха нещо като строго секретни обекти в самата тази изолирана държава.

— Тоя ваш кон със звездичките къде пасе в извънработно време? — навъсено попита Громов.

— Моля? — не го разбра лейтенантът.

— Добре де, къде припка... къде рие земята с копито... Къде и как мога да намеря командира ви?

— А, разбрах — зарадва се лейтенантът, но веднага се умърлуши. — Нямам представа.

— Ами ако си помислите малко повече? — Громов подритна едно от колчетата, които крепяха душицата на разпитвания на грешната земя.

— Не знам. Не знам! Виждаме се само по служба. А и аз съм там отскоро!

— Отскоро значи убивате — изхъмка Громов. — А бе откъде ви намират такива?

И пак подритна колчето. То изпука и почти се счупи. Вгледан ужасено в него, Луцкой заговори като в скоропоговорка:

— Пратиха ме в специалния отдел веднага след школата. Миналия месец.

— И в школата ви учеха да разстрелвате жени от упор, така ли да го разбирам?

— Ама аз имах заповед!

— И сте положили клетва. — Громов кимна разбиращо.

— Точно така, клетва — съгласи се лейтенантът. Може би му се струваше, че най-после се е вкопчил в спасителната сламка.

— Клетвата е сериозно нещо, разбира се — съгласи се и Громов. — Даваш клетва — спазваш я. Обаче сте пропуснали една подробност, лейтенант Луцкой. Много важна подробност.

— Каква? — Пленникът разтревожено местеше поглед от парцала, с който доскоро беше запушена устата му и който мъчителят му току-що бе вдигнал от земята, към ножа в ръката му. При което успяваше да хвърля по някой поглед и към почти пречупеното колче, за което беше вързан десният му крак.

— Че човек се кълне на Родината — каза Громов. Гледаше някъде над главата му.

— Ами аз на Родината съм се клел. Да служа на Отечеството!

— А, не. Вие служите на Рябокон, лейтенант, а не на Отечеството. Не е едно и също, това са взаимоизключващи се понятия. За това е трябвало да се позамислите.

— Ще помисля! — увери го лейтенантът. — Непременно ще помисля!

— Хм — изсумтя недоверчиво Громов. — Нещо много късно сте се сетили.

— Защо?

— Защото не ви остава време. Свърши ви времето.

— Ама... Ммм... Н-ннн...

Всичките тези пламенни възражения му бяха натикани обратно в устата заедно с парцала — Громов му го натъпка между зъбите с дръжката на ножа. После, без да обръща внимание на обезумялото дърпане на пленника си, изрита колчето. Листата на освободената бреза изшумолиха и тя мигом се изправи. Пленникът беше принуден да направи нещо като шпагат и в следващия миг увисна надолу с главата. Единият му крак беше дръпнат към небето от изправилото се дърво, другият все така беше вързан за второто забито в земята колче. Луцкой се извиваше, люшкаше се, гърчеше се и се мъчеше да извика

нещо на Громов през парцала. Шансовете му да се освободи обаче бяха по-малко и от тези на закачено на кука заклано прасе.

Громов отстъпи крачка-две и набра по мобилния си телефон дежурния в Управлението — но не онзи, който отговаряше на обикновените граждани, загрижени за сигурността на държавата. Дежурният провери на компютър продиктувания му личен код и незабавно свърза Громов с оперативния отдел.

— Да? — каза слушалката.

— В северната част на Измайловския парк — каза Громов — лично задържах гражданина Луцкой, който представлява определен интерес за службите за сигурност. Можете да го намерите зад старото лятно кино. Документите ще са до него.

— На кого да го предадем? С какво обвинение?

— Днешните взривове на Барикадна са негова работа. Но до понеделник го водете просто заподозрян.

— Да го поопечем или да го замразяваме? — Офицерът питаше дали веднага трябва да разпитат задържания, или да изчакат специалните разпореждания на ръководството.

— Засега е достатъчно да го замразите дълбоко — отвърна Громов след кратка пауза. — В понеделник ще се заемат с него по-специално.

Чутото толкова потресе пленника, че той увисна почти неподвижно, като проснат на ограда дюшек. Изглежда, възприе думите на Громов буквално и сега се чудеше кое все пак е по-лошо: да бъде разкъсан на две половини веднага или да чака да го тикнат в някакъв специален фризер. Вероятно най-малко от всичко му се щеше да доживее до понеделник.

След като си изясни, че оперативната група ще е на място до петнайсет-двайсет минути, Громов пожела на събеседника си леко дежурство, прибра телефона в калъфа на колана си, обърна се към лейтенанта и му каза загрижено:

— Много ви е слаба физическата подготовка в отдела. Един шпагат не можете да направите като хората.

Пленникът измуча нещо. Ако се съдеше по интонацията, не се оплакваше от положението си, а просто молеше да го оставят на мира. Очевидно беше съгласен да си виси разчекнат, стига да е жив.

— Гледайте по-оптимистично на нещата — ободри го Громов. — Нали знаете основното правило в армията: тежко в учението, лесно в боя.

— МММ — съгласи се лейтенантът.

— Браво. Минаваме тогава към втори етап на изпитанието. Готов ли сте?

— ННННН!...

Приглушеният му вопъл беше изпълнен с отрицание, но Громов го игнорира, наведе се и измъкна от земята второто колче. Пленникът изхвърча нагоре. Миг обаче преди втората бреза да се изправи съвсем, в мрака блесна нож — и преряза другото въже. Лейтенантът се изпързалия по тревата, силата на дръпването го завъртя, после той увисна с главата надолу. Листата на брезата зашумоляха сякаш разочаровано.

— Живей — изсумтя Громов, обърна лейтенанта така, че да може да го погледне в очите, и го посъветва:

— С всяка минута кръвта все повече ще ти се събира в главата, така че използвай времето, с което разполагаш, да си помислиш хубавичко. Помисли си за воинския си дълг и си направи съответните изводи.

Лейтенант Луцкой се опита да кимне, но понеже висеше надолу с главата, му беше доста сложно. Физиономията му вече не приличаше на бледа луна, а на бързо зреещо цвекло. Човек можеше да си помисли, че всъщност наистина узрява за нов живот. За да не му пречи в този процес, Громов се обърна и си тръгна.

ГЛАВА 16

ПСИХОТЕРАПЕВТИЧЕН СЕАНС

Известно време Регина остана да лежи неподвижно на една страна, свикваше с мисълта, че това тук е тя. Отначало беше неприятно учудена от непрогледния мрак, който я заобикаляше отвсякъде, но постепенно се сети, че причината е в плътно стиснатите ѝ очи. Трябваше просто да ги отвори. Направи го. И веднага съжали.

В тъмната стая, в която се намираше, имаше само едно мъничко прозорче, зад което беззвучно беснееше озъбено чудовище. Не откъсваше очи от нея и се зъбеше, явно искаше да прегризе стъклото, което го отделяше от нея. И правеше някакви ужасни гримаси. Бяло лице, черна зейнала уста, жълти зъби... Ужас!

Ужасът постепенно се смени с облекчение, смесено с отвращение. Не беше чудовище — беше само шутът Мерлин Менсън с трико телесен цвят. Натикан зад телевизионния екран, не беше по-опасен от всеки друг кретен, натикан в лудницата. Регина понечи да въздъхне облекчено, но въздухът се заби в гърдите ѝ, все едно я бяха пронизали с леденостуден кол.

Телевизорът — „Филипс“, с изключен звук — ѝ беше абсолютно непознат. Също както и мебелите в стаята. И самата стая впрочем. Ако не беше толкова чудовищно отпаднала, Регина щеше да скочи и да побегне, все едно не са я сложили на диван, а на ешафод. Да не говорим, че беше със старата си нощничка, която не носеше вече от години. И че под нощничката нямаше нищо.

Все пак се опита да се надигне. Трийсетина секунди седеше в положение на неустойчиво равновесие, след това земното притегляне победи, тя се просна по гръб и почти изстена от отчаяние. Почти — успя да се сдържи, за да не стане нещо още по-страшно.

И все пак някой я беше чул. В стаята безшумно се появи мъжки силует, постоя неподвижно в полумрака, после рязко вдигна ръка. Регина трепна, а после стисна очи, понеже ярката светлина беше направо непоносима. Странно, но чак сега осъзна, че навън не само е

нощ, ами късна нощ, дори ранно утро — онзи час, когато на света е най-тъмно. Часът на оживяващите призраци и кошмари.

Със замряло сърце, Регина оглеждаше непознатия изпод трепкащите си мигли. Беше тъмнокос, светлоок и приличаше повече на артист, отколкото на маниак или изнасилвач. И все пак тя реши да се престори на заспала — включи се детският инстинкт, който ни кара да затваряме очи при всяка опасност. Онова, което не виждаш, не може да ти направи нищо лошо. Важното е да не гледаш. Регина се надяваше, че непознатият ще се махне също толкова неочаквано, колкото се беше появил. Но наивната ѝ хитрост не можа да го излъже. Той пристъпи към нея и попита:

— Как е, пътешественичката?

Тя не отговори, въпреки че при друг случай не би му се разминало заради пренебрежителния му тон. Продължи да го разглежда изпод мигли и реши, че няма причина да се страхува от насилие от негова страна... но и че май не бива да му вдига скандали. Той се държеше като господар на положението — и като че ли наистина беше. Обаче какво искаше от нея? Кой беше и откъде се беше взел? По-точно — как самата тя се беше озовала в тази стая, която очевидно беше негова?

— Ръцете и краката ти как са? — пак попита той.

— Нормално, защо? — успя да каже Регина: гърлото ѝ се беше свило като тръбичка за плодов сок.

— Ха, защо! — позасмя се мъжът. — Да си чувала за нарколепсия случайно? Патологичен сън. Идиоти и идиотки като тебе си губят кръвообращението на крайниците и трябва да им ги режат.

— Да бе! — изсумтя Регина, но за всеки случай си размърда ръцете и краката. След което се сети, че в позата, която е заела, е по-добре да не мърда крака прекалено активно, и изгледа непознатия сърдито.

— Кой сте вие?

— Можеш да ме наричаш Громов.

— Все ми е тая как мога да ви наричам. Питам ви кой сте.

— Познат на майка ти. В момента си в апартамента ми под домашен арест. Сега довольна ли си?

— Как ще съм довольна?! — Регина си позволи първата капризна нотка, като при това внимателно наблюдаваше каква ще е реакцията на

събеседника ѝ.

Ако тонът ѝ не му се понравеше, веднага щеше да бие отбой. Но на лицето на мъжа не се изписа никакво неудоволствие. То всъщност изобщо не изразяваше нищо. Регина, кой знае защо, си спомни как като ученици ги бяха водили в музея на восъчните фигури. Сега изпитваше чувство, което много приличаше на тогавашните. Гледаш някаква неодушевена фигура, обаче имаш чувството, че и тя те гледа, при това те вижда до дъното на душата ти. Това, че очите и на жив човек може да са също толкова непроницаеми, беше доста неприятно откритие, поне за нея.

Не можа да измисли нищо по-умно от това да се вторачи в тавана — не можеше да издържи повече да гледа в очите тоя Громов. Да гледа пък мускулестите му гърди под разкопчаната риза ѝ беше също толкова неудобно, колкото да се вторачи в тесните му джинси.

Притеснението ѝ не остана незабелязано.

— Ще ти донеса топло мляко, а после ще си поговорим — каза Громов и се обърна да излезе.

— За какво? — почти викна Регина след него.

Громов изобщо не се обърна. Беше от онези мъже, които не чуват онова, което не искат да чуят.

Докато го нямаше, Регина направи нов опит да заеме вертикално положение и постигна известен успех. Постоя права на отмалелите си крака обаче съвсем мъничко и побърза да седне, да не говорим, че се чувстваше неудобно и заради старата си къса нощничка. Дръпнеш я надолу — и деколтето ѝ ти стига чак до пъпа. Придърпаш я нагоре — задникът ти гол. Ужас!

След като по някакъв начин намери оптимален вариант с нощничката, Регина — бореше се с лекия си световъртеж — набързо се запозна с обстановката. Най-модерното и ново нещо в стаята явно беше телевизорът с изключения звук — и с огромен плосък екран. Стандартни мебели, почти никакви украшения, евтин килим. Много чисто и много скучно. Регина обаче, която иначе ценеше разкоша във всичките му прояви, ненадейно си помисли, че на собственика на този апартамент му подхожда точно такава обстановка. Във всеки случай не можеше да си го представи по кадифен халат и чехли, седнал в меко кресло на фона на богата резбована библиотека.

— На — каза той от вратата. Подаваше ѝ огромна чаша. — Изпий го. Ще ти олекне.

— Не искам! — Регина завъртя глава.

Тежката миризма на горещото мляко ѝ напомни колко ѝ е гадно. А когато Громов тикна чашата под носа ѝ, направо ѝ се доповръща.

— Пий!

— Ще повърна!

— Е, после ще избършеш — невъзмутимо каза Громов.

Ако имаше сили да възрази, Регина щеше да възрази. Но сега се наложи да отпие глътка гадно миришещо мляко.

— Какво сте му сложили? — попита капризно; мъчеше се да не диша през нос и се получи „гъгво zde му злосили“.

— Баща ти впрочем е обичал мляко с мед — каза Громов.

— Баща ми изобщо не ви влиза в работата! И откъде познавате майка ми?

— Пий, пий сега. Не се отвличай. Родителите ти са друг въпрос. В момента ме интересува годеникът ти.

Добре че Регина вече беше изпила половината мляко, защото можеше да надигне чашата така, че да скрие очите си зад нея. При споменаването на Валентин сякаш я удари ток. Все пак той я беше накарал — като уж ѝ забраняваше — да вземе тройна доза ЛСД, тя вече го разбираше. Тя пък се беше вързала и беше решила, че ще изпита райска наслада. Е, отначало си беше така, вярно. Обаче после не се качи на седмото небе, а пропадна в седмия кръг на ада, че и по-дълбоко даже. Дори от смътните спомени за преживените ужаси я побиха тръпки.

Громов все едно прочете мислите ѝ.

— Измъкнаха те от гроба, разбираш ли какво ти казвам?

— И кой това? — Регина продължаваше упорито да крие очите си. — Вие, така ли? И сега трябва да съм ви благодарна до гроб?

— Ха, до гроб — изхъмка Громов. — Нали вече беше в него. Интересно как си го представяш.

Тя се обърка.

— Ами...

— По-добре недей, сериозно. Разкажи ми за твоя красавец Валентин. Той ти даде наркотика, нали?

— Трябва да се изкъпя — заяви Регина и решително тупна чашата на ниската масичка.

Громов я вдигна и посочи мокрото бяло кръгче на полирания плот.

— После обаче избърши това, нали?

Регина изфуча възмутено, вдигна полата на нощничката си и обърса масата.

— Сега доволен ли сте? — Като се имаше предвид, че под нощничката беше гола, въпросът ѝ прозвуча наистина доста двусмислено.

Громов обаче не беше от хората, които лесно се смущават.

— Обикновено съм доволен, когато гостите не ми цапат жилището — каза той спокойно. — А че трябва да изчистят, каквото са изцапали, то си се разбира от само себе си. Не е моя работа, нали така?

След което седна на фотьойла срещу телевизора, праметна крак връз крак и се вторачи в екрана — даваше на Регина да разбере, че трябва да намери банята сама.

Което не беше кой знае колко сложно в двустайното апартаментче дори за нея. Регина се заключи отвътре, нагласи водата и замислено огледа шампоана за вана. И може би защото беше квадратен, почти като паве, внезапно ѝ се прииска да фрасне с него Громов по главата. Ама хубавичко да го фрасне, та да забрави за студенината и невъзмутимостта си.

След секунди обаче, след като се полюбува в огледалото на почти почернялата си физиономия, Регина реши, че би трябвало сама да се фрасне по главата. Громов изобщо не беше преувеличил, че я е измъкнал от гроба. Зомби — на това приличаше.

— Голям мръсник излезе, Валентино — изсъска тя и се пхна под горещите струи. — Защо го направи?

И се затърка толкова яростно, все едно искаше да си смъкне и кожата, и спомените за човека, на когото напоследък беше принадлежала изцяло.

Громов седеше в същата поза. Само дето между пръстите му димеше цигара, а на масичката неизвестно как и откъде се беше появил поднос с изпотена бутилка водка, чаша, сандвичи и няколко

чепки грозде. Кой знае защо, изглеждаше, че всичко това се е появило по вълшебство — невъзможно ѝ беше да си представи как Громов мие гроздето на чешмата или реже салам. По-точно — не ѝ се искаше да си представя такава банална картина. Ако си я представеше, нещо в двойственото ѝ отношение към този човек щеше да умре.

Защо толкова го беше грижа за нея? Защо го интересувахе Валентин Мезенцев? И изобщо — кой беше пък тоя тип?

Изобщо не беше като приятелите на майка ѝ. В поведението и външността му нямаше и нищо бандитско или милиционерско. Много странен тип. И интересен. Още не беше срещала такъв. Е, толкова по-добре. Само мъжете си мислят, че старата дружба ръжда не хваща. Като жена Регина беше на противоположното мнение.

— Защо чашата е само една? — капризно попита тя; опитваше се да изглежда по-бодра, отколкото ѝ беше възможно в състоянието ѝ.

Въпросът ѝ потъна в пустота.

— Сандвичите са с шунка и със сирене. — Громов посочи подноса с цигарата си, без да откъсва поглед от беззвучния образ на телевизора. — Забравих сок, извади си от хладилника. Вече можеш да стигнеш до кухнята, като те гледам.

И я огледа оценяващо, и тя за пореден път си спомни с коя нощничка е. Най-вероятно дължеше това си одеяние именно на Громов. А и освен това сигурно я беше носил на ръце, понеже поне засега тя не виждаше друг начин да се озове от жилището си в неговото. Погледна неволно силните му жилести ръце и си помисли, че не би имала нищо против да усети как я вдигат и наяве. И се намръщи при тази мисъл.

— А чаши? — тросна се и по навик тръсна глава; от косата ѝ се разхвърчаха пръски.

— Сокът е в кутийки — каза Громов. — С тръбички.

— Искам водка.

— Не се и съмнявам. Водката с наркотици е голяма работа... Обаче твоето поколение не беше ли избрало пепсито?

— Избра го — грубо отвърна Регина. — Обаче пепсито става само да преглъщаш екстази по дискотеките.

— Може. Обаче сега не си на дискотека, нали така.

Громов си наля чашата малко над половината и бавно я изля в гърлото си. Въпреки че го наблюдаваше много внимателно, Регина не

го видя нито да преглъща, нито да се намръщва поне мъничко.

— Значи няма да ми дадете водка? — Не че искаше да се доотрови, но нали все пак трябваше да се наложи.

— Каква доза взе? — Громов я погледна. — Двойна? Тройна?

— Не е ваша работа.

Регина се тръшна на дивана, грабна решително бутилката и я вдигна към устата си. Водката обаче не попадна в нея — Громов хвана бутилката толкова бързо, че от нея се изляха само няколко капчици. Наля си пак и тропна водката на мястото ѝ.

— Ей! — възмути се Регина.

Възгласът ѝ обаче остана без внимание, така че тя демонстративно си взе един сандвич и още с първата хапка го преполови.

— Валентин ли ти даваше ЛСД-то? — Докато чакаше отговора, Громов бавно изля чашата в гърлото си.

Регина се втренчи в профила му. От устата ѝ висеше парченце шунка — като езиче на коте. Тя се усети, лапна го и измърмори недоволно:

— Ами...

— И аз така си мислех. — Громов кимна и лапна едно зърно грозде. — Хващам се на бас, че пак той е виновен, че си попрекарила с наркотика.

— За какво друго да се хванем?

Регина примижа кокетно. За пръв път се беше хващала на „американски бас“ на петнайсет години и спомените *какво точно* желание на двама свои съученици трябваше да изпълни и досега я изпълваха с приятна отмала.

— За какво ли? — Громов сдъвка още едно зърно грозде и извади цигара. — За това, че не знаеш адреса на господин Мезенцев и местоработата му. — Помисли за миг и добави: — И индийски също.

— Индийски ли? — Регина го погледна объркано. — Какво индийски?

— Не какво — какъв. Индийски език. Когато те намерих, говореше на санскрит — каза Громов; в гласа му не звучаха никакви емоции. — Адски друсана беше. И се беше опикала. Доста впечатляваща гледка, да ти кажа.

Червенината плъзна първо по врата ѝ, после и по бузите.

— Къде са ми дрехите? — викна тя. — Тръгвам си!

— Тук ще седиш. Забрави ли, че си под домашен арест?

— Това не е нашата къща!

— Правилно — съгласи се Громов малко язвително. — Значи няма какво да си търсиш тук парцалките, които са ти пречели да литнеш на седмото небе, нали? Е, не знам точно къде си летяла. Обаче на пода не изглеждаше много добре. Дори животните не се докарват до такова състояние.

— Вие сте животно, не аз! — викна ядосано Регина.

Громов поклати глава.

— Това тепърва трябва да се изясни.

— Искате да кажете, че аз...

— Искам да кажа — и го казвам, че на някои хора им е изгодно да лазиш на четири крака и да се молиш за доза. В конкретния случай лазиш пред Валентин. Та ако ще продължим със зоологическата тема, уважаващите себе си хора ходят по тази планета на два крака. Да имаш да кажеш нещо по въпроса?

Ако го беше казал наставнически или високомерно, Регина веднага щеше да му го върне. Тя беше отворено момиче и не й пукаше от нищо, дори от това, че е само по къса нощничка. Громов обаче й говореше не от позицията на праведник, който се кара на грешница. Просто й предлагаше да се погледне отстрани, като при това пазеше неутралитет. И въпреки че хапът беше много горчив, тя се насили да го преглътне. Не можа, въпрочем, да се сдържи и измърмори:

— Стига сте ме поучавали!

— Акъл не ща, пари ми дай — отвърна Громов.

— Моля?

— Поговорка. Не си ли я чувала?

— Не съм — изсумтя Регина. — А и да съм — голяма работа?

Внезапно се почувства съвсем мъничка — и все едно беше изтърсила някоя глупост пред гости. А пък и тази нощничка с това тъпо пате...

За да прикрие притеснението си, Регина си взе още един сандвич и докато го дъвчеше, се загледа в екрана, където безкрайната пантомима продължаваше.

— Защо не включите звука? — попита след секунда. — Това е Рики Мартин.

Громов взе дистанционното от масичката и го натисна. Вместо латиноамериканския мачо обаче на екрана заподскачаха кадри от други канали.

— Защо не ми оставихте Рики?

— Рики ли да ти оставя? — Громов вдигна вежда. — Той сам си се е оставил и си му е много хубаво даже. Екзотика, мацки...

— Завиждате му! — злорадо заключи Регина и за кой ли път тази нощ се ядоса сама на себе си.

— Ако има нещо, което не обичам в този живот — каза Громов, — то е да се правя на шут. За да си клоун например или поп певец, трябва да ти идва отвътре. Аз това го нямам.

Регина понечи да възрази, че клоуните и певците са съвсем различно нещо, но изведнъж видя на екрана часовник и спря. Секундарникът вече се приближаваше точно към пет часа.

— Вече се съмва! — възкликна тя.

— Ако искаш — каза Громов, — можеш да вдигнеш щорите. Помниш ли как изглежда слънцето?

— Да бе, притрябвало ми е слънцето ви! По това време спя като къпана.

— Като?

— Стига сте ми се подигравали! — кипна тя.

— Няма вече. — Громов ѝ се усмихна. — Всъщност не е зле да се понаспиш. Само ще видя новините и изключвам телевизора. Ти лягай.

Регина се подпря на лакът и понеже нямаше какво друго да прави, загледа новините. Това, че крайт на масичката ѝ закриваше половината екран, изобщо не я притесняваше. Тя така и не беше могла да разбере защо баща ѝ не пропускаше нито едни новини. Всъщност изобщо не го разбираше — както и той нея. Той загина — а тя не пророни дори една сълза. Сега обаче при спомена за него сърцето ѝ се сви.

— На колко сте години? — попита тя високо.

— На много.

— На четирийсет?

Той се обърна към нея и каза съвсем сериозно:

— На сто.

— Е, значи младееете — опита се тя да се пошегува.

— Но се чувствам много по-стар. — Помълча и добави: — Понякога.

— Защо?

— Защото с годините се уморяваш от живота. За жалост един ден ще го разбереш.

— И сега го разбирам. Да ви кажа...

— Млъкни!

Регина дори не успя да се обиди от заповедния му тон. На екрана се появи снимка... снимката на Валентин. Кой знае защо, той беше с униформа и с килната над едната вежда фуражка. Още повече я обърка гробовният глас зад кадър:

— ... и шофьорът му са загинали на място. Както ни съобщиха от Московския военен окръг, подполковник Сергей Леонидович Рябокон е бил началник на специалния отдел. По случая е образувано следствие...

Гласът на говорителя заглъхна и на екрана се появиха кадри от местопроизшествието. Шосе, осветено от прожектори и фарове на коли: милиция, бърза помощ, микробус, пожарна. Купчина разкривен метал в мазна локва. Хора — размахваха възбудено ръце. И два окървавени трупа на асфалта. Обективът на камерата бързо, сякаш уплашено, се дръпна от тях и се измести към лицето на един румен милиционер с бял ремък през гърдите.

— Огледът на ПТП-то, значи, позволява да се направят някои изводи значи — достолепно почна той. — Пострадалите значи предприемат изпреварване с превишена скорост. — Широк, абсолютно ненужен жест. — През това време по насрещното платно значи се движи друго транспортно средство, а именно „КамАЗ“. — Операторът за миг показва на зрителите ударената кабина на голям камион, а милиционерът посумтя още секунда и мина към резюмето: — Тоест ПТП-то е в резултат от непредпазливостта на водача на лекия автомобил, довело до съответното ПТП, предизвикано от... от...

Милиционерът явно не можеше да се измъкне от словесните дебри, в които се беше залутал; смени го водещият на ТВ-6, изнурен и измъчван от незнайни недъзи. Главата му направо клюмаше на една страна под тежестта на очилата му. След като показва какви неимоверни усилия трябва да положи, за да изправи рамене пред камерата, той унило започна:

— Шофьорът на камаза е избягал от местопроизшествието, но както ни уверяват компетентните органи, задържането му е само въпрос на време. Представител на военната прокуратура заяви пред нашия кореспондент, че следствието трябва да се поеме от неговото ведомство, а не от Федералната служба за сигурност. Няма никакви основания да се подозира, заяви той, че гибелта на началника на специалния отдел подполковник Рябокон е в резултат на умишлено покушение...

Регина тъкмо беше решила, че Валентин просто ѝ се е привидял, че се е объркала нещо, когато пак показаха снимката. „Униформата много му отива — машинално си помисли тя и пак така машинално добави наум: — Отивала му е“.

— Някой познат?

Регина хвърли кратък поглед към Громов, поклати глава и отвърна:

— Не, защо?

— Нещо пребледня.

— Уморена съм. Спи ми се.

— Е, лягай тогава — каза Громов. — Ако ти се присъни годеникът ти, прати му много здраве от мен. Или просто почни да пициш. Ще дойда веднага.

Спалнята още миришеше на жената, която бе мечтала да стане пълноправна нейна стопанка. Но безбройните флакончета и джунджурийки, с които Лариса бе маркирала своята според нея територия, вече нямаха място тук — бяха за боклука. Ако човек почне да пази нещата, които му напомнят за хората, с които е бил близък, къщата му се превръща в музей. Безкрайна изложба на тъжни спомени.

Громов застана пред огледалото, извади револвера от кобура, завъртя го на показалеца си и го насочи срещу собственото си отражение. Петнайсет минути абсолютна неподвижност, през които се целиш в дулото на собствения си револвер, са отлична тренировка за всеки стрелец. Но тази сутрин Громов не можа да се съсредоточи. Пречеше му изпитата на гладно водка, вълнението и умората също.

— Добре де, почини си и ти — каза той на отражението си. — Понеже нещо не е ясно кой кого гледа — аз тебе или ти мене.

Легна, сплете пръсти под тила си и затвори очи. Беше достатъчно да смъкне фуражката и пагоните на изникналия под клепачите му образ на подполковник Рябокон, та той да се превърне във Валентин Мезенцев, за когото толкова възторжено му говореше майката на Регина. Вече му беше ясна и военната стойка плюс мустаците на този фалшив бизнесмен. Още една звездичка — и ето ти го полковника, за когото си мечтаят всички попрехвърлили дами.

Началникът на специалния отдел не само беше водил операцията, но и беше участвал пряко в нея. Беше отрупвал Регина със скъпи подаръци, беше я снабдявал с наркотици, беше я опъвал при всяка възможност. В резултат целта беше постигната. Пилотът Северцев сам беше внесъл в самолета взривното вещество, подпъхнато му не къде да е, а в собствения му дом.

В това, че Рябокон и Мезенцев са едно и също лице, нямаше почти никакви съмнения. Реакцията на Регина, докато гледаше репортажа, беше достатъчно красноречива. Громов беше сигурен и че среднощното ПТП е просто начин — един от многото — вече ненужният подполковник да мине в запаса, откъдето никой не може да го повика.

Престъпниците с пагони нямаше как да знаят, че подразделението за екстрено реагиране всъщност е прекратило разследването на терористичното нападение. И разтревожени, че Громов продължава да рови, бяха предприели контрамерки. Отначало се бяха опитали да ликвидират него, Громов, посредством депутата Шадура. Взривът обаче беше довел до противоположния резултат. Вместо кротко да полегне на масата в моргата, Громов беше отпрашил към летището и там беше попаднал на следа, която можеше да го отведе прекалено далече. Тогава, за да попречат на разследването му, бяха застреляли вдовицата на летеца, след това беше дошъл редът на дъщерята на Северцеви. Щом бе станало ясно, че Регина не е умряла от свръхдозата, бяха пратили група да я ликвидира. Подполковникът може би беше изпреварил събитията и беше докладвал нагоре по линията, че Регина вече не е способна да даде показания пред никого освен пред Всевишния. И му се бяха отблагодарили за преданата служба по такъв начин, че и той да млъкне завинаги. Според старото правило: не оставяй никакви следи. Следи обаче все пак бяха останали.

Да, много лоша картина се оформяше от тези откъслечни фрагменти. Но Громов не беше доволен от това, че ги беше сглобил — логическата верига се прекъсваше със смъртта на началника на специалния отдел. Защото какво му даваше това, че е запознат с ролята на Рябокон в цялата тази гадна история? Нищо. Дори Регина да признаеше, че термосът ѝ е бил даден от приятеля ѝ, това пак нямаше да помогне да се разбере кой стои зад него.

Военната мафия? Естествено. Но това понятие беше прекалено абстрактно. Военната мафия не може да се арестува, не могат да ѝ се предявят обвинения, не можеш да я тикнеш зад решетките. За тази цел ти трябва конкретен човек, със съответното звание и длъжност. Иначе какво — все едно да се боксираш с юридическо лице: уж е лице, но на практика го няма, не съществува, не можеш да му размажеш физиономията. То е мит, химера. Също като призрака на комунизма, който бродел из Европа — вездесъщ дявол, най-голямото зло под слънцето... Но това бяха прекалено глобални проблеми за Громов. По-лесно е да пробиеш трето око в челото на първия срещнат бандит, отколкото да се правиш на непримирим борец с мафията и да призоваваш да бъде изкоренена с общи усилия. По-лесно — и във всички случаи по-полезно за обществото.

Това беше последната свързана мисъл, която мина през съзнанието му. В следващата секунда той вече спеше — много дълбоко и в същото време много нащрек. Заспа толкова бързо, че двете отвесни бръчки над смръщените му вежди така и не успяха да се изгладят.

ГЛАВА 17

ИЗКУШЕНИЕ

Громов се събуди някъде рано следобед и се освежи с редуване на горещ и леден душ и енергична гимнастика. След което направи всичко възможно да събуди и гостенката си. На няколко пъти най-безцеремонно я бутна по рамото, обясняваше ѝ, че вече пеят не знам кои си петли, но Регина мърмореше нещо неразбрано и пак се свиваше на кълбо на дивана. Наложиха се да ѝ пусне телевизора и да усили звука докрай. При което избра не коя да е програма, ами стари хумористични предавания. Жизнерадостният кикот на артистите и зрителите според него просто нямаше как да не я събуди — когато ти е зле, това, че някой се весели, е най-гадното.

Оказа се прав. Някъде по средата на поредното изпълнение на един белокоп ветеран на хумора и сатирата Регина седна в чаршафите и попита сърдито:

— Гаврите се с мен, а?

— Донякъде — призна той.

Сънена, разчорлена и сърдита, тя го изгледа подозрително.

— Защо?

— За да не си мислиш, че животът е песен.

И пак ѝ отговори съвсем искрено. Ако искаше да се прави на добър, би трябвало да я остави да спи до утре. От друга страна, Громов не можеше да си позволи толкова време, пък и Регина не заслужаваше чак толкова съчувствие. За всеки има трийсет сребърника, срещу които е готов да продаде и най-близките си. За Регина тези сребърници бяха ЛСД-то. Е, тя сама беше направила избора си. Всяка монета, с която плащаш в този живот, има две страни, като прословутия медал. Регина беше готова да продаде всичко и всички, но и да я купиш не беше кой знае какъв проблем.

Защото когато наркоманът си иска дозата, когато го побиват ту горещи, ту ледени тръпки, а после обратно, когато изпитва каквото изпитва, той става наистина благодатен материал за всеки, който иска

да го накара да направи нещо. Готов е на всичко, за да се отърве от страданията си. Показваш му желаната награда и става мек като памук, не, като пластилин всъщност — можеш да направиш от него каквото си искаш, на всичко ще се съгласи. Жалко, че здравословното състояние на наркоманите не им позволява да извършват подвизи — иначе от тях щяха да излязат чудесни стахановци и Павловци-Корчагини. Планини биха повдигали в името на Нейно Величество Дозата.

До момента, когато Регина вече нямаше да си намира място без „хапченце“, оставаше съвсем малко. Доколкото Громов можеше да прецени, вече бяха минали двайсет и четири часа от последното — всъщност последните. Което означаваше, че току-що събудената девойка щеше да става все по-нервна и по-нервна. Всъщност той точно с тази цел я беше събудил. Наистина жестоко, да. Но ако да си милосърден означава да угаждаш на желанията на наркоманите, Громов предпочиташе да е от другата страна на барикадата. И затова, без да обръща внимание на скимтенето откъм банята, в която се беше заключила Регина, той невъзмутимо я чакаше да стигне до нужното му състояние.

Което стана на смрачаване. Тя влезе в кухнята — Громов правеше чай — със страдалческа физиономия и каза:

— Откарайте ме вкъщи. Моля ви!

Устните и сенките около очите ѝ бяха едни и същи на цвят — тъмновиолетови. Като на труп, дори по-лошо.

— И защо? — небрежно попита Громов, докато сваляше чайника от котлона.

— Мама сигурно много се тревожи.

— Не се тревожи, повярвай ми.

— Тревожи се! — упорито повтори Регина и зъбите ѝ изтракаха. Вече я тресеше.

— Ами обади ѝ се. — Гласът на Громов беше дружелюбен, но в усмивката му нямаше и капчица топлина.

Точно както очакваше, Регина не тръгна към телефона. Вече изобщо не се мъчеше да скрие, че цялата трепери. И викна:

— Искam вкъщи! Веднага!

— Сигурна ли си? — Громов си наля чай и чак сега я погледна, все едно я виждаше за пръв път.

— Да! — Регина тропна с крак.

— Ами тръгвай тогава. Пари за такси искаш ли?

— Да!

— Значи ще ти дам — каза Громов. — Обаче да знаеш, че вкъщи те очаква доста неприятна изненада.

— Каква изненада?

— Казах ти — неприятна. Пълната противоположност на онова, което мога да ти предложа тук.

— И какво можете да ми предложите? — Регина присви недоверчиво очи.

Громов мълчаливо извади от джоба си флакончето, което бе взел от апартамента на Северцеви, изсипа съдържанието му в шепата си и я протегна към нея. Мъничките кехлибарени хапченца сякаш светеха. Очите на Регина също светнаха в кехлибарено.

— Откъде ги взехте? — изсъска тя.

— Е, не си малко момиче, можеш и сама да се сетиш.

— Дайте си ми ги!

И докато връхлиташе да ги вземе, се удари в ръба на масата. Заболя я, но това не я спря и тя скочи пак — и този път се удари в газовата печка.

Громов поклати глава.

— Няма да стане така.

Регина облиза изпръхналите си устни и каза прегракнало:

— А как? Казвайте какво искате от мен!

Гледаше втренчено стръвта. Нямаше как да знае, че Громов беше сменил ЛСД-то със синтомицина, който беше взел от аптеката. Разликата можеше да се види само ако човек огледа хапчетата внимателно. А в състоянието, в което се намираше, Регина изобщо не беше способна да го направи.

— Тази награда, малката, ще я получиш само срещу съвсем честни отговори — каза Громов и сви шепата си в юмрук.

— Честни? — Очевидно Регина беше очаквала съвсем различно предложение. И нямаше нищо против, впрочем — изобщо не й пукаше, стига да й дадат поне едно-едничко хапченце.

— Искате да ме питате за Валентино? — сети се накрая. — Ще ви кажа, всичко ще ви кажа. Обаче първо...

— Нещо май бъркаш, малката — прекъсна я Громов. — Правилата ги определям аз. Обърни се. Виждаш ли онази врата? Това е килерът. Тесен е и ще се блъскаш в стените, обаче е най-подходящото място да се погърчиш там — нямам по-добро. Значи така — или ми казваш всичко без никакви пазарлъци, или отлагаме разговора... — той се направи на замислен — за ден-два. Кое избираш?

— Питайте де — тросна се Регина. Не ѝ трябваше и секунда, за да направи избора си.

— Сядай тогава — любезно каза Громов. — Ще ти наля чай и ще си поприказваме. Локумче искаш ли?

— Мразя локум! — Тя го изгледа предизвикателно, но бързо сведе очи: спомни си, че съдбата ѝ всъщност е в ръцете му.

— Захар в чая?

— Какво искате да знаете за Валентин? — отговори Регина на въпроса с въпрос. Дори само от мисълта за нещо сладко ѝ се гадеше.

На Громов почти не му се наложи да я насочва в отговорите. Монотонно, но за сметка на това много подробно, Регина му разказа историята на любовта си към Валентин Мезенцев... и ЛСД. Малко след като се запознали, тя му казала колко е лесно да си намериш екстази във всяка дискотека, а той ѝ казал, че бил донесъл от Холандия нещо по-добро. С това се почнало. И с това свършвало — за нея. Онова, което ставало между дозите, май изобщо не я интересувало. Все едно ставало въпрос за съвсем чужд човек.

Изобщо не я интересувало и това, че преуспяващият бизнесмен Мезенцев внезапно се е превърнал в покойния полковник Рябокон. Смъртта на годеника ѝ я вълнувала единствено защото след като бе умрял, той вече нямал как да ѝ доставя дрога.

— Това е — глухо привърши тя. — Няма го вече Валентино. Пада му се обаче. Да ви кажа, никога вече няма да се вържа на този номер.

„Вързала си се вече — възрази ѝ Громов наум. — И си се вързала, и си вързана — няма отърване. Ще се слагаш на всеки, който дори само ти покаже хапченце. Какво да те правя сега?“

— Не ме ли чувате? — викна Регина. — Всичко ви казах.

Очите ѝ светнаха нетърпеливо.

— Без едно — флегматично каза Громов и остави празната си чаша на масата. — Какво ти подаряваше милият ти годеник?

— Какво ми подаряваше ли? — Погледът ѝ се отмести, но веднага се върна, като привлечен от магнит. — Дреболии, нищо особено. — Сбърчи носле. — Парфюмчета, дрънкулки, едно плейърче. И бельо, розово. Много го възбуждаше.

— И на татко ти и майка ти също правеше подаръци, нали? — Докато палеше цигарата си, Громов примижа с едно око.

— Те всъщност не го интересуваха — каза Регина. — Мен искаше. По розови чорапи.

— А термосът?

— Какъв термос?

По-фалшива интонация не можеше да докара дори да искаше.

Громов извади от джоба си флакончето с хапчетата, повъртя го между пръстите си и каза замислено:

— Да взема пък да ги изсипя в клозетната чиния...

Регина се хвърли към него през масата, направо легна на нея, и протегна ръка.

— Чакай бе! Нали се разбрахме?

— Така ли? — Громов погледна към банята, все едно наистина мислеше да направи каквото беше казал. — И за какво се разбрахме?

— Недейте!

— Хм... — Той я погледна почти незаинтересовано.

— Сетих се. Един ден Валентино наистина донесе някакъв голям термос... — Регина наведе глава, сякаш оглеждаше патето на нощничката си. — Каза, че бил изненада за татко. Да съм го сложила в багажа му преди полета.

— Преди последния му полет — уточни Громов. — И ти си послушала щедрия си приятел. Без изобщо да заподозреш нещо, нали?

— Да! — викна Регина и вирна брадичка; и се видя колко разкривено е лицето ѝ.

— И после също не си заподозряла нищо — продължи Громов. — Когато самолетът е гръмнал. Гръмнат от подаръка на фалшивия Мезенцев. Заедно с татко ти.

— Да!

— А сега гръмнаха и майка ти. — Гласът на Громов стана съвсем безизразен. — Право в лицето. В магазина. Направи го едно от приятелчетата на любимия ти Мезенцев.

— Какво?! — Регина се дръпна назад и насмалко не падна от стола. — Кога?

— Снощи. — Громов скръсти ръце на гърдите си. — Точно докато си се друсала. Ако не бях дошъл, изобщо нямаше да се събудиш... Сега какво? Имаш ли да ми кажеш нещо, или те интересуват други неща?

И протегна ръка към нея. В шепата му се търкаляше златисто хапче.

— Божичко! — прошепна Регина.

Громов мълчаливо наблюдаваше душевната ѝ борба — беше изписана на лицето ѝ. Борбата беше кратка. Онова, което победи, грабна хапчето и си го тикна в устата.

Регина клечеше в антрето и гледаше стената. Никакви мисли — само предвкушване. Когато стената почнеше да се превръща в екран, на който да се появят първите фантастични картини, можеше да се премести на дивана, а още по-добре — да се заключи в банята. Шуртенето на водата щеше да се превърне в омагьосваща музика, пространството щеше да се разшири до невероятни простори и щеше да дойде лекотата, без която вече не можеше да живее. Регина не си спомняше точно с каква сила я притиска атмосферният стълб, но тази нощ я натискаше десет пъти по-силно. Направо щеше да я размаже, като някаква жалка буболечка. Цялата вселена беше срещу нея.

Шарката на тапетите, в която се беше втреничила, лекичко потъмня. „Почва се“ — с облекчение си помисли Регина, но в същия миг осъзна, че вижда всъщност само сянка на стената. Беше сянката на мъчителя ѝ — чия друга можеше да е?

— Какво още искате? — страдалчески попита Регина. — Няма ли най-после да ме оставите на мира?

— Вече те оставих — каза той и затвори телефона. — След малко ще се разделим.

Регина мръдна рамене. Беше ѝ все тая дали ще се разделят и дали някога ще се видят пак. Искаше единствено по-бързо да се озове в другото измерение.

— Знаеш ли какво е синтомицин? — попита Громов. Изобщо не беше помръднал.

— Не знам. И не искам да знам. — Регина изглежда с омраза джинсите му. Не искаше да вдига очи по-нагоре. Пък и не можеше — клепачите ѝ бяха прекалено натежали. С очите ѝ също май ставаше нещо — едва можеше да ги движи.

— Жалко. — В гласа на Громов прозвуча неприкрита подигравка. — Не ти ли е интересно все пак какво ти дадох?

— Какво? Какво казахте?!

— Дадох ти синтомицин. Нямам представа какво лекува, но едно знам със сигурност — че не предизвиква халюцинации.

— Син... Синто... — Регина все пак успя да вдигне очи, може би защото държеше да се увери в реалността на ставащото.

— Синтомицин — каза Громов с любезна усмивка. — Надявам се да не е слабително.

— Вие!... Вие!...

Типичен случай от онези, за които се казва: няма думи, само емоции. Регина успя, да се изправи срещу мъчителя си, задъхваше се от гняв.

— Сърдита си, че съм те излъгал, нали? — сети се Громов. — Да, излъгах те. Обаче и наркоманите лъжат безогледно, за да си набавят дозата. От къде на къде ще разчитат на честно отношение към себе си, а?

— Дайте си ми хапчетата!

— В тази къща няма никакви хапчета освен аспирин. — Громов разпери ръце.

— Мръсник!

Левият ѝ юмрук полетя към гърдите му — и отскочи от тях като тенисна топка. Същото се повтори и с десния. Колкото до лицето му, Регина изобщо не можа да стигне до него. Да не би пък вече да започваха халюцинациите и да се мъчеше да удари призрак?

— Три опита стигат — каза Громов. — Четвърти не ти позволявам. Така че вземи се стегни.

За нея нямаше проблеми веднага да смени тактиката. В състоянието, в което се намираше, всички средства бяха позволени. Ако я бяха оковали и бяха сложили дозата пред очите ѝ, щеше да си прегризе ръката като лисица в капан лапата. Разярена фурия — точно такава се чувстваше Регина, когато се насили да се усмихне. С много сладка, много мамеща усмивка.

— Е, добре — измърка тя. — А някакви... някакви по-специални желания? — Гласът ѝ стържеше, но въпреки това тя се мъчеше да се направи на палава.

— Никакви. — Громов поклати глава.

— Ама съвсем никакви?

— Не се унижавай. — Той я стисна за китките и ги натисна надолу, за да я спре да си вдигне нощницата чак до пъпа, та да му покаже какво губи. — Онова, за което мечтаеш, вече го няма. Изхвърлих го. Няма го — разбери.

Краката ѝ внезапно се подгънаха и тя седна на пода. Вече нямаше сили да се противопостави на налягането на атмосферния стълб.

— Какво?! — успя само да прошепне.

— Нищо. Просто очистих планетата от няколко милиграма зло. Не е кой знае какво постижение.

Регина насмалко да се разреве, но ѝ хрумна спасителна мисъл. Громов ѝ беше казал, че ще ѝ даде пари за такси. Щеше да се прибере, да вземе долари — знаеше къде са скрити, — да си облече нещо и да мръдне до центъра. Там бързо щеше да намери спасителната доза. Днес можеш да си купиш всичко. Включително щастие. Каквото си поискаш щастие.

— Обещахте ми, че... — почна тя.

Громов все едно прочете мислите ѝ и каза:

— Не можеш да се прибереш у вас. Ще те убият. Пък и вече е късно.

— Защо? — успя да попита Регина.

— Обадох се да дойдат да те вземат.

— Вие от милицията ли сте?

— От ФСС. По-гадно звучи от ЛСД, нали?

На Регина не ѝ беше до шегички и попита унило:

— Ще ме арестуват ли?

— Само ще те задържат. Това е в твой интерес.

— Ще умра! — изкреця Регина толкова силно, че дори сама се уплаши. — Преструвате се, че ме спасявате, а всъщност ме убивате. Ще умра! Ще пукна!

— Няма. — Гласът на Громов беше тих, но по някакъв тайнствен начин заглуши виковете и стенанията ѝ. — Умира се от наркотици, не

без тях.

Извисяваше се над нея — строен, уверен в себе си, силен. Да се търкаля в краката му внезапно се оказа по-трудно, отколкото да се изправи. Така че тя се хвана за стената, стана и тихо попита:

— И какво ще стане с мен сега?

— Ще те боли — отвърна Громов, без да се поколебае дори за секунда. — И тялото, и душата. Ще те разпитват. Изобщо — връщаш се в реалността. Никой не може да избяга от нея.

— Няма да издържа — прошепна Регина.

— Само не се прави на най-нещастната на света. Всички, които умряха по твоя вина, с радост биха си сменили местата с теб.

— Може би... Но ми е лошо. Толкова ми е лошо, че...

— Когато ти е лошо и ти се струва, че не може да стане по-лошо, си повтаряй едно: *ще мине*. Не го забравяй.

— А когато е хубаво? — Регина се опита да се усмихне. — Тогава какво да си повтарям?

— Същото. — Громов я погледна право в очите. — *И това ще мине*.

— И да живея така?

— Засега никой не е измислил друг начин — каза Громов.

Може би щеше да добави нещо, но в този момент на вратата се звънна.

ГЛАВА 18

ТОПЛО... ПО-ТОПЛО... ГОРЕЩО!

Мръснобелият питбул свъсено оглеждаше владенията си. Те се простираха дотам, докъдето виждаха гуреливите му очи. Където и да отидеше, кучето винаги се намираше в центъра на територията си. И затова никога не бързаше, когато очертаваше границите ѝ, като вдигаше крак. Не признаваше чужди граници. Ако някой се ползваше с авторитет пред свирепото бяло куче с розови като на албинос очи, това беше единствено стопанинът му. За да го защити, питбулът Гранд беше готов да разкъса гърлото на всичко и всички, въпреки че не беше по високите скокове. Но пък можеше да строши костите на всеки враг без излишни подскоци — просто почваше от който и да било крайник, щом го докопа. Да се биеш с него беше все едно да се биеш с месомелачка, в която са ти тикнали ръката, крака или лапата. Онези, които отдалече го сравняваха с озверяла свиня на криви крачета, бяха до известна степен прави. Освен това Гранд приличаше на огромен бял плъх с широки гърди и къса опашчица. По характер бе по-скоро сухоземна акула — сблъскаш ли се с нея, винаги губиш. Осъзнаването на това правеше кучето невероятно високомерно. То например никога не лаеше по непознати. Защо да си хабиш гласните струни, след като можеш да уплашиш всички дори само със страшния си вид?

Понякога Гранд изпитваше досада от липсата на достойни противници, но все пак по-често се опияняваше от мощта си.

Здравата каишка, на която го държеше стопанинът му, изобщо не би могла да го удържи, ако решише да прояви наистина своенравния си характер. Но пък кучетата затова си имат стопанин — та да ги обуздава само с присъствието си, без никакви подръчни средства. Онзи, който не може да внуши на кучето си желанието да му се подчинява безпрекословно, се лъже, че е господар на четириногия си приятел. Всъщност тогава е само разводач и източник на храна. Та било то и любим господар. Но слабо уважаван.

Човекът, който беше извел Гранд в ранното сиво утро, не се отнасяше към тази жалка категория. Изобщо не беше необходимо да напомня за ръководната си роля с подвикване или жест: Гранд непрекъснато беше настроен на вълната на господаря си и долавяше и най-малките промени в поведението му. Знаеше какво може да поиска господарят му още преди командата да бъде казана на глас. И докато вечер мислеше за живота си, Гранд все по-често стигаше до извода, че да се покорява на избрания си господар е също толкова приятно, колкото и да усеща превъзходството си над всички останали.

Косата на господаря на цвят и пипане приличаше на козината на верния му пес. В останалата му външност нямаше нищо сурово или заплашително. Той можеше да прави впечатление на интелигентен и кротък човек, което умело използваше в ежедневието. Ако някой кажеше на съседите на Борис Юриевич Власов, че той е шеф на специално подразделение във ФСС, те просто нямаше да му повярват. Може би само някои от по-старото поколение щяха да се плеснат по челото и да възкликнат: „Ама разбира се! Как не се сетих! Досуц Андропов, преди да се разболеє! И по същия начин си крие зловния поглед зад очилцата. Трето поколение интелигент, хайде де! Без да му мигне окото ще ти резне гръкляна! Да не дава Господ да го срещнеш в гората по тъмно!“

Кое би било съвсем несправедливо спрямо Власов. Полковниците от ФСС не ходят по тъмно в гората и не прерязват гърла — поне собственоръчно. А и дори да има такива епизоди в биографиите им, за тях не знае никой освен самите те.

Днес пък беше утрото на спокоен неделен ден и Власов, облечен с тъмносилав анцуг, кротко разхождаше кучето си из двора — най-обикновен чичко малко пред пенсия. Кучето беше малко страшничко, разбира се, но пък стопанинът му беше много мил човек, човек, с когото винаги е приятно да си поговориш.

— Добрутро — каза бабата, която всяка сутрин ходеше да си купува мляко от някаква лелка.

— Добро утро. — Това пък беше представител на руската буржоазия, направо галеше окото с плавните си обтекаеми форми. Ей сега щеше да изприпка зад ъгъла, да дръпне едно джойнтче и да се върне със същото подрусване. Той си го водеше джогинг.

Само мълчаливо кимване и забързано потропване на токчета — съседката по етаж, пак се връща от среднощна среща. Още е млада и почти не ѝ личи, че е прекарала безсънна нощ. Полата ѝ обаче е с ципа отпред. Разсеяла се е нещо — или от любов, или от съвсем обяснима умора.

— Здравейте. — Виж, това беше нещо ново! Власов се обърна учудено и видя майор Громов. Дори да приемеше, че Громов нарочно се беше приближил възможно най-тихо, защо Гранд не беше реагирал поне на миризмата? И защо, след като направи две крачки към непознатия му човек, спря, все едно си беше блъснал муцуната в невидима стена? Обикновено в такива случаи дори се дърпаше — а сега каишката беше хлабава, почти опираше земята.

— Здравей, здравей — каза Власов. Знаеше, че отстрани изглежда абсолютно невъзмутим, но настроението му все пак мъничко се сговни. Не биваше да си позволява подчинените му да го изненадват. А и трябваше май да се заеме по-сериозно с дресирането на Гранд. Много са се разпуснали всички — и служебното куче, и също така служебният майор.

— На разходка, а? — възпитано попита Громов.

— Не, надявам се, че още спя и само си ми се присънил — също толкова възпитано отвърна Власов. — Нали се разбрахме да се видим в понеделник.

— Не издържах и реших да намина по-рано.

— Самотата ли те мъчи? Вземи се ожени.

— По-добре да си взема куче, като това. — Громов кимна към Гранд, който внимателно оглеждаше десния му крак.

— Харесва ли ти? — Власов се наведе и потупа Гранд по врата.

— Да. Късокосмест.

— В смисъл?

— Ами не се скубе като жените — обясни Громов съвсем сериозно. — Включваш прахосмукачката най-много веднъж на две седмици.

Власов — жена му, вече над петдесетте, имаше плитка до кръста и всеки ден се решеше пред огледалото до безкрай и събираше космите, та да си направела някога перука — се усмихна насила.

— Затова ли дойде? Да си поприказваме за жените и кучетата?

— Не. За помощ дойдох.

— И как така реши, че ще ти помогна? — Власов малко раздразнено си нагласи очилата. — Някои хора бяха решили да си направят частно разследване и да ми докладват в понеделник. Днес е неделя. Или може би бъркам?

Щом чу, че господарят му повишава тон, Гранд реши, че е време да се запознае с десния крак на Громов — много го беше харесал — по-отблизо.

— Началникът винаги е прав. — Громов — все така гледаше Власов в очите — небрежно подритна масивната муцуна на питбула, който душеше дънките му.

Вместо незабавно да заръфа подритналия го крайник, Гранд седна и сащисано загледа майора. Стопанинът на първия и началник на втория трябваше да положи доста усилия, та също да не зяпне сащисано. Накрая се навъси и попита жлъчно:

— Какво толкова е станало?

— Трябва да поговорим.

— Само?

Громов вдигна рамене.

— Е, зависи.

— Добре де, идвай — изсумтя Власов и тръгна към входа на блока.

Гранд малко се позапъна, но като се убеди, че непознатият върви след господаря му, се успокои и бодро затропа с нокти по асфалта.

За пръв път Власов изпита почти неудържимо желание да изрита домашния си любимец. Затова ли беше положил толкова усилия да го дресира? Та всеки да може безнаказано да го подритва? Не и него обаче — полковникът не търпеше подобно отношение. Настроението му тази сутрин обаче вече не беше безоблачно. Както и небето, впрочем.

— Чай? Кафе?

— Кафе, ако може.

— А ако не може? — пошегува се Власов.

— Пак кафе. — Громов също се направи, че се усмихва.

— Имам само нес — каза Власов, докато слагаше чайника на котлона.

— Идеално. Става бързо.

— И внук ми все бърза. На три годинки е и иска всичко веднага. Дете, какво да го правиш. — След това подмятане Власов се усети, че и той се държи като дете, и изсумтя: — Казвай какво искаш. Проблеми ли има?

— Молби. Две. — За по-нагледно Громов вирна два пръста.

Получи се нещо като знака „V“ — победа. Много бързаше обаче майорът да се радва на победата.

— И какви? — Власов го каза небрежно, все едно не го интересуваше нищо освен чайника на котлона — нито молбите, нито пръстите, които Громов беше вдигнал така нахално буквално под носа му.

— Първо — невъзмутимо продължи Громов, — спешно ми трябва информация, а в неделя достъп до информацията имате само вие.

Власов усили газта и подхвърли през рамо:

— Ако си мислиш, че ще хукна в Управлението да ти вадя информация, много се лъжеш. — И добави заядливо: — Това не ти е нескафе: разбъркваш го — и готово.

— Борис Юриевич — укорително каза Громов. — За да изпълните молбата ми, е достатъчно да си включите компютъра. Миналия месец го свързахте с базата данни.

— Бе тая вода защо не кипва! — раздразнено възкликна Власов. Водата очевидно го интересуваше толкова силно, че не отговори на напомнянето на подчинения си.

— Защото — обясни Громов — чайникът не бива да се гледа. Казва го още Джеръм К. Джеръм. Обръщаш му гръб, правиш се, че изобщо не те интересува, и той веднага завира и почва да бълва пара през чучурчето.

— Глупости! Има си закони на физиката. Нагрявана площ, температура, дебелина на съда. — Докато изреждаше тези рационални доводи, Власов все така се взираше в чайника, без да обръща внимание на гостенина си и на молбите му.

— И какво ще правим, Борис Юриевич? — напомни гостът за съществуването си.

— Какво всъщност те интересува? — почти изръмжа Власов. — Стига си ми дрънкар глупости.

— Извинете за глупостите. Няма да се повтори.

По гласа на Громов можеше да се заключи, че се хили, но като се извърна рязко към него, Власов видя, че впечатлението му е погрешно. На лицето на Громов не бяха изписани никакви емоции — и си остана точно такава, докато той излагаше същността на молбата си.

Интересуваше се от средното и висшето командно звено на щаба на Московския военен окръг. По-точно от офицерите, минали в резерва през последните два месеца.

— Или пратени в резерва — уточни накрая.

Власов направи физиономия, все едно това е поредната глупост от страна на Громов, и изхъмка:

— Добре де. Като свършим с кафето, ще видя какво има в компютъра. — Лицето му потъмня, все едно върху него беше паднала невидима сянка. — Какво беше второто?

— Втората ми молба — каза Громов — е съвсем простичка, Борис Юриевич. Изобщо няма да ви затрудни.

— Радвам се да го чуя — отвърна Власов. — Неделя е все пак, а в неделя си почивам.

— И много хубаво правите — великодушно се съгласи Громов. — Значи дайте ми десет хиляди долара и си тръгвам веднага.

Власов — тъкмо се обръщаше към чайника, който вече бълваше пара — май си изгори ръката и в първия момент успя само май да изругае. Не беше съвсем сигурно обаче, понеже не изрази чувствата си с думи. Вместо това спря газта, пак се обърна към събеседника си и го попита строго:

— Даваш ли си сметка за какво ме молиш?

— Разбира се. — Громов кимна в знак, че си дава сметка и че е съвсем наясно с нахалството си. — Обаче не ви ги искам да си купя нова кола. Парите ми трябва, за да приключи операцията.

— Каква операция! — Власов чак подскочи, все едно пак се беше опарил. — Нали ти дадох свободен ден!

— Петък — каза Громов. — Днеска е неделя, неработен ден.

— Виж, с това съм абсолютно съгласен. Неработен е. Значи прибирай се вкъщи.

И Власов махна с ръка като недоволен помешчик, който нарежда на някой досаден крепостен да му се махне от главата. Громов не реагира. За да се погаждаш с началството, трябва да можеш да се

владееш. Честно казано, това невинаги му се удаваше, но пък той се стараеше да го постигне. Ако му беше махнал така някой с по-нисък ранг, вече щеше да е поне с изкълчена ръка. Власов обаче запази непокътната и ръката си, и високомерното си изражение.

За да се усмихнеш на събеседника си е достатъчно просто да отпуснеш част от лицевите си мускули и да напрегнеш друга. Обикновено Громов се справяше с това много добре. Тази сутрин обаче му се наложи малко да се понапрегне. Приложените усилия все пак си струваха — усмивката се получи идеална, в най-добрите холивудски традиции. Без да ѝ позволява да угасне преждевременно, Громов се постара да каже с почти кадифен глас:

— Ще ви напиша разписка. В смисъл — взимам назаем десет хиляди и ви ги връщам с лихва.

— С лихва значи!? — Уточнението за лихвата ядоса Власов май още повече, отколкото молбата на Громов, и той закрачи нервно из стаята. — Сделка ли ми предлагаш? Лихва ще ми дава той, моля ви се!

Като шеф на ЕР, Власов разполагаше със средства за непредвидени разходи — петдесет хиляди долара в пет кредитни карти. Всяко разходване на тези средства естествено водеше до безкрайно съставяне на отчети — дори само от мисълта за това направо го заболяваше глава. В момента обаче главата го заболя без никаква връзка с отчетите — заболя го от невъобразимото нахалство на майора, който се държеше с него, полковника от ФСС, като с някакъв лихвар.

— И кога ще ми ги върнеш? — попита той. Беше минал зад Громов и го гледаше в тила.

— Ако операцията е успешна — никога — честно отговори Громов.

— Ами ако не е?

— Е... — Громов се начумери. — Имам две хиляди. Останалата сума ще се постарая да погася възможно най-бързо.

— Толкова ли е важно това за тебе? — Власов го заобиколи, за да може да го погледне в очите. — Къде си тръгнал с рогата напред? Някакви капиталистчета значи пращат хуманитарна помощ, тя изчезва... голяма работа, пак ще пратят — сигурно вече я товарят и ще стигне до Чечения. Какво те бърка това тебе? Стой си кротко. — Власов размаха пръст като строг учител. — На никой не му пука!

— Тук бъркате — каза Громов; усмивката все така беше на устните му, само че вече съвсем ледена, както и погледът му. — На мен ми пука. — Помъчи се да не трепне, като си спомни за нелепо загиналата Лариса. — Всъщност и на вас не ви е толкова безразлично, колкото се опитвате да го изкарате.

— И защо си толкова сигурен? — Власов присви очи.

— Нали ви чух какво казахте за военната мафия. Че генералите искали властта и че това не ви харесва. Понеже лампазите около президента няма да се успокоят, докато не ликвидират подразделението ни. Ние сме им като трън в задника.

— В очите — машинално го поправи Власов.

— И в очите — съгласи се Громов. — Най-важното обаче за тях е собственият им задник. За него ги е страх. Да не би нашата задача е да им помагаме да си го пазят?

Власов запотропва с пръсти по масата, после каза:

— Нали искаше кафе? Направи си сам — бързам. В девет имам среща с помощника на президента. Нямам време за глупости.

И излезе. Останал сам, Громов си напълни чашата с нескафе почти до половината. Без захар — никаква захар не можеше да премахне горчивината в душата му. Всичките му усилия бяха напразни. Трупове, показания, предположения... За нищо. Без пари планът, който беше разработил, беше неосъществим. Нямаше и време. Никакво.

Вече се канеше да изгаси цигарата си, да стане и да си тръгне, когато Власов влезе в кухнята — току-що избръснат, румен след афтършейва.

— Тръгваш ли?

Каза го съвсем делнично.

— Да — отвърна Громов.

— Изчакай малко — каза Власов и заразбърква кафеено-захарната пяна в чашата си. — Тъкмо разпечатвам сведенията, които те интересуват.

— Нямаше смисъл да хабите хартията, Борис Юриевич.

— Честно да ти кажа, и на мене така ми се струва. — Власов се усмихна и сложи на масата карта със златен печат. — Но все пак реших да рискувам. Ето ти го залога ми.

Громов го погледна. Очите му бяха изсветлели почти до бяло.

— Вие...

— В картата има десет хиляди — продължи Власов с неестествено спокоен тон. — Може да се изтеглят от всеки клон на Империял банк. Работят и в неделя, капиталистите му с капиталисти. — Отпи доволно от кафето, въздъхна от удоволствие и намигна на Громов. — Какво ме гледаш като теле електрически влак? Казвай какво откри. Следата води до щаба на военния окръг, така ли?

— Не следя. — Громов се усмихна. — Цяло шосе.

Дори малко кривата му усмивка беше повече от всички други, с които бе удостоявал началника си досега.

Громов си тръгна, но Власов не бързаше за измислената среща с помощника на президента, а седна умислен в тежкото кресло в кабинета си — то, както гласяха легендите в КГБ, беше приютявало сиятелния задник на самия другар Семичастни.

О, какви славни времена бяха! Всички си изпълняваха задачите безпрекословно, дисциплината в службите беше желязна и разните му там майорчета изобщо не можеха да направят нищо, без да го съгласуват с началството. А сега? Власов стисна юмруци, все едно щеше да дръпне невидими юзди. Само че не държеше юзди. И имаше само една възможност да се справи с Громов. Безноса. С бял саван.

Власов смяташе, че хората от специалните служби са много по-долу от него, и изобщо не ги обичаше, но по волята на съдбата сега беше принуден да работи с тях. Така бяха решили „горе“, така му бяха заповядали — а от изпълнението на заповедта зависеше дали той, довчерашият и днешен полковник, утре ще стане генерал.

Още през 1994–1996, по време на военните действия в Чечения, от редовната ичкерийска армия беше останало само името. Вярно, в нея имаше и зенитно десантни полкове, и артилерийски дивизии, и какви ли не спецподразделения, дори инженерни батальони. Но чеченските полкчета всъщност бяха колкото руски батальон, а батальоните съответно — колкото роти. Освен това ичкерийското войнство като цяло се попълваше със запасници, а това е все едно да свикваш в строя овце.

За сметка на това в страната се навъдиха безброй военизирани отряди, които не се подчиняваха на властите, а на онзи, който плаща

повече. Всичките тия Басаевци, Хайрахоевци, Бараевци и Радиевци бяха нещо като безброй войнствени князчета, които не можеха да се разберат помежду си, да не говорим да си взаимодействат.

Прословутият уахабизъм, който пусна здрави корени в Ичкерия през 1999-а, направи чудо — нещо, което не бе успял да направи нито шериатът, нито Шамил, нито родовите традиции: обедини всичките бандитски формирования под едно знаме, на което би трябвало да има не вълк и дори не полумесец, ами символично изображение на долар. От този момент всъщност почнаха истинските проблеми за Русия.

На практика всички полеви командири влязоха в така нареченото Тайно общество „Ичкерия“ — ТОИ. И нищо не беше, че самият чеченски държавен апарат стана просто филиал на Обществото. Лошото бе в новата тактика на чеченците. Те почнаха да се ограничават в родината си само с незначителни акции и схватки и насочиха главния си удар към Москва.

За кратко време на този невидим фронт бяха спечелени толкова решителни победи, че пораженията в истинската война вече нямаха никакво значение. ТОИ просто си купи десетки видни руски политици, влиятелни чиновници, телевизионни магнати и банкери. И за да се разруши цялата тази структура, някой трябваше да се поразрови не само във всички институции на федералната власт, но да прочисти и силовите структури. Впрочем работата на Власов бе да прави точно това. Но пък той също се беше добрал до исполинските ясли на ТОИ, а като почнеше да похапва от тях, човек вече не искаше да се върне към скромните дажби на полковник от ФСС.

С други думи, финансовата машина на ТОИ работеше на пълни обороти. Громов само се пречкаше в краката на всички и изобщо си нямаше представа колко мощен механизъм се опитва да спре. Защото механизмът съществуваше, функционираше безотказно и нямаше начин да бъде спрян — най-много съвсем безразсъдно да се напъхаш в него и после да слушаш как безмилостните зъбни колелета ти трошат костите с пукот.

Честно казано, на полковника му беше жал за майора — този глупак не беше пожелал да разбере намеците му и да последва благожелателните му съвети. От друга страна, Власов не обичаше генералите от армията. Не чак до такава степен обаче, че да се откаже от своето парче баница и да легне в братската могила заедно с близкия

му по дух Громов. Трупове в този случай и без това имаше предостатъчно. Първо екипажът и пътниците на злополучния самолет, който просто не биваше да стигне там, закъдето беше излетял. После на оня свят отиде и хомосексуалното трио, съставено от Едичка Виноградов, Артур Задов и депутатата Шадур. Момчетата, които бяха докарали депутатата при дежурния в момента Власов, също трябваше да бъдат ликвидирани. Плюс семейство Северцеви. Е, и накрая — основната фигура в играта, подполковник Рябоконт. Беше необходимо за логичния завършек на милата родна картинка, та всичко да е тихо и мирно. Винаги и при всички обстоятелства. Да, никакви проблеми няма и не може да има във великата Руска федерация.

И с това всичко щеше да свърши, ако не беше Громов. Ама защо толкова се ядоса заради оная своя курва?! Къде беше ръгнал с рогата напред? По-добре щеше да е да си пукне там и когато трябваше, а не да създава суматоха и да нервира началниците.

Контролът на операцията беше възложен лично на Власов.

Планът беше дързък и гениален като всичко просто. Изпълнението му позволяваше на ТОИ да убие два заека с един куршум. Първо, да не допусне нормализирането на обстановката в Чечения, където недоимъкът и озлобяването на обикновените хора бяха въглените, които подхранваха огъня на гнева на народните маси. И докато тъпите маси пламтяха от омраза към Русия, умниците преспокойно си вадеха кестените от огъня. Втората задача на ТОИ беше за пореден път да дискредитира Руската федерация в очите на Запада и да изкара чеченските убийци като благородни народни отмъстители. Америка значи праща на Ичкерия лекарства, а Русия не стига че лее куршуми и снаряди срещу мирното ѝ население и избива и осакатява невинни хора, ами не им позволява да получат и медицинска помощ. Ужасната Русия! Жандармът не само на Европа, но и на Азия!

На другарчетата на Власов и на самия него изобщо не им пукаше, те не се интересуваха от голямата политика. Интересуваха се единствено от големите пари.

Основната част на пратката, която не беше стигнала до Грозни, вече беше прибрана в закътани армейски складове и чакаше да я натоварят за Ирак. Тоест откраднатите медикаменти и медицинско оборудване се продаваха на трета страна, с изгода за важните

участници в сделката, разбира се. След това с получените пари се закупуваше оръжие, което, пак с голяма печалба, се пращаше в гореспоменатата многострадална Чечения. В резултат на тройната далавера в сметките на участниците се трупаха цели планини долари. Ръководството на ТОИ гледаше през пръсти на тия търговски номерца на хората си. Но нямаше да прости провала на една толкова важна операция. На никого. Тоест — на Власов.

Ако се издънеше, го чакаше злощастната съдба на спецченгето Рябокон, че и по-лошо. Толкова начини за ликвидиране на неудобни лица вече бяха измислени, че човек можеше цяла енциклопедия да напише.

Мда.

Власов взе копие на разпечатката, която беше направил за майора. Не беше измама — всички сведения в нея си бяха съвсем истински. И докато я даваше на Громов, Власов много добре знаеше кого ще избере майорът. Тупиков, от щаба, вече в запас — единствения, който беше достатъчно близо до Москва. Е, действай, майорче. Вилата на Тупиков беше усамотена. Не чак на края на света, разбира се, но ако някъде около нея загинеше някое прекалено любопитно лице, изобщо нямаше да го намерят.

За да реши окончателно съдбата на Громов, полковникът трябваше просто да набере един номер и да каже няколко думи. И той го направи. Макар че му потрябва доста повече време от обикновено да вдигне слушалката — а след разговора обърна на екс водна чаша чист спирт и наруга милата си съпруга, която дойде да го вика да закусват.

— Ще те изгоня и вместо тебе ще докарам кучка за Гранд! — кресна ѝ с продраното си от спирта гърло. — Късокосместа!

ГЛАВА 19

ЧЕСТИТА БАНЯ, ЧЕСТИТ МАХМУРЛУК

Веднага след като се отби в банката, Громов подкара на север, за да излезе на Ленинградското шосе. Някой можеше да си помисли, че е с размъкнатия си пуловер заради облачното време, но пуловерът всъщност просто скриваше дръжката на затъкнатия под колана на Громов револвер. Майорът си беше взел само мистър Смит — не мислеше да използва зачисленото му оръжие. Това си беше негово частно разследване, негово лична работа. Ако станеше някоя беля, щеше да е застрашена не само служебната му кариера, но и той самият.

Още не се ориентираше много добре в обърканите московски улици и пътища и си бе взел щурман — карта на града и областта, която бе разгънал на дясната седалка. На задната пък небрежно бе хвърлено доста старо куфарче, което не можеше да се похвали нито с дипломатически блясък, нито дори с лъскавина от това, че му беше поверено да съхранява десет хиляди долара, разделени на две еднакви пачки. В куфарчето освен това имаше и три бутилки водка, шише минерална вода и някакви сандвичи, купени от първото попаднало му павилионче. До тях, в отделението под капака, бяха защипаните с кламер листове, на които бе разпечатана информацията, която Власов бе извадил от компютъра.

В списъка на наскоро излезлите в резерва хора от щаба на Московския окръг фигурираха само три имена. Военните, въпреки че се оплакваха на възбог, че ги гонели и че нямало как да си изкарват хляба, явно не бързаха да си намерят друга работа.

И тримата бяха служили доблестно в щаба и сто на сто бяха познавали покойния подполковник Рябокон. Като офицер от специалните служби, той несъмнено ги беше познавал много по-добре, но пък на оня свят осведомеността му едва ли щеше да му е от кой знае каква полза. На оня свят и без началник на специалния отдел се знае кой колко струва.

В определянето на маршрута си Громов реши да се остави на интуицията си и тя му каза на кой от тримата кандидати да спре избора си — на полковник Тупиков. Пък и всъщност нямаше време да ходи при другите двама — те живееха прекалено далече. Освен това полковникът май наистина беше най-интересният.

Иван Сергеевич Тупиков, на 48, военен инженер, работил из целия СССР и в чужбина също. Близката чужбина. Московчанин, но се беше върнал в Москва вече не като зеленото лейтенантче, преди години пратено да служи на гъза на географията. Да се докопа до длъжността помощник началник-щаб по материално-техническото снабдяване сигурно му беше струвало безкрайни интриги и рекогносцировки. И все пак се беше добрал до тази възжелана синекура и без съмнение се беше впил в нея като кърлеж.

От една страна — голям късмет. Хубаво местенце, ако си хитрушко, падат и парички. Седиш си на бюрото, олизваш задници, подлагаш си своя — и ти капят генералски звезди. Рязкото издигане на Тупиков обаче беше стигнало само дотам.

Само преди десет дни медицинската комисия беше установила, че Иван Сергеевич страда от хронична язва на дванайсетопръстника, и въпреки трите си негодуващи докладни той бързо-бързо беше пратен в резерва. Да бе, резерва.

След като поне една трета от руските офицери страдаха от язви и гастрити, защо бяха пратили в резерва тъкмо Тупиков? Всички военни са все на нокти, изнервени, псуват, жените им все недоволни, началниците непрекъснато им четат конско, водката ги убива — как да не хванеш поне гастрит. Та и Тупиков така — язвичка. Връстниците му обаче продължаваха да повишават отбранителната способност на Родината, въпреки че и те си имаха все по някоя болест, а пък него го бяха пратили в резерва по здравословни причини. Тоест — бяха го изритали, казано откровено. Защо ли?

Громов си имаше някои догадки. В щаба, където бяха пратили Тупиков, сто на сто се бяха разигравали игрички, и то мръсни. Това го доказваше както явната връзка на началника на специалния отдел с ограбването и взривяването на транспортния самолет, така и скоростижната му кончина. Кой точно и защо беше решил да отклони получената хуманитарна помощ, засега беше безсмислено да се гадае. Но фактът си оставаше факт — беше станало. И Тупиков

беше пратен в резерва малко преди извършването на терористичния акт.

Съвпадение? Може би. Громов обаче се скланяше към друга версия. Според него новакът Тупиков просто не се беше вписал в задружното щабно семейство. Защото ако се съдеше по последните събития, това си беше именно „семейство“, досущ като в организираните групировки. С тази разлика, че бандите си имаха босове, а в щаба сигурно шефът беше някой генерал — „слуга на царя и на войниците баща“. Тупиков пък или се беше оказал прекалено любопитен, или не беше угодил на началството с нещо и го бяха разкарали.

Громов не разчиташе, че полковникът язваджия е кой знае колко осведомен — ако беше, отдавна да го бяха погребали с военен оркестър. И все пак всеки външен човек, озовал се в непознат колектив, неволно става много наблюдателен. Чува по нещо, вижда разни неща. Точно на тази тема възнамеряваше Громов да си поприказва с прогонения от служба полковник. Пенсията му беше мизерна, разбира се, и сигурно беше много ядосан на бившите си колеги. Материална компенсация и съчувствие — това му беше необходимо в момента. Така че Громов беше решил да се появи в ролята на ангел спасител.

Единственото затруднение бе, че полковникът не си беше вкъщи: както бяха казали съседите, той прекарвал уикендите във вилата си край Солнечногорск. Впрочем Громов беше дори доволен да излезе за малко от града.

Забеляза опашката на Ленинградски проспект, близо до метро „Динамо“. Беше светлосиня „Нива“, по-висока от другите коли, и покривът ѝ непрекъснато се набиваше на очи в огледалото за задно виждане.

За всеки случай Громов извъртя волана на „седмицата“, завидясно и двайсетина минути обикаля тихите улици, където опашката нямаше шансове да продължи да го следи незабелязано. Вместо обаче да го предаде на друга кола или поне да изостане от възпитание, синята „Нива“ дори ускори и буквално се лепна за него.

Зад стъклото се виждаха двама мъже. Веднъж-дваж на Громов му се стори, че единият се хили нагло, но можеше и да греши. Гримасите, които правят някои хора в решителни моменти, трудно се поддават на класификация. Един от инструкторите на Громов по ръкопашен бой в школата излизаше на тепиха с почти разплакана физиономия, което изобщо не му пречеше да печели победа след победа.

Като изтърка доста солиден слой от гумите на жигулата в асфалта, Громов обърна на сто и осемдесет градуса и едва успя да се размине с нивата, която пък се опита да му препречи пътя. Докато прелиташе покрай нея, успя да забележи, че единият от преследвачите му бързо вдига към рамото си нещо метално. Можеше да е най-безобиден фотоапарат с телеобектив, разбира се, далекоглед или дори геодезичен прибор. Само че никой досега не го беше преследвал с бусоли и теодолити. Като правило го правеха с по-впечатляващи механизми. Без никакви правила, разбира се.

Нивата тутакси повтори маневрата на жигулата, успя да се задържи на високите си колелета и отново зафуча след Громов. На него му стана ясно, че за преследвачите му дори е по-добре, че се е отклонил в почти безлюдните улици. Те всъщност не искаха да го следят — планът им очевидно беше да надупчат жигулито с куршуми и да изчезнат. Неговият план обаче беше коренно противоположен.

Направи три-четири леви завоя и много скоро се убеди в правилността на действията си — щом излязоха на оживената улица, нивата поизостана и отново почна да спазва дистанция. Това не означаваше, че двамата в нея са се отказали от намеренията си — просто щяха да поизчакат. Громов кара, докато не видя вдясно онова, което търсеше — многолюден пазар, покрай който бяха паркирани стотици автомобили. Даде мигач и плавно влезе в паркинга, като си избра достатъчно удобна позиция, за да може рязко да потегли.

Нивата объркано затърси място и едва-едва успя да се натика между две коли на четири-пет метра по-нататък. За да потегли, първо трябваше да даде на заден.

Щом Громов слезе, двамата му преследвачи последваха примера му. Бяха млади, атлетични, цивилни — но последното вече не можеше да го заблуди. Ако беше с шапка, нямаше да се сдържи да не им козирува присмехулно. Сега обаче се задоволи само да им помахва приятелски — в смисъл: знам ви кои сте и ви мразя.

Не очакваше да му отвърнат със същото, още повече че ръцете и на двамата бяха заети. Единият държеше под мишница найлонов плик, в който спокойно можеше да има автомат със сгъваем или рязан приклад. Вторият беше бръкнал в джобовете на безкрайно широките си дънки, все едно държеше два пистолета. Е, поне един държеше, макар че не беше ясно с лявата ръка или с дясната — Громов не можа да определи. Затова пък определено знаеше друго — че в широките си гащи младежът не държи червенокожия паспорт на Маяковски и дори не скъпоценното си мъжко достойнство.

Та тъкмо вторият последва Громов през пазара — колегата му остана да наблюдава колите. По принцип за Громов не беше проблем да му се изплъзне, но нямаше време да си играе на криеница.

Навалицата на пазара не беше чак като вавилонското стълпотворение, макар че и тук смесицата на езиците беше достатъчно невероятна. Като цяло всички май се чудеха как точно да осакатят руския — кой по украински, кой по кавказки начин, някои пък дори бяха избрали китайското и вьетнамското почти птиче чуруликане.

По тесните проходи между магазинчетата и сергиите се низеха безкрайни човешки потоци. Даваха се и се взимаха пари, водеха се пазарлъци, блъскаха се рамене, лакти и задници. Най-темпераментните мъже успяваха да хвърлят по някой поглед на по някоя хубавица, но хубавиците се възбуждаха единствено от гъстата сметана, свежите салатки и пушената риба, чийто аромат надделяваше над всичко в радиус пет-шест метра.

Громов вървеше бавно и оглеждаше щандовете; усещаше буквално с кожата си близостта на преследвача. Той му минаваше ту отляво, ту отдясно, даваше му да разбере, че вече не може да му избяга, че изобщо няма начин да се отърве. Ако не беше малко тромавата му походка, човек можеше да го оприличи на безмълвната смърт, тръгнала по петите на избраната жертва.

Громов ускори крачка. Не го интересуваха нито портокалите и мандарините, нито чепките банани, нито лъснатите до блясък вносни ябълки, които приличаха на направени от папиемаше. Намери каквото търсеше на нещо като малко площадче, заобиколено от няколко микробуса — направо от тях се продаваха шампоани, паста за зъби, прахове за пране и разни други битови химии.

Само допреди няколко години руснаците не можеха и да мечтаят ей така, съвсем свободно, да се продават десетки видове тоалетна хартия, безброй прахове за пране, цели колекции всевъзможни дезодоранти и спрейове против насекоми. С изобилието обаче се свиква бързо. По-сложно е да свикнеш с това, че като си купиш една лъскава запалка, не ти остават пари да си вземеш крушка, та да смениш отдавна изгорялата в коридора. Или пък все пак я купуваш тая крушка и чак тогава си спомняш, че всъщност е трябвало да купиш автоматичен бушон. Изобилие — гледаш и направо се замайваш.

Громов спря пред един микробус, направо натъпкан с бои и химикали. Продавачите бяха трима — приличаха на дребни мошеници или може би студенти първокурсници. Сигурно доста труд бяха хвърлили още в зори, докато натоварят, но физиономиите им сияеха като лакирани. Вероятно вече предвкусваха как вечерта ще идат на дискотека и ще похарчат всичко спечелено през деня. Громов често се опитваше да си представи какво друго може да правят днешните младежи, но все не успяваше. Вечно ги виждаше в съзнанието си как подскачат под шарените светлини и под звуците на ужасно силна музика. Или как тръпнещо чакат да дойде този момент. Не ги осъждаше, че са избрали да живеят така. Човек не казва на врабчетата например, че има и по-важни неща от това да кълвеш трошички, да си чикчирикаш и да се качваш на врабките. Кой както си реши.

— Дайте ми нитроемайллак, спрей — каза Громов на единия от тримата младежи. — Бързосъхнещ.

— Немски, финландски, китайски? Какъв цвят? За каква площ?

— Площта не е голяма, а цветът... — Спомни си за един художник, който казваше, че и в най-мрачния ден човек трябва да може да вижда цвета на слънцето, и каза: — Жълто. Възможно най-яркожълто... Момент — спря той младежа, който вече се гмурваше в микробуса. — Искam го с максимално покритие при натискане.

— Имаме специална автомобилна боя — обясни му момчето. — Само натискаш — и половината кола е готова.

— Точно това ми трябва — каза Громов и когато продавачът се вмъкна в буса да извади стоката, погледна въпросително „сянката“ си, която пристъпваше от крак на крак до него, и попита:

— Нямах нищо против жълтия цвят, нали? Не те изнервя, надявам се?

Младият мъж — с ръце все така в джобовите и с поглед в небето — не го удостои с отговор. Невъзможността незабавно да изпразни в *обекта* поне половин пълнител очевидно го измъчваше и го изпълваше със злоба и яд.

При желание Громов можеше да го свали с един удар — при което младежът изобщо нямаше да успее да си измъкне ръцете от джобовите и дори да откъсне поглед от ниските облаци, които го интересуваха толкова много. Громов обаче не обичаше да е център на вниманието и не се стремеше към популярност сред гражданството. Така че плати боята и тръгна обратно през пазара.

— Биричка? — предложи дружелюбно на младежа, докато минаваха пред щанд с какви ли не бутилки с шарени етикети. — Дай да му ударим по една и да си поприказваме — хем ще се запознаем... Не искаш ли? Ей, ама много си необщителен, приятел!

Въздъхна съкрушено и без повече да обръща внимание на младежа с широките джинси, излезе от пазара — човешкият водовъртеж на входа беше особено бурен и хаотичен — и тръгна към паркинга.

Докато плащаше и му даваха квитанцията, преследвачите му успяха да се обединят и сега, опрели ръце от двете страни на покрива на синята „Нива“, го пронизваха с навъсените си погледи.

— Ей, ама като деца сте — измърмори той.

Единият вероятно можеше да чете по устните или пък имаше страшно остър слух, защото в отговор на репликата на Громов се ухили така, че зъбите му лъснаха, и многозначително потупа плика с автомата: в смисъл — отдавна съм порасъл аз, чичка, и съм екипиран като голям.

— Хайде стига си ми се репчил — каза Громов малко по-високо. — Да тръгваме вече, а? — И за нагледност махна към изхода.

Младежите поклатиха насмешливо глави, изчакаха го да се качи в жигулито и чак после едновременно се вмъкнаха в колата си.

Громов запали, сложи ръчната спирачка, свали капачето на спрея, слезе от жигулито и бързо отиде до колата на младежите. Боята със съскане запръска по предното стъкло и то за броени секунди стана цялото жълто.

Жълто и синьо — цветовете на украинския национален флаг. Всеки украинец щеше да заподскача от радост, щом я видеше тая

„Нива“. Младежите в нея обаче не заподскачаха от радост, а от яд.

— Какво правиш бе?! Стой!

— Спри, мръснико!

Громов обаче изобщо не мислеше да спира. Нямаше да стрелят по него пред толкова хора, а пък никой освен отчаян камикадзе нямаше да тръгне да го преследва с кола, през чието предно стъкло не се вижда нищо. Така че младежите можеха да го преследват само с псувните си. Все пак имаха достатъчно ум да не подкарат след него, колкото и странно да беше, от друга страна.

Громов даде газ, понеже вече се беше забавил. Ако не бързаше, с удоволствие щеше да изчака да види как тези момченца ще успеят да стигнат до най-близкия сервиз.

Летеше по Ленинградското шосе и слушаше бодрите песни, предлагани му от още по-бодрите водещи на радиопрограмите. Всичките до един го уверяваха, че облаците скоро ще се разпръснат и че слънцето пак ще озари света. Все едно нямаше други проблеми в тази неделна утрин. Все едно и те не бяха обречени от тъмни зори да се изгърбват в студиата над микрофоните и изобщо да не виждат слънчева светлина. Смахът им беше някак неестествен, насилен. Докато превключваше станциите, Громов си помисли, че има специално назначени хора, та от време на време да гъделичкат тия водещи. Иначе откъде толкова смях, енергия и безкраен оптимизъм?

Стигна до Солнечногорск и с помощта на един инспектор от пътната — приличаше на момченце, нахлупило фуражката на татко си — намери пътя, който му трябваше. След още малко дупки — колелетата ги преброиха до една — се озова в населения пункт, който му трябваше. Онзи, който беше кръстил вилната зона Простор, явно беше имал наистина богато въображение. Или пък цял живот беше живял в коптор и след като се беше заселил тук, бе поразен от откритите се пред погледа му простори.

Громов бавно мина по главната улица — отне му около минута. И от двете страни имаше високи огради. Спря жигулито на площадчето пред хранителните стоки — центъра на тукашната цивилизация — и слезе. На пейката пред магазинчето дремеха дружно местен пияница и жълтеникаво помиярче, малко по-спретнато от него.

Помиярът погледна Громов с едно око и пак заспа. Пияницата прегракнало му поиска една рубла, а още по-добре — две.

— Десетачка ще ти дам — каза Громов, — обаче ми кажи къде да намеря замъка на господин Тупиков.

— Тупиков ли? Не е тъдявашен, нали?

— Не е — потвърди Громов. — От виладжиите е. Военен — полковник. Съвсем наскоро си е купил виличка.

— Ей сегичка ще го разберем. — Мъжът яростно се задръгна по тила и изчезна в магазина.

Върна се с протегнатата ръка и необходимите сведения. Вилата на Тупиков била на пет минутки, оттатък дерето.

— Обаче мостчето е тясно и не можеш да минеш с колата — предупреди мъжът. — Ей толкавичко. — Черните му от мръсотия ръце се разпериха на ширината на раменете му, които пък изобщо не бяха широки. — Трябва да избиколиш ей оттам, зад горичката. — И махна неопределено нанякъде, след което пак настойчиво подложи шепа.

След като му връчи обещаната десетачка, Громов реши, че изобщо не му се „избикаля“, така че взе куфарчето от колата, затвори я и тръгна към дерето.

С дерето всъщност свършваше селото и започваше вилната зона. Ако се съдеше по ръста на дървчетата, виладжиите се бяха обосновали тук относително неотдавна. А пък ако се отчиташе монументалността на оградите и зидовете — завинаги.

След като попита някакво хлапе със сбръчкано като на старец чело, Громов лесно намери вилата. Беше на два етажа, с недовършена тераса и с висока ограда по целия периметър. Дворът беше затрупан с всевъзможни строителни материали, които очевидно още не бяха открили предназначението си. Да, помощник-началникът по материално-техническото снабдяване беше успял да си докара тухлички, пясък, дъски и така нататък, обаче не щеш ли, потокът безплатна работна сила във вида на войничета беше секнал. Така преминава световната слава.

Полковникът и жена му седяха на една дървена маса в другия край на двора. Доколкото можеше да определи Громов, заобикалящата ги метална конструкция един ден би трябвало да се превърне в уютна беседка. Но не и преди по арматурата да плъзнат увивни растения. Засега съпрузите приличаха на два накокошинени папагала в клетка.

— Добър ден — подвикна Громов и възпитано затвори вратата.

При по-близък оглед изправилият се да посрещне гостенина полковник не приличаше на птица, а на ходещо буре.

— Кого търсите? — попита със съответстващ глас: възглух и кънтящ.

— Ако вие сте Иван Сергеевич, значи вас.

— А по какъв въпрос? — Мадам Тупикова се втренчи в куфарчето в ръката на Громов толкова зорко, сякаш подозираше, че в него се крие някаква неприятна изненада.

С прическата си тази дребна жилеста женица напомняше на снимките на татко Махно. И очевидно командореше мъжа си не по-лошо, отколкото Нестор Иванович беше командвал анархистите си. Успехът на преговорите до голяма степен зависеше от нея.

— Идвам от Москва — каза Громов, все едно това можеше да обясни нещо.

При което адресира към Тупикова най-лъчезарната усмивка от арсенала си. Жената очевидно преживяваше критическата възраст. Любовници вече никакви, а да се приспособиш към вибратор с батерии ти пречи възпитанието. В подобни случаи мъжкото внимание е балсам за душата.

— Познаваме ли се? — Тупиков се напрегна и чак кожата на главата му замърда от усилена умствена дейност. От друга страна, не правеше впечатление на тъпа фуражка. След като са служили в Камчатка, подобни хора помнеха не само безброй псувни на корякски, но и безчет полезни сведения.

— Познавате ли се? — Полковнишата очевидно беше на мнение, че съпругът ѝ не може да се оправи без съпровождащо ехо.

— Не, засега не се познаваме — призна Громов. — Но има повод да се запознаем.

— Повод?! — Тупикова направи крачка напред и запречи с миниатюрната си фигурка около една трета от съпруга си. — Дошли сте да ми пиете тука?

Още миг и сякаш щеше да прогори дупка в куфарчето на Громов, за да види какво носи вътре.

— Любания! — възкликна Тупиков с укор. — Недей така, какво ти е направил човекът?

Но също гледаше куфарчето в ръката на гостенина и ноздрите му се раздуваха като на боен кон, чул сигнала за атака.

На Громов му стана неудобно да продължава да изпитва търпението на съпрузите и все така усмихнат пристъпи към тях и като фокусник измъкна от куфарчето дебела пачка петдесетдоларови банкноти. Наистина беше впечатляваща. Ако в банката имаха достатъчно двайсетаки, ефектът щеше да е още по-голям, но и така Тупикова изглеждаше абсолютно омагьосана. Но два пъти отвори уста, но изобщо не можа да изкара звук. Най-вероятно не можа да си избере най-подходящия.

— Имам сериозен разговор със съпруга ви — обясни й Громов. — Това — и размахна пачката под носа й — е хонорарът, който му се полага.

— На него? Хонорар? — Тя изглежда мъжа си недоверчиво.

— И какво по-конкретно се иска от мен? — възбудено попита Тупиков. Явно бе успял да забележи, че в куфарчето има и други неща освен пари, и бързаше да хване бика за рогата.

— Купувам воинските ви спомени. — Громов все така говореше на жената на полковника. Всъщност да де — кой в присъствието на татко Махно ще седне да си приказва със сподвижниците му?

— Нямам спомени — съкрушено призна Тупиков. — В смисъл, още не съм ги написал... — Смутената кашлица, която се изтръгна от гърдите му, приличаше на взрива на гаубичен снаряд.

— Ще ми свършат работа и в устна форма — успокои го Громов. — Важното е да са откровени. Вие ми казвате чистата истина, аз ви давам парите. Танто за танто.

— Чистата истина? — Полковникът от резерва се обърка още повече. — За какво?

— За службата ви в щаба на Московски окръг.

— Ааа! — проточи Тупиков и видимо се навъси. — Така значи. Аз обаче не знам никакви военни тайни, рангът не ми беше такъв. Бъркате ме с някого, уважаеми, не ви трябва аз.

В този момент Громов вече нямаше никакви съмнения, че е дошъл точно където трябва. Ако се съдеше по това как се суче бившият помощник началник-щаб, явно имаше какво да разкаже, но не му се засягаше тази тема. Е, голяма работа. Не беше необходимо да

губи време да го обработва, след като тук беше и съпругата му — гледаше само доларите, изобщо не се интересувахе вече от Громов.

— Пет хиляди — каза той. — Ще подпомогнат домакинството все пак.

— Иване! — възкликна тя. — Ами помогни на човека, кажи му каквото иска. С твоята пенсия сме само на хляб и сол, и то през ден.

— Не се бъркай където не ти е работа, Любаня — басово избоботи Тупиков. — Само военен съд ми трябва. За издаване на държавни тайни.

— Да ви приличам на чуждестранен шпионин? — попита Громов и се навъси.

— Чак чуждестранен може би не — отсече Тупиков. Недоизказаното се четеше в подозрителния му поглед.

— Сигурно е журналист — намеси се съпругата му. — Дори от телевизията. Нали?

Громов не разсея заблудата й, само помръдна глава. Всеки да го разбира както си ще — било като утвърдително кимване, било че просто гледа дали не си е изцапал обувките.

— Да си покаже картата тогава — настоя Тупиков малко абстрактно. — Много мошеници се навъдиха. Даже не знаем как се казва...

— Громов се казвам — каза Громов. — Най-обикновено име, не ви ли харесва?

Въпросът беше зададен така, че на Тупиков не му оставаше нищо друго освен да изсумти:

— Име като име.

— Именно — засили натиска Громов. — Е, ще си поговорим ли? Тупиков понечи да каже нещо, но жена му го изпревари:

— Поговорете си, поговорете си...

— Но, Любаня...

— Ела тук! — Тя дръпна мъжа си за ръкава на избелялата му военна риза. — Прощавайте, само за мъничко...

Това възпитано допълнение, придружено от сладка усмивка, беше адресирано лично към Громов. Той кимна разбиращо и остана на мястото си, а стопаните се поотдалечиха на прилично разстояние и като попоглеждаха странния си гостенин, започнаха да си изясняват отношенията. Полковникът бучеше и думтеше като тъпан, жена му

съскаше като цяло стадо гъски. Или кълбо змии. Громов гледаше какво е сложено на масата — картофена салата, омекнало кисело зеле, полято с малко олио, и някакви засъхващи мариновани краставички. Изпод стълбището се измъкна една сива котка и втренчи в него кръглите си очи, но щом той отвърна на погледа ѝ, извъртя муцунка и се прозя, все едно искаше да покаже, че непознати изобщо не я интересуват.

— Пис-пис — повика я Громов.

Котката го игнорира, ясно ѝ беше, че няма да ѝ даде нищо вкусно. Затова пък на призива му се отзова Тупикова и заяви твърдо:

— Съгласни сме.

— Кхм! — потвърди думтящо мъжът ѝ. Котката настръхна и побягна.

— Идеално — усмихна се Громов. — Къде ще можем да поговорим?

— Ама седнете, седнете — засуети се Тупикова. — Сигурно сте гладен: толкова път...

— Не е гладен — отсече полковникът и хвърли предупредителен поглед на гостенина. — Ще се понапарим в банята, тъкмо съм я напалил.

Съпругата му сви устни малко обидено, но не възрази. Като сложиш юздата на коня, можеш и да му позволиш да пръхти и да мърда уши. Важното е да си го яхнал.

Така че изпроводени от зоркия поглед на домакинята, двамата тръгнаха един подир друг към нисичката барачка, от чийто комин се издигаше бледосив пушек.

— На „ти“ ще ти приказвам — заяви полковникът, щом се отдалечиха достатъчно от вярната му Любаня.

— И аз — отвърна Громов.

Полковникът се усмихна и дръпна скърцащата врата:

— Добре дошъл в покоите ми.

— Добре ли си я напалил?

— Точно както трябва.

— Ами — почна Громов, — какво ще кажеш все пак да не влизаме в парилката? Не ми се ще нещо.

— Ще издържиш, нищо няма да ти стане. Ако искаш да се разберем с тебе, трябва да сме голи. — Забеляза изражението на

Громов и се разсмя гръмко. — Не се бой де, шпионин с шпионин. Не съм с обратна резба. Искам обаче да съм сигурен, че не носиш разни микрофончета. Това ми е тактиката и стратегията днеска.

Въоръжени с предварително накуснатите в гореща вода дъбови метлички, двамата влязоха в банята — беше толкова тясна, че човек с по-слаби нерви щеше да изпита клаустрофобичен пристъп. Беше по-малка дори от спално купе.

Полковникът си сложи някаква вероятно пароупорна камуфлажна шапка, отвори с машините желязната вратичка на печката и предупреди Громов — може би на шега, а може и на сериозно:

— Пази си ушите от парата. На нашата възраст не ни покарват нови.

— Чувал съм, че някои лискат бира върху въглените — отбеляза Громов.

Още докато си говореха под открито небе, беше забелязал повишения интерес на полковник Тупиков към бутилките в куфарчето. Е, бездруго го беше предполагал — нали затова ги беше купил.

— Бира? — Тупиков премляска, все едно опитваше думата на вкус. — И бира ли имаш?

— Нямам.

— Хм. — Хъмкането беше доста недоволно. Полковникът очевидно с удоволствие би отворил някоя и друга биричка. Не за въглените, разбира се.

— Само водка нося — виновно си призна Громов.

— И правилно — успокои го полковникът. — В баня сме, не сме на театър, та да се редим за бира на бюфета. И все пак на въглените им се лиска вода, а не водка. Парата си иска други градуси, не е като човешкия организъм...

Лисна едно канче и бял облак пара със съскане се надигна и забули всичко. Громов изпъшка.

Успя все пак стоически да понесе всички традиционни процедури, които му предложи домакинът. Когато обаче Тупиков вдигна един чаршаф и заяви, че щял да му покаже „сталински удар“, Громов малко се сепна.

— Чакай, чакай. Какво си намислил?

— Ей сегичка ще видиш...

Още след първото — пробно — замахване с чаршафа го връхлетя такава жегла, че Громов се почувства като еретик на клада.

— Стига, стига вече — бързо каза той, като си представи какво ли ще стане, когато Тупиков се заеме сериозно с размахването на чаршафа.

— Слабак! — удовлетворено избоботи Тупиков. — Добре, разрешавам изтегляне към предварително подготвените позиции. Излизай, полей се на душа до вратата и чакай там. Обаче да не свършиш водата, ей! Остави и за мене!... Охх! Ухааа!

Следващото размахване на чаршафа отвя Громов през вратата като глухарче, подхванато от огнен вихър. Той си опипа косата и удивено откри, че не пуши, но все пак побърза да завре глава под слабичките струйки студена вода. Колкото и да бяха опитвали приятелите му да го научат да изпитва удоволствие от мъченията на руската баня, Громов изпитваше наслада единствено на този заключителен етап.

В преддверието миришеше на гнило дърво, на мухъл и на още нещо гадно. Отначало Громов реши, че под дюшемето има умрял плъх, но после видя чорапите на полковника, пое си дъх, зави ги с другите му дрехи и се почувства доста по-комфортно.

Заслушан скептично в пышкането на полковника зад вратата, Громов отвори куфарчето и сложи на килнатата масичка едно шише водка. Само едно. Водката винаги трябва да е малко, тогава се поглъща особено жадно. Не е необходимо да знаеш, че има и още.

— Ей, голям кеф!

Тупиков излезе — в облаците пара и целият полепнал с листа; приличаше на горски дух. Тутакси оцени сервираното на масата, така че се задържа под студения душ само секунди и докато Громов успее да разбере какво става, вече седеше на пейката срещу него, стиснал две алуминиеви чашки. Громов си помисли, че ако ще използва и двете, вероятно ще изгуби дар слово още преди да минат по същество, и тъкмо да отвори уста, едната чаша тропна пред него.

— Налей! — изкомандва Тупиков.

На неговата възраст едва ли беше участвал в бойни действия, но пък на бойното поле сто на сто щеше да издава също толкова кратки команди със същия решителен тон, който не търпеше никакви

възражения. „Огън!“ — например. Нямахе начин да не му се подчини човек.

— Жена ти няма ли да ти се кара? — все пак се поинтересува Громов.

— Само да посмее! — войнствено заяви полковникът. — Днес може да си пийна. Човек не продава Родината всеки ден, нали така?

Някъде по средата на тази тирада той успя някак да изгълта първата порция, но не посегна към мезето — вслушваше се във вътрешните си усещания. След малко кимна удовлетворено и заповяда:

— Да се повтори!

Громов — беше отпил само мъничка глътчица — се престори, че налива поравно, изчака Тупиков да обърне и втората чаша и да замези с една рибка и каза:

— Не си прав обаче за Родината, полковник. Може и да се продава, обаче не я продавам аз, ако ме разбираш. Нито я купувам.

— Вярвам ти — избоботи Тупиков. — Понеже ако не ти вярвам, ще излезе, че съм подлец. А пък така всичко си е наред. Пийваме, хапваме, приказваме си. Човек, като пийне, много неща може да каже, нали така? — И му намигна хитро. — Много хитро ме изработи с моята Любаня, да ти кажа. Ако бях отказал парите, щеше да ми изяде душицата. От ДС-то си, нали?

Без да отговори, Громов бавно изгълта чашата си, сложи я внимателно на масата и само се усмихна.

— Няма как да не си — убедено повтори Тупиков. — Само вие от КГБ-то пиете с такива ледени физиономии. Разправят, че ви давали някакви специални хапчета, противоалкохолни. Вярно ли е?

— Просто дългогодишна практика. — Громов вдигна рамене.

— Моята сто на сто е по-дълга, обаче... — Тупиков се навъси и си призна. — Алкохолик съм, братче. Бях де.

След това не кой знае колко убедително уточнение прозвуча ново предложение да се налее. Пак опразниха чашите и полковникът най-после мина по същество.

Всичко, което трябваше да прави Громов, беше постепенно да намалява дозите, да напомня на Тупиков, че има и мезе, и да насочва разговора в необходимото му русло с добре обмислени въпроси.

И чу наистина интересна история.

— Значи службата я почнах в най-южната точка на отечеството, в Кушка. Кумис на корем, за мезе — юзди. Обаче не пиехме кумис, нали ме разбираш, водчица си поркахме. — Погали нежно шишето. — Наистина си беше четирийсет градуса, сериозно, знаеш ли каква жегата е там. Гадна, гадна, обаче се пристрастява човек. Смучеш шишето като биберонче. Та така, заради тая работа — вирна палец към устата си — ме пратиха в резерва в разцвета на силите ми. Изобщо не е справедливо, честно ти казвам. Ами че в армията дори на бойната техника ѝ се полага спирт, какво ще си говорим за хората...

Всички военни пият, знаеш го, защо на мене да ми го натресат, а? Нашият спец ми го натресе, Рябокон се казва. Голям гадняр. Прати ме на медицинска комисия и ме изритаха в резерва заради язвата. Отдавна ми е минала тя, честно, обаче после главният лекар ми вика: така ни наредиха, нали разбираш. И значи ме изчушкаха от строя, че и будилник ми подариха на прощаване. За чий му е на пенсионер будилник бе, а? Аз и без това не мога да спя по цели нощи!

Та какъв значи беше номерът, да ти кажа. Елементарен като мръсна партенка. Рябокон значи, като началник на специалния отдел, решава да се запознае по-подробно с биографията ми. В смисъл — нали съм в щаба съвсем отскоро, да разбере какъв съм и що съм. И значи праща писма на колегите си по всички инстанции в местата, където съм служил, и те му отговарят. Пишат му какви съм ги дробил още на младини и така нататък, а да ти кажа, има какво да му пишат. Такива ги вършех, че и сам си се чудя как съм си опазил и пагоните, че и главата даже.

Един път на развод излязох пред командира на дивизията с връзката на гърба, да ти кажа. Чудиш се, а? Всички се чудеха после. Та значи как стана. Пийнал бях — половинка. А бе от мъка, от умора, от махмурлук, какво значение има! И вместо да спра, след като ще идват големи началници, взех че пих и домашна. И се отрязах. Отивам значи да драйфам и да не си изцапам връзката, си я разхлабвам и си я извъртам на гърба. После се мия, нагласявам си фуражката — и на плаца. И нали съм главен инженер, генералът ме вика. Тръгвам аз — леви-десни, леви-десни! Ръката на козирката, прибрал съм си корема и марширувам, все едно съм на Червения площад. Сериозно! И като

ревна целият плац — нали връзката ми се вее зад мене. А бе, ясно ти е...

Много такива истории мога да ти разкажа, обаче, като те гледам, не си дошъл за тях... Добре де, ти наливай, наливай, пък аз ще те осветя по въпросите, които те вълнуват толкова. Хм...

Питаш ме от къде на къде Рябокон ще се интересува от моралния ми облик, така ли? Ами — във всеки щаб си има кирливи ризи и значи не трябва да се вадят, нали. В Московски окръг пък ставаха такива неща, че... Веднага го усетих. Пък и ти не си дошъл току-така да разпитваш за щаба, тъй де... И значи решиха да ме разкарат и колкото и да му обяснявах на оня Кон, че от четири години капка не слагам в уста, той не вярва и не вярва. Гледа ме с ония ми ти влажни очища, мърда мустак и ми вика: „Ама нищо общо няма бившият ви алкохолизъм, Иван Сергеевич, моля ви се. Язвата ви е единствената причина. Ами ако се перфорира? Ще ви пратим в резерва, ще си почивате, ще си гледате здравето...“ И ми се хили, конят му с кон, и мърда мустак. Хубав мустак обаче — всички женички направо изтръпват, като го видят... А, отвлякох се. Да ги оставим женичките. Та какво значи казвах?...

Аха, значи щабът. Като навсякъде, и в него специалните служби са сложили ръка на всичко. А бе оня педал Рябокон живее като генерал бе! Само кучето му има повече жилищна площ от мене и Любаня. И защо? Защото във военните сфери пари се въртят — не по-малко, отколкото във финансовите, да. Че и повече. Големи пари, ей! Ако вземем да купим водка с тия пари, нов потоп можем да направим. Сериозно.

Наливай де, наливай! До най-интересното стигаме вече, нали трябва да ми развържеш езика, хитрушко такъв! Да не си мислиш, че не те виждам, че не пиеш? Виждам аз, всичко виждам. И не си приказвам с тебе, понеже си ме напил, разбираш ме. А защото дойде като човек, с уважение. Можеше да ме привикаш на Лубянка да ми вземеш показанията насила, да ми тикаш удостоверението си в муцуната — ама не, свестен човек си, пари ми предлагаш. Пич си. Уважавам те аз тебе.

Всъщност всичките от вашите служби ви уважавам, сериозно. Ще ми разправят колко сте били лоши, как сте тормозели хората —

глупости! Ред трябва да има, ред! Здрава ръка. Като при Сталин! Я налей да минем на въпроса...

Знаеш каква ми беше длъжността, обаче едва ли си представяш колко документи минават през материално-техническото. Без хора като мене едно копче не може да се отчисли, ей! Началниците пък копчетата хич не ги интересуват, те си имат други интереси. И значи сега само слушаш вуйчо си Ваня и запомняш. Понеже това няма да го повторя, сериозно ти казвам. Още утре, ако не и днеска, леля ти Любания пак ще ме закара при доктора и каквото съм ти казал — казал съм...

Значи така. Във военните складове всичко можеш да намериш, нали ме разбираш. А може и да не го намериш, стига да искаш. Загриваш ли? Загриваш, загриваш — виждам. Нали това ти е работата.

И значи аз тия складове ги прерових от горе до долу, когато ги приемах. Та да нямам никакви липси. Или пък да няма нещо в повече — то не е по-добре, ако ме разбираш какво ти казвам. Значи ориентирах се на място и в обстановката и ако някой речеше да ме попита: „Води ли се в щаба еди-каква си хуйовина?“, веднага можех да отговоря тънко, ясно и високо: „Тъй вярно, води се в такова и такова количество и толкова и толкова бройки“. Или обратното: „Не се води такава хуйовина, обаче имаме петнайсет хиляди други, и те същите хуйовини, плюс еди-колко си броя кура“. Образно казано де, нали не се сърдиш. Значи ти ги зарежи хуйовините, ами слушай сега какво ще ти кажа. Става въпрос за медикаменти и медицинско оборудване за толкова пари, че страх да те хване. Интересно ти е, а? Че как няма да ти е интересно, ха! Най-интересното е обаче, че всичките тия хапченца и протези ни се водеха на нас, на щаба. А аз изобщо не бях чувал за тях. Ужас! Теглих баланса и се замислих. Значи мене може да ме разжалват за един кашон вмирисани консерви, а пък те си продават подвижни болници както си щат и изобщо не им пука. На тях не — ама на мене да. Щото на мене ми се пече яйцето знаеш къде.

Съвсем случайно разбрах за тия медикаменти, сериозно. Седя си в новичкия кабинет и ми звъни телефонът. Някакъв чужденец се обажда, две думи не връзва на руски, и ми казва да съм приемел факс, нали така. Факсът обаче си беше без грешчица и вътре си пише черно на бяло: така и така, медицинското оборудване от вашите складове ни интересува, плащане веднага, уведомете ни кога наши представители

могат да дойдат да видят стоката и да се подпише договорът. Стока обаче няма — знам го много добре, нали трябва да ми се води.

И значи блъскам си главата и се чеша където не ме сърби. После обаче виждам, че писмото е до бившия помощник началник-щаб, как беше... Ху... Аха, Хурдамедов. Той беше умрял седмица, преди да ме назначат — отишъл за риба и се удавил човекът. Значи всъщност него търсеха. И какво да направя? Можех да си обърша задника с тоя факс и да забравя всичко, ама не — тръгнах да го чета пак, подробно.

И гледам отдолу забележка, със ситен шрифт. За някакво споразумение, подписано от нашия командващ окръга. За същото това оборудване май. Обаче какво значи оборудване, мой човек, а? Материално-техническа част, това значи. И аз я завеждам — цялата. Мене ще държат отговорен. Така че грабвам факса и право при началник-щаба. А той ме гледа, очите му направо четирийсет и осми калибър. Не знам, казва, нищо за никакви лекарства и така нататък, вие, другарю полковник, по-добре си направете инвентаризация, понеже чух, че били изчезнали някакви консерви и освен това и сухари. Демек — разкарай ми се от главата и не си пъхай носа, където не ти е работа.

След което пък ме емнаха от специалния отдел и докато се обърна, ми откриха старата язва и ме пратиха в запаса. Не им паснах май. Може пък и за добро да е.

— Поне не е за лошо — съгласи се Громов. — Рябокон е умрял вчера, чу ли вече? Катастрофа. Елементарно, когато искаш да се отървеш от някого. Днес те има, утре те няма.

— Пада му се, да ти кажа — развълнувано избоботи Тупиков и стисна чашата си по-здраво. — Лека му пръст. Няма да кажа друго, щото ако почна да разправам, водката няма да ти стигне, гражданино чекист.

Не стига че приличаше на буре, но вече и миришеше на буре. Почти без да замезва, вече беше успял да излока почти литър водка — Громов още беше на половината на третата си чаша.

— Не е необходимо — каза примирително Громов. — Друго ми кажи ти на мене, Иван Сергеевич... Толкова важен ли беше тоя Рябокон? Хайде, да продава дребни партии стрелково оръжие, иди-

дойди, но чак изстребители... Кой ще позволи на един подполковник да върти милиони?

— Което си е вярно, вярно си е — призна Тупиков, погледна събеседника си уж в очите, но или не ги уцели, или нещо на стената над рамото на събеседника му му привлече вниманието, защото се загледа безизразно натам, а после пък изобщо зацikli на чашата си.

— Добре де, какъв е номерът все пак? — продължи Громов. — Защо точно Рябокон ще те разкарва? И изобщо каква е ролята му в цялата тая история?

— Ха, роля! — изсумтя Тупиков и замляска един домат. — Най-обикновена пешка.

— И кой го местеше? Началник-щабът, така ли?

— Ами, началник-щабът! И той е пешка в мащаба на министерството. Лично командващият окръга генерал-майор Чреватих му дърпаше конците на Рябокон, така мисля. Не знам как, но си е направил от специалния отдел лична гвардия. Дааа...

Почти го изпя това „дааа“, и то толкова басово, че би посрамил всеки начинаещ дякон. След което стана, олюля се й докладва, че временно напуска с цел аварийно източване. Докато се завърташе, насмалко не бутна с провисналия си маркуч празното шише. Вмъкна се в банята — очевидно дори яко на градус не смееше да рискува да излезе навън, където можеше да го дебне махновката Любаня.

Мислите на Громов впрочем бяха много далече от взаимоотношенията между съпрузите Тупикови. След изчерпателната лекция на бившия помощник началник-щаб мотивът за извършения терористичен акт ставаше разбираем, дори съвсем ясен. Като бяха унищожили самолета с хуманитарната помощ, престъпниците бяха прикрили следите на злоупотребата. Факсът, попаднал при Тупиков по погрешка, доказваше, че престъплението е предварително замислено. Докато дипломатите и служителите в съответните ведомства бяха уреждали въпросите, свързани с доставката на помощта в Чечения, престъпниците военни вече бяха знаели какво и как ще направят, когато самолетът кацне на летището на военния окръг. И бяха почнали да продават откраднатата помощ още преди тя да стигне до складовете. Бяха наблюдавали и пилота Северцев още преди той да знае на какъв полет ще го пратят. Единствено някой най-горе на армейската пирамида можеше да предвиди всичките тези подробности.

В резултат на прозорливостта на военните престъпници представителите на Червения кръст бяха подписали не само призив към милосърдие, но и смъртна присъда. На самите себе си. Защото за господата военните мирът е като чесъна за вампирите. За какво им е? И за какво са те самите, ако има мир? Не просто противоположни понятия — антагонистични. Вярно, самолетът с хуманитарната помощ не беше взривен по идейни причини. Пари бяха причината, при това огромни пари. Интересно колко ли струваше откраднатата помощ, която генерал-майор Чреватих толкова беше бързал да пласира.

Тъкмо този въпрос зададе Громов на полковника, щом той успя да излезе от банята.

За да може да преодолее разстоянието до масата, на Тупиков отначало му се наложи да се хване с две ръце за касата на вратата и после рязко да се оттласне от нея, за да придаде на туловището си нужната му инерция. Кацането на стола се получи малко трмаво, но въпреки пукота и скърцането полковникът успя да не бутне нищо по масата.

— К'во? — Очите му бяха толкова кървясали, че си личеше, че скоро ще забрави с кого говори. Десният му лакът беше затиснал обелка от салам, а левият киснеше в локвичка водка.

— За каква сума ставаше въпрос във факса? — повтори Громов и натика с крак куфарчето с неотворената водка под пейката.

— Ктцяло от семнайстдодвайсмльона долра — каза Тупиков; погледът му блуждаеше по стените. — Взавсмостот...

Засега звуците, които издаваше, се поддаваха на разшифровка. Стоката беше оценена от седемнайсет до дваайсет милиона долара в зависимост от окомплектоването, начина на доставка и други договорени условия. Иначе казано, ако успешно проведеха „медицинската“ операция, щяха да гушнат тлъсти пачки в зелено. За да се разбере кои точно участват, на първо място трябваше да се попритисне командващият Московския военен окръг. Доста трудна задача, особено за сам човек!

— Парите са умът, честта и съвестта на епохата! — внезапно високо заяви Тупиков.

Успя да го каже невероятно разбираемо. Това често се случва на пияни до смърт малко преди окончателно да изключат от действителността.

— Я ми кажи как да се добера до Чреватих — бързо го попита Громов.

— Ти си дяволът!

Е, това беше. Край на моментното просветление, оттук нататък разговорът май щеше да се контролира от господин Тременс.

— Защо да съм дяволът? — позасмя се Громов.

— Дяволът си! — упорито повтори Тупиков. — Купуваш ми душата! И очите ти са дяволски. Защо светят, а?

— Добре де, щом казваш. Значи така — аз съм Луцифер Дяволович, собственолично. Обаче не ме пращат от преизподнята за твоята душа, ами за генерала. Много ми трябва. И то бързо.

Тупиков отпусна брадичка на гърдите си и избоботи:

— А, не... Няма да ти кажа. Едно е да продадеш тайна, съвсем друго — човек. Бивш свой командир, междувпрочем. Помниш ли я оная песен: о-фи-цери, о-фи-цери, храбри пламенни сърца...

— Е, сега и за старшината си като новобранец ще почнеш да ми разправяш. — Громов се намръщи. — Какъв офицер е Чреватих бе? Търгаш е той. Нов руски генерал. Него ли ще взимаш за пример?

— Принципите са си принципи, мой човек. Ако ще сипваш — сипвай. Край на приказките.

Громов вдигна куфарчето, отвори го и извади втората пачка. И попита твърдо:

— Любаня ще ти я прибере, нали?

— Ами да де — съгласи се Тупиков. — Защо?

И като че ли понечи да вирне непокорно глава, но тя само клюмна към другото му рамо.

— Защото всеки мъж трябва да си има фонд „И аз съм човек“ — продължи Громов и размахна пачката под носа му. — Тук са още пет хиляди и жена ти няма да научи за тях, освен ако сам не й кажеш... Та значи как се разбираме, Иван Сергеевич?

Тупиков помърда устни, после изтърси:

— Значи сто.

— Не сто, а пет. — Громов говореше кротко, както се говори на капризно дете или на съвсем пиян човек. Дори разпери пръстите на дясната си ръка. — Пет. Хиляди.

— А аз отказвам — сто! — Тупиков тресна с юмрук по масата. — Тарифата е петсет долра на санс. Три часа и... свободна си, маймуно!

Да влезе следващата!

Очевидно се беше поувлякъл и вече водеше въображаем диалог с мацки на повикване. Не с най-скъпите, разбира се, но безотказни и любвеобилни. Наложил се Громов да го пораздруса за рамото и да му припомни реалните неща в тоя живот:

— Не бързай толкова де! Човек първо трябва да си заслужи сладкия живот с приматките.

— К'ви матки бе?!

— Маймуните имах предвид — поправи се Громов. — На тебе ти трябва пари за тях, на мен ми трябва координатите на генерала. Става ли?

— Става. Обаче първо парите! — настоя Тупиков, грабна пачката, отнесе я в банята, очевидно последния му защитим рубеж, и когато след минутка се върна, понечи да си легне на пода. Громов обаче по никой начин не можеше да му го позволи, така че се наложи да му поразтърка ушите, да го попляска по бузите и да го подържи под студената вода, докато казанчето не свърши.

— Уффф! — Вече пак на стола, полковникът енергично тръсна глава и се поинтересува: — Отдавна ли сме в банята?

— Два — два и половина часа — отвърна Громов.

— Значи Любаня скоро ще предприеме атака — навъсено каза Тупиков.

— Вдигаш бялото знаме и се предаваш, няма как иначе. Не си забравил къде си скрил парите, нали? Добре. — Громов лапна цигара и примижа, все едно димът му влизаше в очите, макар изобщо да не я запали. — Давай сега по същество. Как да се добера до генерал Чреватих с минимални усилия и максимална бързина?

Тупиков — почесваше замислено космите по гърдите и по чатала си — отвърна:

— Не можеш да се добереш до него в никоя от частите на окръга. В щаба също не можеш да го сгациш. Апартаментът му е в блока на министъра на вътрешните работи, така че ти е ясно, че и там няма да те огрее — има много сериозна охрана. Остава значи какво?

— Ами ти ми кажи. — Громов го посочи с вече запалената цигара.

— Остава значи вилата му в Завидово — неохотно изсумтя Тупиков. — Вилната зона се охранява, разбира се. Но не и от цяла рота

десантници, нали ме разбираш. С други думи, може да се влезе... Не знам за излизането обаче. Това не ти е да го вкараш на някоя булка...

— Кога генералът ходи на вилата? — прекъсна го Громов. — Сам ли? Има ли семейство? Компания?

— В неделя вика приятели на лов. Много ходели, така разправят. Аз не съм ходил, не знам.

— А самата вила виждал ли си? — попита Громов, вярно, без никаква надежда да чуе утвърдителен отговор.

— Ако дори веднъж му бях стъпил във вилата — с основание отвърна Тупиков, — изобщо нямаше да си приказвам сега с тебе, да те таквам.

И се намръщи: може би си помисли, че при такова отношение от негова страна ще се наложи да върне аванса.

Громов обаче само каза:

— Опиши ми го тоя твой генерал — да не го сбъркам с някой друг.

— Е, няма проблеми. — Тупиков се поотпусна и дори се огледа за още водка, но за негово разочарование водка нямаше. — Значи — Генадий Виленович Чреватих. Не можеш го сбърка. Висок, строен. Побеля вече, обаче косата му си е гъста като на младеж. Къдрава. А бе, прилича на един артист... забравих му името... И има белег ей тука. — Тупиков прокара пръст през лявата си вежда. — Разправят, че като курсант се бил на дуел с шпаги, обаче аз не вярвам на такива измишльотини, да ти кажа. Тия, дето се бият на дуел, не стават генерали. Те отиват в дисципа.

— Това ли е всичко? — Громов си взе куфарчето и стана.

— Ами... май да — каза Тупиков уморено. — Обаче...

— Какво?

Громов го изгледа с надежда, но го очакваше разочарование.

— А бе видях, че имаш и друго шише в куфарчето. — Говореше хем виновно, хем умолително. — Що не ми го оставиш? Трябва да изкарам някак тука в банята до утре. Ще ме атакува моята, нали ти казах. На нож. Пък на мен ръката не ми се вдига да я ударя. Вярно, че е зла, ама е много дребничка, разбираш ме.

— Дръж! — Громов небрежно му подхвърли бутилката и Тупиков успя да я хване в мига, преди да падне на пода. — Обаче внимавай, полковник. Пази си здравето.

— Свикнал съм аз, не бери грижа. Какво ли не съм пил!

— Нямах предвид пиенето. Ако някой научи, че сме си приказвали...

— Не съм дете де, знам — изръмжа Тупиков, докато отвърташе капачката на шишето. — Рано ми е още да мра. Толкова грехове имам да изкупвам... — Отпи яка глътка направо от шишето и въздъхна. — Половината да изкупя, пак добре.

— Няма абсолютно никакъв смисъл — каза Громов, преди да излезе. — Половината е все едно нищо — петдесет на петдесет. Или ги изкупваш докрай, или си си грешник. По честно е, нали разбираш.

ГЛАВА 20

ОПИТ ЗА ЛЕТЕНЕ

— Иван защо не излиза? — подозрително попита Любаня; причакваше Громов до вратата на двора.

— Оправя нещо — отвърна той. — Взе един чук и...

— Ха, оправя той. — Челото ѝ се сбърчи. — На водка ми миришете. Познах ли?

— Ох, голяма жега — оплака се Громов и си подръпна яката на пуловера. Не му се беше случвало досега да го разпитват толкова строго и му беше наистина неудобно.

— Като е горещо, се пие квас, не водка — отсече Любаня. — Знам ви аз вас какво правите в банята!

— Говорихме си. Сериозно.

Громов се чудеше от коя страна ще може да я заобиколи с по-голям успех, от лявата или от дясната. Беше дребничка, обаче така, с ръце на кръста, по някакъв начин се беше изхитрила да препречи цялата пътечка. Нямаше начин да я заобиколи.

— Говорили били те! — Гласът ѝ приличаше на вой на банциг. — С куфарче ще ми влиза той в банята! Писател с писател! Спомени значи, а?

И почна да настъпва срещу Громов. Махновската ѝ прическа сякаш настръхна, очите ѝ хвърляха мълнии. Затова пък преображението, което настъпи в облика ѝ, щом видя пачката долари, беше наистина фантастично. Ръцете ѝ се отпуснаха, бръчките по челото изчезнаха, косата ѝ като че се среса по магия. Не жена, а кукличка.

— Реших, че ще е по-добре да дам парите на вас, а не на съпруга ви — каза Громов кадифено. — Жените са много по-рационални от мъжете все пак.

— Има си хас! — Банкнотите зашумоляха в ръцете ѝ и тя мигом забрави за гостенина.

— Ако обичате... — Громов ловко я заобиколи и подхвърли вече към гърба ѝ: — Всичко хубаво. Много ми беше приятно.

— И на вас... — Тя само кимна, продължаваше да брои парите. — И на мен...

Щом излезе от дворчето, Громов се обърна. Любаня вече бързаше към банята, лавираше между лехите. Искаше му се да се надява, че Тупиков вече е успял да се барирадира и ще предаде крепостта единствено при най-благоприятни за себе си условия. Въпреки че като се имаше предвид махновската същност на съпругата му, тука максимата, че преклонената главица сабя не я сече, не вървеше. Дори напротив.

Докато слизаше към мостчето, видя по-надолу по рекичката застинал като статуя рибар. Ако си протегнеше пръчката, спокойно можеше да докосне клоните по другия бряг, но въпреки това явно се надяваше да хване нещо в мизерното гьолче. Нелепа картинка. Громов неволно си помисли, че шансът му да се добере до генерал Чреватих е дори още по-малък от този самотният рибар да хване някое свястно костурче. И все пак непознатият упорито се беше втренчил в плувката, а пък самият той отиваше към колата си, за да потегли към Завидово.

А някой в същия този момент се мъчеше да счупи недостижим досега рекорд, да спечели очевидно изгубена партия, да победи смъртоносна болест. От една страна, упоритите приличат на програмирани работи, които не се примиряват с обстоятелствата. От друга — там, където всеки механизъм просто ще се счупи, осъзнал безсилието си, такива хора ще направят още един опит, и още, и още. Какво пък — на онези, които не умеят да отстъпват навреме, им остава единствено да вървят напред.

Това може би не беше най-мъдрият принцип на света. Но каквито и други принципи да си беше изработил Громов през живота си, предпочиташе да се придържа към този. Това беше единственият известен му начин да остане самия себе си.

Щом мина по клатецото се мостче и тръгна нагоре по склона, до ушите му долетя звук, идеално познат на всеки, който не само е чувал израза „бойни действия“. Някъде съвсем наблизо летеше хеликоптер. След минутка Громов го видя — носеше се над селцето в бръснещ полет.

Хеликоптерът се отдалечи, увисна за малко на фона на мръсносивите облаци, после наведе металната си муцуна към земята, все едно душеше следа, и миг след това рязко се завъртя, издигна се и пое в посоката, от която беше дошъл.

Машината очевидно нямаше никакво отношение към гражданската авиация — когато прелетя точно над Громов, той ясно видя червената звезда на тъмнозеления корпус. Плоското дъно с хищно разперените лапи се хлъзна над главата му, храстите наоколо гъвкаво се приведоха до земята от вдигнатия вихър. Ято врабци беше направо отнесено в близките дървета. Уплашена от механичното тракане коза изблея на пътеката — влачеше измъкнатото от земята колче. Разлая се куче.

Огромното водно конче позволи на всички желаещи да се полюбуват на страшната му мощ, после изчезна; стихна и ревът на двигателя. Но Громов усещаше, че това няма да е задълго. Не вярваше в случайната поява на вертолета над вилната зона. Беше Ми — при това не прозаична „осмица“ и дори не „двайсет и четворка“, а последният модел — „двайсет и деветка“, маневрена, оборудвана по последната дума на техниката машина. Не беше управлявал такава. Виж, на „двайсет и четворка“ се беше качвал, дори веднъж в бойни условия.

Но това беше в Нагорни Карабах — а беше странно да видиш бойна машина над мирна вилна зона. Едва ли дори тук да имаше виличка някой генерал, щеше да използва Ми-29 да си пръска градинката или да ходи на пазар. Версията се очертаваше по-различна, и много по-зловеща. По някакъв начин, въпреки че беше успял да се отърве от „опашката“ си, го бяха проследили. Знаеше, че не бе имал други преследвачи по пътя дотук. Не вярваше и в ясновидството. Но пък много добре беше осведомен за съществуването на хитроумни приспособления, с които може да се наблюдава придвижването на даден обект.

Бръмбарче. Можеше да са му го сложили на колата, докато той обикаляше пазара. Така че сега набелязаното пътуване до Завидово изведнъж ставаше много проблематично. Да се състезаваш с военен вертолет в скорост и огнева мощ е чудесно и дори героично — но пък няма начин да не загубиш.

В Нагорни Карабах Громов беше виждал на какво заприличват и автомобили, и хората в тях, след като ги улучи картечен откос. На нещо като надупчена консерва копърка в доматен сос, само че много по-голяма. Неподлежаща на никакъв ремонт. И след като си човек, а не безмозъчна копърка, изобщо не можеш да се съгласиш на този вариант.

Громов хвърли поглед натам, накъдето беше изчезнал вертолетът, и продължи по пътеката. Подозираше, че ще запомни днешната неделя за много по-дълго, отколкото му се искаше.

Площадката пред магазина вече не беше толкова безлюдна като сутринта. Помиярът беше изчезнал някъде, но пък сцената беше заета от други, не по-малко колоритни персонажи.

Към чичката, получил десетачката, се бяха присъединили няколко негови също толкова неугледни единомишленици — дрехите им изглеждаха така, сякаш цяло лято бяха висели по плашилата в градините. Две жени оживено си изясняваха отношенията — ако се съдеше по разпаления им разговор, само гърдите и коремите им им пречеха да влязат в ръкопашна схватка. Три местни хлапета с избеляла от слънцето коса стръвно люпеха слънчоглед.

Тъкмо те — седяха на една ниска ръждива оградка — първи забелязаха приближаването на непознато лице и се вторачиха в него. Примерът им беше последван и от останалата публика. Жените веднага поукротиха тона и без да се уговарят, се развърнаха по такъв начин, та да не би да пропуснат нещо. Каквото ще да е. Стига да има какво да обсъждат до вечерта, а още по-добре — чак до късна есен.

Громов обиколи жигулито, като се правеше, че проверява гумите. На паркинга до пазара колата му беше с предницата към синята „Нива“, значи за по-удобно шофьорът сигурно беше сложил предавателчето някъде под предната броня. Громов клекна, опипа и скоро в шепата му се озова едно наглед безобидно плоско копченце.

Той отключи жигулито, качи се и огледа находката си. Ако се съдеше по конструкцията, предавателят не беше от най-мощните. Даваше устойчив сигнал в радиус 2–3 километра, не повече, на по-далечно разстояние от пеленгатора можеше да посочи само приблизителното местоположение на обекта. Съвсем достатъчно, за да се разбере посоката, в която се беше придвижвал Громов, а после да

засекат колата му от вертолета. Който сега вероятно беше някъде наблизко и някой от екипажа гледаше екрана и чакаше мигащата светлинка да се отмести.

Громов си помисли, че случаят е точно от онези, когато се радваш, ако си сгрешил. Оставаше му или окончателно да се убеди в подозренията си, или да хвърли предавателчето и да забрави за съществуването му, обаче...

Разсеяният му поглед се спря на едно колело, подпряно на стената на магазина. След секунда Громов вече знаеше по какъв начин ще надхитри ония във вертолета и ще ги прати по лъжлива следа.

Пребърка си джобовете, преброи колко пари има, остави си за бензин и непредвидени разходи, а останалите банкноти — триста рубли — стисна в юмука си и слезе от колата.

— Здравсти, пичове.

Младото поколение, поласкано от това мило обръщение, откликна на приветствието му по различен начин. Едното момче се изплю, другото цъкна с език, а третото дори благоволи да отвърне с изключително съкратен вариант на „здравсти“ — нещо като „з“ и „с“ без нищо помежду им.

— На кой е това виласипедче? — продължи Громов и посочи с брадичка заинтересувалото го транспортно средство.

И тримата като по команда обърнаха глави към велосипеда. Не останаха равнодушни и пияндетата и двете агресивни лелки: и те се втренчиха в очуканото допотопно колело, все едно беше последна дума на техниката.

— На брато му — каза едно от момчетата и с уважение изгледа кльощавия юноша, който седеше до него.

— Ъхъ — потвърди последният, намръщи се страшно и плю в краката си.

— И къде е брато ти? — осведоми се Громов.

— В магазина, къде! — Това беше казано с най-искрено учудване: че може ли да се зададе по-тъп въпрос в неделя по обяд?

— Таман го пуснаха — каза най-почернелият от тримата. — И сега празнува. — След кратка пауза последва уточнението: — Брато му де.

Момчето, което се бе озовало в центъра на вниманието, пак се изплю. Личеше си, че се гордее с толкова чудесен по-голям брат.

Губенето на толкова голямо количество слюнка обаче при всяко споменаване на прочутия му роднина можеше да доведе до сериозно обезводняване на организма му.

— И как се казва? — попита Громов. Вече се чудеше струва ли си да плаща за раздрънканото колело три стотачки, или ще стигнат и две.

— Що питаш? Да не си прокурор? — чу се глас зад гърба му.

Громов се обърна и видя на вратата на магазина слаб млад мъж; от влажната му долна устна висеше цигара. Горедолу половината от годините му явно бяха безоблачно детство, а всичко останало беше белязано с печата на арести, поправителни училища, затвори и подобна романтика. Младежът небрежно опря лакът на перилата на площадката пред магазина и заразглежда Громов изотгоре: очевидно се наслаждаваше на ситуацията.

— Прокурор ли си, питам?

Влажната като устната му цигара се измести от единия край на устата му в другия сякаш самичка.

— Тая бракма твоя ли е? — Громов кимна към колелото.

— Що? — Младежът опря и двата си лакътя на перилото и провеси ръце, та да даде на събеседника си възможност да се полюбува на сините му татуировки. Татуираният на показалеца му пръстен с череп показваше, че е получил една от присъдите си за въоръжен грабеж.

— Продаваш ли я? — попита Громов.

— Що?

Громов понечи да отвърне „Щото питаш“, но се сдържа, за да не нажежава обстановката допълнително, и каза:

— Двеста рубли.

Неочаквано младежът се съгласи веднага и само каза равнодушно:

— Твоя е. Давай мангизите.

Громов направи крачка напред, мушна в ръката му две стотачки и се обърна към колелото.

— Къде ръгна бе? — чу зад гърба си насмешлив глас.

— Да си карам колелото. Моето колело.

— И кой ти каза, че е твое?

Громов се върна на предишното си място, вдигна глава и погледна втренчените в него безцветни очи.

— Защо, не е ли?

— Нали се разбрахме, че освен двата стотака ми даваш и твоята бракма. — Младежът се ухили до уши. Не беше ясно защо държи да си лепне фаса на долната устна, да не говорим, че за тази цел трябваше непрекъснато да я облизва. Много по-удобно щеше да му е да си слага цигарите между зъбите — бяха толкова редки и имаше толкова избити, че можеше да си натика там поне десет.

— Не си спомням да сме се разбирали така — отвърна Громов.

— Няма да разваляш пазарлъка — каза високо младежът. — Ето ги свидетелите. — Татуираният му пръст посочи хлапетата, които се бяха размърдали оживено. — И тия също. — Поласканите от вниманието му пияндета закимаха синхронно с рошавите си глави.

Громов присви очи и тихо попита:

— Допя ли си арията?

— К'ви ги дрънка тоя бе? — Младежът вдигна ръка до ухото си, все едно не чува, и огледа гордо публиката. — Белята си търси май, а?

Хлапетиите се престориха, че ще се пукнат от смях и направо ще паднат от оградката. Отдавна пораслите анонимни алкохолици ги подкрепиха с прегракнало кудкудякане. Дори двете жени внесоха лептата си във вид на доволно квичене. „Братото“ също се захили, горд от безплатното представление, което изнасяше на съселяните си. Животът на свобода, изглежда, му се струваше досущ като „Калина алена“, само че с друг край: той си остава жив-живеничък, а останалите — кучета ги яли.

И все още се смееше, когато Громов светкавично вдигна ръце, хвана го за ушите и го дръпна през перилото. По-нататък всичко протече в пълно мълчание. След неописуемо салто във въздуха героят на селото се приземи в прахоляка под площадката. Громов го подкрепи да не падне — тоест не му пусна почти откъснатите уши. И въпреки че младежът си остана на крака, потресът му беше толкова силен, че той можеше единствено да си поема въздух — дотолкова, доколкото му позволяваха прогнилите му дробове.

— Затвори си устата — каза Громов. — На лайна мирише.

— К'во?! — Младежът тръсна глава. — Аз тебе...

Громов по-скоро предугади, отколкото усети измъкването на ножа, измести се съвсем лекичко встрани и удари с глава.

Младежът успя само да изпъшка — нямаше нито дъх, нито време за думи.

Громов му пусна ушите и отстъпи крачка назад да се полюбува на добре свършената работа. Въпреки ножа в дясната си ръка, противникът му изобщо не изглеждаше страшен и дори впечатляващ. Невиждащи очи, първите капки кръв от носа, увиснало чене. Най-много да уплаши някое невръстно детенце или бременна. Държеше се на крака единствено защото не духаше вятър. Или пък още не беше решил на коя страна да падне.

— Съветвам ви да запомните брата на приятеля си точно такъв — каза Громов на онемелите хлапета. — Престъпните елементи се различават от нормалните хора най-вече с крехкото си здраве и с дългия си език. А когато и езикът им не работи, не стават за нищо. Ето, вижте...

Сякаш в отговор на подканващия му жест младежът се плъосна по очи, без изобщо да се опита да омекоти сблъсъка си с бетона. Громов взе автоматичния нож, мушна острието между две тухли в стената, счупи го и хвърли дръжката на земята.

Докато се качваше на колелото и завърташе педалите, беше сигурен, че уважението в очите, които го изпращаха, не е по-малко от омразата. Не особено приятно усещане. Но пък за сметка на това вече нямаше защо да се тревожи за колата си — тя щеше да си стои пред магазина необезпокоявана. Колкото по-нагледен е един урок, толкова по-добре се усвоява.

Колелото подскачаше и хлабавият звънец дрънчеше непрекъснато, така че Громов го свали и го метна в рекичката край пътя. Жабите, които досега гъргореха тихо, превключиха на възмутено квакане.

Пътят ту се спускаше до самия бряг, ту се катереше по ниски хълмчета, откъдето околността се виждаше приемливо добре. Вертолетът още не се беше появил. Громов се надяваше, че няма да се появи, докато той не стигне гората — до нея оставаха десетина минути въртене на педалите. Дори обаче предавателчето, което бе закачил на

багажника на колелото, наистина да се засичаше от екипажа на вертолета, той все пак имаше достатъчно добри шансове да се скрие сред дърветата. Хора, които търсят светло Жигули седмица, едва ли ще обърнат особено внимание на някакъв си самотен велосипедист. А пък докато се сетят какво става, вече ще е късно.

Чу далечното тракане на вертолета, докато изкачваше поредния склон. Занатиска педалите още по-усърдно, качи се на билото и видя онова, което изобщо не му се искаше да види: наклонен наляво, на два километра пред него в широка дъга летеше тъмнозеленият вертолет, който го беше стреснал в селцето. И доколкото можеше да се съди, търсеше източника на радиосигнала. По-точно — движеща се мишена.

По дългия наклон Громов изобщо не натисна контрата. Вятърът засвиствя в ушите му. Прескочи някакъв корен, проснал се през пътя, като рязко дръпна кормилото и вдигна предното колело. Задното обаче възропта с подскок, който едва не го изхвърли от седалката. Желязното му конче като по чудо успя да запази равновесие и само възмутено заскърца с всичките си части.

Реката зави наляво, а пътят изчезна неизвестно къде. Последните стотина метра Громов кара по вдъхновение: избягваше всички дупки и буци, скрити във високата трева, с шестото си чувство. Към края на спринта спиците и на двете колелета бяха омотани с треволяк и бурени, а пък опашката му беше преброила до една всички къртичини по трасето. Но все пак успя да се вмъкне в храсталака, преди вертолетът да завърши огледа на местността. И когато машината с гръмовен трясък прелетя над дърветата, Громов разбра, че е спечелил първия етап в играта на оцеляване.

Оставаше само някаква си дреболия. Да подмами преследвачите си навътре в гората. Да ги накара да се поизпотят, докато намерят предавателя. А той да се върне при колата си и да стигне до Завидово без почетен ескорт. Може би не беше най-добрият план, но засега поне друг нямаше.

Вертолетът литваше ту вляво, ту вдясно, търсеше покрива на преследваната кола под гъстия листак. Онзи, който гледаше на екрана криволиченето на светещата точица, сигурно изобщо не можеше да разбере по какъв начин колата успява да кара толкова бързо без никакъв път между дърветата, но пък приборите показваха точно това. Ако Громов вървеше пеша — не можеше да тича чак толкова бързо, —

щеше да го издаде скоростта. С колелото обаче лавираше между дърветата и храстите достатъчно пъргаво, а и скоро навлезе в борова гора, където хем имаше достатъчен обзор, хем можеше да развие прилична скорост. Виждаше вертолета от време на време над себе си, после вляво или вдясно, но самият той си оставаше невидим за пилота — а значи и неуязвим засега.

Забеляза напред широка поляна и удари контрата. Гората като че ли свършваше. Не — просто поляната се вклиняваше дълбоко в нея, отсреща имаше още борове. Въпреки облачния ден над поляната хвърчаха безброй пеперуди и пчели.

Най-удобно щеше да е заобиколи отляво — поляната беше прекалено широка и не можеше да се надява да мине през нея, без да го забележат. А и тревата беше до кръста, щеше да е трудно да кара през нея...

Ако не се беше изправил на педалите да се огледа, нямаше да види колата. Но я видя — само покрива — и изруга. Покривът беше млечнобял, не точно като на неговата жигула, но подобни нюанси едва ли означаваха много за хора, които гледат отвисоко, при това през оптиката на мерника.

Разбра какво ще стане, скочи от колелото и хукна към колата. Нямаше време да се моли, пък и никакви молитви нямаше да помогнат на хората, които сигурно кротко похапваха до колата си. Затова закрещя:

— Ей! Еееей!

Пеперудите и пчелите се разхвърчаха, зажужаха — но истинската суматоха започна, когато се появи вертолетът. Отначало земята завибрира от басовото му боботене. После, като вдигаше вихрушки от листенца, тревички и пеперуди, тъмнозеленото чудовище мина над поляната — тревата се заогъва на вълни. И Громов, и бялата кола се виждаха отгоре като на длан, но инерцията отнесе вертолета напред и той ги подмина. Ей сега щеше да обърне, стрелецът щеше да хване картечницата и методично да покоси всичко живо сред тревите...

От тревата се надигна брадат мъж с очила. Тревата всъщност го скриваше до кръста, но някак си Громов веднага разбра, че ако не се брои овесеният на врата му фотоапарат, брадатият е чисто гол. Колкото до жената, която скочи до него със скоростта на стреснат лалугер, на

това безлюдно място тя явно бе решила да мине дори без такава спорна част на тоалета.

— Вадим! Вадим! — разпищя се тя и клекна в тревата — виждаше се само косата ѝ. — Кой е този? Кажи му да се маха веднага!

— Какво искате?! — ревна спътникът ѝ и вдигна фотоапарата, все едно не беше зареден с лента, ами с деветмилиметрови куршуми.

— Бягайте! — викна отчаяно Громов и замахна с ръце към гората. — Бягайте в гората! Бързо!

Боботенето зад гърба му се усилваше, превръщаше се в рев. Всичко ставаше съвсем бавно, като в кошмар. Вместо да последва съвета му, брадатият се хвърли към жигулито. Или дрехите им бяха там, или беше решил, че с колата ще му е по-лесно да се измъкне.

Громов така и не разбра защо. Никога. Щом усети в тила си вятъра, вдиган от вертолета, той се хвърли по очи във високата трева — и в същия миг чу картечницата. Да продължи да вика вече беше късно. И безсмислено.

Щом коремът на вертолета преплува над него, Громов скочи и успя да види как колата се тресе и дори подскача от връхлетялата я едрокалибрена градушка. Все едно невидими исполини я удряха с огромни арматурни железа. Въпреки че колата беше обърната странично към вертолета, откосът я отблъсна през тревата цял метър.

Брадатият за жалост явно беше успял да стигне до нея. Вече го нямаше, разбира се, а вратата, която се бе опитал да отвори, беше хлътнала и цялата на червени дупки, все едно кръвта бликаше отвътре.

Жената беше успяла да избегне смъртта, но вместо да се спотаи и да запълзи надалече от мястото на целия този ужас, хукна обезумяло през поляната — че и пищеше на всичко отгоре, все едно искаше да привлече внимание. Без да изпуска от поглед спокойно обръщания над боровете вертолет, Громов се хвърли да я настигне. Беше си чисто инстинктивен и абсолютно безсмислен порив. Нямаше почти никаква надежда да спаси непознатата — но пък имаше всички шансове сам да се навре под куршумите. И въпреки това затича да я спаси, понеже нямаше кой друг да го направи.

Дори успя да се учуди колко нелепо може да изглежда една бягаща гола жена, докато вертолетът плавно се снишаваше към тях. Идваше към жертвите си уверено и неотвратимо, като стихийно

бедствие. Обтекаемата му прозрачна кабина приличаше на муцуната на праисторическо чудовище, чудовище, което никой не може да спре.

И все пак Громов измъкна револвера от колана си и откри огън — целеше се в смътната фигура на пилота зад стъклото. Почти не чуваше изстрелите на оръжието си — гласът на господин Смит бе заглушен от рева на приближаващия се вертолет. Но в мига преди да затрепти картечницата, стана ясно, че дори да не са достигнали целта, куршумите му са минали достатъчно близо до нея.

Защото вертолетът бързо надигна муцуната си и това не позволи на стрелеца най-хладнокръвно да надупчи Громов — откосът мина значително по-високо и стигна чак до боровете, от които се разхвърчаха клонки и парчета кора. И докато пилотът изравняваше машината, мощното витло я отнесе прекалено далече. Спечелените секунди стигнаха на Громов да дотича до жената и със скок да я блъсне в гърба и да я събори в някакви репейи. А после му остана само да лежи и да гледа как тежките куршуми орат дълбоко земята около тях и изхвърлят във въздуха туфи трева заедно с корените...

Щом вертолетът пак отмина, Громов изплю набилите се в устата му боклуци и с тъпо изумление видя една дупка от куршум — приличаше на дупка на гущер — точно между ръката си и бедрото на жената. И ръката му, и бедрото ѝ бяха целите в прах. Репейите до главите им пък бяха станали на нищо.

— Ставай! — викна той на непознатата. — Да бягаме!

— Не! — изпищя тя. — Пуснете ме! Пуснете ме! Пуснете ме!

Той обаче изобщо не я пусна, а я повлече към гората. Отначало тя се дърпаше, но после затича, без обаче да престава да крещи:

— Пуснете ме!... Моля ви се! Нищо не съм направила!... Вадим каза, че ще ме снима сред природата... За списание... да ме покаже на изложба...

— Тичай! — ръмжеше Громов. — По-бързо, мамка ти! Иначе в моргата ще те показват!

До боровете оставаха само някакви си десетина метра, но вертолетът вече захождаше за нова атака. Този път пилотът беше решил да не бърза — вместо отново да мине с рев над поляната, искаше да даде възможност на стрелеца да се прицели както трябва и този път наистина да пръсне на парчета двете мънички човешки фигурки.

— Хайде де! — Громов дръпна свирепо жената за ръката и спечели още два метра, след което внезапно промени посоката и я дръпна вдясно.

Борът, към който бяха тичали допреди миг, се разхвърча на парчета червеникава кора и бели трески. Громов дръпна непознатата жена наляво и с крайчеца на окото си видя как куршумите секат клоните на съседните дървета — правеха ги на нищо още преди да паднат на земята.

Този откос май беше най-дългият от всички, които Громов беше виждал и чувал през живота си. Стоманеното ветрило покоси гората още веднъж и се понесе в обратната посока, като унищожаваше всичко по пътя си.

Право пред бегълците имаше гъст храсталак — ако успееха да се шмугнат в него, щяха да изчезнат от полезрението на стрелеца. Без да пуска потната ръка на непознатата, Громов плонжира натам. За миг се зачуди защо не усеща съпротивлението на доста тромавото ѝ тяло. И чак когато се срина в някаква долчинка сред храстите, разбра защо. Разбра и бързо отвори пръсти и ръката ѝ тупна на земята — куршумите буквално я бяха отрязали — тялото ѝ беше останало някъде назад.

След като куршумите минаха над залегналия Громов, в зеления листак останаха достатъчно дупки, за да може да види в какво се е превърнала жената, която така и не беше успял да спаси. Тялото ѝ сякаш беше раздрано с нокти и зъби от някакво кръвожадно чудовище — но всъщност това беше дело на човешки ръце. Също като повечето ужасни неща, които стават на този свят.

Громов затича навътре в гората, искаше да стигне до колелото, преди десантниците да слязат от вертолета. Трябваше да продължи да се движи, та изместването на светещата точка на екрана да накара противниците му да подновят преследването си. Вече му бяха демонстрирали качествата на бойната си машина с касапницата на горската поляна. И значи вече беше техен ред да се опитат да оцелеят в касапницата, която бяха започнали.

Така поне мислеше Громов, без да се отдава на абстрактни разсъждения за морал и справедливост. И всеки, който би могъл в този момент да види побелелите му от ярост очи, щеше да заподозре, че

шансовете на противниците му не са чак толкова много, колкото им се струва.

Третата тревичка, която сдъвка със зъби, му загорча, въпреки че като я погледна, не беше нито пелин, нито млечка. Беше свършил цигарите, от ниските облаци се стелеше гаден ръмеж, рамото го болеше — беше го ударил.

Легнал по корем под една шипка в края на гората, Громов чакаше момента, в който необходимостта да действа щеше да прогони унилата апатия, когато го беше обзела. Да гледаш как мъже умират с оръжие в ръка е едно, но когато пред очите ти най-хладнокръвно правят на кървава кайма уплашена, нищо неподозираща жена, та дори да не е кой знае каква красавица, е съвсем друго. И налага ответни действия.

Христос, казват, бил учил иначе — но това е било преди да го разпънат, не *след това*. Пък и доколкото Громов ги разбираше тия неща, в проповедите му ставаше въпрос за взаимоотношенията между хората. Никъде не беше казано, че мръсниците, които си позволяват да убиват наред, трябва да останат ненаказани. А в момента те продължаваха да летят над гората и всеки, попаднал в полезрението им, можеше да стане тяхна невинна жертва.

Лов на хора — не на вълци, както пееше Висоцки.

Вертолетът още два пъти обиколи околността, за да открие спотаилия се беглец, но и двата му опита се оказаха напразни — Громов добре беше избрал мястото, където да се скрие. Освен това то беше идеално за засада.

Главното достоинство на мястото бе минаващата наблизко бърза рекичка, може би същата, през която бе минал по мостчето в селото, а може би друга — това нямаше значение. Важното беше, че бързата вода спокойно можеше да отнесе по течението затвореното пластмасово шише, което Громов беше намерил край пътя. И че предавателчето, пуснато вътре, щеше да сигнализира, че обектът е продължил придвижването си. Какво щяха да предприемат преследвачите при това положение? Правилно — щяха да се впуснат в преследване. Хм, правилно — зависи от чия гледна точка. Громов например предварително беше одобрил действията им. И дори ги

окуражаваше наум — хайде стига сте киснали в тоя вертолет, богатирчета, действайте!

Реката излизаше на поляната и после пак се вмъкваше в гората — гъста гора, и голяма. Най-вероятно на преследвачите му им беше писнало да летят над нея и да не могат да прострелят жертвата си, та после да докладват на началниците си за изпълнената с чест задача. Сигурно много се бяха ядосали, когато, след като бяха убили невинния брадатко и голата жена, бяха разбрали, че истинската им цел продължава да им се изплъзва. И сега, когато предавателчето им пращаше стационарен сигнал от определена точка, военните разполагаха с две равностойни версии. Обектът или се беше спотаил и се надяваше, че вертолетът ще привърши горивото и ще литне към базата. Или пък беше открил предавателя, хвърлил го беше някъде и сега се отдалечаваше в неизвестна посока. Това бяха възможностите. За да подмами преследвачите, Громов яхна колелото, направи едно кръгче, доста широко, и се върна на позицията, която си беше избрал. Това трябваше да поразмърда светещата точка на екрана на пеленгатора. В смисъл — всичко е наред, уважаеми господа, плячката ви си е тука, не е побягнала, а се крие в храсталака, страх я е да си подаде носа. Така че не си губете времето, намерете я, убийте я! Я колко удобно място за кацане! И къде може да е по-приятно да убиеш някого, ако не насред гората и поляните с дъхавите им аромати!

Немият му призив най-после беше чул. Вертолетът изплува над поляната и бавно се завъртя около оста си — приличаше на гигантска играчка за елха, която се върти на конеца си. От носа стърчеше двойната картечница, която днес беше свършила добра работа. Всичко, което ѝ трябваше, беше малко смазка, много патрони и твърда ръка, която да я насочи към целта. Хората във вертолета, впрочем, не се различаваха кой знае колко от този примитивен механизъм. Само дето вместо смазка предпочитаха вкусна и обилна храна, богата на калории и витамини. Във всичко останало бяха същите безотказни оръдия за убийство.

Казано им беше: „трябва“ и те бяха отговорили: „слушам“. Съвсем ясно и точно, по военному. И сега седяха в бойната машина рамо до рамо и се гордееха със сплотеността си, с готовността си да дадат живота си един за друг — това беше кодексът на мъничкото им

войнство. А пък разните цивилни очилатковци и голите им мацки — под ножа, други ще се наплодят.

На няколко пъти прожекторът на вертолета мина току над залегналия Громов, все едно го сочеше на екипажа. Беше светло обаче и от сияещото му циклопско око нямаше никаква полза — прожекторът не можеше да предупреди никого.

А после машината кацна, като продължи да вее тревата встрани. Кацна с левия си борд към Громов и той видя останалата от едно време червена дяволска звезда. Вратата на отсека за пасажерите обаче не бързаше да се отвори. Командирът на десантната група очевидно още не беше взел окончателно решение и беше готов всеки миг да вдигне машината във въздуха.

— Момент, момент — тихичко им обеща Громов. — Ей сега ще ви дам повод да се поразходите на чист въздух.

Изтича приклепнал до реката и пусна прозрачното си корабче във водата. То се завъртя, поспря между два камъка, после бодро се понесе надолу по течението. Доста време щеше да мине, докато преследвачите, които щяха да се устремят подир него, разберат, че са ги преметнали, и тръгнаха да се връщат. Громов се надяваше да успее да си свърши работата дотогава — в смисъл, докато се върнат. Като малък не си беше мечтал да стане летец, но точно днес ръцете направо го сърбяха да хване щурвала. Като в Нагорни Карабах. И в Ангола. Като във всяка друга точка на планетата, където на силата трябва да се противопостави сила. Защото Громов не умееше да подлага буза. Бяха го учили на съвсем друго.

Не си мислеше, че е въздушен ас, ни най-малко, но все пак имаше някои умения и навици. В специалната школа им преподаваха всеки предмет така, че дори днес, след толкова години, той помнеше всичко, което му бяха набивали в главата допотопните инструктори. Бойният опит пък изобщо не се забравя — дори да искаш. Така че Громов се надяваше да се справи с Ми-29. Било с Божията, било с чиято и да било друго помощ.

Когато се върна на изходната си позиция, вертолетът вече беше изключил двигателя. Невидимият кръг над него отначало се трансформира в прозрачен сребрист чадър, който на свой ред почна да се разпада на отделни фрагменти, които пък в крайна сметка се превърнаха в шест увиснали плоскости.

В хълбока на вертолета се отвори тъмна дупка и от нея на земята се изсипаха въоръжени с автомати хора — дванайсетима, с каски и с камуфлажно облекло. Отдалече приличаха на войничета играчки. Не на примитивните оловни войничета, застанали в стойка „мирно“, с каквито Громов си беше играл като дете обаче. Тези бяха въоръжени по последната дума на десантната наука и техника и с необходимите навици и автоматично сработващи инстинкти. И освен това можеха да говорят тези военни работи.

— Старши лейтенант Кузнецов — поемаш второ отделение!

— Слушам!

— Първо отделение — при мен!

— Няма ли поне да пикаем, другарю лейтенант?

— Ще пикаеш на бегом!

— Да бе, в гащите!

Хо-хо-хо! Ха-ха-ха! Ехото повтори смеха на бойците.

— Не мога да стискам вече, другарю лейтенант!

— Не ми се прави на ученичка, Перов, че ще те стисна знаеш къде...

Хо-хо-хо! Ха-ха-ха!

— Тишина!

Попорасли момченца, получаващи истинско удоволствие от това да си играят на война. Смешно им беше, даже весело. Докато картечарят беше разплъквал мъничките човешки фигурки наред поляната, някои от тях може би бяха извъръщали очи, но повечето сто на сто си бяха лепнали носовете на илюминаторите, за да не изпуснат най-интересното. И сигурно бяха коментирали високо онова, което става долу...

... Глей я бе, глей я, ще бяга тя!... Кучка с кучка! Гръмни я!... Ха така!... Видя ли как ѝ се пръсна мозъкът, а?... Видя ли?...

Възбудата от безнаказаното убийство. Онези, които са я изпитали, са различни от другите, които знаят какво е това истинският бой, които залагат в битката собствения си живот. Коренно различни. Чак до корена на живота — защото коренът им е прогнил и вмирисан на леш...

— Кузнецов, тръгваш с отделението през този валог. Дистанция между бойците — десет метра.

— Слушам, другарю лейтенант.

— Поддържаш непрекъсната връзка с мен. Аз ръководя посоката на движение.

Громов се надигна и видя в ръцете на лейтенанта малък уред — приличаше на електронна игра: за модния навремето тетрис може би. Това беше пеленгаторът, с чиято помощ наблюдаваха преподавателя — който вече отплуваше далече надолу по течението.

Лейтенантът погледна екранчето и властно изкомандва:

— Напред! Обектът вече се е отдалечил на половин километър!

— Отделение... След мен! Бегом!

— Без шум! Не сме тръгнали за гъби!

— Ама и за риба не сме тръгнали, другарю лейтенант! — възрази нечий почти момчешки глас.

— Без приказки, Карташов! Че ще те пратя довечера за риба в нужниците. И квото уловиш — изяждаш го!

— Ха-ха-ха! Златният колец!

Ха-ха-ха! Хо-хо-хо!

Смехът на десантниците полека затихна — вече се отдалечаваха. Перспективата за непоряд ги плашеше повече от възложената им задача. Само един от тях внезапно тревожно се обърна — може би усети с гърба си погледа, с който ги изпращаше Громов. Но се обърна само за миг — после пак продължи с другите. Не беше получил заповед да се вслушва във вътрешния си глас.

Първата работа на двамата униформени, които слязоха от вертолета, не беше да разкършат рамене, а да се заемат с някои други части от анатомията си. Единият замислено започна да полива предното колело, вторият предпочете задното дясно.

Безшумно, приведен над тревата, Громов се плъзна към тях по склона — избираше в движение първата си жертва. Не мислеше да прибегва до оръжие, както нямаше да позволи и на тях да го направят. Рано беше да се разкрива с изстрели — първо трябваше да се подготви както трябва за срещата си с наказателната експедиция. Тържествено посрещане, така да се каже.

— Ох, главата ме цепи — оплака се мъжът, който пикаеше под предницата на вертолета.

Громов навреме забеляза някакви съчки, които можеше да го издадат с предателското си прашене, и ги прескочи като безплътен призрак. До противниците му оставаха не повече от трийсетина такива скока.

— Че как няма да те цепи — отвърна на страдалеца бойният му другар. — Толкова пихме, а сега да работиш и с картечницата...

Точно така се изрази: „да работиш“. Герои на труда, мамка им...

— Бе нали знаеш, че съм като Анка картечарката — при мене няма празно. Винаги готов.

— И при нея не е имало празно, ама за друго е била готова тя...

— Е, аз съм мъж все пак. Обаче не търпя празно, сериозно.

— То затова те боли глава. Че няма къде да го навреш.

Чу се нещо като смях.

Громов лекичко промени посоката и вече тичаше право към картечаря — онзи, който се оплакваше, че го цепела главата. Имаше много ефикасен лек и срещу главоболие, и срещу всякакви други болести.

Двамата чуха тихите му стъпки едва когато беше стигнал на четири метра от тях.

— Мамк... — успя да почне картечарят. Все още поливаше тревата и обувките си с жълти капки и изобщо не подозираше, че това прозаично занимание ще е последното в живота му.

— Стой! — заповяда тъпо колегата му. Той, ако се съдеше по наушниците и микрофона, не беше стрелял, а само беше карал вертолета така, че да облекчи задачата на другаря си.

— ... а му! — успя да завърши мисълта си картечарят.

А Громов вече беше скочил.

Докато се хвърляше напред, противникът му успя да откъсне едната си ръка от дюкяна си и я вдигна, та да предпази лицето си от светкавично връхлитащата подметка, така че на майора му се наложи спешно да коригира посоката на удара. И изрита противника си в гърдите. Чу се късо изхриптяване.

Картечарят вече беше опрял гръб във вертолета и ударът се получи по-твърд, отколкото бе възнамерявал Громов. Откатът го отхвърли назад и той залитна и се подпря с едната си ръка на земята.

Пилотът се ококори и посегна към кобура си. Пръстите му обаче бяха омекнали като макарони. А с макарони не само не можеш да

извадиш оръжие, но и не можеш да го удържиш. Така че Громов го остави да пробва. Засега.

И без да го изпуска от поглед, продължи спаринга с първия си противник.

Който успя да скочи и едновременно с това замахна с лявата си ръка от долу нагоре. Много живописен, но съвсем безопасен удар. Громов го удари с ръба на дланта си под челюстта и лекичко я вдигна — и в следващия миг десният му юмрук сложи точка на така и несъстоялия се двубой: просто строши откритата се адамова ябълка, буквално я смаза във вратните прешлени. Громов отдавна не беше използвал този смъртоносен удар. Но пък и отдавна не беше изпитвал такава омраза към някой противник.

Докато убитият картечар се смъкваше на земята, опрял гръб във вертолета, и се донапикаваше, колегата му вече беше успял да разкопчае кобура на пистолета си.

Громов го сграбчи за ръката и я изви. За чест на пилота, трябва да се каже, че той с успех издържа на изпитанието показалецът му да не се счупи в скобата на спусъка. Подведе го обаче китката му и той изкрещя.

— Още един звук и си мъртъв — предупреди го Громов.

И докато небрежно затъкваше конфискувания пистолет под колана си, пилотът само пъшкаше и гледаше невярващо китката си — беше извита по абсолютно противоестествен начин. Най-вероятно никога не я беше виждал в толкова необичаен ракурс.

— И какво сега? — тъпо попита той.

— Нищо. Бъди доволен, че се отърва толкова леко — отвърна Громов.

Пилотът май не го разбра. Опипа вече посиняващата си китка и се оплака неизвестно на кого:

— Ама боли...

— Ще боли я! Искаш ли обаче да видиш какво значи истинска болка? — Громов вдигна юмрук.

Пилотът веднага млъкна. Громов чукна с нокът по микрофона му — беше съединен със слушалките с гъвкав кабел — и попита:

— УКВ връзка имаш ли?

— Да...

— В момента имам предвид.

— Не, сега нямам. — Пилотът хвана със здравата си ръка един увиснал кабел и му го показва. — Изключен е.

— Хубаво. И все пак свали слушалките и ги хвърли в гората.

— Ама аз нямам други...

— Други няма да ти трябват — успокой го Громов. — Особено ако тия ти ги счупя, както са ти на главата.

— А... — разбра го пилотът, смъкна слушалките с лявата си ръка и непохватно ги хвърли към храстите. — Така добре ли е?

— Така само девойчетата хвърлят. — Громов се намръщи. — Изобщо не те бива за спортист.

— Ама нали вие ме... — Пилотът не довърши, просто вдигна дясната си ръка, та Громов да може да види какво е направил с нея.

— Хайде стига! — Громов бутна ръката му настрани. — Да не съм те карал аз да посягаш към пистолета!

Пилотът сведе виновно поглед, видя трупа на колегата си, трепна и бързо извърна очи. Май вече беше забравил за травмата си. Също като колегата му за главоболието си.

— Качвай се в машината — нареди Громов.

— Защо?

— Стига си задавал въпроси — много е тъпо. На мен ми трябват само отговори.

— Отговори ли? Но аз не знам нищо. Моята работа е да карам вертолета. Да седя зад щурвала.

— Значи сядай зад него. — Громов го подбутна към вертолета. — Искam да ми проведеш кратък курс по летене. Можеш ли?

— Мога... Обаче...

— Искаш да кажеш, че аз няма да мога да се справя, така ли?

Пилотът погледна втренчените в него светли очи и поклати глава.

— Не. Нищо не искам да кажа.

— Значи правиш каквото ти се казва. — Громов го тупна по рамото. — Не се безпокой, аз съм способен ученик. Просто трябва да си поприпомним някои неща.

И въпреки че се усмихна направо мило, пилотът се покатери във вертолета с такава скорост, все едно не беше останал без дясна ръка, ами дори напротив, беше му изникнала трета.

Осъщественото отмъщение прилича на набързо утоления глад. Щом прекрачи трупа на картечаря, Громов изгуби интерес и към него, и към приятелчетата му, които обикаляха из гората. Сега всичките му мисли бяха съсредоточени върху пленения вертолет. Отлична машина, мощна и бързоходна. При това качеството на руските пътища изобщо не влияеше на скоростните ѝ качества. Истински късмет.

Да се връща през гората до останалото в селцето жигули щеше да му отнеме много време. А да кара оттам час до Завидово — още повече. Така че новият му девиз беше: летете с вертолетите на МО — така пестите време и пари.

— Колко вдига тая машинка? — попита той, докато оглеждаше любопитно кабината.

— Двеста и осемдесет — докладва пилотът.

Громов пипна едната от трите дупки, оставени от куршумите му в дебелото стъкло, и си помисли, че дори и да духа, няма страшно — нямаше чак да се простуди. После се осведоми:

— С горивото как сме?

— Преди да кацна, оставаше за петдесет километра. Има обаче още един резервоар, запасен. В него има девет пъти повече.

— Превключването автоматично ли е?

— По-добре е с ей тоя тубмлер. По-сигурно е.

— Значи ще използваме него — каза Громов. — Хайде, излитай. И обясняваш на глас всяко свое действие, разбрахме ли се? — И добави иронично: — Е, ако ти се доще да се почешеш някъде, можеш да го направиш и без да ми искаш разрешение.

Шегата му изобщо не оправи настроението на пилота, въпреки че той се опита да се засмее. Смахът му обаче излезе толкова насила и накъсан, все едно беше на кушетката на психотерапевт.

Громов съжали бедния човечец и направи още един опит:

— Инструкцията не предвижда задължително да караш с разкопчан дюкян, нали?

— Ама не мога да се закопчая! — възкликна пилотът. — Ръката ми...

И пак размаха подутата си вече дясна ръка и на Громов пак му се наложи да я отстрани на втори план.

— Добре, действай — каза той и се намръщи. — И стига с тая ръка вече. Че ще взема да ти я откъсна и да я хвърля, за да не се

отвлечаш...

Лицето на пилота стана угрижено и съвсем сиво, след което той включи двигателя и наистина започна да обяснява действията си едно по едно и съвсем подробно.

Щом излетяха и набраха височина, Громов каза:

— Дай на мен.

— Но...

— Виж какво! И без това остана само с една ръка. Помисли си за езика — той ти е само един.

— Добре, предавам ви управлението.

— Браво. Само така.

Громов повтори почти идеално всички маневри, които беше направил пилотът. Ръцете му сами си спомняха какво трябва да правят. Но когато направи прекалено рязък вираж и почти закачи дърветата с перките, пилотът си позволи обезпокоено да се обади:

— Не така! По-плавно.

— Покажи.

И след като пилотът му показа, Громов възкликна:

— Аха! Като пикиране!

— Да — все така обезпокоено потвърди пилотът и когато земята полетя към тях, не издържа и дръпна щурвала. — Уф! А така се набира височина.

— Пикирането ми харесва повече — сухо каза Громов.

— Забелязах — съгласи се пилотът с измъчена усмивка.

— Добре де — успокои го Громов. — Няма да пикираме повече. Дай сега да видим как се лети на заден. И ми покажи завой на сто и осемдесет градуса...

След десетина минути Громов беше толкова наясно с управлението, че дори подгони една сврака, която успя да се шмугне в дърветата. Вертолетът не повтори подвига й единствено защото пилотът се намеси своевременно. Лицето му вече не беше сиво — в него не беше останала и капчица кръв.

Десантчиците разкриха измамата прекалено рано и тръгнаха да се връщат. Ако бяха настигнали бутилката малко по-надолу по

течението, нещата щяха да се развият другояче. В живота обаче няма „ако“. Има само „да“ или „не“. Или — или.

— Ето ги и скъпите ни гости — изсумтя Громов и задържа вертолета над поляната. — Скъпо ще им излезе.

Пилотът предпочете да не си отваря устата.

Петнистите фигури, които се струпяха в края на гората, бяха също толкова безмълвни. Единствено по позите им личеше, че са ядосани. И по това, че командирът им махна към вертолета и дори като че ли подрипна от нетърпение явно искаше да си качи хората и да си продължава по задачите.

— Генерал-майор Чреватих ви прати да ме убиете, нали? — Громов го каза съвсем спокойно.

— Командващият окръга? От къде на къде? Той си е горе в щаба. Лейтенантът заповяда, Романюк.

— Романюк? — Громов се намръщи. — Да не е роднина на царете Романови?

Пилотът предпазливо сви рамене и не каза нищо.

— Значи каквото ти заповядат, изпълняваш, така ли? — попита Громов. — Без изобщо да мислиш?

— Ами... да де.

— Скачай тогава! — почти викна Громов и издигна вертолета още малко.

— Какво?!

— Скачай, казах. Това е заповед!

— Ама до долу са десет метра...

— Няма и девет и половина. Скачай!

— Ще се пребия...

— Нямах гаранция, че тук пък няма да те пребия аз. Ясен ли съм?

— Тъй вярно. — Пилотът пак погледна надолу.

— По-смело де — подкани го Громов. — Нали в частта ви нямате обичая да убивате ранените, та да не останат в ръцете на врага и да не ви бавят?

— Н... не.

— Значи скачай. Ще те сложат на носилка и с дължимите почести ще те отнесат в болницата. И лейтенант Романюк ще ти идва на свиждане и ще ти носи букетчета полски цветя, нали ще си герой.

— Да бе...

— Да не би да предпочиташ да положи букет на геройския ти гроб?

Пилотът забеляза белия пламък в очите на Громов, млъкна, вмъкна се в пасажерския отсек и отвори вратата. Може би му се искаше да каже нещо на прощаване, но благоразумието надделя, той просто прекрачи навън и вятърът отнесе отчаяния му крясък в неизвестността.

В същата секунда Громов насочи вертолета към живописната група до дърветата. Устите на всички зейнаха — малки черни дупки. Един, най-съобразителният, вдигна автомата си и около дулото затрепка синкав пушек. В дебелото стъкло на вертолета цъфнаха две нови дупки и през тях засвистя въздух.

Останалите обаче не успяха да открият огън — хеликоптерът ги връхлетя със страхотната си маса и ужасяващия си рев, разхвърчаха се вихрушки прах и трева. Машината летеше буквално над земята, все едно искаше да смаже и нея, и бягащите хора. В рева на двигателя крясъците им бяха като немощни писукания.

Колелетата закачиха двама и те се затъркаляха в тревата. Другите пък бяха направо пометени от урагания вятър, когато вертолетът увисна точно над тях и се завъртя наляво и надясно. Мъжете продължаваха да крещят и падаха на земята.

— Не дразни лъва, когато спи — изръмжа Громов през зъби.

И на него самия не му беше ясно защо не беше стрелял с картечницата. Може би защото просто си беше представил очите на майките на тези младежи, когато четат съобщенията, че синовете им са загинали при изпълнение на служебния си дълг. Все пак тия момчета не бяха закоравели престъпници, а най-обикновени войници, които нямаха право да обсъждат заповедите на началниците си.

Но пък си бяха заслужили наказанието тук и сега и Громов не се успокои, докато не се увери, че са си го получили — три пъти прелетя над целта, като продължаваше да поваля всички, които се опитваха да окажат и най-малка съпротива. Колкото до лейтенант Романюк — него май успя буквално да го зарие с пръст.

Накрая Ми-29 с тържествуващ грохот се издигна над бойното поле и полетя над боровете. Громов чу отзад слабия пукот на автоматни откоси, но реши да не се връща да накаже непокорните.

Беше постигнал целта си. Десантчиците — имаха само радиостанции за връзка помежду си — бяха абсолютно безпомощни. Имаха и поне двама ранени и едва ли скоро щяха да успеят да стигнат до най-близкия населен пункт и да докладват на началниците си за провала на операцията. Още повече че на Романюк доста време нямаше да му е до командване, а деморализираните му бойци едва ли бяха способни на самостоятелни действия повече от стадо овце. Което пък означаваше, че генерал Чреватих още известно време ще се намира в щастливо неведение. И Громов трябваше да се възползва възможно по-добре от предимството, което си беше спечелил.

Така че напред, Громов, покажи на какво си способен! Няма на кого друго да разчиташ. Тъй де.

ГЛАВА 21

ОСОБЕНОСТИ НА НАЦИОНАЛНИЯ ЛОВ

Като поглеждаше от време на време увитата в прозрачен целофан карта, Громов летеше право към Завидово и пътьом усъвършенстваше летателните си умения. Непрекъснато променяше скоростта и височината на полета, от време на време правеше пробни завои и се връщаше на избрания курс все по-уверено и уверено. Някъде към средата на пътя реши, че достатъчно е дресирал вертолета, и престана да прави кръгчета и завоичета.

Дотук всичко вървеше нормално. Дразнеше го само вятърът, който нахлуваше през дупките от куршуми, и това, че нямаше цигари. Човек може да не пуши с дни, нали така, обаче ако няма цигари подръка, наистина се изнервя.

Хм, каза си Громов, това наистина не беше лош начин да се отърве от този вреден навик. Излиташ и летиш възможно най-надалече. На майната си. Важното е да не кацаш и да летиш достатъчно дълго. И... и да си имаш цигари, разбира се.

Уф! За да спре да мисли за цигарите, Громов се съсредоточи върху всички възможни препятствия, които можеше да се изпречат на пътя му. Да ги преодолява наум беше лесно. Разполагаше с цял арсенал. Девет зарядният „Смит и Уесън“ плюс трофейния „Стечкин“ на пилота — с такъв боеви интернационал можеше да влезе и в преизподнята, да изпопука обитателите ѝ и преспокойно да си излезе. Плюс двуцевката авиационна картечница, с която можеше да се стреля както ръчно, така и автоматично, със специален педал. След стрелбата на поляната пак я бяха заредили и сега тя беше готова да служи предано на новия си господар. На оръжието му е все тая кого убива, за него важното е да стреля, нали затова е направено.

След като разполагаше с тази картечница, Громов можеше лесно да пробие всякаква отбранителна линия, стига да имаше такава, разбира се. Куршумите всъщност не бяха точно куршуми, а стоманени гюленца с диаметър 24 милиметра. Изходните отворстия се получаваха

пет пъти по-широки. Хубава машина е това картечницата. Работи много по-добре от съдебната. И не ти трябват никакви призовки и заповеди. Да не говорим, че няма нужда да наемаш и адвокати. Понеже от моргата не пускат под гаранция, дори за четири милиона швейцарски франка.

— Това ви е то мярката за неотклонение, генерал Чреватих — измърмори Громов и доволно потупа спусъка на картечницата.

Свери курса по компаса и картата и се взря напред и надолу с удвоено внимание. Вече приближаваше тузарската вилна зона — за това свидетелстваше дори безукорно гладкият асфалт на шосето. По което в момента се нижеше сватбен кортеж, оглавяван от огромен линкълн с шест врати.

Море от цветя, помисли си Громов, планини от подаръци, фойерверки и илюминации. И колкото и да е красива булката, всичките ѝ достойнства и прелести ще бъдат засенчени от сватбената ѝ рокля, направена от някой от най-прочутите световни моделиери. Недостатъци — никакви. Какви недостатъци може да има сред толкова изисканост и богатство? Жалко само, че богатството никога не е спасило никого от смъртта. Може би тъкмо предчувствието за нея кара тузарите да се возят в черни коли — направо тузарски катафалки.

После шосето опустя, а след десетина минути напред се видя раирана бариера и също така раирана будка. Щом вертолетът наближи, от будката изскочиха двама милиционери. Не провериха документите на Громов естествено — пък и нямаше как. Само го изпроводиха със завистливи погледи. Дори отдалече си личеше, че си умират от скука. Спокойно, каза им наум Громов, съвсем скоро ще си имате тема за изключително оживени дискусии. Днешният ден завинаги ще влезе в историята на тази вилна зона.

Вторият пост беше пред портала на висока тухлена стена, върху която се гърчеше бодлива тел. Ако се съдеше по броя прожектори и камери, дори мишка не можеше да се промъкне незабелязано в селището. Макар че, доколкото беше известно на Громов, в този район вредните гризачи се унищожаваха от специални служби. Тук вирееха друг вид вредители.

Мина над оградата и полетя над борова гора, из която имаше десетки вили на по три, че и на по четири етажа. Почти всички бяха вдигнати от червени тухли и покрити с еднакви изкуствени керемиди,

но пък куличките и арките им бяха поразително разнообразни. Владенията на стопаните на тези имения също бяха предпазени с огради и телевизионни камери. Тук-там се мяркаха белите чинии на сателитни антени, гаражи, зимни градини и беседки. А и естествено и басейни и тенискортове — как без тях.

Това, че и басейните, и кортовете бяха празни, не означаваше нищо. Номерът е като да носиш скъпи копчета за маншети. Важното е, че ги имаш, не че крепят нещо. Махваш небрежно с ръка — ето ми го корта, ето ми го и игрището за голф, господа. И копчето проблясва. И никой не се интересува, че не разбираш нищо от голф, а пък с тенисната ракета не можеш да изгониш и досадна муха. Важното е престижът. Че ги имаш тия екстри.

Громов обаче се учуди много повече, когато видя истинска джамия — джамия сред зелени ели и белокори руски брезички. Виж, това вече наистина беше екзотично.

След което вниманието му беше привлечено от ездачка на бяла кобила. Изящна, грациозна, дългокрака. Нямаше как да не ѝ се залюбува човек — на кобилата. Ездачката ѝ беше просто товар, при това доста тежичък, нещо като чувал картофи с жокейска шапка.

Вертолетът мина над двете и стигна до края на селището. Тук вече нямаше нито настлани с пясък алейки, нито павирани площадчета, нито лампи от ковано желязо, стилизирани ала началото на по-миналия век. Само един-единствен широк път пресичаше гората и спираше пред поредния портал. Зад който, както се досещаше Громов, започваше резерватът, където генерал-майор Чреватих благоволяваше да води на лов гостите си.

Громов издигна вертолета и поклати глава. Доколкото можеше да прецени, резерватът заемаше хиляда декара, ако не и повече. Да, чудесно ловно поле.

Тъй като никой не го беше канил да дойде на лов, той не бързаше. Нямаше да закъснее. Днес не му беше необходима онази точност, която, казват, била вежливостта на кралете. Стрелците си имат свои представи за точността.

Подсмихна се на тази мисъл и извъртя вертолета в плавна дъга — търсеше долу ловците. Скоро щяха да разберат как се чувства преследваната им плячка.

— Да, да гътнеш глиган не е като да гътнеш някоя мацка — авторитетно заяви президентът на една доста известна банка Лозински и замези глътката коняк с прозрачно резенче съомга.

Никой от присъстващите изобщо не се съмняваше в бизнес качествата на Лозински, но виж, изобщо не вярваха на дрънканиците му за подвизите му в лова на дивеч и жени. Първо, банкерът беше останал еднотелен след взривяването на ролс-ройса му още в зората на новия руски капитализъм. Второ, Лозински замижаваше пет секунди преди да стреля и отваряше очи чак след като ехото заглъхнеше. Така че какви ти глигани, да не говорим за мацки! Пълни глупости. Чреватих обаче изобщо нямаше да стане генерал, ако отдавна не се беше научил да не казва на глас какво си мисли. Така че и сега само приятелски тупна Лозински по отпуснатото рамо и каза:

— Да дойде зимата и ще ти покажа аз какво значи истински лов, приятелю. Обещаха да ми докарат зубри от Беловежката пуца. Глиганите ряпа да ядат пред тях.

— Зубри!? О, това вече си е друго! — Гласът на Лозински беше изпълнен с ентузиазъм, но очите му зашариха встрани. Все едно вече си търсеше повод да откаже поканата. Или подходящо дърво, на което да може да се покатери човек като него — възпълен, тромав и враг на всякакви физически упражнения.

Лозински беше убеден, че глиганът, който днес беше изскочил право срещу него от някакви тръстики, беше по-голям от зубър, по-голям от слон даже. Вече убит, той някак си като че ли се беше смалил, но докато беше жив — с бивните напред и с настръхнала козина — го беше уплашил толкова, че единственото му останало яйце се беше укрило някъде навътре в организма му и упорито не искаше да се върне на изконното си място в мъдната му торбичка. Честно, нямаше никакво желание да види как изглежда нападащ зубър. Нито в Беловежката пуца, нито в Подмосковието.

Валера Барабана обаче — въпреки че беше ударил петдесетака и че отдавна беше заличил бандитското си минало, никой не го наричаше другояче — се обади бодро:

— Зубрите бяха тия на районцата, нали? — И се мушна под навеса, опънат над масата, понеже леко прикапваше. Мястото беше съвсем достатъчно, но Чреватих и Лозински му направиха още. Такава

си беше аурата на Барабана — като на отрицателно магнитно поле, знак минус по отношение на всичко, което в този свят е плюс.

Когато човек като него бърка зубри и зебри, всички си мълчат. Много отдавна вече нямаше оцелели желаещи да му се подиграват. Така че Чреватих обясни съвсем популярно:

— Не точно. Това са едни големи говеда, с рога. — Каза го без никакъв намек за превъзходство или поучение.

— Говеда? — повтори Барабана. — Е, щом са говеда — на бифтеци!

— Ха-ха — реагира на шегата банкерът Лозински; много го умееше това да се смее на тъпи шегички.

Генерал-майор Чреватих също успя да се засмее: в смисъл — много ми е приятно с вас, приятели.

Валера Барабана беше истинският собственик на банка „Росинвест“, чийто президент се водеше Лозински. Без тях двамата прането на пари за генерала щеше да се превърне от светло бъдеще в непоносимо главоболие, човъркано от маясъл.

Парите, пратени от едно иракско военно ведомство от името на фиктивна компания, утре трябваше да влязат в специално отворената сметка — и това беше само началото. След този момент те щяха да потекат през „Росинвест“, която пък трябваше да ги прекара през няколко пречиствателни станции и да ги разпредели в различни офшорни фирми. Имаше предостатъчно заинтересовани лица — и всички тези лица трябваше да си получат своето. Медицинското оборудване щеше да заmine за чужбина чак след като всички участници в сделката подпишат. Те пък нямаше да го направят, докато не се уверяха, че уговорените суми са вече в личните им сметки.

В случая генерал-майор Чреватих изпълняваше ролята на най-обикновен стрелочник — може би много високопоставен, но все пак стрелочник. Никой изобщо не се интересуваеше колко усилия — и средства — му беше струвало да задвижи нещата. Първоначалните средства бяха отпуснати от Тайното общество „Ичкерия“, но по-нататък му се беше наложило да се оправя сам. Вярно, за отстраняването на нежелателните елементи му беше помогнал полковникът от секретното подразделение на ФСС Власов, назначен от ръководството на ТОИ за нещо като негов комисар. И все пак разходите, рискът и отговорността си бяха чисто негови — на

генерала. Също както и златните му звезди, които не му бяха паднали от небето, нали така.

Чреватих както винаги не се издъни, справи се със задачата. Самолетът, който трябваше да стигне до мирните жители на Чечения, така и не се добра до целта си. Благодарение на старанията на генерала сега там с нова сила гърмяха взривове и трещяха автоматни откоси. Пак благодарение на усилията му тук, в Родината, вече нямаше кой да си отваря устата, та да прецака всички участници в сделката. Въпреки усилията и старанията му обаче неговите пари не се бяха увеличили дори с една десета от процента. Никой не се интересува от чужди проблеми. Всеки се грижеше само за собствената си печалба — и за собствената си кожа.

Точно затова в дъното на душата си Чреватих завиждаше на Лозински и на Валера Барабана. Финансовият гений и престъпният бос щяха да си вземат определените проценти, не чак толкова много, въпреки, без да ги интересува нищо друго. Днес бяха обсъдили последните подробности и за да скрепят сделката, бяха гръмнали три глигана. След час обаче гостите му щяха да си тръгнат, а той, стопанинът, щеше да остане сам с тревогите си. Като например как са се справили десантчиците с вертолета, които бе пратил в Солнечногорск. Дали бяха успели да ликвидират оня досадник от ФСС, да му охладят плама до температурата в моргата? Повтаряше си наум името му — Громов — толкова често, че вече му киселееше в устата и дори отлежалият арменски коняк не помагаше.

— Какво? — Той изгледа неразбиращо Барабана, който явно от доста време му дуднеше нещо.

— Ама ти изобщо не ме слушаш бе! — обиди се Валера. — К'во ти става?

— Нищо. — Чреватих се помъчи да се усмихне и наля пак трите специални ловджийски чашки — бяха от чисто сребро. — Замислих се нещо. За Африка ми разправяше, нали?

— Ами да де! Дай да мръднем дотам на едно сафари, ще постреляме лъвови, ще чукаме папуаски...

— Аз си харесвам бели жени — надменно заяви Лозински. Ушите му бяха червени като петльови гребени и, кой знае защо, на Чреватих му се догади от това. В гърдите му се надигна тревога, а от стомаха — киселееща гадост.

— Лозя — Барабана намигна на генерала — може да изчука толкова булки, колкото пръсти има на ръцете. Едновременно. Обаче единайсетата ще си остане на сухо.

— Да не си ми светил!? — възмути се Лозински. Държеше да защити мъжкото си достойнство.

— К'во ще ти светя бе! То няма какво да се види!

— Виж какво, Валера...

— Няма „Валера“. — Както винаги, когато някой му противоречеше, Барабана кипна.

— Виж какво, писна ми от тъпите ти шегички — кипна и Лозински. — Зарязвам всичко и се махам. И ще си търсиш друга банка, разбра ли ме?

— Пък ти си потърси по-хубаво местенце. Гробно имам предвид...

За да не слуша вечните им досадни заяждания и дразнещото капене на дъжда по платнището, Чреватих излезе навън и вдиша дълбоко. Поолекна му, но съвсем малко — някакво гадно предчувствие продължаваше да го тормози като махмурлук. Усещане за опасност. Беше някъде наблизко, приближаваше се.

Откъде обаче? От забуленото в облаци небе? Че в небето птици дори нямаше, изпокрили се бяха в тоя мокреж. На брега на езерцето трима старшини кормеха глиганите — бяха по-добри като касапи, отколкото като строеващи. От двете страни на навеса, под който се бяха подслонили самите ловци, стояха две бодигардчета от банката — беше ги докарал Лозински. Чудеха се какво ли правят тук; лицата им бяха навъсени като небето.

Чреватих, и той не знаеше защо, днес беше решил да дойде без лична охрана — беше взел само старшините касапи плюс едно пъргавелче лейтенантче, което се мислеше за адютант, но всъщност си беше най-обикновен ординарец.

Затова пък Валера Барабана както винаги беше докарал цял отряд главорези и сега те чакаха в единия от двата спрели на склона джипове — оттам се носеше приглушен тътнеж на поп музика. Джипът беше нисан и от шибидаха стърчеше тежка картечница — без картечница Барабана изобщо не стъпваше сред природата. Пазеше си и мъдете, за разлика от Лозински, и кожицата.

Двама от пехотинците му бяха въоръжени с къси АКСУ за близък бой, а последната мутра от отряда носеше ПТУР — противотанкова управляема ракета: дълга тръба, която дори някой съвсем невеж нямаше да сбърка с калъф за носене на чертежи. Барабана се хвалеше, че ПТУР-ът вече два пъти му бил спасявал живота при атентати, но Чреватих не му вярваше точно по този въпрос. Виж, ако кажеше, че с него е ликвидирал двама от конкурентите си, можеше и да му повярва. Но Барабана избягваше да говори за неща, които можеха да накърнят новия му имидж на честен бизнесмен. Е, по стар навик, когато се срещаше с хора по работа, ходеше със защити джобове, та да не би ченгетата да му подмушнат някой патрон или наркотици при евентуално задържане.

Когато на Барабана му се налагаше да пътува, оръжието се превозваше в един раздрънкан жълт москвич — последен в колоната на двата джипа и аудито, в което седеше самият Валера. Москвичът беше като Грозното патенце в сравнение с другите коли, но пък в него беше цялата огнева мощ.

След като оцени същата, Чреватих си помисли, че би трябвало да се успокои, но вместо това откри, че освен гадното си предчувствие се е разхълцал.

— Бе... — хлъц! — какво става днеска — хлъц! — оплака се той на сивото небе.

— Какво толкова да става? — философски попита Валера Барабана; незнайно как и кога се беше озовал зад гърба на генерала. — Просто си се изнервил.

— Имам някакво пред... — хлъц! — чувство! — оплака се Чреватих и размърда пръсти, все едно искаше да го измъкне това предчувствие от влажния въздух.

— Случва се — все така философски отбеляза Барабана. — Ти да не си мислиш, че на мене не ми се стяга халката през ден, а? Само като си представя как ме просват в моргата с номерче на палеца... А бе, Лозински да му мисли, той е наред.

— Стига с тия глупости — викна банкерът зад тях. — Писна ми!

Чреватих вече не ги слушаше — пак се караха, както винаги — а гледаше „ординареца“ си: лейтенантът тичаше към тях с телефон в ръка. Изтреця гръмотевица и лейтенантът залитна и насмалко да падне.

— Ка... — хлъц! — кво има? — викна Чреватих; вече знаеше, че става нещо страшно гадно, по-гадно и от хълцането му; не току-така го тормозеше това тревожно предчувствие.

— Другарю генерал...

Лейтенантът го гледаше като детенце, което се е изгубило в тъмната гора и вече вярва във всички възможни чудовища. Устата му трепереше.

— Стегни се бе! — ревна му Чреватих, грабна телефона — и също почти подскочи от следващата гръмотевица. И машинално си помисли, че и той трябва да се стегне, и то веднага.

Самообладание и — хлъц! — пак самообладание — хлъц! Основното качество на всеки истински потомствен военен... Хлъц!

Вертолетът, за чието отвличане съобщаваха на Чреватих с толкова голямо закъснение, изплува над хълма, все едно бе чакал точно този момент. И се понесе над дърветата като исполинска птица, връхлитаща върху жертвата си — с всяка секунда ставаше все по-голям.

— Валера — викна Чреватих и размаха ръце; крещеше толкова силно, все едно Барабана, който беше само на две крачки, можеше да не го чуе. — Гръмни го!

Барабана само с един поглед се ориентира в ситуацията, но все пак попита:

— На твоя отговорност?

— На моя! — викна Чреватих. — Свалете го, мамка му!

— Кой бе? — Лозински още не беше загреял нищо. — Кого ще сваляме?

— Момчета! — викна Барабана на мутрите си до и във виолетовия нисан. — Думнете го тоя летящ холандец. Да изчезва в мъглата!

— Веднага, шефе — отвърна типът с ПТУР-а. — Но проблемс.

И коленичи и вдигна тръбата.

Вертолетът беше на двеста метра.

Чреватих преглътна сухо. Гледаше как мъжът с ПТУР-а се прицелва. Не издържа и викна:

— Хайде де! — Хлъц!

Картечницата на вертолета изтрака късо, ПТУР-ът отговори с оглушително „плъффф“. Реактивната струя, която изригна зад тръбата, помете един от хората на Барабана, който най-тъпо беше застанал зад стрелеца, но Чреватих гледаше само огнената черта, която ракетата оставяше във въздуха. Чертата се проточи над езерото — ниско, прекалено ниско! — и свърши с взрив в тръстиките на отсрещния бряг.

— Левак! — кресна Чреватих. Гласът му едва се чу, заглушен от рева на вертолета.

Онзи с ПТУР-а също не го чу. Защото бе стрелял вече мъртъв, картечният откос му беше отнесъл половината череп и дясното око, с което се беше прицелвал. Вече лежеше на земята и от мозъка му се вдигаше пара.

— Мамка му!

Чреватих се закатери по склона; яд го беше, че е последният, който се беше сетил да побегне. Горѐ бяха колите, оръжието, горѐ бяха хората, които можеха да го защитят и сред които можеше да се скрие. А тук беше сам-самичък. Мократа трева, която сграбчваше, докато се катереше нагоре, беше хлъзгава и на пипане приличаше на коса на удавник.

Пред него и нагоре се мяркаха гърбове, задници и подметки — на онези, които се бяха усетили да побегнат първи. Пръв беше кльощавият му адютант, след него пъхтеше Барабана, а тлъстите старшини с невероятна пъргавина вече задминаваха Лозински, който се спъваше на всяка крачка.

Да е последен в този крос беше равносилно на смърт. Всеки момент някой куршум щеше да го улучи в тила, да му пръсне черепа, да направи от мозъка му каша със зъби. От тази ужасна мисъл краката на генерала омекнаха като макарони и се преплетоха. Изтрещяха още изстрели, той изкрещя обезумяло и се закатери нагоре на четири крака. Но нито един куршум не се заби в беззащитния му гръб. Той отвори очи и видя, че не стреля картечницата на вертолета, а другата — на покрива на виолетовия джип. Мутрата викаше нещо и вдигаше дулото все по-високо и по-високо, докато вертолетът връхлиташе върху него. А в следващия миг Ми-29, без изобщо да открие огън, просто захлупи джипа с плоския си корем.

— Мамка му! — потресено повтори Чреватих.

Така и не разбра дали чува писъците на хората от джипа, или скърцането на гънещия се метал. Но когато вертолетът се надигна от сплескания нисан, вече никой не пищеше. От картечаря беше останало само кръгло петно кървава кайма.

Останалите се търкаляха по склона, пометени от урагания вятър на перките. Само един беше успял да запази нещо като равновесие и хладнокръвие — клечеше озъбен на тревата и стреляше с автомата си по вертолета. След миг гръмотевица заглуши стрелбата, а самият стрелец се хързулна надолу по склона, отвян от перките на вертолета, който рязко беше завил и пак захождаше към целта.

Командващият Московския военен окръг гледаше вцепенено неумолимо приближаващия се вертолет, мърдаше беззвучно устни и бършеше дъждовните капки от лицето си. Бяха студени и съвсем безвкусни — но да ги гълташ беше все едно че гълташ сълзи. И затова на Чреватих му се стори, че пак е детенце и са го сложили на колене в ъгъла, понеже е направил някаква беля.

Страх, омраза и ярост се смесиха в душата му в същата пропорция, както и когато беше малък. Но всяка емоция беше неизмеримо по-силна. А и го нямаше срама и чувството на вина, които навремето можеше да изпитва мъничкият Гена.

Ако врагът не се предава, го унищожават.

Изобщо не беше проблем да ги избие до един тези безименни „герои“.

Но не беше бил целия път дотук, за да остави зад себе си още десетина трупа. Нямаше да пожали, разбира се, онези, които окажеха съпротива, но пък и не беше необходимо да трепе генералската свита наред.

Лесна работа е да правиш от живи хора трупове. Най-светлите умове на човечеството отдавна са изобретили за тази цел и картечниците, и безброй други машини за убийства. Никой обаче така и не се е сетил да измисли някакъв начин да съживява мъртвите. Така че Громов не бързаше да слага всички в купа. Всеки от хората под него имаше индивидуална възможност да отърве кожата. Освен един.

На Громов му трябваше само командващият окръга Геннадий Виленович Чреватих — за него беше дошъл. Останалите, стига да се

сетеха да хвърлят оръжията и да побегнат, можеха да не се опасяват за живота си. Жалко обаче, че не се сещаха. Времето, което можеше да им отпусне, бързо свършваше.

Громов обърна вертолета и спря на стотина метра от склона. Машината леко се полюшваше и изчакваше. Громов не знаеше, че в авиацията за това си има специален термин — действаше интуитивно. Изместваше се ту вляво, ту вдясно и виждаше налягалите зад колите хора; те пък нямаха възможност да се прицелят в него точно.

Почти всички се бяха струпали около колите. Един — млад и пъргав — тичаше към вилите, а други двама, по-възрастни и доста по-дебели — към гората. Громов не стреля по тях. Тези хора не го интересуваха повече от убитите глигани, които лежах изкормени до тръстиките покрай блатясалото езеро. Цялото му внимание беше съсредоточено върху един висок побелял мъж, който бе замръзнал в молитвена поза горе-долу по средата на склона. От всички долу той най-много приличаше по описание на генерал-майор Чреватих.

— Молите ли се, ваше благородие? — Громов се подсмихна. — Късно е вече. Гърмът гръмна.

Все едно го чу, побелелият се раздвижи — опита се да се изкатери нагоре по склона, към колите.

— Куш! — подвикна му Громов като на куче и проряза пред него черта с 24-милиметровите куршуми. Зад тази черта животът свършваше. Картечницата млъкна и зачака. Генералът реши да не предизвиква съдбата и си остана на мястото.

Дъждът се усилваше и всичко изглеждаше леко размито, особено иззад стъклото на вертолета. Бледи цветове, едва различими заради боботенето на двигателя и шума на перките външни звуци. Все едно гледаш стар черно-бял филм и слушаш тракането на прожекционния апарат. Усещането се усилваше още повече, когато поредната мълния придаваше на гледката неправдоподобен контраст.

Лъскавата дълга лимузина потегли и тежката ѝ задница поднесе. В нея се беше качил само един човек — двама други хукнаха след колата и завикаха нещо, единият успя да се хване за дясната предна дръжка, но лимузината го повлече по тревата, той падна по корем, изправи се и бързо-бързо изтича да се скрие зад останките на виолетовия джип.

До оцелялото му братче — в цвят бордо, с лъскави фарове и лайстни — се суетяха останалите четирима. Отначало отчаяно задърпаха дръжките на вратите и след като не постигнаха никакъв успех, започнаха да удрят стъклата с дръжките на пистолетите си и с прикладите на автоматите. Пак безрезултатно. Стъклата явно бяха бронирани, а ключовете на джипа — Громов вече беше сигурен в това — бяха у генерала.

Тогава четиримата едновременно се натикаха в жълтия москвич — шофьорът му вече правеше отчаяни опити да го подкара. Старата браква обаче само се тресеше на място и бълваше облаци синкав дим от ауспуха. Очевидно щеше да получи инфаркт, преди да може да потегли.

Ситуацията, изглежда, ставаше патова. Громов нямаше как да кацне на доста стръмния склон. А пък ако кацнеше на върха на хълма или в подножието му, генералът можеше да побегне — все пак в момента на място го държеше единствено картечницата. Един погрешен ход и така добре започналата партия наистина щеше да свърши с пат. По принцип равният резултат е по-добър от поражение, разбира се, но Громов нямаше време да започва нова игра. Никой нямаше да му предложи реванш.

Чреватих се възползва от затишието и пак се опита да се изплъзне, този път надолу по склона, по задник, но бързо наби спирачки. Ако се бе забавил дори секунда, картечният откос щеше да му раздроби коленете — но генералът съвсем навреме се досети, че не бива да прави излишни движения.

— Стой кротко — каза му Громов. — Ей сега ще дойда.

Човек можеше да си помисли, че Чреватих пак го чу, понеже послушно замря по гръб и се втренчи в насочената към него картечница. Телепатия? Казва ли ти някой! В момент на смъртна опасност хорските сетива наистина се изострят до крайна степен.

Громов се отдалечи малко, извъртя вертолета и отново насочи предницата му към склона. И без да жали патроните, започна да оре дълбоко земята около генерала — буквално по контурите на тялото му. С цел заздравяване на условния рефлекс. В смисъл — кротувай там и не мърдай, за да си запазиш живота.

Със сухо тракане картечницата изплю последния куршум и млъкна. Но това вече нямаше значение. Време беше за десанта. Десант

от един боец. Тоест — Громов.

Громов пхна „мистър Смит“ и „другаря Стечкин“ в колана си и насочи носа на вертолета към върха на хълма. Знаеше, че като остане без управление, тоест като се сдобие със свобода, машината веднага ще почне да своеволничи. Оставаше му само да се надява, че курсът, височината и скоростта, които беше избрал, са оптимални, тъй като нямаше право на втори опит.

— Предавам управлението на автопилота — каза той високо, въпреки че вертолетът нямаше автопилот, а и нямаше кой да го чуе и да оцени шегата му. Така че самият той не се усмихна — само поизкриви лявата страна на устата си, докато се надигаше от креслото зад щурвала.

Докато успее да влезе в задния отсек, вертолетът, оставен на произвола на съдбата, мина една трета от предопределения му път и когато гъвкавата стоманена стълба се разви към земята, Ми-29, наклонен надясно, вече доближаваше заливания от дъжда склон. Громов пое дъх и бързо се запуска по нея.

Имаше чувството, че ръцете му ще се откачат от ставите — и че са го изложили като във витрина и го поливат със студен душ. А и вятърът не помагаше. Громов летеше на петнайсет метра над земята, вече не преследвач, а преследван — мишена по-точно. Добре че противниците му, струпали се около москвича, не разбраха веднага какво става и преди да гръмне първият изстрел, той вече бе успял да се спусне до половината. Обаче после се почна една... Оставаше му единствено да се смъква по-бързо надолу.

Смъртно опасният атракцион протичаше под къси чести автоматни откоси — един от стрелците долу ги пускаше през секунда. Пригласяше му пистолет. Стълбата обаче се люшкаше като махало и не беше лесно да улучат. Известно е обаче, че на света няма непоразими цели: един куршум закачи стълбата и с разочарован вопъл се отплесна някъде в дъжда. Друг счупи пречката, от която Громов току-що беше махнал крака си. Нямаше начин да се предвиди къде ще удари следващият, може би смъртоносен.

Сребристият ореол над летящия незначайно накъде вертолет се накланяше все повече. Под Громов прелетяха последните метри от езерото, но той не пусна стълбата, за да смекчи падането си в кипналата от дъжда вода. Защото докато се измъкваше на брега и се

катереше нагоре, генерал Чреватих можеше да стигне до джипа си — и дим да го няма. Всъщност генералът вече се катереше нагоре по склона, като хвърляше погледи през рамо към преследвача си.

Стълбата под краката на Громов забърса тръстиките и той се спусна на предпоследната пречка. Вече летеше само на метър-два от земята.

Стрелбата от върха на хълма спря — всички бяха зяпнали приближаващия се вертолет и се чудеха дали ще мине над тях, или ще се забие в земята като огромен снаряд.

Време беше!

Щом пусна стълбата, всичко се завъртя още по-силно — земя, небе, земя. Громов се затъркаля по мократа трева, нямаше за какво да се хване, никаква опора. Много неприятно беше — да се чувстваш като изритана неизвестно накъде топка, която подскача по буците. А когато цялото това безумно подскачане свърши, се завъртя целият свят. Не можеш да разбереш къде си, долу ли, горе ли, къде се падат облаците, които те поливат със студени струи дъжд, и откъде идва оловната градушка.

Стоп! Громов рязко се метна настрани. Картината пред очите му не се изчисти съвсем, но стана поне мъничко по-ясна. Автоматчикът, който тичаше към него надолу по склона, викаше нещо, но гласът му не се чуваше от грохота на вертолета, който вече почти прехвърляше хълма, килнал се на една страна. Всъщност нямаше смисъл да го слуша какво вика — псувни сигурно, но пък те изобщо не бяха толкова опасни, колкото оловото, с което държеше да го натъпче.

Макар да разбираше, че няма да има време да го свали, Громов все пак измъкна стечкина. И видя как дулото на автомата леко се вдига, почти видя и пламъка, който блъвна от него — и изведнъж тичащият младеж внезапно подскочи и полетя към него, като риташе във въздуха.

И крещеше...

А после взривната вълна повали и Громов. Грохотът беше толкова оглушителен, че дори не се възприемаше като звук, а като неимоверен натиск, блъснал целия свят. Земята потресено потрепери.

Над хълма светкавично набъбна и веднага се пукна огнена топка — остави след себе си червен блясък, обгърнат от черния воал на кълбящи се сажди.

На фона на облаците се разхвърчаха парчета от откъснатите перки и десетки други части. Самият вертолет се вряза в земята толкова близо до колите, че обърна жълтия Москвич. Тежкият джип в цвят бордо се удържа на гумите си, въпреки че взривната вълна го отмести и само по чудо не го блъсна надолу по склона.

Крясъкът на хвърчащия във въздуха автоматчик рязко спря — взривната вълна го беше запокитила в някакъв хрусталак като камък, хвърлен с прашка.

На трийсет крачки от Громов генерал Чреватих клечеше като жаба и гледаше ужасено нагоре. Още преди Громов да вдигне глава, за да види в какво толкова се е втренчил, отнякъде долетя тъмна сянка, разреза въздуха със свистене и се заби в мократа земя. Беше парче от перка. Ако траекторията му беше съвсем мъничко вляво, щеше да отреже главата на генерала като грамаден самурайски меч. Или да го прикове към земята.

— Веднага при мен! — викна Громов.

И понечи да махне подканващо с пистолета, но вместо това му се наложи да го извърти към досадния автоматчик, който някак си беше успял да се изправи и държеше да си довърши работата. Другарят Стечкин с пукот сложи точка на краткия му, но изпълнен с подвизи живот и веднага се обърна нагоре, където на склона се изправяше още един човек. Почти скрит от димната завеса, той успя да направи характерен замах — само до половината обаче, понеже първо го порази куршумът от пистолета, а миг по-късно — и бакшишът от мистър Смит. Ръката му увисна и гранатата избухна буквално в краката му и го хвърли във въздуха на парчета заедно с буци пръст и пръски кал. След оглушителния грохот при избухването на многотонния Ми-29 взривът на гранатата прозвуча така, все едно дете е хвърлило пиратка.

— При мен, ваше благородие — повтори Громов, без да изпуска от поглед нито генерала, нито обвития в пушеци хоризонт, на който можеше да се появи поредният желаещ да се посъстезават в точна стрелба.

Всъщност се оказаха двама — по един за всяко от оръжията му. Като стреляше едновременно и с двете, той хукна към тях на зигзаг, доста сложно изпълнение — дори сам не би могъл да определи посоката си. Сухите изстрели на пистолета бяха много ефектни на фона на глухия глас на револвера, но оръжейният дует продължи съвсем кратко — противниците на Громов бяха мъртви, преди да успеят да демонстрират уменията си в близък бой. Третите си куршуми получиха още преди да паднат на земята.

— Поувлякох се — каза Громов на генерала, докато отпускате димящите дула. — На вас случва ли ви се?

Вместо да отговори, генералът вдигна ръце над главата си. Мокър и целият в кал, приличаше на извлечен от езерото удавник, още повече когато поредната мълния озари лицето му в синкаво.

— Ако държа да си вдигнете ръцете, ще ви кажа — предупреди го Громов високо. — Бях дал друга команда. Да ви я напомня ли?

— Идвам! — викна генералът. — Идвам, идвам!

И тръгна към насочения срещу него пистолет — подхлъзваше се три пъти по-често, отколкото падаше, а падаше по-рядко, отколкото можеше да се очаква от човек в неговото състояние.

— Ключовете от джипа у вас ли са? — мило попита Громов, когато генералът спря на няколко крачки от него.

— Да, да. У мен са.

— Джипа бива ли го? Няма ли да закъсаме някъде?

— Шевролет е — каза окаляният Чреватих дори някак гордо. — „Тахо“. Не кола, а танк.

— Танк значи? — попита Громов. — А не самолет? Или хеликоптер? Ми-29 например?

Генералът опита да изкриви устни в нещо като оценяваща шегата усмивка и лицето му заприлича на посмъртна маска. Ама наистина заприлича на жител на моргата.

Като не дочака отговор, Громов небрежно махна със стечкина към джипа.

— Ходом марш. Нямаме много време.

— Ще ходим ли някъде?

— Именно.

— Къде?

Отговорът беше презрително мълчание.

— Мога да прехвърля джипа на ваше име, ако искате — прегракнало каза Чреватих, когато се качиха на върха.

Громов огледа впечатляващата картина вече изцяло и поклати глава.

— Не е необходимо. Всъщност ми трябва вие. Високопоставената ви персона. Лично.

— Имам пари. — Пленникът си позволи лекичко да промени курса си, за да не прекрачи едно проснато тяло, от което след взрива бяха останали само около две трети. — Много. Почти три милиона. Долари.

— Тези всичките ваши приятели ли са? — попита Громов, все едно не го е чул.

Чреватих хвърли поглед към нападалите по тревата трупове, отклони очи и поклати глава.

— Не, какви приятели. Просто познати.

— Този тук — Громов подритна най-близкия мъртвец — ми прилича на престъпник. Познах ли?

— Валера Барабана — потвърди Чреватих. — Навремето виден престъпен бос.

— Да де, що за руски генерал ще сте, ако нямате връзки с такива типове. — Громов се усмихна студено. — Дупе и гащи.

— Грешите — бързо каза Чреватих и още по-бързо отклони поглед от малката черна дупка точно в средата на челото на убития. — Нищо общо няхаме.

— Стига сте се оправдавали. Отваряйте джипа.

— Веднага, веднага...

Електронното устройство изписука и вратите вече можеха да се отворят.

— Качвайте се — каза Громов. — Отпред, отдясно. Не, не на седалката, Геннадий Виленович. По ще ви е удобно на пода. Клекнете с лице към вратата, наведе главата и се отпуснете. Наскоро четох, че ембрионалната поза въздействала много благотворно на човешката психика... Макар че — добави, докато сядаше зад волана — това изобщо не може да се отнася за вас.

— И защо? — със светски тон попита Чреватих. В съчетание с пъшкането, което издаваше, докато се сгъваше на четири крака на килимчето, въпросът му прозвуча наистина комично.

Громов се усмихна с половин уста.

— Защото вашата психика не е човешка, Геннадий Виленович. А животинска — без да обиждаме животните, разбира се.

— Много съжалявам, повярвайте. Но дори генералите изпълняват заповеди.

— По тази тема ще поговорим по-късно. Сега мълчете и се наслаждавайте на всеки миг. Животът е кратък, нали знаете.

Громов отвори жабката. Телефон „Ериксон“, ноутбук, плоско сребърно шише с бълбукащо съдържание, какви ли не други боклуци и най-лошото — никакви цигари. Най-интересната находка беше кутия сигнални ракети. Громов я повъртя в ръка и мислено й намери приложение. Но това после. Сега му се пушеше. Наистина много му се пушеше. Дори повече, отколкото му се искаше да убие пленения генерал на място, тук и веднага.

Двигателят отговори на завъртането на ключа не с рязкото стържение, което най-добре би пасвало на настроението на Громов, а с тихо мъркане. Чужбинската техника няма навика да се приспособява към настроението на собствениците си. Тя е безупречна и безстрастна също като хората, които са я конструирали. Всичко е окей и пак окей. От една страна — удобно. От друга — пълна скука. И това те изнервя — все едно са ти свършили цигарите.

Громов изсумтя, погледна си в краката и видя там само два педала: газ и спирачки. Е, можеше да се очаква, че скоростната кутия ще е автоматична. Лостчето беше в неутрално положение, на буквата N. Малко по-отдолу пишеше R — заден ход, както би трябвало.

И аз би трябвало да мина на такъв режим, помисли си Громов, докато отпускате ръка на идеално гладката дръжка на лоста. Нямаше предвид жигулито си, а собствения си организъм.

С годините все повече се плашеше от собствената си праволинейност, от готовността си да стигне докрай там, където това граничеше с безумие. Това беше страхът на човек, който непрекъснато е на ръба на пропастта. И не че се боеше от това да не падне в нея, не — страх го беше от готовността му доброволно да прекрачи там, откъдето няма връщане. И след всяка битка тази мрачна бездна ставаше все по-близка и осезаема.

Ех, да можеше да даде на заден ход и да почне всичко отначало!

С тази мисъл Громов бутна лоста на няколко деления напред и полетя по ръба на личната си невидима пропаст.

ГЛАВА 22

СЛЕД БУРЯ

— Остави я на мира тая пушка — уморено каза Громов.

След заключителния пробег по черните пътища от всичките му емоции бяха останали само две-три, не повече, пък и те не се характеризираха с оптимизъм. Тъмната гора, просеките и бабунестите пътища, току преграждани от редове бодлива тел, постове, които трябваше да заобикаля отдалече — всичко това го беше изнервило. Имаше впечатлението, че не е пътувал през зона, запазена за елита, а през гранична зона. Всъщност да де, тази граница минаваше през цялата страна. Границата между бедни и богати. Когато едните плачат, другите се смеят и обратното. Безкрайна гражданска война. Безкрайна във всеки случай, докато се намираш на предна линия.

Громов се появи от мрака със скъп джип, така че стопанинът на хижицката не бързаше да го покани да похапнат, а току поглеждаше двуцевката си. Инстинкт.

— Остави я на мира, казах — повтори Громов на младия мъж, който му се беше представил като Игор Бодров. — Няма да ти помогне тая берданка, за нищо не става.

Младият мъж се усмихна.

— Берданка? Това е ТОЗ, с патрони дванайсети калибър. Осемдесет грама картеч. Гръмне ли...

— Да не би случайно да съм дал повод да ме гръмнеш? — изсумтя Громов и се намести по-удобно на столчето, което изскърца отчаяно. — Поне да ме беше попитал първо що за човек съм и какво търся тука.

— Хората с по два пистолета в колана са ми ясни и без да ги питам — отрязва го Игор.

Громов погледна произдутья си на две места на корема пуловер и кимна одобрително.

— Наблюдателен си.

— Просто жизнен опит.

— Доста странен опит за горски. Вие сте повече по пушките.

— Е, не съм точно горски — призна Игор. — Просто епизод от биографията.

— И аз не съм съвсем бандит — каза Громов и подхвърли на масата поовлажнилото си удостоверение. — Чети, завиждай, както казва Маяковски.

— Прочетох го — каза младият мъж и му върна удостоверението със също толкова небрежен, но отмерен жест. — Но не виждам на какво толкова да завиждам.

— Може и да си прав. Лично ти обаче имаш ли с какво да се гордееш? Кой си, що си?

Игор неочаквано се усмихна, много мила усмивка, която го подмлади поне с пет години.

— Пиша книги.

— Сериозно? — Громов вдигна вежда с уважение. — Ако освен това и пушиш, цена нямаш.

Събеседникът му, изглежда, се подразни от тази реакция на признатото му призвание. Не му искаха автограф, а цигари. И той ги сложи на масата, но не чак много любезно.

— Бива ли ги? — попита Громов, докато бъркаше в пакета.

— Ами „Ява“ — изсумтя Игор. — Каквито и да пушиш, все са отрова.

— Книгите ти имам предвид — поясни Громов, но не и преди да напълни зажаднелите си за никотин дробове с огромен облак дим. — Хубави ли са?

— А! — Игор се поусмихна и също запали. — Не знам. Все пак ги *пиша*, не ги чета.

— Бодров... Бодров... Наскоро ми подариха една книга, малко преди да кацна в Москва. Казва се...

— „Наркоченгета“.

— Точно така — потвърди Громов и присви заинтересовано лявото си око. — Честно казано, реших, че героят е измислен.

— Всички сме отчасти измислени. — Игор се подсмихва. — Сами си се измисляме и не пречим и на околните да ни измислят.

— В смисъл?

— Елементарно. Просто е много сложно да си имаш работа с истински хора, такива, каквито са в действителност.

— Дори със самия себе си?

— Това е най-трудното... И значи използваме измислени герои.

— Щом се увери, че събеседникът му го слуша с любопитство, Игор продължи: — Хората изобщо не се интересуват от това какви са в действителност, интересува ги как ги приемат околните. И се получава абсолютен театър.

— Светът е сцена. — Громов се усмихна. Цигарата го беше направила благодушен.

Игор реши, че усмивката му е поощрителна, и уточни:

— По-точно бардак.

— Защо пък бардак?

— Защото на сцената не е достатъчно да се правиш на много печен. Трябва и да изиграеш някаква осмислена роля. А ние просто се преструваме. Мъчим се да изглеждаме по-добри, отколкото сме.

— Много песимистичен възглед за живота — резюмира Громов.

— Ами вали... — Игор вдигна рамене.

Громов го гледаше и си помисли, че поведението на писателя много прилича на неговото. Когато не искаш да навлизаш в подробности, просто вдигаш рамене. Много е удобно. Всеки да те разбира, както си ще, а пък само ти си знаеш какво мислиш.

Тоя малко чудат горски май му харесваше. Колкото до това, че плямпаше прекалено — е, на всеки, който дълго е сам и самотен, отвътре му идва да се изприказва. За жалост Громов не можеше да си позволи да говори дълго на отвлечени теми.

— Имаш жена и дъщеричка, нали? — попита той в една кратка пауза. — Доколкото може да се съди по книгата ти.

— И какво? — попита Игор. Много сухо. Все едно щракна ключалка.

— Заедно ли живеете?

— Мисля, че видяхте, че тук няма даже котка.

— А някъде другаде? — продължи Громов, криеше очите си зад димната завеса. — Не точно тук.

— Защо ми е котка? — Игор изкриви устни. — Нямам мишки.

— А жената? Дъщеричката?

— Вижте, това изобщо не ви интересува. Това си е лично моя работа!

— Разбира се — примирително каза Громов. — Просто си помислих, че ако семейството ти живее наблизко, можем да прибегнем до взаимноизгодно сътрудничество.

— Какво сътрудничество? — Игор настръхна. Явно темата за семейното му положение бе прекалено болезнена за него. Да не би пък да беше забъркал някоя каша, в която не искаше да вкарва най-близките си?

— Даваш ми тая съборетина под наем — каза Громов и запали трета цигара от втората. — До утре сутринта. А аз ти давам джипа. Страшен е. За една нощ можеш да идеш чак до Петербург и да се върнеш. Този вариант устройва ли те?

— Нямам работа в Петербург — уклончиво отвърна Игор. — Обаче защо ви е хижата ми? Да не сте назначили тайна среща?

— Отвън — Громов посочи с фасата към вратата — чака да даде показания един много лош човек. Мокър, мръсен, вързан. Няма как да го сложа на някой пън да си пише показанията в тоя дъжд. Пък и е тъмно. А тук — огънчето на фасата обиколи стаята — ще имаме всички необходими условия за провеждането на откровен разговор. Гарантирам, че ще пазя ред и чистота.

Игор се намръщи. Млад, с красиво умно лице, в бедно обзаведената хижа той изглеждаше също толкова нелепо, колкото и включеният компютър в ъгъла.

— По принцип предложението е примамливо — каза накрая; гледаше с преувеличено внимание изтърканата мушама на масата. — Обаче защо не си свършите мръсната работа в страхотния си джип?

— Мръсна ли?

— Откъде да знам?

— Джипът ще ми трябва чак утре сутринта — студено поясни Громов. — И бих предпочел да прекарам нощта тук. За това има сериозни причини.

— Държавна тайна. — Игор се прозя. — А онзи лошият, дето е вързан, трябва да е враг на народа, нали?

— Представи си, да. Съвсем сериозно. Народът наистина има врагове. Много повече, отколкото се предполага. — Громов се усмихна само с едната половина на лицето си. — Повярвай ми. Знам го.

— Много красиво звучи. — Още една прозявка, още по-дълга от предишната. — Направо патетично.

— Никаква патетика няма. Всичко е съвсем простичко. Всеки, който е заплаха за нормалните хора, е враг на човечеството. Някой от тези врагове — Громов присви очи — са и мои лични.

— Вендета? — В гласа на Игор прозвуча сарказъм, но в очите му блесна интерес. — Не можем да променим света.

— Когато срещне бясно куче, човек не мисли за вселенските проблеми. Едни стоят и гледат. Други бягат. Трети го убиват.

— Малко са. Третите имам предвид.

— Да, така е. Но пък и бесните кучета не стават повече, нали? Което ще рече, че все някой се грижи да не се размножават.

Игор го погледна в очите и се усмихна — не чак широко, но се усмихна.

После стана и каза:

— Ще се върна към пет сутринта. Дано да се оправите с вашия враг на народа дотогава. Обаче...

Громов разбра затруднението му и го успокои:

— Ще завариш пленника жив и здрав. Няма да има никакви кървави петна по пода, нито изтръгнати нокти в боклука... Между другото — той смръщи замислено чело, — къде си държиш инструментите?

— Какви инструменти? — Гласът на Игор неволно се напрегна.

— Най-обикновени — обясни Громов и огледа помещението. — Клещи там, поялник, ако имаш... И ютия може да свърши работа.

— Много смешно — изсумтя Игор с явно облекчение. — Ютия, моля ви се! А бе наистина винаги съм си мислил, че вие ченгетата имате много странно чувство за хумор.

— Ще ти кажа нещо съвсем честно, момче. — Громов понижи глас. — Лично моето чувство за хумор отдавна атрофира. Когато непрекъснато виждаш само обратната страна на живота, почти не ти остават поводи за веселба. Знаеш ли — за да не се различавам от нормалните хора, трябва всяка сутрин да тренирам усмивки пред огледалото.

Докато изпращаше с поглед стопанина на хижата, Громов се усмихна малко насила. Разбираше, че за младия мъж си е останало загадка дали думите му са шега, или са истинско признание на човек, който наистина се е отучил да се смее. Впрочем отговора на този въпрос не го знаеше и Громов. И изобщо не държеше да го знае.

След като се поизми и се пооправи, командващият военния окръг успя да събере и остатъците от достойнството си и си направи от тях нещо като рехава броня. Накрая дори успя да си придаде толкова надменен вид, все едно оглавяваше военна хунта. Не в живота, вярно, а на сцената на някой провинциален театър — прекалено много издаваше долната си челюст. Преиграваше.

Впрочем, след като се уми с дъждовна вода от варела под капчука под надзора на „мистър Смит“, в облика му наистина се появиха много кинематографични черти. Побелялата заресана назад коса, орловият профил, мъжественият белег... Громов си спомни един стар филм — „Офицери“; Чреватих много приличаше на един от артистите. Персонажът във филма, Впрочем, също беше получил генералски звезди.

— И какво сега, Геннадий Виленович? — каза Громов; седеше на прогнилата площадка пред хижата. — Готови ли сме за нови подвизи?

Чреватих го изглежда надменно и дори като че ли щеше да се изплюе, но в последния момент все пак се въздържа. Вирна брадичка срещу жълтеникавата светлина, която се изливаше от двете прозорчета, и се осведоми:

— Вие ли сте онзи Громов?

— Има ли значение?

— Трябва да знам все пак с кого имам честта да разговарям!

— А, не. — Громов поклати глава. — За каква чест може да се говори във вашето положение, Геннадий Виленович?

— Все пак съм офицер — напомни командващият окръга.

— Офицер ли?! Ако всеки с лампази на задника почне да се нарича офицер, много ще се навъдите. Кой кого ще командва тогава, а?

Чреватих се навъси. Не беше сополиво хлапе, навлякло генералски мундир, за да се държат с него така — с превъзходство, иронично, презрително.

— Ще ми кажете ли най-после какво става тук? — попита възмутено той.

— Доколкото разбирам — каза Громов съвсем сериозно, — тук се опитва да си придава важност един военен престъпник, който вече е

осрал гащите... Не-не, не е необходимо да се пипате отзад, Геннадий Виленович. Изразявам се метафорично. *Засега*.

И отвори кутията сигнални ракети, извади една и я огледа замислено.

Генералът хвърли поглед изпод свъсените си вежди първо вляво — оградата на хижата беше почти паднала, после вдясно — там имаше струпани дърва. Краката му нетърпеливо запристъпваха на място, но не се осмелиха да побегнат. Защото очите му току поглеждаха револвера от дясната страна на Громов. Чреватих вече беше имал удоволствието да види резултатите от стрелбата на Громов. А не му се умираше — нито в двора на тази хижа, нито никъде.

— Ще ми покажете ли в крайна сметка заповед за задържане? — попита Чреватих недоволено. — Или поне да се легитимирате.

Вместо отговор събеседникът му многозначително сложи ръка на дръжката на револвера. Генералът внезапно усети колко студен е станал въздухът преди разсъмване и потрепери.

Много добре знаеше кой е събеседникът му. Громов. Същият оня тип от ФСС, който беше застрашил цялата внимателно обмислена операция за продажбата на медицинската помощ. Громов явно също знаеше много добре кой е той и каква е ролята му в цялата тази история. Нямаше смисъл да се увърта, така че генералът смени тактиката и заяви твърдо:

— Имайте предвид, че ще говоря единствено пред началниците ви, господин чекист. — И гордо закопча зеленото си ловджийско яке чак до шията.

— Какво ми се дуετε толкова. — Громов се намръщи. — Тук сме само вие и аз... — И пак пипна револвера. — Колкото до звездите — кимна към изяснилото се нощно небе, — те отдавна вече не се учудват на нищо. Всичко са видели на този свят.

— Откарайте ме в службата си и ще говоря там — отсеке Чреватих. — Ведомствата ни ще се разберат кой се дуе.

— В службата ми? — Громов наистина като че ли се учуди. — Каква служба?

— О, стига сте се правили на шут! Много добре знам кой сте, Олег Николаевич, и кои структури представлявате. Познавам и прекия ви началник — полковник Власов. Лично. — Пъхна ръце в джобовете на якето си толкова рязко, че шевовете на коприната чак изпукаха. —

Да тръгваме. Няма да правя никакви опити за бягство. Давам ви честната си дума на офи...

— За офицерите вече си приказвахме — рязко го прекъсна Громов; щом чу името на Власов, между веждите му се събраха две вертикални бръчки. — Не ме принуждавайте да ви напомням, че сте най-обикновено лайно с пагони, Генадий Виленович... Колкото до ФСС, тя няма никакво отношение към срещата ни. Полковникът, когото споменахте — също.

Гримасата на достолепното лице на генерала изразяваше пълно недоверие към последното. Громов я забеляза и уточни:

— Аз съм тук като частно лице. — Позамисли се и добави: — Кое е много лошо за вас.

Чреватих присви скептично очи и укри брадичката си зад закопчаната яка.

— Така е, съгласен съм. Дайте тогава да се разберем. Предложението ми за откуп си остава в сила. Това не ви ли стига?

— Не.

— Добре. Но все пак можем да продължим да говорим като частни лица. Първо обаче...

Громов вдигна вежда.

— Условия ли ще ми поставяте? От къде на къде сте решили, че ще се пазаря с вас? Вие просто ще изпълнявате всичко, което ви кажа, Генадий Виленович — и точка. И ще го изпълнявате буквално. И оперативно. Без никакви увъртания и драматични номера.

— Не ме е страх от смъртта — процеди Чреватих и усети как сфинктерът му се стяга. — В смисъл, не ме е страх чак толкова, че да позволя типове като вас да...

В устата му се беше събрала прекалено много възкисела слюнка и той се изплю. И усети как по гръбнака му плъзват ледени тръпки.

— Бъчвата — каза Громов с тон, изчистен от всякакви емоции.

— Какво? — Чреватих реши, че не е чул добре.

— Варела имам предвид. На който се михте. До него има кофа. Напълнете я.

— Защо?

— До съмване има още много време — каза Громов, загледан в звездите по небето. — Имате ли изобщо представа какво може да се направи с един пленник за два-три часа? Много правилно, че не ви е

страх от смъртта. Понеже живите не знаят какво е тя, а за мъртвите да не говорим... Виж, болката...

Погледна генерала и той неволно потръпна. Очите, които се взираха в него, сякаш светеха отвътре. От студена ярост, а може би и от нещо още по-страшно. Генералът изведнъж си помисли, че наистина вече не го е толкова страх да умре, колкото преди малко. Но тази мисъл не му донесе храброст.

Той се обърна, сграбчи с две ръце ръждивия ръб на варела, напъна се и отлепи дъното му от калната земя. Да го наклони се оказа по-лесно, отколкото да го удържи. Водата плисна не само в очуканата поцинкована кофа, но заля и обувката му. Чреватих се намръщи — щеше да си намокри краката. Напъна се да изправи варела, но насмешливият глас на Громов зад гърба му го спря:

— Не се напъвайте толкова, Геннадий Виленович. Просто излейте варела на земята — но внимавайте да не го окаляте. Повярвайте ми, това е изключително важно.

„Тоя е луд — помисли ужасено Чреватих. — Абсолютен луд с безумни бели очи. Как да се отърва от него? Ако се приближи към мен без оръжие...“

И сякаш молитвата му наистина бе чула, Громов пристъпи към него. Без револвера. Но със сигнална ракета в ръка. Много странно, но цялата решителност на генерала внезапно се изпари. От този човек струеше такава сила и омраза, че просто не можеше да му се противопостави. Не и на това безлюдно място, наскре дъмната гора. Не и очи в очи.

— Варела да не го пускам, така ли? — глухо попита Чреватих. Не му хареса как звучи гласът му. Все едно му бяха запушили гърлото с памук и звуците не можеха да излязат.

— Да, недейте — каза Громов. — Сложете го както си беше... Добре... А сега влезте в него — надолу с главата. Спокойно... ще го държа, няма да паднете.

— Няма да... оххх!

Страхотен удар в корема го прекъсна и известно време всичките му усилия бяха съсредоточени върху това първо да издиша, а после пак да напълни дробовете си с кислород. Трудна задача. Празнината в гърдите му сякаш изобщо не искаше да се запълни.

— Действайте — нареди Громов, щом пленникът му си върна способността да диша, да вижда и да чува. — Едно... две...

Не каза до колко ще брои — и това беше най-лошото. Чреватих може би щеше да издържи още един удар, без да рухне, но пък пикочният му мехур... Той вече не издържаше. Докато лягаше по корем на ръба на варела, генералът не успя да сдържи една гореща струйка и за да не докара нещата до още по-унизително положение, буквално се гмурна във варела.

— Та как е бъчвата, Диогене? — попита Громов, щом заповедта му беше изпълнена. — Добре ли се мисли вътре? Предлагам тема за философски диспут. Престъпление и наказание. Става ли?

Генералът — едва не си бе счупил врата — сърдито подритна и засумтя. Всички звуци се усилваха от кънтящия варел и усилваха и идиотщината на това, което ставаше. Той, генерал-майор Чреватих, командващият Московския военен окръг, при чиято поява десетки хиляди заставаха в стойка „мирно“, се бе оказал абсолютно неподготвен да запази достойнството си, щом се озова с краката нагоре. Не, може би причината не беше в него — целият свят се беше обърнал с краката нагоре. Устойчивият сигурен свят, в който живееше до днес, се беше побъркал.

Громов — слушаше трополенето и сумтенето на пленника си във варела — много добре разбираше състоянието му. На такива типове — надменни, доволни от това, че им е позволено всичко — трябва да им издърпаш чергата изпод краката внезапно. И възможно по-рязко и неочаквано. Защото щом се озоват в нелепо, жалко положение, хората неволно се приспособяват към ситуацията. На някои герои е достатъчно да им смъкнеш гащите, за да им отнемеш храбростта и волята за съпротива. На други им стигат няколко думи и няколко небрежни плесника. Громов обаче искаше да прекърши генерала веднъж завинаги — и докрай. Нямаше време за заплахи и увещавания. Има случаи, които трябва да се приключват бързо, от раз, за да не затънеш все по-дълбоко в омерзение. Бездруго е достатъчно гадно да изриваш света от боклуци.

Громов разви капачето на ракетата, насочи я във варела и дръпна шнурчето. Гърмежът не беше силен, но онова, което последва, беше наистина трудно за описване.

Ракетата се замята в ламаринения си капан, съскаше и хвърляше ярки снопове магнезиеви искри. Пленникът крещеше и напразно се мъчеше да се измъкне. Когато до носа на Громов стигна воня на изгоряла коса, той обърна варела с ритник, измъкна пицщия генерал и изля кофата върху главата му.

Доколкото можеше да се съди по несвързаните възгласи на Чреватих, той не държеше на продължение. Упорито отказа и предложението Громов да му пусне още една ракета — в гащите — и като размазваше саждите по лицето си, изрази пълната готовност да сътрудничи и на ФСС, и на дявола дори, щом е чак толкова необходимо.

— Е, добре — въздъхна Громов. — Да влезем в хижата, щом сте съгласен. Обаче имайте предвид, че имам още четири ракети, Геннадий Виленович, а вода вече няма. Нали я изляхте лично.

В сравнение с бурната сцена на двора неугледните стени на хижичката излъчваха уют и спокойствие, но Чреватих като че ли не го забелязваше. Разчорлен, мокър, почти без коса над едното ухо, той се беше втренил в пода и стреснато присвиваше глава, когато Громов, който крачеше спокойно из стаята, се озовеше зад него. Известната поетична сентенция за железните комунисти, от които можело да се правят пирони, изобщо не пасваше за генерал-майора. От него и кламерче нямаше да стане — беше станал мек като памук.

Първата работа на Громов беше да сложи пред него клетъчния телефон. Включи го, провери сигнала, полюбува се на зеленикавото сияние на отвореното екранче. А след това съвсем спокойно каза:

— Сега, Геннадий Виленович, ще се обадите на дежурния в министерството на отбраната и ще му кажете следното... Значи аз, едичкой си, такъв и такъв, съм военен и държавен престъпник и затова се отказвам от всичките си звания, длъжности и пълномощия и очаквам да бъда наказан заради престъпленията си с цялата строгост на закона, който е строг, но справедлив, и...

— Не толкова бързо! — обади се Чреватих. — Как го казахте точно?

— Важна е същината, не думите — наставнически заяви Громов на стегналия се под погледа му тил. — Просто казвате да заведат обаждането ви официално и добавяте, че подробният рапорт ще бъде представен от ваша страна по-късно. След което се обаждате и казвате

същото в Главното управление на ФСС и в Администрацията на президента.

— Ама аз не им знам телефоните! — Генералът се осмели да погледне през рамо.

— Няма проблем. — Громов с леко перване върна главата му в изходно положение. — Аз ще ви ги кажа. Важното е информацията, която ще дадете, да е ясна и точна, та да не станат грешки. Запомнихте, нали? Първо пълни признания, после устна молба за оставка. Със съставянето на подробните писмени документи ще се заемем, след като се обадите...

Въпросното съставяне отне много повече време от обажданията по телефона. Добре че генералът можеше да пише с два пръста — от време на време опитваше да включи и средния десен. Когато съответният текст с всички необходими имена, дати и цифри беше набран на компютъра, гората зад прозорчетата вече изсветляваше. Громов — беше толкова уморен, че едва се държеше на крака — каза на пленника си да се премести на столчето до масата и почна да чете показанията му.

Буквално навсякъде в тях се срещаше името на полковник Власов — сякаш за да напомни на Громов, че това не е кошмар, че няма никаква грешка. Именно Власов беше разработил плана на операцията и беше осигурил прикритието ѝ. Власов беше дирижирал оркестъра, първа цигулка в който бе свирил Чреватих. Онези, които поръчваха музиката, интересуваха Громов много по-малко от непосредствените изпълнители.

Громов си спомни какво му беше казал Власов за недосегаемостта на армейската мафия — и разбра какво всъщност се криеше зад думите му. Да, полковникът от ФСС мразеше военните. Но тъкмо в тях бе открил силата, от която беше решил да се възползва. Е, всеки има право на избор. И Власов беше направил своя избор. Когато беше пратил депутата с натъпкания с взрив плейър на среща с Громов, експлозията беше унищожила не само Лариса, но и бъдещето на самия Власов. Единственото, което беше успял да постигне, беше мъничка отсрочка на смъртта си.

Громов бързо четеше показанията и се бореше с изкушението методично да заличава от текста всички споменавания за началника си — да стане така, все едно никога не е съществувал никакъв полковник

Власов. Той подлежеше на унищожение заедно с името си, със званията и наградите си. И нямаше никакво значение, че в момента все още дишаше някъде, храносмилаше вечерята си или пък сънуваше щастливи сънища за босоногото си детство. Защото кой беше този Власов? На кого беше изтрябвал в този свят? Да се махне. Съвсем. Завинаги. И не с мишката на компютъра, не. Господата Смит и Уесън бяха изобретили по-добър начин, много по-добър.

Громов седя пред компютъра още няколко минути. На екрана подробностите на машинацията с медицинската помощ изглеждаха скучни. Да, събрали се един ден големите клечки, поприказвали си и решили да увеличат и без това огромните си богатства. Е, наложило се да взривят един чужд самолет за целта — и чрез това да доизострят и кризата в Чечения. Е, и в Москва не беше минало без труповете. Такива ми ти кървави работи...

На Громов не му се пресмяташе колко и какви хора са вече загиналите заради тази несъстояла се сделка. Американци, французи, евреи (къде без тях?), руснаци. Мъже и жени. Докато бяха умирали — всеки на свой ред и по свой начин, — те изобщо не бяха имали представа, че поради нещастно стечение на обстоятелствата са станали пешки в една грандиозна международна игра. Бяха ги жертвали така равнодушно, все едно никой от играчите никога не бе имал жена, деца, родители.

Трудно му беше да повярва, че един от главните виновници за тази трагедия сега чака участта си в облика на уплашен до смърт застаряващ мъж с разчорлена побеляла коса и изцапано със сажди лице. Но да го помилва би означавало да плюе на труповете, които генералът беше оставил след себе си, по същия начин, по който го правеше той и тези като него. Такава жалост е като отровно жили. Или го изтръгваш, или умираш.

Громов разпечата показанията на бившия командващ военния окръг в четири екземпляра, сложи ги на масата и му обясни как и какво да напише собственоръчно. Единия екземпляр — до директора на ФСС — сгъна и прибра в джоба на джинсите си. После нареди на пленника да прибере трите други във вътрешния джоб на якето си.

— Защо? — попита той и неволно преглътна; адамовата му ябълка, вече успяла да обрасне с бяла четина, подскочи.

Въпросът му остана без отговор.

— Ето че се връща и стопанинът ни — каза Громов, беше чул двигателя на джипа. — Много мил човек, но не бива да злоупотребяваме с гостоприемството му, нали, Генадий Виленович? — Стана и доволно се протегна. Прешлените му изпукаха.

— Идват да ме приберат ли? — намръщено попита Чреватих; гледаше осветените от фаровете прозорци.

— Всъщност не. Аз ще ви доставя лично.

— Лично? А няма ли...

— Да не би да възразявате да се разходите с мен в тази прекрасна утрин? — прекъсна го Громов.

— Не. — Генералът наведе очи.

— И правилно — каза Громов. — *Защото това е единственият ви шанс, Генадий Виленович. Не го пропускайте.*

По някаква неизвестна причина тези думи се сториха на Чреватих изпълнени с непонятна заплаха. Но той все пак усвои информацията за единствения си шанс. И странно, това го изпълни с хладната решителност, която винаги му бе присъща в екстремни ситуации. Поне до снощи, мамка й!

Между стволите на боровите още се кълбеше мъгла, но се усещаше, че сутринта ще е хубава, слънчева. Личеше си и по чуруликането на птичетата, по влагата, която не беше толкова от дъжда, колкото от утринната роса, по въздуха, който буквално опияняваше със свежестта си.

Двамата мъже обаче очевидно не бяха дошли в гората толкова рано, за да се любуват на природата. И двамата бяха навъсени, и двамата се гледаха съсредоточено.

По-възрастният, вече побелял, седеше на задната седалка на джипа. Вратата беше отворена и гумите лъщяха, измити от мократа трева до черен блясък, но той явно не възнамеряваше да слиза. Просто седеше — разчорлен, с оцапано със сажди лице — и вероятно се чудеше как ли ще свърши разговорът му с човека, който стоеше на две крачки от колата и проверяваше оръжието си.

Той пък — вторият — беше почти чернокос, но косата му не беше точно катраненочерна, ами с някакъв съвсем лек червеникав оттенък. И ако се вгледаше, човек можеше да види в нея тук-там и

бели косми. Започваха на слепоочията и плавно минаваха назад, зад ушите. Но всеки, който погледнеше този човек, обръщаше на първо място внимание не на прическата му, а на очите. Неправдоподобно светли, те приковаваха погледа. И добре ако гледаха дружелюбно или поне с безразличие. Сега обаче гледаха побелелия съвсем различно и това го караше да помръдва неловко, все едно не седеше на мека кожа, а на сложен на печка тиган.

Въоръжението на светлоокия се състоеше от плосък пистолет и револвер, чийто барабан в момента беше свален. Само в две от гнездата жълтееше месинг. Останалите бяха празни — зееха с черна пустота.

Светлоокият щракна барабана и подхвърли револвера в краката на побелелия. Той трепна, въпреки че тупването почти не се чу, заглушено от мекото килимче.

— Просто го взимате — и край — каза светлоокият и се зае с пистолета.

— В какъв смисъл край? — попита мъжът, който седеше в джипа. Гласът му трепереше.

Събеседникът му не отговори. Дръпна затвора на пистолета, вкара в цевта единствения патрон, останал в пълнителя, и махна предпазителя. После затъкна пистолета в колана си — дръжката остана над пуловера — и каза:

— Е, това е. Готов ли сте, Геннадий Виленович?

— За какво?

Паузата беше наистина много дълга. Една сврака се разсмя оглушително над спрелия джип и побелелият пак трепна.

Събеседникът му посочи револвера в краката му и каза:

— Два куршума. Единайсети калибър. Мисля, че ще ви стигнат да си пръснете стратегическия мозък. Ще улучите, надявам се.

— К... какво?!

— Нали тръгнахте да ми обяснявате за офицерската чест, Геннадий Виленович. Е, дойде времето да се самоубиете. Казвам ви го като специалист.

— Ама вие обещахте да ми дадете шанс! — изви побелелият.

— Шансът е в краката ви. Използвайте го.

В очите на седящия в джипа блесна разбиране. Той погледна револвера в краката си, после погледна дръжката на пистолета на

противника си.

— Затова значи ме накарахте да сложа признанията в джоба си, така ли? Та да ги намерят в тру... — преглътна края на страшната дума и довърши: — Та да ги намерят у мен? Искате да инсценирате самоубийството ми?

— Вие всъщност вече сте го извършили това самоубийство, Генадий Виленович. Когато сте заповядали да сложат взрива в самолета.

Светлоокият млъкна, все едно се колебаеше струва ли си да продължава този ненужен разговор. Накрая неохотно добави:

— Освен това не мисля да инсценирам нищо. *Засега*. — Погледът му многозначително се спря на револвера. — Всичко е вече във вашите ръце, Генадий Виленович.

Побелелият седеше неподвижно. Бръчките на лицето му ту се вдълбаваха, ту се разглаждаха. След това — с малко прекалено показно пъшкане — той се наведе. Но преди да посегне надолу, погледна застаналия на две крачки от него мъж. Той, без изобщо да му обръща внимание, палеше цигара.

— Хайде де — каза след миг и пак натисна с палец колелцето на запалката. И пак само искра — никакво огънче. Той заслони запалката с две ръце. — Хайде де, какво се туткате? — Цигарата му помръдна надолу, после нагоре. Той гледаше само нея, все едно противникът му отдавна вече беше труп.

Недопустим пропуск от негова страна. Връх на глупостта и самонадеяността. Защото ръката на противника му вече беше стиснала револвера, макар и предпазливо, все едно оръжието беше отровна змия. Палецът безшумно вдигна ударника, показалецът напипа спусъка, погали го лекичко...

— Не пали... — Светлоокият вдигна запалката пред очите си да види дали газта не е свършила.

Поредната въпиеща грешка от негова страна. Би трябвало вместо да гледа запалката, да отброява последните секунди от живота си. Последните частици от секундите.

Револверът подскочи толкова бързо, че движението му не можеше да се проследи. И щом спря, насочен в корема на светлоокия, гръмна.

Едновременно с изстрела на земята тупна запалката.

Побелелият обаче не гледаше нея, а револвера в дясната си ръка. От дулото му не излизаше дим. Дим обаче имаше — излизаше от дулото на насочения срещу него пистолет. Загадка наистина. Как ли се беше озовал в ръката на противника му? Докато се мъчеше да разбере тази загадка, побелелият рухна на седалката в локва от собствената си кръв. В очите му бе застинало изумление, а между тях зееше дупка — приличаше на голяма черна точка.

ГЛАВА 23

ЗОРАТА НА НОВА СМЪРТ

Тази неспокойна нощ Власов прекара в служебния си кабинет. На няколко пъти влезе в стаята за отдих, лягаше на дивана и се мъчеше да подремне поне малко, но сънят не идваше. И той пак ставаше и пак крачеше из кабинета, или пак сядаше да прегледа за стотен път делото на Громов.

Майорът беше изчезнал безследно, след като беше разпердушинил с картечницата на вертолета цял отряд, плюс това беше отвякъл командващия окръга. Власов беше добре запознат с методите на Громов и не се съмняваше, че до сутринта той ще разполага с цялата интересуваща го информация. Което означаваше, че няма да бърза да му докладва. И че няма да му предлага диспут на вечната тема за борбата между доброто и злото. Громов си имаше свои представи за справедливостта и да тръгнеш да го убеждаваш, че не е прав, беше загубена кауза.

Именно. Загубена кауза.

Власов пак закри из кабинета — не си даваше сметка, че прилича на звяр в клетка, на звяр, който сам се е вкарал в тази клетка. Една-единствена мисъл се въртеше в ума му — как да изпревари Громов, как да се отърве от него. Не можеше да намери сто процента печелившо решение. Нямахме начин да възложи задачата на съответните служби — кой знае какво можеше да издрънка Громов на колегите си, докато го докарат в Управлението.

Вече разбираше, че е допуснал първата си грешка при организирането на покушението до МХАТ. Не че беше очаквал камикадзето Шадура да спази инструкциите му точно — когато се налага да използваш дилетант, винаги има вероятност за провал. Но как така вълкодавите от специалния отдел бяха изпуснали плячката, която им се беше навряла право в устата?

Сега, докато анализираще действията си, Власов разбираше, че не е постъпил по най-умния начин, като беше позволил на Громов да

отиде във вилната зона в Солнечногорск. По-добре щеше да е да тръгне с него. До първия усамотен завой сред гората. И нямаше сега да си има главоболия...

И тъкмо да махне ядосано с ръка, когато мобифонът му зазвъня. Преди да натисне копченцето, Власов дълбоко си пое дъх. Дано да е на късмет...

— Да?

— Борис Юриевич?

Беше Громов. Уморен, но не и ядосан — поне така звучеше гласът му.

— Мм-хммм! — успя да изтръгне от гърлото си Власов. Цялото напрежение от тази нощ бе концентрирано в това мучене.

— Събудих ли ви? — попита Громов.

Беше решил, че мученето на полковника е прозявка. Идеално. Но не биваше да има повече грешки, стига вече грешки. Власов дори се поизтегна в креслото, за да се вживее в ролята на човек, вдигнат от леглото, където си е почивал кротко, за да е бодър за нови трудови подвизи от ранни зори.

— Събуди ме, разбира се — потвърди нарочно малко сърдито. — Да не си мислиш, че нощем правя спиритически сеанси?

— Вече е сутрин, Борис Юриевич. Петлите отдавна пропяха. Всички нечисти сили отдавна са си в легълцата.

— Аз също, майоре. — Получи се доста двусмислено и Власов се намръщи и попита: — При тебе как е? Приключи ли с кръстоносния поход?

— Да — отвърна Громов. В гласа му прозвуча гордост.

— С успех, доколкото разбирам.

— Ами как да ви кажа...

— Давай направо — каза Власов. — Не ги обичам твоите номера.

Докато чакаше продължението, телефонът на два пъти направо изпука в ръката му. А после Громов заговори — и напрежението постепенно започна да го отпуска. Майорът наистина беше подложил отвличения генерал на, така да се каже, обстоен разпит. А той да вземе да умре в най-неподходящия момент. Успял да назове имената само на двама-трима от високопоставените си съучастници и млъкнал навеки. Край на информацията.

— Браво. Юнак! — възкликна Власов.

— Генералът ли?

— Не генералът. Ти! Ще го разплетем с тебе тоя случай.

— С мене ли? — възпитано се учуди Громов.

— Да, двамата с тебе — каза Власов. — Засега негласно, а когато намерим неопровержими факти, ще поискам лична среща с президента. Ти беше прав, майоре. Не бива да позволяваме на терористите да си разиграват коня. Съвсем нахални станаха. Всеки ден — атентати. В петък например имаше взрив в самия център на Москва, До Художествения театър. Чу ли за това?

Власов притисна телефона до ухото си, за да не пропусне и най-лекия нюанс в интонацията на Громов.

— Не ми е до ходене на театър тия дни, Борис Юриевич...

Ето, това беше доказателството, което му трябваше. Громов все така продължаваше да крие, че е бил на мястото на взрива. И ако се съдеше по тона му, нямаше представа кой точно иска да го прати на оня свят.

— Разбирам — каза Власов. По тънките му устни плъзна усмивка. — Между другото, къде си сега? Помощ трябва ли ти?

— Вече не. А къде съм... Един дявол знае. В гората, на шейсет-седемдесет километра от Москва.

— С кола ли си?

— Не. Ще дойда с влака. — Громов помълча и добави: — Наблизо минава, чувам го. Ще тръгна по релсите до най-близката гара.

— Добре. В колко да те чакам?

— Нямам представа. Нито къде е гарата, нито в колко ще мине влак. Ще се обадя, като разбера.

— Да, непременно се обади! Трябва да се разберем къде и как да се срещнем. Не всички проблеми се решават на работното място, нали разбираш.

— Особено такива — съгласи се Громов.

Нещо в тона му не се хареса на Власов. Някаква странна нотка прозвуча в гласа му и привлече вниманието му.

— Какво имаш предвид?

— Ами в купа са такива влиятелни хора, че...

— Стоп. За това после.

— После — после — каза Громов. Като всички смъртно уморени хора, беше сговорчив. И непредпазлив.

— Значи ще чакам да се обадиш — каза Власов. — Нали не ти е паднала батерията? — Този въпрос го вълнуваше много по-силно, отколкото даде да се разбере.

— Няма страшно — увери го Громов. — Ще се оправя.

— Добре, добре. — Власов завъртя кръст — беше се схванал след безсънната нощ. — Значи чакам да звъннеш. Да обсъдим плана.

След като разговорът свърши, Власов започна да обмисля подробностите на плана. Громов трябваше да бъде ликвидиран, на всяка цена. Засега майорът може би не знаеше цялата истина — но ако утре изникнеха някакви нови обстоятелства? Защото хората, чиито имена Чреватих беше дал на Громов, преди да умре, не бяха от желязо. Добереше ли се до някой от тях, майорът бързо щеше да разбере, че Власов е свързан с ТОИ. И щеше да се почне една — направо нов Нюрнбергски процес.

Власов изсумтя сърдито.

Той беше от интелектуалния елит на ФСС, стоеше много над „негрите“, които вършеха черната работа, но пък съответно нямаше никакви шансове да се справи с Громов лично. Не се съмняваше обаче в умственото си превъзходство. Както и в това, че един хладен ум струва много повече от всичките ръце и горещи сърца, взети заедно.

Маша се сепна и се събуди. Сърцето ѝ тупкаше разтревожено — тревогата всъщност не я напускаше нито за миг, откакто я бяха вкарали в килията. Заради дебелия желязна врата не можеше да чуе какво става в коридора, но усещаше, когато някой се приближава. И въпреки това стърженето на ключа в ключалката винаги я караше да подскача. Затова са всъщност подземните килии с голи каменни стени — за да изнервят хората до крайност.

Бяха я задържали на летището, когато Гарик се беше опитал да я вземе за заложничка. Отначало като свидетелка. После — като съучастничка на опасен бандит. По нареждане на полковник Власов. Не я водеха в кабинета му, където поне би могла да се убеди, че огреният от слънцето свят все още съществува отгътък прозорците, не. Вече два пъти Власов беше слизал лично при нея, в мрачната килия.

Само като си спомнеше за това, я побиваха тръпки. Полковникът изобщо не я беше удрял, даже глас почти не повишаваше. Но под втрещения му поглед Маша се чувстваше като мъничко животинче, хипнотизирано от змия. Струваше ѝ се, че всъщност стъклата на очилата му са му очите. Студени, мъртви — но все пак проблясваха заплашително.

Сега, при мисълта, че ѝ предстои поредната среща с този страшен човек, Маша се опита да се слее със стената и да се скрие зад сгънатите си колене. Безполезен опит. Грапавият цимент на стената боцкаше неприятно, дори дереше. А пък няма как да си сгънеш краката на пейка, широка само трийсет сантиметра. Все пак не беше малко момиченце, а голяма жена. Въпреки че точно сега изобщо не се усещаше голяма — на няколко пъти даже се разрева като дете.

От скърцането на пантите я заболяха чак зъбите, а от ярката светлина — очите; Известно време застаналият на прага мъж беше само безлик черен силует; след малко, разбира се, тя можа да различи лицето му и неизменните му очила. Власов. Защо беше дошъл толкова рано? Часовникът ѝ показваше пет и десет.

— Добро утро — каза Маша и сама се ядоса на тъпата си фраза. Какво ти добро утро в затвора!

Власов затвори вратата, пристъпи към Маша и мълчаливо втрени в нея стъклените си очи. Не ѝ беше удобно да го гледа изотдолу и тя наведе глава, но пък сега усещаше погледа му, все едно бе забит в темето ѝ. Сякаш пробиваше дупка в черепа ѝ.

— Събличай се.

— Вие да не сте чичко доктор?

Още преди да довърши, Власов я зашлеви с твърдата си суха ръка. Шамарът ѝ уби всякакво желание да се прави на много умна.

— Може ли поне да се изкъпя? — тихо попита Маша.

— Не е нужно. Ще те харесат и така.

— Кой да ме хареса?

— Казах: събличай се.

Маша имаше чувството, че той е неодушевен робот. Във всеки случай, докато се събличаше, не изпитваше изобщо никакъв срам. Но може би беше защото ужасът, стегнал сърцето ѝ, не оставяше място за други чувства.

Власов я наблюдаваше абсолютно безстрастно, но когато тя пристъпи на място, за да извади крака от смъкнатите си бикини, внезапно се усмихна — повече гримаса, отколкото усмивка — и каза:

— Обуй ги.

Пред краката ѝ паднаха черни мрежести чорапи, мечтата на всяка пристанищна курва и на повечето мъже. Колкото до Маша, тя никога не беше носила такива. Сега, след като ги обу — стигаха ѝ до средата на бедрата — се почувства още по-гола.

— Много си секси — каза Власов одобрително. — Страшно ще ти се зарадват.

Маша мислеше да си мълчи, но не се сдържа и попита:

— Кой да ми се зарадва? Какво сте намислили?

Този път устата на Власов се изкриви на другата страна.

— Твоето приятелче, Гарик, е в обща килия с още единайсет такива като него. На всеки се полага по квадрат и половина площ. — Очилата му светнаха зловещо. — Наровете са само шест. Спят на смени. А, има и кофа да ходят по нужда... И ти значи влизаш при тях с тия чорапки...

Маша изстина.

— Защо го правите това? — Гърлото ѝ се беше стегнало. — Разказах ви всичко...

— Е, брой го като награда за добро поведение — злорадо отвърна Власов. — Съмнявам се, че в новата килия ще имаш възможност да се наспиш, обаче ще те хранят, това ти го гарантирам. По-примитивните мъже обичат закръгленките жени. А ти...

Ощипа я по задника и се засмя с отвратителния смях на рано остаряло момче, което много обича да наднича през ключалки.

— Какво искате от мен? — попита Маша. Гласът ѝ беше изпълнен с покорност пред съдбата.

Вече се беше сетила, че Власов разиграва целия този цирк с цел окончателно да я прекърши. Е, беше постигнал целта си. Не искаше да се озове — сама и гола — сред цяла глутница озверели затворници. Щяха да я разкъсат. Буквално.

— А ти какво ще направиш за мен? — студено попита Власов.

— Всичко — въздъхна Маша.

— Е, щом всичко...

Помълча, все едно мислеше, макар да беше ясно, че знае точно какво да ѝ каже. Условията си — иначе щеше да изпълни заплахата си. И точно така стана.

— Помниш ли онзи, който те спаси на летището?

— Да.

— Сега ще те качат на вертолет и ще те откарат на една гара. — Власов пак я ошипа, този път не я пусна, а стискаше все по-силно. — Качваш се на влака. Минаваш през всички вагони и... — другата му ръка я ошипа за гърдата — го намираш. Ще го заприказваш и...

— Ами ако не ме познае? — Твърдите пръсти на Власов мачкаха зърното ѝ, все едно беше топче пластилин, но тя стоически търпеше: от страх, че може да стане и по-лошо.

— Ще те познае — каза Власов. Устата му миришеше на ментови бонбони и развалени зъби. — Има отлична памет.

— Добре — успя да каже Маша. — И после?

— Не ме прекъсвай, парцал с парцал!

Причерня ѝ. Не от изкрещаната обида, а защото пръстите му се превърнаха в железни нокти. Той огледа със задоволство разкривеното ѝ от болка лице и продължи съвсем спокойно:

— Казва се Громов. Не може да издържи и половин час без цигара, така че задачата ти е да го изкараш между вагоните да пушите. Ще ти дадат един спрей. Пръсваш го в лицето и задачата ти е изпълнена. Разбра ли?

— Да.

Власов я пусна и я потупа по бузата. Малко прекалено силно за такъв мил жест.

— Във влака ще си сама, но изобщо не се надявай, че ще успееш да избягаш и да изчезнеш някъде из просторите на огромната ни Родина. Не се надявай и че Громов пак ще ти помогне. На мене не можеш да ми избягаш. Никъде. Мисля, вече разбра, че ФСС може всичко, нали?

— Да...

Бедрото и лявата ѝ гърда пламтяха от болка.

— Защо не питаш какво ще има в спрея? — Той я хвана за ухото ѝ го дръпна, все едно искаше да го откъсне. — Не ме ли чу?

— Защо да ви питам? Не ме интересува.

— Добро момиче. — Той дръпна още по-силно. — Добрите момичета не питат, а слушкат. Не се бой обаче, няма да го убиеш. Просто ще го напръскаш със слаб нервнопаралитичен газ. Разбра ли?

Власов дишаше все по-задъхано, притискаше се към нея. Тя не знаеше какво точно е твърдото, което натискаше корема ѝ — клетъчният телефон на колана му или нещо друго. Но честно казано, в момента това изобщо не я интересуваше.

— Разбрах — каза Маша. — Всичко разбрах.

— Още не си. Значи така: Громов ще изгуби съзнание, но това вече не е твоя работа. Оставяш го в коридора и се разкарваш. На гарата ще го свали екип на „Бърза помощ“. Ти слизаш и веднага отиваш на проспект „Вернадски“. Дотогава трябва да ми се обадиш — ще ти дам клетъчен телефон. Програмиран. Просто трябва да натиснеш единицата... Обърни се.

Маша механично се обърна.

— Там, съвсем близо до метрото — Власов засумтя, докато се разкопчаваше — намираш хотел „Дружба“. Отиваш в стая 406 на петнайсетия етаж, тя е на нашата служба... Както и много други неща на този свят, нали разбираш...

„Както вече и аз съм ваша“ — съгласи се Маша наум.

— Преди да влезеш в хотела, ще ми се обадиш пак. — Власов я хвана за задника и я натисна да се надупи. — В хотела ще те чака...

Куриум? Гарота? Цианка...

— Ох! — Полковникът я срита в глезена, за да се разкрачи още малко.

Стой! Не мърдай! В името на закона...

— ОХХХ! — Маша очакваше неприятното проникване, но не очакваше чак такава болка. Чак подскочи над мръсния под на килията и щеше да падне, ако ръцете на Власов не я държаха през корема.

— Там ще те чака приятна изненада — продължи полковникът и я заклати. — Много приятна...

Вече ѝ беше поднесъл изненада. Никога не я бяха използвали по този унижителен начин. Но онова, което я съсипваше още повече, бе, че в подсъзнанието ѝ се размърдваше мисълта за неизпитвана досега странна наслада. Никога не беше подозирала у себе си тази довеждаща до отмала покорност на самката. Надяваше се единствено, че всичко

ще свърши, преди да научи за себе си онази истина, която еманципираните жени държат да не признават.

— Ще ти платя три хиляди... Четири хиляди... Долара...

Власов се задъхваше. Маша разбираше, че ако каже нещо, и тя ще е също толкова задъхана — и затова мълчеше, прехапала устна. Не искаше насилникът да разбере какво изпитва. Защото никога не беше изпитвала такъв срам... и такова бурно нарастващо желание.

Всичко свърши миг преди Маша да осъзнае, че вече не може да сдържа стенанията си. Извъня телефонът на Власов и той грубо я блъсна на пода. Тя падна; изпитваше странна смесица от облекчение и неудовлетвореност. А Власов, без изобщо да ѝ обръща внимание, говореше по телефона и гърбът му не изразяваше нищо освен безкрайно презрение.

И точно тогава Маша го намрази от дън душа. И за това, което ѝ беше направил, и за това, което не беше. Защото от днес, когато чуеше да казват, че някоя била разгонена кучка, щеше да потръпва и да си мисли, че говорят за нея.

От друга страна, ако не мразеше Власов, трябваше да мрази себе си.

ГЛАВА 24

ФИНИТА ЛА ТРАГЕДИЯ

„Тук-тук“ — тропаха колелата на вагона. И продължаваха: „Там-там“.

Влакът го носеше към Москва. Беше сутрин, понеделник. Половин час преди да се качи на влака той се обади на Власов, както се бяха уговорили, и се разбраха да се срещнат в градинката, където полковникът разхождаше кучето си. Нищо неподозиращият Власов щеше да чака Громов и да си разхожда песа чак до осем и половина. След което майорът щеше да дойде да докладва на началника си как е прекарал уикенда. Съвсем кратък доклад. Две-три фрази и само един куршум. Щеше да е достатъчно.

След което питбулът щеше да остане да вие над трупа на стопанина си, а Громов щеше да отиде в Управлението и да заведе признанията на генерал Чреватих: „До Директора на ФСС, ТУК“ — и така нататък. Като се имаше предвид ролята на Власов в цялата тази история, нямаше да има вътрешно разследване. А и да имаше, щяха да го прикрият. Щеше да му остане достатъчно време да си подаде оставката. След всичко, което се беше случило, това беше единственият начин да запази самоуважението си и остатъците от вярата си в човечеството.

Колкото до задачите за днешния ден, те бяха ясни. Първо трябваше да си вземе свободния ден и да мръдне до вилната зона да си вземе жигулата. После щеше да се прибере да се наспи. Поне така се казва. Всъщност щеше да се щура из апартамента или да лежи на дивана и да зяпа стените. Лице в лице със самия себе си и с проблема, който неизбежно възниква, щом отмине яростта на схватката. И този проблем не можеш да го удавиш във водка и да го задушиш с цигарен дим. Той е неразрешим, привлича те като бездна.

Докога можеш да останеш нормален, след като отнемаш чужд живот?

Громов не знаеше отговора. Сега, докато седеше сред какви ли не непознати, които си говореха за най-незначителни неща, се усещаше като пришелец от друг свят. Чужденец, когото дори избягват да поглеждат.

Тази сутрин десетки хора си бяха пържили яйца, бяха пили кафе, бяха се карали вкъщи, бяха водили децата си на училище, бяха обсъждали снощния мач... А той беше избърсал вмирисания на барут „Стечкин“ и го беше сложил в ръката на убития генерал.

Хората бяха бързали за работа — пеша, натъпкани в рейсовите, в тролейте, в метрото, във влакове като този, в който беше сега — а той беше карал джипа с трупа на генерала на задната седалка през гората, за да го остави близо до местното районно управление. Беше си свършил работния ден. Нощ всъщност. Беше си изпълнил нормата.

Самоубийството, което беше инсценирал, не беше достатъчно убедително, да не говорим, че обичаят самостоятелно да теглят чертата отдавна беше излязъл от мода в средите на висшето командване. Но това вече нямаше никакво значение. На аутопсия, така да се каже, щяха да бъдат подложени не генерал Чреватих и полковник Власов, който щеше да последва примера му, а живите им съучастници. Стига отгоре да дадяха команда: „Дръж!“. Ако не го направеха, трупове щяха кротко да си легнат под земята — и толкова.

— Майната му! — прошепна Громов и излезе да пуши. Лично той беше направил — и продължаваше да прави — всичко, което беше по силите му. Нищо вече не зависеше от него — а следователно не го и интересуваше.

Излезе в края на вагона, до тоалетната. Зад мръсния прозорец се точеше унил пейзаж — промишлена зона. Незнайно защо сивите бетонни конструкции му напомниха за чернобилския саркофаг. И на руини. В смисъл — изобщо не беше приятно да ги гледа човек.

И тъкмо да запали с евтината оранжева запалка, чу зад гърба си плах гласец:

— Здравейте. Вие сте, нали?

Обърна се и видя млада особа с люлякова рокля. Усмихната, но някак уморено. Освен това имаше прясно засъхнала резка през гърлото — нещо нехарактерно за такива прелестни създания.

Като си помисли, че и самият той изглежда така, все едно цяла нощ е гонил рисове да ги натиква в клетки за папагалчета, Громов се

намръщи и каза:

— Прощавайте. Познаваме ли се?

— Не ме ли помните? Аз съм Маша. Мария Мохина. Сетихте ли се?

Громов понечи да каже, че не, но видя очите ѝ. Ами да! Като крилца на зелен бръмбар! Заложничката, която беше отгървал на летището. Господи, нима беше само преди два дни?

— Здравсти. — Громов скри очите си зад завесата на издухания цигарен дим. — Как си?

— Зле — призна тя и подръпна дръжката на чантата си — беше я преметнала през рамо.

— Защо?

— Ами... — въздъхна тя. — Всичко е зле. Няма накъде повече.

— Е, никога не е чак толкова зле. — Громов ѝ се усмихна. — Има и по-лошо, нали знаеш.

Черният му хумор не беше оценен — тя като че ли изобщо не го разбра. И пак въздъхна:

— Уволниха ме.

— И защо?

— Изпуснах полета. Цял час давах показания и го изпуснах. И взеха друга стюардеса, така че...

Разпери ръце и опря рамо на стената, понеже вагонът се люшна. Вече приближаваха Москва и влакът се тръскаше през три-четири минути на разклоненията на коловозите.

Громов и сам не забеляза как я хвана за ръката, за да не политне. Ръката ѝ беше студена като лед. Много е хубаво да си сложиш такава ръка на челото. Да ти закрие очите, та да не виждаш нищо и никого. Особено небето, което всеки миг ще се срути върху теб.

— Извинявай — измърмори Громов и пусна тънките ѝ пръсти.

— Може ли... — Тя като че ли се поколеба, после вирна брадичка. — Може ли една цигара?

Громов — машинално отбеляза, че беше понечила да бръкне в чантата си — и поднесе цигарите си.

— Ама разбира се. Заповядай.

— Благодаря.

Сарказмът му пак си остана незабелязан. Маша извади цигара и зачака той да ѝ даде огънче. А после го загледа над пламъчето на

запалката — в зелените ѝ очи блестяха златисти искрици. Хубаво — но като че ли прекалено дълго. Не цяла вечност, разбира се, но когато Громов пусна колелцето на запалката, пламъчето вече му беше опарило пръстите.

— Откажи ги, докато е време, Мария. — Поучението му прозвуча толкова фалшиво, че той чак се намръщи.

— Всъщност аз не пуша — призна тя. — Просто ми е много кофти. Не знам какво да правя. Всъщност нищо не ми се прави. Знаете как е.

— Не знам. — Той поклати глава. — Аз лично винаги се опитвам да намеря изход. От всяка ситуация.

— Сериозно? — Тя примига кокетно, може би от дима на цигарата. — Е, научете ме тогава, нали сте моят спасител.

Громов вдигна рамене.

— Просто държиш до дупка.

— А ако падаш в дупката?

— Точно там е номерът — да разчиташ само на себе си. Това е, съвсем сериозно.

Тя поклати глава.

— Не, това не го мога. Нямам воля. — И въздъхна почти отчаяно. — Знаете ли, завчера се замислих що за живот живея и ми се дощя да се самоубия. Да се хвърля под някоя кола...

— А вчера? — Громов се опита да обърне нещата на шега.

— Вчера беше още по-лошо. Но днес... — Тя го изгледа със зелените си очища. — Днес не знам. И знаете ли защо?

Громов от години беше наясно, че такива разговори са опасни. Понеже прекалено скъсяват дистанцията, която човек трябва да спазва при общуването с почти непознати хора. Така че само каза:

— След петнайсет минути пристигаме. — Гледаше размазания пейзаж зад прозореца.

— Да, след петнайсет минути — въздъхна тя.

Нещо в тона ѝ го накара да застане нащрек. И в следващата секунда видя как тя вади някакъв спрей от чантата си. Шарено дезодорантче. Само че очевидно не беше дезодорантче — достатъчно му беше да погледне смръщеното ѝ чело, за да разбере, че не е.

Беше на две крачки от него. Палецът ѝ беше готов да натисне.

— Защо? — попита той; пресмяташе дали ще може да избие спрея от ръката ѝ, преди да го натисне.

— Имате много поздравии от полковник Власов — каза Маша. — Познавате го, нали?

Разбира се, че го познаваше. Но явно не го познаваше достатъчно добре. И беше дошло времето да съжали за това.

Фоайето на етажa пустееше — командированите в столицата вече бяха тръгнали по задачите си, а на безделниците екскурзианти им беше още рано да стават: едни се сражаваха с махмурлука, други приключваха случайните връзки от снощи. Зад една врата се чуваше телевизор, зад друга — душ. Зад трета някой говореше по телефона — не, не говореше, направо викаше: „Какво? Не те чувам... Не те чувам... Какво?“

— Като не чуваш, какво си се развивал? — измърмори Власов.

Седеше точно срещу асансьорите.

Маша му се беше обадила преди четирийсет минути — със задгробен глас му съобщи, че задачата е изпълнена. Лицето, с което я пратил да се срещне, получило сърдечен пристъп. Фатален, доколкото можела да съди по физиономииите на лекарите от спешната медицинска помощ. Лошо, много лошо, отвърна ѝ Власов. Жалко за човека. Така става, като не правиш каквото ти казват. И ако го разбирала правилно, веднага да дойде на уреченото място, та да не ѝ се случи и на нея някаква неприятност.

Всеки момент Маша трябваше да му звънне на мобилния и да се качи с асансьора на петнайсетия етаж, за да си получи... хм, наградата.

Не в банкноти, разбира се. Никакви пари. Под вестника, който бе разгърнал над коленете си, Власов беше приготвил други нещица.

Първо — пистолета — миниатюрен, но с 15 патрона и със заглушител — заглушителят беше колкото кутийка за фотолента. Плюс пакетче „фризьорско асорт“ — коса от петдесетина души. И един спрей — не като този, който беше дал на Маша, а малко по-различен. В спрея имаше смес от кръвта на донори — толкова много донори, че безбройните им ДНК щяха да побъркат и най-големите експерти. Да, можеше само да съчувства на милиционерите, които щяха да разследват убийството на Мария Мохина. Усмихна се. Студено.

Ако стая 406-а наистина беше явка на ФСС, щеше да потърси друга за осъществяването на плана си. Но тя отдавна вече не беше. Етажът обаче си беше същият дори след цели няколко години и Власов много добре беше запознат с разположението му. И сега седеше и чакаше Маша — щом излезеше от асансьора, тя просто нямаше къде да иде — щеше да е директно пред него.

Тъкмо това най-много му харесваше в работата му. Възможността да изгражда схеми, да манипулира хората. Те си вървят свободно — поне така си мислят, — а всъщност вървят през лабиринт и в края на пътя им ги очаква капан. Някои вървят дълго през лабиринта — инатът майор Громов например беше направил доста обиколки, но най-после щеше да кротне. На други пък — като на въпросната Маша — им беше отмерена съвсем кратка отсечка.

Звънът на телефона — беше го сложил на масичката — прекъсна размишленията му. Беше Маша. И беше готова да срещне смъртта си.

— Качвай се — каза сухо Власов.

Не биваше да забравя да вземе спрея и клетъчния телефон, напомни си той, докато гледаше светлинките, които показваха на кой етаж е асансьорът. Едните слизаха надолу, към единайсети етаж, другите, отляво, ги изпреварваха. Маша щеше да се качи в лявата кабина. И щеше да започне последният етап на пътешествието й.

— Къде е дежурната, приятел?

Още преди да се навъси от това прекалено фамилиарно обръщение, Власов трепна от друго — непознатият се беше появил сякаш от нищото. Гол до кръста, с мръсни джинси. Лицето му беше покрито с пяна за бръснене, все едно се правеше на Дядо Мраз. В дясната си ръка държеше хавлия, голяма и някак странно усукана. Подозрителен тип. Абсолютно не на място в скъпия хотел. Шофьор и по съвместителство бодигард? Или просто командирован от на майната си?

— Няма я в момента — сухо каза Власов. — Ще се забави. Поне половин час, така каза.

Кое то отчасти беше вярно. Дежурната наистина щеше да се забави, и то повече от половин час, след като самият той я беше натикал в един килер до стълбите — подмами я с удостоверението си. Какво ти половин час — никога нямаше да дойде. Мъртвите не ходят.

— Тъй ли? — възкликна мъжът. — Ами на кого да дам ключа? Тръгвам си.

— Просто го оставете на бюрото. — Власов не го гледаше: гледаше светещото табло на асансьорите. Левият вече се качваше. Трети етаж... четвърти...

— Ами чаршафите и кърпите? — продължи тъпият недообърснат. — Нали трябва да ги преброи.

— Вижте какво, оставете ме на мира!

Власов едва се сдържа да не измъкне пистолета изпод вестника и да го застреля тоя тъпак. Един куршум в широките му гърди, по които нямаше и един косъм, вторият — право в челото, между очите, които го гледаха... някак присмехулно. Светли очи, неправдоподобно светли... Не, не можеше да бъде...

Не може да бъде, унило помисли Власов и бръкна под вестника. Привижда ми се. Громов е мъртъв. Този просто малко прилича на него...

Показалецът му послушно напипа спусъка. И в същия момент погледът му машинално проследи литналата към тавана кърпа. Чак сега се сети какво ѝ е странното — в нея беше увито нещо. Искрите в очите му избухнаха като пръски от шампанско — всъщност в кърпата беше увита тъкмо бутилка шампанско. В следващия момент му причерня.

Свести го същото това шампанско, което насмалко да го погуби. Поливаха го с него — Маша го поливаше, а до нея стоеше проклетият Громов: вече беше избърсал пияната за бърснене от лицето си и бе успял да отнеме оръжието му.

Полковникът понечи да му викне заповедно, но установи, че не може да издаде и звук. Понеже в устата му беше натъпкан спреят с отровата, предназначена за Громов. Не, не само в устата — чак в гърлото, дълбоко, така че не можеше да го избути с език, трябваше да си помогне с ръце.

Вдигна и двете — бяха отпуснати, съвсем отслабнали. Дали щеше да може да...

Громов натисна спусъка миг преди полковникът да разбере — и преди и самият той да разбере какво толкова важно искаше да му каже бившият му началник.

Изстрелът не беше силен — все едно някой е плеснал с ръце. Спрят също се пръсна без кой знае какъв звук. Последните удари на сърцето на полковник Власов пък не ги чу никой — понеже никой не се наведе да долепи ухо до гърдите му.

Само някъде далече-далече, много далече от хотела зави питбулът Гранд.

Не беше най-подходящата панихида за покойник, но пък никой не можеше да каже за споминалия се от сърдечен пристъп полковник: „Кучета го яли“. Нямаше никакви кучета. Дори неговото го нямаше.

Първата работа на Маша, когато влезе в апартамента на Громов, беше да се затвори в банята. И чак после — разресваше с пръсти мократа си коса — попита:

— Какво стана с хилядарката, дето ми я обещахте?

Стоеше на вратата и се наслаждаваше на чистотата на тялото си под тънката рокля. Громов седеше пред телевизора и като че ли дори не гледаше екрана, на който се кълчотеше някакъв полупедераст и се правеше, че пее. На масичката — отдясно на Громов — имаше преполовена бутилка водка; отляво имаше празна чаша. Между тях се беше загнездил пепелник, в който едновременно пушеха два фаса.

— В антрето е, на шкафчето. — Дори не се обърна да я погледне. Беше навъсен. И небръснат. И ужасно самотен, макар че нали тя беше тук, до него.

— Хиляда ли са? — попита тя просто за да каже нещо.

— Нали така се разбрахме.

— Власов, междувпрочем, ми обеща четири хиляди.

— И ти що се мина така?

Громов наля чашата и бавно я обърна. Впечатлението беше все едно пие минерална вода.

Маша пристъпи от крак на крак.

— Вие да не мислите, че съм идиотка?

— Не, защо.

Громов небрежно взе дистанционното и превключи на друг канал, все така без да пуска звука. На екрана заподскачаха герои от някакво анимационно филмче — биеха се и се удряха с каквото им попадне, очевидно без да изпитват нито болка, нито милост.

— Власов нямаше да ми даде никакви пари. Куршум ме чакаше. Така че реших да се задоволя с по-малко.

— И правилно. — Громов кимна. — Ти си умно момиче, ще успееш в тоя живот.

В тона му нямаше и намек за сарказъм, но Маша се ядоса. Все пак му беше спасила живота на тоя пън, а той дори едно благодаря не й беше казал. Е, вярно, и той беше спасил нейния, но пък нали тя беше направила първата крачка. Можеше да не му се довери на тоя абсолютно непознат — а тя най-откровено му разказа какъв капан са му подготвили. Не си ли беше заслужила поне един топъл поглед освен хилядата долара?

И понеже така и не можа да привлече вниманието му — Громов продължаваше да се взира в немия телевизор, — Маша изсумтя и отиде в антрето. Преброи банкнотите и си ги прибра в чантичката. Обу си обувките. Изчака малко, заслушана в тишината в стаята, после се върна.

— Ако искате, ще остана.

— Мм? — Той чак сега я удостои с поглед; в очите му обаче нямаше нито една от емоциите, на които се надяваше Маша.

— Е, искате ли, или не? — Доця й се да тропне с крак. Не просто ядосано. Разярено.

— Това да не би да влиза в услугите, за които платих? — хладно попита Громов.

— И какво ако е така?

— Ако е така, значи си сбъркала адреса, Мария Мохина. — Той поклати глава и пак се загледа в телевизора. — Да плащаш на жена и да я купуваш са съвсем различни неща.

Ако впоследствие някой я попиташе защо изведнъж бръкна в чантичката си, извади честно заработените си пари и ги плесна на масата, тя нямаше да може да обясни. Но така или иначе му ги хвърли почти в очите на тоя тип, после си изу обувките, седна на фотьойла срещу него, вирна нос почти до тавана и високомерно попита:

— Някой в тази къща ще благоволи ли да налее и на дамата?

„Някой“ я погледна и изненадващо се усмихна. Светлосивите му очи помръднаха встрани — предлагаха й да проследи движението им. Тя го направи и видя вляво от себе си малка стъклена масичка, а на нея — чаша, пълна догоре с кристалночиста водка. И до чашата имаше

пачка долари — също като онази, която Маша току-що беше хвърлила на масичката. Само че тази пачка вече не ги разделяше като онази.

— Как разбрахте, че ще се върна? — попита Маша и го изглежда подозрително: той пак се беше втренчил в телевизора.

— Защо, ти тръгнала ли си беше?

Тя така и не намери подходящ отговор и предпочете да гаврътне чашата до дъно. И докато водката се стичаше в нея като сладък огън, неволно се учуди колко прилича това усещане на онова другото, в душата ѝ.

Громов мълчеше — но говорителят на екрана беззвучно мърдаше устни: четеше новините, които трябваше да се знаят днес. Новините, които трябваше да научи Маша Мохина и всички други, за които бяха важни.

Новина първа: *всичко е наред.*

Втора: *и да стане лошо, ще се оправи, непременно.*

И последната новина, най-важната: *всичко това означава, че животът продължава!*

Издание:

Автор: Сергей Донской

Заглавие: За Русия с любов

Преводач: Иван Тотоманов

Година на превод: 2005

Език, от който е преведено: руски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2006

Тип: роман

Националност: руска

Редактор: Ани Николова

ISBN: 954-585-697-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5085>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.